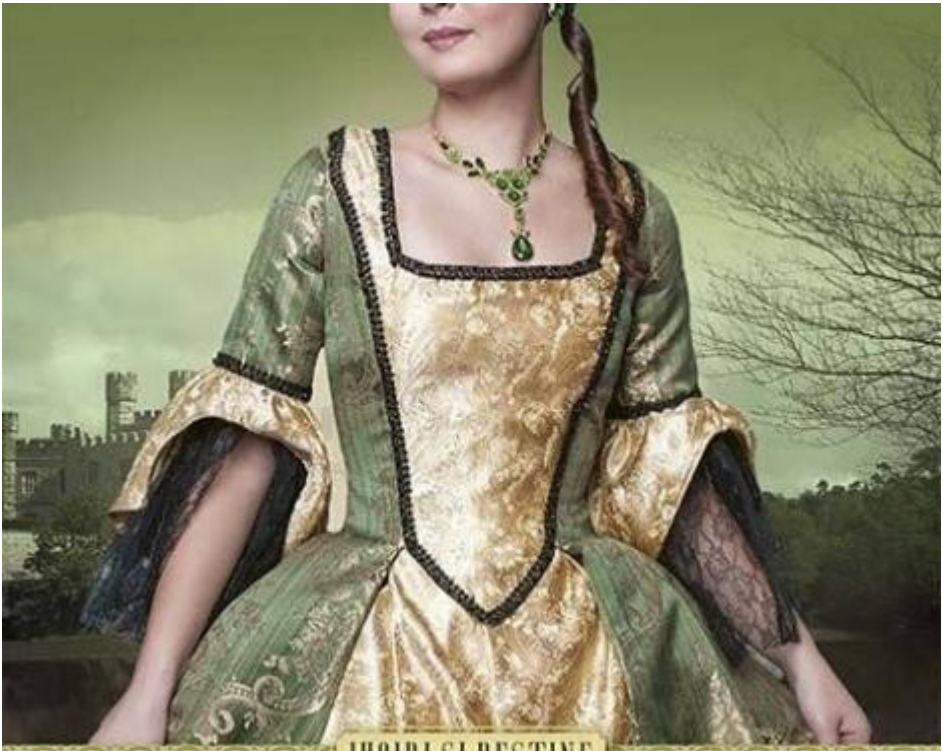

IUBIRI ȘI DESTINE

O REGINĂ ÎN CĂUTAREA IUBIRII

Povestea Caterinei de Valois

Anne O’Brien

O regină în căutarea iubirii

Povestea Caterinei de Valois

Traducere din limba engleză

Manuela Bulat

EDITURA ALMA

2015

Anne O’Brien

The Forbidden Queen

Copyright © 2013

Lira, parte a Grupului Editorial Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România

tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

e-mail: comenzi@lira.ro

Ne puteţi vizita pe

www.litera.ro

O regină în căutarea iubirii

Povestea Caterinei de Valois

Anne O’Brien

Copyright © 2015 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii

Redactor: Olimpia Novicov

Copertă: Andreea Apostol

Tehnoredactare şi prepress: Ofelia Coşman

ISBN ePUB: 978-606-741-734-0

ISBN PDF: 978-606-741-735-7

ISBN Print: 978-606-741-327-4

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro

„Buzele-ţi sunt vrăjite, Kate.”

Regele Henric către Katherine

(Shakespeare − Henric al V-lea)

„...[o femeie] ce nu-şi poate înfrâna dorinţele trupului...”

Comentariu contemporan referitor la Caterina de Valois

(J.A. Giles, ed., Incerti scriptoris chronicon Angliae de regnis trium regnum Lancastrensium, 1848)

CAPITOLUL 1

M-am născut în Hôtel Saint-Pol din Paris, acolo unde o fugăream pe soră-mea prin încăperile palatului, strigând mai abitir decât cineva aflat în chinurile demenţei. Michelle alerga sprintenă precum un iepure de câmp urmărit de o ceată de ogari însă, din pricina anilor în plus pe care îi avea faţă de mine, nu reuşeam niciodată s-o prind. O zbughea pe scara principală şi prin galeria pustie, de unde se năpustea într-o încăpere din care încerca să-mi trântească uşa în nas. Nu era nimeni care să asiste la tărăboiul teribil, lipsit de sens, iscat de noi două.

Mă împingeam în uşa grea până o trânteam de perete. Respiraţia mi se întretăia, sub coaste simţeam un junghi, dar burta-mi era aşa de goală, încât nici prin cap nu-mi trecea să mă dau bătută. O urmăream îndeaproape şi triumfam când o auzeam scâncind de neputinţă atunci când nu o mai ţineau picioarele, înghesuindu-se în colţul camerei, lângă dulapul masiv din stejar. De acolo se împleticea până într-un alt salon de primire, iar eu îmi aclamam victoria binemeritată. Nu avea unde şi cum să mai scape din camera cu lambriuri aurite. Era a mea. Şi ce era şi mai important, al meu era şi lucrul pe care-l ţinea în mână.

Stătea acolo, la distanţă de mine, cu ochii scăpărând scântei şi dinţii încleştaţi.

— Dă-mi şi mie! îi ordonam.

La care, deşi gâfâia de oboseală, îşi îndesa o bucată de pâine în gură, iar eu mă repezeam la ea şi cădeam şi ne rostogoleam pe podea, într-un talmeş-balmeş de fuste murdare, picioare nespălate, păr despletit şi gras. Ne muşcam şi ne înfigeam unghiile la întâmplare, ne trăgeam coate ascuţite până când reuşeam să-i dau un pumn în

burtă, cu toată forţa mea de copil de cinci ani, şi să-i înşfac prada.

O crustă râncedă şi un os carbonizat al unui animal neidentificat, pe care le şterpelise când bucătăreasa se întorsese cu spatele. Mă căţăram pe ea, băteam în retragere, apoi îmi îndesam în gură bucăţica tare de pâine şi-mi înfigeam dinţii în carnea de pe os, cu maţele chiorăind de foame. O lăsam cu buza umflată şi spumegând de furie ca să fac cale întoarsă.

— Ce-i asta?

O întrebare destul de cumpătată, pusă de o voce care reprezenta autoritatea. A trebuit să mă opresc brusc pentru că drumul îmi era blocat, dar tot aş fi putut să mă uşchesc de-acolo dacă, între timp, Michelle nu s-ar fi strecurat lângă mine. Fuseserăm aşa de prinse de goana noastră, încât nu auziserăm paşii apropiindu-se, iar inima îmi pulsase atât de tare în urechi, că mă asurzise complet. În tâmple simţeam o oarece presiune, un ritm lent dureros, care mă afecta de fiecare dată când eram tulburată.

— Încetaţi!

Îndemnul fusese rostit pe un ton prietenos, aşa că, în cele din urmă, m-am potolit şi am făcut o reverenţă lipsită de graţie, ocazie cu care mi-am murdărit fustele cu grăsime şi firimituri. Nu aveam o guvernantă care să-şi dedice timpul manierelor sau educaţiei noastre. În casa noastră nu se alocaseră niciodată bani pentru plata unor astfel de activităţi de lux.

— Aşadar? Regele, tatăl nostru, îşi ridică privirea neliniştită către slujitorul care îl însoţea.

— Fetele dumneavoastră, Sire, răspunse prompt omul, fără ca respectul din tonul lui să dea pe-afară.

— Serios? Regele se uită chiorâş la noi. Imediat însă ne zâmbi larg.

— Veniţi aici, ne spuse, scoţând în acelaşi timp un pumnal încrustat cu pietre preţioase de la cingătoare.

Amândouă am tresărit cu ochii aţintiţi asupra tăişului, acolo unde lumina sclipea când regele tăia furios aerul din faţa lui. Se ştia că atunci când tatăl nostru era în toane rele se dezlănţuia asupra tuturor celor care se întâmpla să-i fie în preajmă, şi nu ne-am simţit mai în siguranţă nici măcar atunci când slujitorul i-a luat cuţitul din mână − care nu era mai curată decât a mea − vârându-şi arma la brâul lui. Ochii tatălui nostru erau luminaţi de o sclipire ciudată, plină de subînţelesuri doar de el ştiute. Nu a ţinut cont că mă făceam mică în faţa lui, ci şi-a întins mâna şi mi-a ridicat o buclă lungă care se lipise de gât. Degetele lui erau puternice, iar eu îmi încordasem toţi muşchii în aşteptarea durerii care avea să vină pentru că nu-şi dădea seama de forţa cu care mă apăsa.

— Tu care eşti? mă întrebă pe un ton destul de blând.

— Caterina, Sire.

— Da, tu trebuie să fii Caterina. Eşti foarte mică. Îşi arcuise o sprânceană. Şi tu?

— Michelle, Sire.

— De ce nu sunteţi la lecţii?

Am aruncat o privire înspre Michelle care n-a făcut altceva decât să-şi plece capul. Deja trecuse o lună de când nu mai venise nimeni să facă lecţii cu noi.

— Aşadar? insistă el, iar tonul i se asprise din nou. V-a mâncat pisica limba?

— Madame, guvernanta noastră, a plecat... am îndrăznit eu să-i răspund.

— Chiar aşa? Şi cine v-a îmbrăcat de dimineaţă? Nu... nu-i nevoie să-mi răspundeţi. Flacăra din priviri i se mai domolise când se întorsese să îl iscodească pe slujitor. De ce arată în halul ăsta? Ce sunt fetele astea, animale?

— Nu e nimeni, Sire...

— De ce nu-i nimeni? Nu există cineva care să se ocupe de ele? Unde sunt servitorii lor?

— Au plecat şi ei, Sire. Deja s-au împlinit câteva săptămâni de când nu şi-au mai primit simbria...

Regele îşi aţintise apoi privirea fixă asupra mea. Clipea des şi nervos, dar vorbea lucid şi clar.

— Ce ascunzi acolo la spate, Caterina? I-am arătat, m-a înşfăcat de mână şi s-a pornit să urle la noi. Când aţi mâncat ultima dată, în afară de chestia asta...?

— Ieri, Sire. Cea care s-a încumetat să-i răspundă a fost Michelle. Eu nu mai eram în stare să scot o vorbă de frică.

— Şi aţi furat pâine şi friptură. Tăceţi! a răcnit el, înainte de a apuca măcar să începem să ne cerem iertare, aşa că am tăcut. Pentru numele lui Dumnezeu! Parc-aţi fi cele mai

jalnice lepădături dintr-un bordel din Paris. Ar trebui să pun să fiţi biciuite...

M-am sprijinit de Michelle şi m-am agăţat de fustele ei, cât pe ce să leşin de groază. Chiar avea de gând tatăl nostru să ne bată pentru păcatul pe care îl săvârşiserăm? Pâinea şi carnea mi-au căzut din mână pentru că tremuram ca varga în faţa lui. N-am fost niciodată un copil curajos.

— Unde-i mama lor? l-a întrebat pe slujitor, iar când acesta a clătinat din cap că nu ştie, ne-a spus să-l aşteptăm acolo.

Regele a ieşit în trombă din cameră, iar trioul inedit pe care îl formaserăm a rămas cu totul descumpănit. Dacă nu se mai întorcea? Dacă uita de noi? Da, ar fi fost în avantajul nostru dacă uita. I-am aruncat o privire lui Michelle − oare era cazul să scăpăm acum, cât mai puteam? − ea a clătinat din cap că nu, aşa că am rămas pe loc, în timp ce paşii lui se pierdeau în depărtare şi se aşternea liniştea, întreruptă doar de râcâitul picioarelor mele pe podea şi de scâncetul lui Michelle. Slujitorul răsufla din greu. La un moment dat, paşii au început să se audă din nou. Tatăl nostru a pătruns pe uşă plin de o energie sălbatică şi slobodă, provocată de faptul că îşi rotea braţele ca palele unei mori de vânt.

Am început să mă smiorcăi.

— Uite! a zis el şi a aruncat un pocal mare şi greu din aur cu nestemate în mâinile slujitorului. Vinde-l! a mârâit regele, arătându-şi dinţii strâmbi şi decoloraţi. Plăteşte o servitoare să aibă grijă de ele! Au nevoie de mâncare şi haine, demne de fiicele mele. A mai zăbovit o clipă

privindu-ne contrariat, după care a părăsit din nou încăperea.

Am fost hrănite cum se cuvine. Nu-mi aduc aminte să ni se fi dat şi haine.

Aşadar, asta îmi amintesc, asta e cea mai vie amintire din copilăria mea. Frigul, foamea, lipsurile şi lipsa de atenţie. Teama constantă. Rezultatul mizeriei dezolante din partea celor care ar fi trebuit să ne îngrijească. Era normal ca prinţesele de Valois să trăiască în mizerie? Noi aşa trăiam. Ne bălăceam în ea. Pentru o perioadă scurtă am dus-o mai bine, dar cât puteau să ajungă banii din vânzarea unui pocal de aur? În doar câteva săptămâni, banii li s-au scurs servitorilor printre degete, iar noi făceam din nou foamea şi eram la fel de murdare ca înainte, cutreierând palatul asemenea unor suflete pierdute, cu burţile lipite de şira spinării.

Cine eram noi, Michelle şi cu mine? Era de acceptat ca prinţesele de Valois să fie crescute într-o asemenea sărăcie lucie? Chiar dacă eram fiicele regelui Carol şi ale reginei Isabella, nu era nimeni pe lume care să ne susţină cauza. Michelle şi cu mine făceam parte dintr-o familie mare, şase fraţi şi cinci surori, vlăstare ale atotputernicului rege Carol al VI-lea al Franţei şi al şi mai puternicei sale soţii, regina Isabella de Bavaria. Deşi avuseseră o căsnicie rodnică, regele şi regina erau acum înstrăinaţi pe vecie, pe când noi, cei mai mici copii şi eu, în calitate de cea mai tânără dintre fiice, eram prinşi la mijloc, victime ale urii dintre ei. Fraţii mei, cu excepţia infantelui Carol, erau morţi, surorile mele se măritaseră sau luaseră calea mănăstirii, iar Michelle şi cu mine trebuia să facem faţă singure indiferenţei strigătoare la cer a părinţilor noştri. De ce le păsa atât de puţin?

Când am mai crescut, ne-a fost uşor să înţelegem misterul. Tatăl nostru, regele, suferea de o boală care îi întuneca minţile. Pendula în permanenţă între uitare şi luciditate, trecea de la stări violente la o indiferenţă răutăcioasă, şi asta cu o regularitate înspăimântătoare. În cele mai sumbre momente o detesta pe regină şi se lua de absolut toată lumea. De asemenea, o alungase atât din patul conjugal, cât şi de la curte. Erau voci care susţineau că avusese toate motivele să facă una ca asta.

Scandalul a ajuns în cele din urmă şi la urechile noastre, încărcat de păcat şi depravare.

Se referea la mama noastră, lipsită de un soţ care să îi susţină numele, şi trăind într-o reşedinţă separată de tatăl nostru, unde se deda unei parade întregi de amoruri lascive. Eram eu tânără, dar bârfele erau indiscrete, aşa că puteam înţelege foarte bine aluziile. Eu n-aveam nici măcar o pereche de încălţări care să nu fie ponosite, dar regina cheltuia cu mână largă banii pe haine şi pentru curtenii ei, bucurându-se de o viaţă plină de aventuri pasionale care îngroziseră toate curţile Europei. Femeie cu nevoi fizice ieşite din comun, se spunea că ademenea şiruri nesfârşite de bărbaţi nobili şi chipeşi în aşternuturile ei. Unele voci şopteau că până şi fratele mai mic al tatălui meu, Ludovic I, duce de Orléans, ajunsese să-i încălzească patul − asta până când a fost ucis de asasini la ordinele lui Ioan fără Frică, vărul din Burgundia al tatălui meu. Se zvonea că nici frăţiorul meu, Carol, Delfin după moartea celorlalţi fraţi, nu ar fi fiul tatălui meu.

Aceştia erau părinţii mei, iar eu, fiica lor, Caterina. O moştenire grea pe umerii unei tinere. Nebunie pe de-o parte, destrăbălare de nestăvilit pe de cealaltă. Zvonuri sumbre îmi umpleau mintea tânără. Aveam să devin

precum Carol şi Isabella? Oare aveam să le moştenesc firile, la fel cum părul meu blond era asemenea părului mamei mele?

— O să fiu şi eu nebună şi rea? îi şopteam lui Michelle, naivă şi temătoare, îngrozită de perspectiva unui viitor în care aveam să fiu arătată cu degetul, ponegrită şi ridiculizată. N-aş fi putut suporta aşa ceva.

— Nu văd de ce ai fi aşa, mi-a atras ea atenţia într-un acces de bun simţ. Sora noastră Marie e din născare o fire pioasă, şi e foarte mândră de asta. Altfel de ce ar alege o femeie să se călugărească? Nu intenţionez deloc să o iau razna sau să-mi dau hainele jos pentru fiece bărbat îmi iese în cale. De ce să crezi că te vei molipsi de cusururile familiei noastre?

Vorbele ei m-au alinat într-o oarecare măsură, dar asta doar până când foamea şi indiferenţa m-au făcut din nou să înţeleg că viaţa mea, speranţele şi temerile mele nu interesau pe nimeni. Reputaţia Isabellei o zugrăvea ca pe o femeie caldă şi pasională, dar nici una dintre aceste trăsături nu se suprapuseseră cu îndatorirea ei de mamă. Regele se închidea în camerele lui, regina era ocupată cu treburile ei zilnice, aşa că Michelle şi cu mine făceam ce puteam ca să supravieţuim, după spusele tatălui nostru, ca nişte animale.

Asta până când mama noastră, regina Isabella, şi-a făcut apariţia fără nici un avertisment. Nu a fost o întâlnire fericită.

— Sfântă Fecioară!

Mama mea, regina, ne-a aruncat o singură privire. Chiar şi ea, după şocul iniţial, rămăsese fără cuvinte. Păstrând distanţa faţă de păduchi şi jeg, a început să dea ordine în stânga şi-n dreapta pe un ton care nu admitea nesupunere. Am fost gonite de acolo de parcă şi noi am fi fost nişte paraziţi buni de lepădat, înfofolite în nişte pelerine la fel de murdare ca noi şi vârâte într-o lectică. E de la sine înţeles că regina călătorise separat într-o lectică luxoasă care atrăgea privirile, în timp ce Michelle şi cu mine ne îngrămădeam într-o trăsurică meschină, îngheţate şi tremurând de frică precum doi şoareci speriaţi de moarte, pentru că nimeni nu se sinchisise să ne spună şi nouă încotro ne îndreptam. În acest mod am fost noi, cele mai tinere dintre prinţesele de Valois, duse la mănăstirea de măicuţe de la Poissy.

— Acestea sunt cele din urmă fiice ale mele. Vi le încredinţez. Au nevoie mai mult ca orice de disciplină, a anunţat regina în momentul sosirii.

Se întunecase, maicile se pregăteau să asiste la slujba de seară, aşa că nu era nimeni prin preajmă care să întâmpine nişte copii. Îmi era frică de liniştea aceea. Siluetele înveşmântate în robe albe păreau fantomatice, iar voalurile şi robele negre dominicane îmi paralizau mintea. Sora mea, încrezuta şi pioasa Marie, ar fi putut fi una dintre acele creaturi tenebroase, dar, fiind mult mai în vârstă decât mine, nu o cunoşteam.

— Aceasta este Michelle, continuase regina. Urmează să se mărite cu Filip de Burgundia. Faceţi ce o-ţi putea cu ea.

Am apucat-o pe Michelle de mână, cuprinsă de o groază şi mai mare la gândul că voi fi lăsată singură cu acele creaturi înveşmântate ca nişte coţofene, într-un loc atât de

rece şi mohorât. Cum puteam rămâne în viaţă aici, singură, după ce Michelle pleca să se căsătorească? Mătuşa mea de-a doua, Marie de Bourbon, stareţă la Poissy, ne aruncă o privire glacială şi trufaşă, mai ceva ca una dintre păsările de pradă ale tatălui meu.

— Sunt murdare. Ochii ei spălăciţi ne măsurară în mare grabă cu dispreţ şi dezaprobare. Şi asta?

— Ea este Caterina. Are cinci ani sau pe-acolo. Isabella nu ştia nici măcar câţi ani am. Tot ce vreau este să fie curată şi să aibă maniere. Să se poată mărita. Cu siguranţă s-o găsi un prinţ de soi care să binevoiască să o bage în seamă de dragul unei alianţe cu familia de Valois.

Stareţa m-a privit de parcă nu-şi putea asuma o asemenea sarcină.

— O să o îngrijim şi pe ea cât de bine s-o putea, a declarat ea. Citeşte? Scrie?

— Din câte ştiu eu, nu.

— Trebuie să înveţe.

— Chiar e nevoie? Rolul pe care şi-l va asuma în viaţă nu presupune şi asemenea iscusinţe, şi mă îndoiesc că are capacitatea mentală de a învăţa. Uită-te numa' la ea. Regina era crudă, iar eu începusem să mă smiorcăi de groază, ascunzându-mi chipul în mânecă. Se va mărita pentru că este de viţă nobilă, nu pentru abilitatea de a mânui peniţa.

— Vreţi să rămână o ignorantă?

— Nu am nevoie să fie vreo erudită. Câtă vreme poate atrage atenţia unui prinţ şi îi poate stârni interesul în aşternut, precis o va lua careva de soţie. Au continuat să vorbească de parcă n-aş fi fost de faţă, dar am înţeles tonul discuţiei şi m-am chircit toată de ruşinea pe care o simţeam din plin. După ce au terminat de pus la cale toate aranjamentele, Isabella s-a uitat pentru prima dată la mine.

— Să înveţi să fii supusă, Caterina. Să faci cinste numelui pe care îl porţi. Aici vei fi biciuită dacă vei alege să nu fii cuminte.

Mi-am coborât privirea în podea.

— Dacă eşti posomorâtă, cine te va lua de nevastă, chiar dacă faci parte din familia de Valois? Nici un soţ nu-şi doreşte o soţie posacă. Iar dacă nu-ţi vei găsi un soţ, aici o să rămâi şi te vei călugări la fel ca sora ta, Marie.

Acestea au fost ultimele ei cuvinte. A plecat fără să mă atingă. Nu eram posacă, dar cum puteam să explic? Eram îngrozită de un stil de viaţă pe care nici nu-l cunoşteam şi nici nu-l înţelegeam.

Am fost dusă împreună cu Michelle într-o chilie. Nu aveam de ce să mă plâng atâta vreme cât nu eram despărţite, iar locul era decent, chiar dacă mobilat sărăcăcios. Nu eram noi prinţese? Mi s-a ordonat să mă întind, să nu vorbesc şi să mă culc, urmând să mă trezesc în zori la auzul clopotului care anunţa slujba de dimineaţă. Viaţa mea la Poissy începuse.

Aşa că am făcut întocmai. În toţi acei ani, nu mi-a lipsit nimic din punct de vedere material. Eram spălată de

impurităţi şi hrănită, am primit un minimum de instruire, am participat la slujbe şi am învăţat să cânt alături de măicuţe. Am învăţat să mă supun şi să fiu smerită, dar nu credeam la fel precum binecuvântata Michelle. Una peste alta, viaţa mea a decurs într-o monotonie amorţită câţiva ani, la care se adăuga gândul neliniştitor că într-o zi un prinţ străin va veni să mă ia, dar doar dacă eram suficient de drăguţă şi de umilă. Am avut o existenţă austeră.

— Au nevoie de disciplină, spusese regina.

Exact asta am primit. Fără dragoste. Fără afecţiune. Regulamentul mătuşii Marie nu lăsa loc de compromisuri, aşa că pentru mine viaţa la Poissy s-a petrecut de parcă aş fi fost închisă într-o criptă de piatră.

— Ce păcate ai comis săptămâna aceasta, Caterina? mă întreba stareţa, la fel ca în fiecare săptămână.

— Am încălcat jurământul tăcerii, maică stareţă.

— Într-o singură noapte?

— În fiecare noapte, maică stareţă, recunoşteam eu, cu privirea aţintită asupra tivului frumosului ei veşmânt monahal.

— Şi de ce ai făcut asta?

— Ca să vorbesc cu Michelle, maică stareţă.

Michelle îmi dădea puteri şi mă alina. Era mângâierea mea. Aveam nevoie de ea în orele nopţii în care şobolanii tropăiau pe podea, iar umbrele mă cotropeau din toate părţile. Aveam nevoie să-i aud vocea şi să o ţin strâns de

mână. Eram un copil care nu avea încredere, prin urmare îmi lipsea şi curajul.

Voalul alb al stareţei tremurase cu o indiferenţă crâncenă faţă de starea mea jalnică.

— Te-ai spovedit?

— Da, maică stareţă.

— Vei sta două ore în genunchi în faţa altarului. Vei învăţa valoarea jurământului tăcerii şi vei respecta regulamentul. Dacă nu te potoleşti, Caterina, o să te mut într-o altă chilie, departe de sora ta.

M-am cutremurat, pătrunsă în toţi rărunchii de ameninţarea îngrozitoare cu izolarea. Mi-am făcut penitenţa, cu nelinişte în suflet, iar genunchii mi-au fost năpădiţi de durere cât am stat îngenuncheată în mănăstirea tăcută şi plină de umbre, învăţând în schimb o lecţie grea. Nu am mai încălcat niciodată regulamentul, frica de a fi despărţită de Michelle cântărind mult mai greu în balanţă decât orice ameninţare cu biciul. Mintea mea nu putea să reziste unei singurătăţi atât de impresionante. Aşadar nu am mai vorbit, dar am plâns în tăcere, sprijinită de umărul robust al lui Michelle, până când am învăţat că lacrimile nu au nici un rost. Pentru noi nu exista nici o posibilitate de evadare dintre zidurile reci şi umede, departe de regulile rigide de la Poissy.

— Nu vei vorbi, m-a muştruluit stareţa. Doresc să nu te mai aud bocind. Mulţumeşte-i Domnului pentru mărinimia de a-ţi fi oferit mâncare şi un acoperiş deasupra capului.

Ameninţarea din spatele acestor cuvinte era prea evidentă. Nu am mai plâns.

Astfel s-au scurs zilele copilăriei mele şi am ajuns la adolescenţă, devenind mai echilibrată şi mai fermă pe picioarele mele odată cu trecerea înceată a anilor. Am învăţat să-mi stăpânesc emoţiile şi înfăţişarea, să-mi cântăresc cu mare atenţie fiecare cuvânt, de frică să nu jignesc pe cineva. Nu mi-a arătat nimeni ce însemna dragostea sau măcar afecţiunea. Habar n-aveam cum se poate măsura sau cum trebuie răspuns acestor sentimente. Cum putea un copil care nu avusese niciodată parte de căldura braţelor mamei lui, de afecţiunea ocazională a tatălui şi nici măcar de grija atent studiată a unei guvernante, să priceapă puterea şi minunile dragostei oferită cu mărinimie şi necondiţionat? Nu cunoşteam dragostea cu toate încâlcelile şi complicaţiile ei.

Tot ceea ce mi-a fost lăsat să înţeleg, în acei ani, a fost că dacă îmi îndrum paşii pe o cărare îngustă şi mă supun ordinelor vocilor care reprezentau autoritatea, câştigând recunoaştere, uneori, foarte rar din păcate, voi fi lăudată.

— Am auzit că ai învăţat să cânţi la harpă la un nivel acceptabil, a observat stareţa.

— Da, maică stareţă. M-am înroşit de plăcere.

— E bine. Mi-a văzut obrajii îmbujoraţi. Dar să ştii că mândria e un păcat. Vei spune de trei ori Ave Maria şi un Tatăl Nostru înainte de slujba de seară.

Dacă încercam din răsputeri să urmez regulile, să duc o viaţă bună care să corespundă aşteptărilor stareţei, nu aveam să devin o fiinţă care să merite să fie iubită? Poate

că tatăl meu, regele, avea să mă recunoască şi să îşi manifeste afecţiunea faţă de mine. Poate că regina ar fi reuşit să mă iubească şi să îmi zâmbească. Poate s-ar fi găsit cineva care să vină să mă salveze de la Poissy, astfel încât să pot trăi exact aşa cum îmi închipuiam eu cu mintea mea imatură că trebuia să trăiască o prinţesă de Valois, înveşmântată în rochii somptuoase de mătase şi dormind pe un pat moale. Niciodată n-am putut să renunţ la visurile pentru un viitor mai bun. Inima mi-a tânjit mereu după dragoste, chiar şi atunci când visurile mele copilăreşti s-au dovedit zadarnice. Nu a venit nimeni să mă elibereze din chilia de la mănăstire. Nici un soţ nu s-a zărit la orizont, indiferent de cât de supusă eram.

Nu am mai revăzut-o pe regină un număr de ani mai mare decât puteam eu socoti.

Isabella, mama noastră imprevizibilă şi absentă, a revenit însă la Poissy pe când mă pregăteam să împlinesc cincisprezece ani. Am fost convocată în prezenţa ei şi m-am dus bazându-mă pe tot calmul şi sângele rece pe care le deprinsesem. Michelle nu-mi mai era alături, se căsătorise deja cu vărul nostru din Burgundia, iar eu regretam că plecase.

— Te-ai făcut mare, Caterina, a remarcat ea. Cu acest prilej cred că va trebui să-mi deschid vistieria ca să-ţi fac nişte rochii noi.

Privirea ei se plimbă asupra mea, măsurând totul, de la pânza rugoasă întinsă pe trupul meu în creştere până la încălţările din piele ponosite din picioare. Gura reginei, cu buze pline şi voluptuoase, se crispă la ideea de a cheltui bani pe orice fel de proiect care nu era dedicat să îi aducă

satisfacţie ei şi formelor ei extravagante înveşmântate în mătase şi damasc. Însă apoi mi-a zâmbit, luându-mă prin surprindere, s-a apropiat de mine şi mi-a apucat bărbia în palmă pentru a-mi ridica chipul în lumina palidă care se strecurase cu greu prin ferestrele înguste şi înalte din camera de primire a măicuţelor.

Am încercat să îi suport strânsoarea fermă şi privirea minuţioasă cu un calm interior pe care nu îl posedam. Am constatat că îmi ţineam respiraţia. Bineînţeles că nu aveam curajul să îmi ridic privirea spre ea.

— Câţi ani ai? m-a chestionat meditativ. Paisprezece... cincisprezece. Aproape femeie în toată firea. În acel moment, am riscat şi i-am aruncat o privire. Isabella îşi strânsese buzele, studiindu-mi trăsăturile, în timp ce cu degetele îmi mângâia o şuviţă de păr care îmi scăpase de sub glugă. Ai trăsăturile unei de Valois. Una peste alta, nu arăţi rău deloc. Ai o eleganţă la care nu m-aş fi aşteptat. A schiţat un zâmbet. Ai aceeaşi culoare de păr ca şi mine − blond auriu − şi probabil că îmi vei semăna şi la caracter. Oare ar trebui să te compătimesc sau să te laud? Privirea i se ascuţi. Da, a venit vremea să te căsătoreşti. Am în minte un soţ pentru tine, dacă aş putea să-l prind şi să-l ţin bine. Ce zici de asta?

Un soţ. Am făcut ochii mari, iar în stomac am simţit nişte furnicături de parcă aş fi băut o cană de bere fiartă într-o dimineaţă geroasă, dar, de vreme ce era într-adevăr o surpriză, nici nu puteam spune ce gândeam cu adevărat. Mă aşteptasem la asta, mă rugasem să se întâmple într-o zi, dar acum că acea clipă sosise...

— Caterina, tu ai vreodată ceva de spus? m-a întrebat ironic Isabella.

Mie mi s-a părut că nu e cinstit, deoarece, din ziua în care mă trimisese la Poissy, nu-mi ceruse niciodată părerea în vreo chestiune. E adevărat că oricum n-aş fi îndrăznit să i-o spun.

— Mi-ar face plăcere să mă căsătoresc, am încropit eu răspunsul pe care orice fiică ascultătoare l-ar fi dat.

— Dar vei fi o soţie bună? Ar trebui să fii perfectă pentru scopurile mele. Eşti suficient de drăguţă, ai sânge de Valois, ai avut parte de o pregătire bună şi nu ştiu nimic care să sugereze că nu vei fi şi fertilă... gândi ea cu voce tare, iar eu m-am înroşit toată. Sigur, este regretabil că deja te-a refuzat o dată.

— Cine m-a refuzat, mamă?

— Henric, măcelarul cu mâinile pătate de sânge.

Am tresărit şi am ciulit urechile. Eram şocată.

— Henric al Angliei, o întoarse Isabella, de parcă vorbea cu o ignorantă, nebăgându-mi în seamă consternarea. Zestrea ta nu a fost suficient de bună, de mare, de bogată, demnă de luat în considerare de domnia sa.

Nu eram în stare să mai răspund nimic. Deja furnicăturile din stomac se urcaseră în piept şi mă înţepau nervos. Fusesem oferită regelui Angliei, mi se negociase zestrea, iar el îmi refuzase mâna. Iar eu nu ştiusem nimic.

— Întrebarea este cum îl putem face să se răzgândească? Îmi dădu drumul şi pocni din degete, încercând să găsească o soluţie în camera rece.

În sfârşit mă puteam retrage un pas. M-am îndepărtat de ea şi mi-am făcut curaj să o întreb:

— Mai există şanse să mă ia în considerare? Dacă m-a refuzat deja o dată...

— Îşi doreşte Franţa, mi-a răspuns ea cu bunăvoinţa cuiva căruia îi plăcea să fie ascultat, dar tonul dispreţuitor din vocea ei mă făcu să-mi ştiu locul. Nu se mulţumeşte că ne-au masacrat la Azincourt. Îşi doreşte Franţa pentru el şi moştenitorii lui printr-o linie străveche de ascendenţă de la demult răposata Isabella de Valois care a fost măritată cu un rege englez. Îşi ţintui din nou privirea asupra mea. S-a oferit să se însoare cu tine, cu singura condiţie să vii cu două milioane de coroane de aur cusute de hainele tale ca zestre. Două milioane...

Enorm. Mi s-a pus un nod în gât. Nici nu-mi puteam imagina atâtea monede de aur.

— Aşa de mult valorez eu, mamă? Era ceva peste putinţa mea de înţelegere.

— Nu. Bineînţeles că nu asta ţi-e valoarea. Am oferit 600 000 de coroane şi i-am spus regelui englez că e norocos că poate primi şi atât, având în vedere situaţia finanţelor noastre. Aşa că a cerut 800 000 şi un trusou, dar a zis că nu acceptă nimic mai puţin. Şi cu asta s-a încheiat negocierea. Nu am făcut rost de ei, iar regele este prea delăsător încât să negocieze pe marginea unui tratat.

— Aşadar nu mă vrea. Speranţele mele, pline de avânt preţ de câteva clipe, se destrămară precum o ceaţă de vară. Nu voi fi regina Angliei.

— Încă mai sunt şanse, dacă îi vom putea reaminti că exişti. Aşadar, cum să facem să-i atragem atenţia prinţului tău, ma petite? Vorbele ei de alint erau tandre, dar tonul sună cât se poate de batjocoritor când mă apucă de umeri şi mă forţă să mă uit spre ea. Să te trimitem pe câmpul de luptă, doar-doar ţi-o întrezări calităţile, în timp ce îşi croieşte cu sabia drum printre supuşii noştri francezi? Sau să te expunem unui asediu, în care el să-şi poată ţine o posibilă soţie în dreapta, în timp ce la stânga i-ar avea pe oamenii noştri care vor muri de foame? Îmi dădu drumul brusc. Uneori nu văd nici un rost în a insista pe lângă un asemenea om. Dar trebuie să fiu perseverentă. Avem nevoie de el. Avem nevoie de el într-o alianţă cu familia de Valois împotriva celor care vor ca în Franţa să fie doar război civil. Şi poate voi găsi o soluţie. Îi putem trimite un portret în care să-ţi vadă trăsăturile preţuite ale unei de Valois, înainte ca privirea să îi fie atrasă în altă direcţie. Isabella bătu din picior, în timp ce privirea îi poposi gânditoare încă o dată asupra chipului meu.

Vorbele ei îmi pătrunseră adânc în minte. Dacă Henric al Angliei şi-ar fi căutat o altă mireasă, ce s-ar fi ales de mine? Zidurile de la Poissy în care eram închisă permanent mi se conturară şi mai înalte şi reci. Până şi mariajul cu un pretendent ostil, un bărbat care vărsase fără nici un scrupul sânge francez în bătălia de la Azincourt, mi se părea ceva demn de luat în considerare, mai ales că era rege şi era bogat. Aşadar am dat dovadă de curaj − sau poate eram foarte disperată −, încât am tras-o pe Isabella de mâneca brodată cu fir de aur.

— Mi-ar face plăcere să mă căsătoresc cu Henric al Angliei, m-am auzit vorbind. Chiar dacă vocea îmi trăda disperare. Dacă aţi putea să îi atrageţi atenţia asupra mea! Am înghiţit cu greu când am văzut cu ce desconsiderare îmi

priveşte Isabella naivitatea. Nu am mai stat pe gânduri şi i-am pus întrebarea care îmi răsărise chiar atunci în minte. Întrebarea unei fete tinere. E tânăr? Apoi încă o întrebare. Are un aspect plăcut?

Isabella şi-a smuls mâneca din mâna mea şi s-a îndreptat către uşă, fustele ei foşnind neliniştite pe scândurile goale ale podelei, aşa că am regretat că nu mi-am putut stăpâni tăvălugul vorbelor.

— Întrebări ridicole! Eşti prea insistentă, Caterina. Nici un bărbat nu va dori să ia de soţie o femeie care depăşeşte limitele decenţei. Regele Angliei râvneşte la o soţie tăcută şi docilă. Căzu pe gânduri, iar buzele ei se strânseră într-o grimasă. Dar poate că îi voi trimite un portret şi poate că investiţia într-un artist competent va da roade. Buzele îi zâmbeau, dar ochii îi sclipeau precum ai unui pescar care şi-a făcut planul de a păcăli o ştiucă care nu se lăsase prinsă până atunci. Poate că nu este totul pierdut şi încă îl mai putem atrage pe Henric de partea noastră. Este posibil ca tu, ma petite Catherine, să fii piesa principală în clădirea alianţei. Da. Surâsul i se mai încălzi. Mă voi ocupa de asta.

Şi a făcut întocmai, pe când mintea îmi fusese invadată de gânduri de măritiş.

De ce îmi doream atât de mult acest mariaj? Nu era vorba doar de bogăţie şi rang. În joc erau mult mai multe. Eu ştiam doar că această căsătorie mi-ar fi deschis uşa către o altă lume: o lume care nu putea fi mai rea decât cea în care îmi trăisem toată copilăria.

La drept vorbind, tânjeam după afecţiune, după iubire. De ce să nu o găsesc alături de regele Henric al Angliei? Nu îmi păsa dacă era urât sau că jefuia aristocraţia franceză pe câmpul de luptă. Eu aş fi fost soţie, aş fi fost regina Angliei şi cu siguranţă asta ar fi fost o binecuvântare. Poate că în timp m-ar fi plăcut şi l-aş fi plăcut la rândul meu.

— Nu te mai gândi la el, Cat, îmi spusese Michelle, venită în vizită, semn că nu uitase de mine, deşi acum intrase în pielea ducesei de Burgundia. Nici n-o să-l vezi, nici n-o să vorbeşti vreodată cu el, şi mai e şi de două ori mai bătrân ca tine. A întrebat de tine doar după ce s-a interesat de sora noastră Isabella. Apoi de Jeanne. Chiar şi de Marie. Michelle bifă cu o precizie cinică numele surorilor noastre pe degete. Cum crezi că am reuşit eu să scap? Poate că nici nu şi-a dat seama că exist. Iar acum nu mai sunt disponibilă. Chipul ei mă avertiza cu asprime. Gândeşte-te şi tu, Cat. Orice fiică a Franţei e bună pentru el. Nu are nici o legătură cu dragostea, ci cu înfumurarea. A fost respins şi de Isabella, şi de Jeanne şi de Marie, prin urmare, vanitatea nu îi va mai permite să fie desconsiderat încă o dată. Ăsta este motivul pentru care insistă, iar tu eşti singura prinţesă care a mai rămas.

Nu aveam cum să o contrazic, dar tot mă încăpăţânam să sper că voi avea un viitor de aur.

— Va uita complet de tine, de îndată ce prin faţa ochilor i se va perinda o altă candidată, îşi încheie Michelle pledoaria distructivă. Nu are cum să te vadă, cum ar putea, dacă eşti închisă în locul ăsta? Şi chiar dacă te-ar vedea, nu reprezinţi un trofeu pe care şi-l doreşte. Atâta vreme cât nu îi putem oferi o dotă care să se apropie de cele două milioane de coroane de aur pe care le solicită, te

va considera un fel de cerşetoare şi te va refuza fără nici o ezitare − din nou. În curând Isabella va ţipa la tine că nu îi eşti de nici un folos.

Am oftat, dar am continuat să îmi îmbrăţişez speranţele dragi născute în orele nopţii, care se iviseră la început ca un far luminos, dar se micşoraseră treptat în timpul săptămânilor în care nu primisem veşti. Deznădăjduită, mi-am reconsiderat situaţia. Isabella avea să fie furioasă pentru că nu izbutisem să stârnesc interesul lui Henric. Mai rău, mult, mult mai rău în sufletul meu era că Henric nu mă voia. Mi se părea că uşile mănăstirii se pregăteau să se închidă pentru totdeauna, ferecându-mă înlăuntrul ei.

Spre uşurarea mea, nu Isabella a revenit la Poissy ca să-şi verse furia asupra mea, ci portretul. L-am văzut pentru că Michelle mi l-a adus înainte să fie înfăşurat în piele moale care să îl protejeze pe drum de intemperii sau de apa mării, şi m-a înspăimântat rău. Fie artistul nu avea talent, fie fusese plătit prea puţin pentru a-şi exprima aptitudinile în favoarea mea. Trăsăturile prelungi tipice familiei de Valois erau reprezentate destul de corect, chiar aduceau bine cu originalul, chipul meu oval nu era neatrăgător, iar gâtul avea o anumită prestanţă. Părul meu frumos era însă ca un snop, aranjat într-o coafură cu bucle umflate mascate de plasa de păr crispinette, completată de un voal scurt de muselină care nu acoperea nici flatant, nici seducător totul. În ceea ce priveşte pielea mea, care întotdeauna a fost palidă, îi adăugase mai mult de o nuanţă de galben pământiu. Buzele îmi erau conturate cu o linie subţire de vopsea, iar sprâncenele de abia mi se vedeau.

— Sfântă Fecioară! murmură Michelle.

— E aşa de urât? am întrebat-o eu cu jumătate de gură. Ştiam că era.

— Da. Uită-te şi tu! Se duse cu hotărâre lângă fereastră şi ridică obiectul ofensator. Amatorul ăsta fără talent în ale picturii te-a făcut să pari la fel de bătrână ca mama. De ce nu te-a putut picta tânără, virginală şi atrăgătoare?

Am privit portretul prin ochii lui Michelle, în loc să-l privesc prin ochii proprii, plini de speranţă.

— Arăt ca o babornită, nu?

Ruga mea tăcută către Fecioară era plină de patimă. Dacă lui Henric al Angliei nu îi plăcea chipul meu, măcar să fi apreciat valoarea sângelui de Valois care îmi curgea prin vene.

Cum a primit pretendentul meu de odinioară portretul? N-am aflat niciodată, dar mi s-a comunicat de către maica stareţă că zilele la Poissy îmi erau numărate.

— Vei pleca în mai puţin de-o lună. Felul de a fi al mătuşii Marie nu era mai conciliant, în comparaţie cu prima zi în care îi călcasem pragul. Acum însă nu-mi mai păsa. Mă apropiam cu paşi repezi de o nouă viaţă.

— Da, maică stareţă.

— Regele Henric a făcut un jurământ că te va lua de soţie.

— Sunt onorată, maică stareţă. Vocea îmi tremura, încărcată de o nouă emoţie.

— Este o alianţă politică. Va trebui să îţi joci rolul pentru a-l lega pe Henric de interesele familiei de Valois.

— Da, maică stareţă. În curând voi purta mâneci tivite cu blană mult mai fastuoase decât cele ale mătuşii Marie.

— Sper că în căsnicia ta vei pune în aplicare toate lucrurile bune pe care le-ai învăţat la Poissy. Educaţia pe care ai primit-o aici va fi piatra de căpătâi pe care îţi vei clădi rolul de regină a Angliei.

— Da, maică stareţă.

Piatră de căpătâi. Rol. Înlănţuirea lui Henric de interesele familiei de Valois. Cuvintele astea nu însemnau nimic pentru mine. Eu de abia îmi înţelegeam gândurile sau zâmbetul care ameninţa să distrugă seriozitatea situaţiei. Urma să fiu mireasă. Urma să fiu soţia lui Henric. Inima-mi vibra de emoţie şi am îmbrăţişat-o imediat pe Michelle.

— Mă vrea! Henric mă vrea!

M-a privit imperturbabilă.

— Eşti aşa de copilăroasă, Caterina! Dacă te aştepţi să fie o uniune din dragoste, ei bine, nu o să se întâmple. Vocea ei m-a surprins prin duritate, dar, când m-a văzut ce necăjită eram, s-a mai înmuiat. Noi nu amestecăm aceste negocieri cu dragostea, Caterina. Ne căsătorim din datorie.

Datorie. Un cuvânt rece şi lipsit de conţinut. La fel ca indiferenţa. Necugetată cum eram, îmi doream ca mariajul meu să se bazeze pe dragoste, dar nu aveam de gând să-mi dau la iveală vulnerabilitatea, nici măcar în faţa lui Michelle.

— Înţeleg, i-am răspuns, apoi am repetat cuvintele goale ale stareţei. Henric se va căsători cu mine pentru încheierea unei alianţe politice.

Neliniştea creştea însă în mine pentru că nu primisem nici un cadou, nici un semn de recunoaştere a noii dorinţe aprinse a regelui Henric pentru mine ca viitoare soţie a lui, nici măcar de sărbătoarea Sfântului Valentin, când se presupune că un bărbat îşi aduce aminte de numele femeii cu care urmează să se căsătorească. Existau chiar zvonuri care susţineau că în continuare căuta prin familiile regale din Burgundia şi Regatul Aragonului fete bune de măritat. Cum era posibil aşa ceva? Mă afundasem într-o nefericire taciturnă. Verişoarele mele din Burgundia, fiicele ducelui Ioan, erau de o simplitate evidentă şi cu siguranţă că fetele din Aragon nu puteau juca un rol la fel de important ca şi mine în planurile regelui Angliei de a supune Europa. Am spus cu fervoare câteva Ave Maria şi Tatăl Nostru, în speranţa că portretul va fi văzut mult mai flatant decât mi se întipărise mie în minte, iar regele va lua o hotărâre înainte ca eu să îmbătrânesc sau să mă zbârcesc prea tare şi să nu mă mai vrea nimeni de soţie. Înainte să fiu prea bătrână ca să-mi mai doresc mâneci tivite cu cea mai fină blană de zibelină.

— Regele englez este tânăr? Este arătos? o întrebasem pe regină.

Acum aflasem.

Regele Henric m-a lăsat cu răsuflarea tăiată. Eu l-am văzut prima, înainte ca el să se uite la mine. Regele Henric al V-lea al Angliei, în toată măreţia lui. Stătea singur în centrul pavilionului elegant, destul de retras faţă de cei doi lorzi

englezi care discutau între ei, într-o parte. Indiferent faţă de ei, dar şi faţă de noi − invitaţii francezi −, cu pumnii strânşi în şolduri şi cu capul pe spate, Henric avea privirea fixată undeva într-un punct îndepărtat al minţii lui sau poate asupra păianjenului care îşi ţesea pânza într-un colţ. Nu s-a clintit din loc, deşi eu bănuiam că ştia că sunt acolo. Din motive doar de el ştiute, nu a făcut nici un efort să ia act de prezenţa noastră sau pentru a ne onora cu clemenţa lui. Până şi veşmintele şi bijuteriile erau purtate cu o indiferenţă rece. De ce-ar fi trebuit să ne impresioneze pe noi? Noi eram doar nişte petiţionari, iar el era un biruitor.

Într-adevăr, o prezenţă impunătoare. Chiar şi pavilionul magnific, înconjurat de pânze de aur şi drapele strălucitoare, pălea în comparaţie cu magnetismul emanat de acest om. Era o personalitate dominatoare: noi toţi ceilalţi, englezi şi francezi deopotrivă, nu aveam ce căuta acolo. Eram copleşită de propria-mi micime. De o speranţă luminoasă. Îmi imaginasem timp de trei ani această întâlnire. Aveam optsprezece ani acum, când aveam să-l întâlnesc, în sfârşit, pe bărbatul cu care urma să mă căsătoresc, în locul acela splendid de pe faleza Senei la Meulan. Asta dacă toate decurgeau conform planurilor.

Lângă mine se afla într-o parte regina Isabella, maiestuoasă în catifea şi blană, însoţită de un leopard suplu şi puternic, ţinut bine în lesă de un paj nervos. Regele Henric nu simţise nevoia să epateze sau să impresioneze, dar regina Isabella da. În stânga mea stătea vărul meu de-al doilea, Ioan, duce de Burgundia, care mă susţinea. Ducele Ioan asuda întruna îmbrăcat în hainele protocolare cu broderie grea burgundă. Tatăl meu, care ar fi trebuit să conducă negocierile, nu era prezent deoarece o luase razna mai devreme, când îşi atacase servitorii

personali care încercaseră să îl îmbrace pentru această ocazie, muşcându-i şi zgâriindu-i. Aceştia se lăsaseră păgubaşi, iar mama fusese cea care preluase responsabilitatea întâlnirilor oficiale, după ce mai întâi îl lăsase pe tatăl meu încuiat într-o cameră din reşedinţa principală de la Pontoise a ducelui Ioan. În afară de cei enumeraţi deja, în spatele nostru, ocupând intrarea în pavilion, se afla un număr corespunzător de soldaţi şi servitori înveşmântaţi în culorile familiei de Valois, oferind o prestanţă regală cu livrelele lor albastre imprimate cu aşa de multe însemne heraldice de argint în formă de crin, că mi se învârtea capul. Aveam nevoie să ne arătăm puterea, mai ales după înfrângerea pe care o suferiserăm, pentru a-l ademeni pe acest rege englez într-un fel de acord, înainte de a fi învinşi definitiv de forţele engleze.

Iar eu? Eu eram momeala delicată care să-l prindă în capcană.

Cred că unul dintre noi a făcut gălăgie − poate leopardul a început să fornăie uşor, poate regele Henric a simţit curiozitatea din privirea mea, drept care a lăsat păianjenul în plata lui, şi-a întors capul şi s-a uitat la noi. Privirea îi era rece, chipul nu-i trăda nici un sentiment, deşi era conştient că toţi ochii erau aţintiţi asupra lui, iar şira spinării îi era dreaptă de parcă înghiţise o lance. Apoi i-am văzut cicatricea. Nu ştiusem nimic de cicatricea care îi pornea de la nas brăzdându-i obrazul. Nu asta mi-a atras însă privirea. Avea un anumit fel de a privi fix şi mi-am simţit sângele pulsând în vene când am văzut că nu reacţiona în nici un fel la sosirea noastră, abia sesizându-ne prezenţa. Privirea i-a alunecat asupra mea, după care s-a mutat lent către ducele Ioan şi Isabella.

Bine atunci, dacă nu voia să se uite la mine, aveam să mă uit eu la el. Ştiam că avea treizeci şi doi de ani, pentru că aşa mă informase mama. Mult mai în vârstă decât mine, dar îşi purta bine anii. Era înalt − mai înalt decât mine, fapt pe care l-am remarcat cu o oarecare satisfacţie − suficient de înalt să poată manevra cu uşurinţă arcul englezesc. Ten deschis la culoare, nas ascuţit şi drept. Spre surprinderea mea, fizicul îi era mai degrabă zvelt decât musculos − mă aşteptasem să fie mai robust, dacă tot i se dusese buhul că e un soldat destoinic − şi am decis că probabil ascundea o putere secretă în degetele încleştate în jurul cingătorii în care îi era prinsă sabia. Nu îşi clădise el o bună reputaţie pentru abilităţile cavalereşti şi faptele vitejeşti? La fel şi pentru manierele excepţionale, pe care nu şi le etala în aceste momente, pentru ochii căprui şi strălucitori, îndreptaţi încă o dată asupra feţei mele. Nu m-a făcut să mă simt binevenită la această întâlnire în care avea să se decidă viitorul meu, sau mai bine zis lipsa unui viitor al meu. Mă evalua la fel cum ar fi evaluat calităţile unei iepe scoase la vânzare.

În acel moment am avut impresia că atitudinea lui făcea abstracţie de persoana mea şi de situaţia dificilă în care mă aflam, tratându-mă la fel ca mătuşa Marie.

Am simţit un fior neplăcut pe şira spinării. Era un bărbat cu o reputaţie respectabilă, un bărbat care ne putea strivi într-o clipită dacă voia. Trebuia să-mi joc bine rolul de prinţesă de Valois, chiar dacă mă simţeam mai pierdută ca niciodată. Mi-am impus singură curaj, fixându-mi privirea calmă în ochii lui, în timp ce genunchii îmi tremurau de emoţie. În cele din urmă, ducele Ioan şi-a dres glasul şi, de parcă ar fi dat ordinul de începere a ostilităţilor, tabloul prinse viaţă. Cei doi lorzi englezi abandonară discuţiile, iar Henric se întoarse cu totul spre noi − regina Isabella

îngheţă lângă mine. M-am întrebat ce îi provocase această stare, luând seama la direcţia privirii ei şi la faptul că sprâncenele i se ridicaseră discret.

Curioasă, i-am urmat privirea şi am înţeles. Mama mea încremenise de furie, şi nu pentru că remarcase bogăţia ostentativă de rubine, mari cât ouăle de porumbel, din colanul care se odihnea pe pieptul regelui Henric sau tripticul format de aceleaşi pietre preţioase, la care nici nu te puteai uita de tare ce străluceau, pe care le purta pe degetele de la mâna dreaptă. Nici pentru că văzuse leii de aur, simbolul Angliei, brodaţi pe tunica lungă până la coapse, deşi imaginea lor era cât se poate de ameninţătoare. Florile de crin, însemnele Franţei, argintiu pe albastru, atrăgeau atenţia cât se poate de clar lumii că acest bărbat cerea coroana Franţei cu aceeaşi încredere cu care o revendicase şi pe cea a ţării lui. O revendicase înainte ca noi să ne fi ocupat locurile pentru a discuta această chestiune delicată. Mă înşelasem. De fapt se afla aici tocmai pentru a impresiona şi nu pentru a-şi câştiga nişte prieteni noi, doar pentru a se asigura că ne intimidează şi că ne vom supune înainte de a fi rostit un cuvânt. Am auzit respiraţia şuierată a Isabellei şi i-am citit expresia mascată de dispreţ, înţelegând că era încă posibil ca această negociere să nu aducă nimic bun. Încă nu era clar că voi ajunge în faţa altarului ca mireasă.

Sfântă Fecioară! Fă să mă dorească atât de mult, încât să accepte un compromis. Fă să mă dorească atât de tare, încât să accepte concesiile mamei mele. Fă-o pe mama mea suficient de îngăduitoare, cât să poată face concesii...

Cei doi lorzi englezi se apropiară şi ei.

— Ducele de Bedford, murmură acru ducele Ioan în colţul gurii. Fratele regelui. Celălalt este contele de Warwick – un alt lord extrem de sângeros şi puternic.

Cel puţin aceştia ne făcură o primire prietenoasă, deşi tardivă, vorbindu-ne în franceză pentru a ne face să ne simţim în largul nostru, căpătând recunoştinţa mea nerostită, pentru că engleza mea nu trecea de nivelul câtorva cuvinte simple.

Lordul John, duce de Bedford şi fratele magnificului Henric, se înclină în faţa noastră şi ni-l prezentă pe Henric al Angliei.

— La reine Isabelle de France. Et sa fille, mademoiselle Catherine...

Contele de Warwick gesticulă în faţă, cu mâna pe zgarda unui ogar irlandez care mârâia fioros spre leopard.

— Bienvenue, monsieur, mes dames..., continuă lordul John. Votre présence parmi nous est un honneur...

Se schimbară plecăciuni şi reverenţe.

— Bienvenue, mademoiselle Catherine, mă încurajă lordul John, zâmbindu-mi cu o licărire prietenoasă în privire, drept pentru care m-am surprins zâmbindu-i şi eu. Aşadar, acesta era ducele de Bedford, a cărui reputaţie era aproape la fel de formidabilă precum a regelui Henric. Îmi plăcea chipul lui deschis şi trăsăturile calde. Îmi plăcea că făcuse efortul de a-mi vorbi şi de a mă ajuta să mă relaxez, pe cât era posibil, deşi inima îmi bătea în continuare să-mi spargă pieptul, nu alta.

Fratele lui, regele, nu găsi de cuviinţă să facă acelaşi lucru. Regele Henric nu se clintise din loc, doar între sprâncenele bine conturate i se lăţea o cută de încruntare. Aşadar ne privi serios, iar vocea lui, clară şi aspră, sări peste formulele de salut formale.

— Aţi sosit mai repede decât vă aşteptam.

Apoi a vorbit în engleză. Am considerat că se încruntase provocat de gestul de bunătate al fratelui său, nu la mine. Acest rege trufaş intenţiona să vorbească în engleză, obligându-ne să ascultăm o limbă în care niciunul dintre noi nu putea să poarte o conversaţie decentă. Ne studie cu atenţie, ţinându-şi bărbia semeţită cu o superioritate glacială, iar mama mea, strălucind cu coroana de aur şi degetele pline de bijuterii, se crispă şi mai tare sub privirea lui scrutătoare. Oare inima mi-ar fi putut bate şi mai tare de atât fără să cedeze? Lucrurile se înrăutăţeau din ce în ce, iar regele Henric nu apucase încă să schimbe nici o vorbă cu mine.

— Am înţeles că aţi dorit ca negocierile să înceapă imediat, replică tăios Isabella în limba franceză.

— Regele nu v-a însoţit şi el? se interesă Henric în engleză.

— Maiestatea Sa nu se simte bine şi se odihneşte la Pontoise, răspunse Isabella, în franceză. Alteţa de Burgundia şi cu mine vom conduce aceste negocieri în numele Maiestăţii Sale.

— Dorinţa mea este să pot comunica cu Maiestatea Sa, regele Franţei, zise Henric în engleză.

Am oftat încet, copleşită de impasul disperat în care ne aflam. Chiar atât de arogant şi nesuferit era regele Henric?

Regele aşteptă, lipsit de orice expresivitate. Warwick rămase confuz, cu mâna fermă pe zgarda ogarului, în timp ce Bedford îşi propti privirea în podea, fără ca vreunul dintre ei să dorească să vorbească din nou în franceză. Ne fusese dat de înţeles cât se poate de clar că orice spunea regele englez era lege. Am rămas în picioare, în tăcerea apăsătoare aşternută între Henric şi Isabella, până când lordul John îşi sacrifică onoarea în numele diplomaţiei şi traduse totul în latină, adăugând la urmă:

— Am dori să vă facem cunoştinţă, Maiestate, cu lady Caterina.

Am înaintat plină de bunăvoinţă spre el, radiind de mândrie pur feminină pentru că ştiam că toate pregătirile pe care le făcuseră erau pentru mine. Nu aveam de ce să mă simt ruşinată că eram acolo. Eu eram cea care putea negocia pentru familia de Valois, iar ducele Ioan − bineînţeles că nu mama − decisese că meritam să facă unele investiţii de capital în mine. Unele? Se investiseră mai mulţi bani decât îmi imaginasem vreodată. Pentru această apariţie a mea se cheltuiseră nici mai mult nici mai puţin de 3 000 de florini. Respiram sacadat şi mă rugam în gând să merite, iar palma mi-era transpirată de emoţie în strânsoarea fermă a vărului meu.

Şi iată cum, splendidă în hainele tivite cu blana mult-dorită, am făcut prima reverenţă în faţa lui Henric al Angliei. Trebuia să plătesc un preţ pentru momentul meu de glorie. Foarte frumos că mă îmbrăcaseră de parcă eram deja regina Angliei, dar era o zi înăbuşitoare de mai şi transpirasem de parcă eram bucătăreasa regală.

Ornamentul în formă de inimă care îmi susţinea părul îmi atârna greu pe frunte ca un sufleu dezumflat, iar voalul scurt mi se lipise de gâtul umed. Houppelanda[1] mea, aproape la fel de frumoasă şi de albastră ca rochia Fecioarei, cu margini de blană brodate şi prinsă cu un cordon încrustat cu nestemate, era atât de grea, încât pe şira spinării îmi curgeau broboane de sudoare. Mi-am stăpânit însă sentimentele neliniştitoare. Cred că arătam într-adevăr ca o prinţesă când mi-am aranjat puţin pliurile cu mâna liberă pentru a-mi scoate la iveală tunica din ţesătură de aur pe care o purtam pe dedesubt. Toate bune şi frumoase − exceptând faptul că nu era decât un spectacol de faţadă. Cămaşa de corp era veche, cârpită şi mă rodea. Încălţările îmi erau ude de la iarba plină de rouă. Florinii nu fuseseră irosiţi pe pantofi sau lenjerie noi, dar regele nu avea cum să ia aminte la lucrurile ascunse sub rochia mea magnifică cu trenă şi plină de bijuterii.

Regele Henric aruncă o singură privire atotcuprinzătoare cu care mă măsură în toată splendoarea, cu tot cu mânecile tivite de blană.

— Ne face o deosebită plăcere, zise el, dar tot în engleză. Demult am dorit să o întâlnim pe prinţesa Franţei, despre care am auzit atât de multe, mai spuse el, după care făcu o plecăciune de o graţie impecabilă, cu mâna pe inimă.

— Milord... Acum că eram faţă în faţă cu el, la o distanţă extrem de mică de leopardul care îşi arăta colţii lângă tunica lui, îmi dispăruse orice dram de curaj. Am mai făcut o reverenţă adâncă pentru că mi s-a părut că asta aştepta de la mine, cu ochii temători coborâţi în podea. I-am văzut

[1] Robă lungă, cu mâneci largi, purtată în Evul Mediu şi de femei, şi de bărbaţi (n.tr.).

apoi cizmele din piele moale apropiindu-se. Îşi întinsese mâna spre mine...

— Milady... Ridică-te...

Îmi vorbise cu blândeţe, dar fără doar şi poate pe un ton poruncitor. I-am dat mâna, iar el m-a ridicat în picioare. S-a aplecat uşor şi formal şi m-a sărutat gingaş întâi pe un obraz, apoi şi pe celălalt. După care m-a sărutat pe gură, insistând foarte delicat. Inima mi-a tresăltat. M-am înroşit toată, sângele mi s-a înfierbântat când buzele lui m-au atins în treacăt, iar palmele lui bătătorite în lupte mi-au prins cu fermitate mâinile. Nu mă mai gândeam decât că regele Henric m-a sărutat ca să-mi ureze bun venit. Mă holbam la el, iar buzele mele pe care tocmai le sărutase nu erau în stare să îngaime nici un cuvânt.

— Zvonurile cu privire la frumuseţea ta nu sunt exagerate, milady. Mă trase la o oarecare distanţă de ceilalţi, iar vocea i se încălzi. Acum pot vedea cu ochii mei valoarea cadoului pe care Casa de Valois vrea să mi-l facă.

Un compliment foarte iscusit, dar chipul îi era în continuare împietrit. Englezii nu zâmbesc? Mă luptam cu limba engleză, jenată că limba mi se împleticea, încercând să îi dau un răspuns pe măsură.

— Vorbeşti limba engleză? m-a întrebat el, când a văzut că nu-mi găsesc cuvintele.

— Doar puţin, milord, am reuşit eu să îngaim cu un accent groaznic. Dar voi învăţa...

— Sigur că vei învăţa, a accentuat el. Este absolut necesar să înveţi.

— Jur că voi exersa în fiecare zi... am răspuns eu, demoralizată de seriozitatea lui. Henric însă îşi mută repede atenţia de la chipul meu la decolteul rochiei unde aveam prins un safir montat într-un colier de aur.

— Ce este, milord? am întrebat eu nervoasă: se încruntase din nou.

— Broşa...

— Da, milord? Este un dar din partea ducelui Ioan, în cinstea acestei ocazii...

— Unde este cadoul pe care ţi l-am trimis? tună el.

Am clătinat din cap pentru că nu înţelesesem ce m-a întrebat. Henric mi se adresă din nou într-o latină elevată.

— Credeam că vei purta broşa, mademoiselle. Vocea îi fusese golită de orice tonalitate caldă.

— Ce broşă, milord? m-am bâlbâit eu.

— Ţi-am trimis o broşă ca semn al stimei pe care ţi-o port. În formă de romb, acoperit cu flori de crin montate în aur, cu rubine şi pietre de ametist.

— Nu am primit-o, milord.

Încruntătura se adânci şi mai tare.

— Era un obiect costisitor. 100 000 de ecu, din ce-mi aduc aminte...

Ce mai puteam spune?

— Nu a ajuns la mine, milord. Poate s-a pierdut...

— Poate. Sau poate a căzut în mâinile duşmanilor mei, cred că din cauza cuferelor de război trimise Delfinilor, suporterilor rău sfătuiţi ai fratelui tău care luptă împotriva mea...

— Aşa cred şi eu....

A fost o conversaţie ciudat de tulburătoare, care mi-a lăsat impresia că era îngrijorat mai mult de cadoul pierdut decât de faptul că nu ajunsese la mine să mă încânte. Regele Angliei era în mod vădit deranjat. Am riscat şi i-am aruncat o privire, întrebându-mă ce ar mai putea spune în continuare, dar abandonase deja chestiunea bijuteriei.

— Te-am aşteptat toată viaţa, Caterina. Intenţionez să mă căsătoresc cu tine, m-a anunţat el cu o dicţie rece şi precisă. Vei fi soţia mea.

Nu m-a întrebat dacă îmi doream acest lucru. Amândoi ştiam că mă voi conforma ordinelor primite de la familia mea. Cu toate acestea, i-am răspuns din inimă.

— Da, milord. Şi eu îmi doresc să fiu soţia ta.

Mi-a ridicat mâna şi mi-a dus-o la buzele sale în semn de respect, zâmbindu-mi pentru prima dată, cu zâmbetul unui bărbat către femeia pe care o admiră, o femeie pentru care ar putea simţi o oarecare afecţiune. O femeie, m-am gândit eu, pe care s-ar putea ca la un moment dat să o iubească. Trăsăturile austere ale chipului său se înmuiaseră, privirea i se îndulcise. În acel moment, simplul fapt că mă acceptase m-a copleşit şi m-am topit toată de

admiraţie pentru acest bărbat frumos. I-am întors zâmbetul, cu obrajii arzând de emoţie.

— Caterina... murmură el. Accentul englezesc cu care îmi rostise numele îl făcuse să semene cu o mângâiere.

— Da, milord...?

Nu este aspru, m-am gândit eu, sedusă de puterea pe care o emana atât de aproape de mine, de farmecul privirii directe, nu este glacial. Este chipeş, puternic şi mă vrea de soţie. Încet, mă îndrăgosteam de el pe nesimţite, iar când Henric m-a sărutat din nou pe obraz şi pe palma dreaptă, inima mi-a săltat de bucurie, imaginându-mi tabloul pe care îl ofeream celor de faţă, în care regele Angliei mă trata pe mine, cea mai tânără dintre fiicele familiei de Valois, cu o asemenea galanterie.

— Trebuie neapărat să-ţi trimit o altă bijuterie, a spus el.

— Iar eu o să am mare grijă de ea... i-am răspuns.

Vraja dintre noi fu întreruptă de iureşul provocat de animale şi ne-am întors spre leopardul care îşi înfipsese colţii în ogarul irlandez care riposta şi lătra furios, împiedicând orice conversaţie dintre proprietarii lor. Eu m-am retras într-o parte, iar Henric mă abandonă şi se duse înspre ei.

— Scoateţi-i afară! se răsti el, într-o engleză aspră de enervare. Ce om întreg la minte ar aduce o pisică sălbatică la o masă oficială de negocieri? Întâlnirea de astăzi a luat sfârşit. Vom relua discuţia mâine în zori, fără ca atenţia să ne mai fie abătută...

Fie că-i înţelesesem pe deplin vorbele sau nu, sensul lor fusese clar. Henric se înclină şi părăsi pavilionul, urmat de Warwick şi de ogarul agitat. Lordul de Bedford rămase în urmă şi veni spre mine.

— Nu ai de ce să te temi, milady, mi se adresă el cu blândeţe în franceză.

Nu ştiam dacă se referea la animale sau la fratele lui.

— Îţi mulţumesc, milord, am spus. Şi chiar îi eram recunoscătoare. Asigurarea lui fusese un gest alinător după plecarea bruscă a lui Henric.

În acest fel mi s-a făcut curte la Meulan, după care am căzut pradă celor mai intense emoţii. Aici se afla bărbatul căruia nu îi displăcusem şi care avea să mă facă regina Angliei. Ar fi putut el oare să ajungă să mă iubească? Doar timpul o putea spune. Dacă nu eram decât premiul oferit pentru a-l atrage pe Henric înapoi la masa negocierilor, foarte bine. Mă mulţumeam şi aşa.

Mi-am atins cu degetele buzele pe care mi le sărutase.

Puteam iubi un bărbat pe care îl întâlnisem o singură dată în viaţă? Se părea că da, dacă admiraţia pe care o simţeam şi tremurul inimii însemnau că sunt îndrăgostită. Aruncase o vrajă asupra mea doar pentru că îmi zâmbise şi îmi spusese pe nume. Cicatricea care îi marca o rană veche nu îi ştirbea cu nimic frumuseţea. Pentru mine el reprezenta absolut tot ce visasem.

O regină a Angliei trebuie să fie capabilă să vorbească în limba soţului ei. Nu mă îndemnase însuşi Henric să învăţ?

Astfel am început să exersez cu o persoană din anturajul tatălui meu, care putea lega mai mult de câteva cuvinte de bază, încurajată de gândul că poate voi câştiga câteva cuvinte elogioase din partea logodnicului meu. Poate avea să-mi zâmbească din nou.

— Bună dimineaţa, milord. Sper că te simţi bine. Sau aş fi putut să-l întreb: Astăzi mergi la vânătoare, milord? Mi-ar plăcea să te însoţesc. Sau chiar: Îţi place rochia aceasta nouă pe care o port? Eu cred că este foarte frumoasă. La politică nu prea mă pricepeam, dar puteam să-l întreb: Îl primim astăzi pe ambasadorul Franţei la curtea noastră? Se va organiza un banchet în cinstea lui? Când limba mea împleticită, obişnuită cu franceza, întâmpina probleme cu anumite cuvinte, preceptorul meu nerăbdător, un tânăr cu doar câţiva ani mai mic decât mine, îmi sugera cuvinte mai simple. La un moment dat, am devenit expertă în expresii cruciale: Mă simt onorată, Maiestate, să accept cererea ta în căsătorie...

— O să te ia de nevastă, se năpusti Isabella cu fălcile încleştate. Nu las eu alianţa asta să ne scape. Era neagră de furie. Se mutase de la Poissy la reşedinţa de la Paris, la Hôtel Saint-Pol, iar eu mă feream din calea ei.

Iar apoi, în mod miraculos, de nici nu ştiu unde, îmi declară:

— S-a decis. Zestrea ta va fi fără egal. O să te ia.

Peste fruntea reginei plutea un nor auriu de convingere. Ba chiar mi-a atins obrazul, cred că mângâiere a fost. O priveam cu precauţie de pe pat, de unde stăteam. Nu-mi mai aduceam aminte decât că oferta noastră anterioară de zestre nu corespunsese pretenţiilor regelui englez, aşa că

de ce credea Isabella că de data asta totul avea să fie bine? Acum aveam şi mai puţini bani la dispoziţie decât data trecută, de vreme ce Henric controla toate drumurile comerciale din nordul Franţei, drept pentru care vistieria regală era cam goală.

— De ce se va însura cu mine? am întrebat eu.

— I-am făcut o ofertă pe care ar trebui să fie nebun să o refuze. Iar el nu este nebun. Când m-a văzut că o priveam pe drept cuvânt mirată, Isabella se uită spre mine cu satisfacţie. Se va însura cu tine pentru că atunci va pune mâna şi pe coroana Franţei. Făcu o pauză teatrală − care mă impresionă cu adevărat, după care adăugă: Mă refer la zestrea pe care o reprezintă sângele tău regesc, ma petite. Nu un cufăr plin cu monede de aur, ci coroana Franţei. Cum ar putea refuza aşa ceva?

Eram năucită de parcă însăşi coroana Franţei ar fi căzut din tavan şi ar fi aterizat drept la picioarele mele. Era a mea, puteam să o iau cu mine ca zestre pentru soţul meu? Noul meu corset din mătase − în sfârşit, Isabella cheltuise nişte bani pentru mine − începuse să mă strângă deodată cam tare. Oglinda pe care o ţineam îmi căzu din mână şi din fericire nu se sparse pentru că ateriză pe marginea rochiei din damasc albastru. Chiar putea Isabella să facă aşa ceva? Mi-am recuperat oglinda, în timp ce mâinile îmi tremurau din pricina enormităţii afirmaţiei ei.

— Tatăl meu este de acord? am întrebat-o pe nerăsuflate.

— Tatăl tău nu are nici un cuvânt de spus în această chestiune. Cum ar putea? Nu e-n stare să lege nici două vorbe.

Aşadar decizia îi aparţinea.

— Îl vei dezmoşteni pe fratele meu, Carol?

— Fără nici o remuşcare. Mă apucă de umeri cu mâinile ei puternice şi fără nici o ezitare mă sărută uşor şi surprinzător pe amândoi obrajii. În tine ne sunt toate speranţele, Caterina. Acum nu te va mai refuza. Cum ar mai putea, când dorinţa din inima lui este în mâinile tale delicate? Îşi doreşte coroana Franţei, şi în felul acesta o va putea avea fără să mai verse nici o picătură de sânge, englez sau francez. O să zâmbească tot drumul de la naos către altarul unde îl vei aştepta să vă spuneţi jurămintele. Zâmbetul ei se lăţi şi mai mult. Vino în sala de audienţă peste o oră pentru a discuta exact modul în care te vei purta când te vei întâlni cu regele Angliei. Nimic − absolut nimic, Caterina − nu trebuie să stea în calea acestei alianţe. Vei fi mireasa perfectă.

Hotărârea cu care ieşi din cameră mă impresionă profund. La fel de impresionantă mi se părea şi ameninţarea care plutea în aer, care m-a făcut să mă arunc pe pat fără să-mi pese că mi-aş fi putut strica veşmintele frumoase. Toată încântarea mea că mă voi mărita se spulberă în clipa în care i-am înţeles cu adevărat mesajul. Sigur că mă acceptase, iar asta nu pentru chipul şi părul meu virginal, nici pentru rochia ce-mi venea ca turnată şi nici pentru că puteam spune „Bună dimineaţa, milord!” în engleză. M-ar fi acceptat de soţie şi dacă eram senilă şi cu chipul brăzdat de riduri. Ce-mi spusese Isabella? Că Henric ar fi trebuit să fie nebun să mă refuze, iar el nu era deloc nebun. Cum ar fi putut să refuze o prinţesă de Valois a cărei zestre era însăşi ţara ei? Pentru prima dată în viaţă am simţit milă faţă de Carol, care avea să fie dezmoştenit.

Apoi m-am gândit, cu o satisfacţie egoistă, că va trebui neapărat să-mi reiau lecţiile de engleză.

„Milord, sunt onorată că te-ai coborât într-atât încât să te însori cu mine, nevrednica de mine. Dar îţi voi aduce un cadou de nepreţuit!”

Fără de speranţă!

Michelle venise la mine să mă compătimească, aşa că o puneam la curent.

— Lui Henric nu îi va păsa dacă vorbesc sau nu cu el. Aş putea fi cea mai urâtă cotoroanţă şi tot s-ar însura cu mine. S-ar însura cu mine şi dacă aş fi pe patul de moarte.

Michelle m-a îmbrăţişat.

— Nu şi-ar dori o cotoroanţă bătrână, Cat. Are nevoie de o soţie tânără care să îi poarte fiul în pântece. Îmi puse un inel cu piatră închisă la culoare, bătut în aur, pe inelarul de la mâna dreaptă. Să-l porţi, este o piatră de beril care te va feri de melancolie şi venin. Şi să nu mă uiţi când vei fi regina Angliei, că nu se ştie dacă o să ne mai vedem vreodată, bine?

Vorbele ei nu îmi aduseră nici un fel de alin.

În mai puţin de-o săptămână am primit un cadou de la logodnicul meu, care de data aceasta ajunse la mine: portretul oficial al regelui Angliei montat într-o ramă aurită cu un model alambicat, încrustat de jur împrejur cu email şi pietre preţioase. L-am luat să îl studiez cu atenţie, lăsând ambalajul moale să cadă pe podea.

— De ce crezi că mi-a trimis aşa ceva? am întrebat-o pe Michelle.

— Ca să te impresioneze?

— Nu era nevoie să mă impresioneze.

— Ca să-ţi aducă aminte cât de arogant este?

— Nu aş putea uita aşa ceva.

Ţineam tabloul cu amândouă mâinile şi îl priveam uimită. Ştiam cum arată, aşadar de ce mi-l trimisese? Nu era nevoie să-mi câştige mâna sau admiraţia. Trebuia să mă supun să fac ce mi se spusese să fac. Atunci de ce găsise de cuviinţă să-mi trimită tabloul? Însoţit de o scrisoare împăturită.

— Citeşte-mi, am rugat-o pe Michelle, care era mai avansată decât mine în ale învăţăturii. La Poissy nu aflasem decât cum să fac să ciupesc corzile lăutei astfel încât să sune cât de cât melodios.

— Pentru prinţesa Caterina. În aşteptarea căsătoriei noastre, îmi citi Michelle. E semnată tot de Henric.

Frumos. Am dus tabloul la lumină ca să îl examinez mai bine. Era o reprezentare din profil a lui Henric, una pe care o puteam recunoaşte cu uşurinţă, de vreme ce din această poziţie îl văzusem mai mult pe parcursul singurei noastre întâlniri: frunte lată, nas drept, privire întunecată, îndreptată înainte. Buzele îi fuseseră conturate ferm, poate puţin prea pline, lăsând privitorului impresia unei voinţe de fier impregnate de un strop de pasiune. Şi de îndestulare. Importanţă. Portretul anunţa fără nici o urmă

de îndoială superioritatea acestui bărbat. Colan de aur, inele şi lanţ plin de nestemate, un crâmpei din mâneca bufantă din damasc brodat. Într-adevăr impresionant.

Am atins suprafaţa pictată, dorindu-mi încă o dată să-i revăd zâmbetul. Nici eu însă nu îi zâmbisem din portretul pe care i-l trimisesem. Am zâmbit la trăsăturile pictate, încurajată de ce tocmai descoperisem.

— Ei? Ce părere ai? m-a întrebat Michelle şi şi-a aplecat capul să vadă de ce zâmbeam.

— Cred că este un bărbat care ştie bine ce vrea. Este foarte mândru, am zis şi am ridicat portretul ca să-l poată vedea mai bine. Artistul omisese cicatricea de pe chipul lui. Îmi părea foarte rău? Cicatricea îl făcea să pară foarte uman în ochii mei, mă făcea să simt că îi pasă. Poate că îmi trimisese desenul pentru că pur şi simplu dorise să mă recunoască drept soţia lui, oferindu-mi un portret foarte personal. Dacă aceasta îi fusese intenţia, ea indica o anume bunătate ascunsă în spatele exteriorului auster. Speram că Isabella se înşela. Speram că reprezentam mai mult pentru regele Henric decât un mijloc prin care să-şi atingă scopurile politice sau prin care să pună mâna pe actele de proprietate ale regatului Franţei.

— Îmi place de el, am spus eu simplu.

— Iar eu sunt de părere că va trebui să te maturizezi cât mai repede, Cat. Altfel vei avea de suferit.

Nu i-am dat ascultare. În inima mea nu mai era loc de nici o altă emoţie, în afară de bucurie.

CAPITOLUL 2

În cele din urmă, am ajuns la altar, în pofida tuturor obstacolelor. Henric Plantagenetul mă aştepta acolo, arătând magnific.

— Milady Caterina, mă întâmpină el cu o plecăciune plină de graţie. Inima îmi tresaltă de bucurie. Eşti cu mult mai frumoasă decât îmi aduceam aminte. Noii tăi supuşi englezi vor fi mândri de mireasa pe care mi-am ales-o.

Cuvintele îi erau protocolare, dar admiraţia din priviri sinceră. Înveşmântată în brocart de aur, mă simţeam frumoasă, cu trupul complet transformat de croitoresele Isabellei într-o jertfă regală potrivită unui rege. Fusesem spălată din cap până în picioare, iar părul îmi fusese periat să îmi atârne pe umeri, asemenea celei mai fine dintre mătăsuri. Sprâncene pensate, unghii tăiate, tenul curăţat cu tinctură de ciuboţica-cucului care să-mi ascundă şi cel mai mic pistrui... Fusesem împrospătată şi şlefuită ca să strălucesc precum un blid de argint din care să se desfete Henric. Peste părul care mi se revărsa pe umeri purtam un val transparent din aceeaşi ţesătură de aur ca şi restul hainelor, care îmi proclama virginitatea în faţa lui Dumnezeu şi a celor mai nobile capete ale Angliei şi Franţei. Aşa am stat în faţa altarului Catedralei Sfântul Ioan din Troyes, cu palma împreunată cu cea a regelui Henric al Angliei. Strânsoarea îi era fermă, expresia sobră în faţa episcopului, dar poate că era doar absorbit de solemnitatea ocaziei.

Din podea şi printre grinzile acoperişului gerul urca şi cobora, iar eu tremuram ca varga. Mâna lui Henric era

îngheţată şi mi se părea că întreaga adunare vede cât de tare tremur. Oh, în acest al doisprezecelea ceas nu mă mai temeam că mă va respinge. Când lui Henric i s-a cerut să pună suma obişnuită de 13 penny în cartea episcopului, plata simbolică pe care o face mirele pentru mireasă, am făcut ochii mari când am văzut monedele de aur care îi alunecau din palmă. 13 penny de aur, o sumă imensă. Cu toate acestea, reprezentau o sumă infimă pentru regatul Franţei.

Un nou fior m-a străbătut din cap până în picioare.

— N-ai de ce să tremuri, mi-a şoptit el când episcopul se oprise să-şi tragă sufletul. Nu ai de ce să te temi.

— Nu, am şoptit şi m-am uitat recunoscătoare spre el, fericită că îmi zâmbea, plin de înţelegere faţă de nelinişte a mea. Sunt sigură că înţelegea că o tânără crescută la mănăstire era mai mult decât înfricoşată în acele clipe.

Episcopul îşi îndreptă din nou atenţia către noi. Se întoarse spre Henric, iar frazele rostite de el ne împresurară din toate părţile.

— Vis accípere Catherine, hic praeséntem in tuam legítiman uxórem juxta ritum sanctae matris Ecclésiae?

— Volo.

Nu ezitase absolut deloc: pe de altă parte, nici nu mă privea ca un îndrăgostit fericit de uniunea noastră. Se uita drept înainte de parcă văzuse oştirea inamică ivindu-se de după un deal, mă ţinea în continuare strâns de mână şi răspunsese atât de hotărât, încât cuvântul rostit de el

răsuna cu ecou sub bolta înaltă de deasupra capetelor noastre, întorcându-se înmiit la noi.

— Volo... volo... volo...

Ecoul se prelinse de-a lungul braţelor mele, pe şira spinării. Henric era la fel de mândru ca o pasăre de pradă, ca un vultur, răspunsul lui vuise încărcat de un sentiment de proprietate răsfrânt atât asupra mea, cât şi a noii lui moşteniri dobândite. Am înghiţit cu greu nodul care mi se pusese în gât. Gura îmi era atât de uscată, încât mă temeam că nu voi putea rosti nici un cuvânt când îmi va veni rândul, iar mintea mi-o luase razna. Coroana regală de Valois era zestrea mea. Henric avea să devină moştenitorul Franţei. Dreptul de a domni în Franţa avea să fie transmis vlăstarelor noastre − copiilor mei şi-ai lui Henric − la nesfârşit ca succesori legitimi. Eu îi fusesem înmânată pe o tavă de aur cu întregul regat al Franţei în poală, iar el se putea servi la discreţie din toate. Sângele meu de Valois era cel cu care regele plătise pentru răscumpărare. Mi-am înălţat privirea spre Henric. Nici măcar el, un maestru absolut în arta negocierilor cu sânge rece, nu-şi putea controla trăsăturile suficient cât să poată ascunde expresia radioasă şi triumfătoare în timp ce-şi rostea jurământul.

Episcopul, care încerca să mă încurajeze din priviri, tuşi. Oare îmi spusese ceva? M-am forţat să mă concentrez. În mai puţin de jumătate de oră aveam să fiu soţia lui Henric.

— Vis accípere Henric, hic praeséntem in tuum legítimun maritum juxta ritum sanctae matris Ecclésiae?

Mi-am trecut limba peste buzele uscate.

— Volo.

Răspunsul fusese clar, nu la fel de răsunător ca al lui Henric, dar clar. Nu îmi era ruşine de mine sau de decizia care fusese luată în numele meu. O mare parte din nobilimea franceză îşi dorea ca acest eveniment să nu fi avut niciodată loc. Când mama mea mă oferise pe mine împreună cu coroana Franţei, tuturor celor prezenţi la curtea de Valois li se tăiase respiraţia. Pentru a ieşi basma curată, pentru a mai şterge din ruşinea detronării regelui în funcţie, tatăl meu putea să poarte coroana pentru tot restul zilelor sale. Pentru unii era un fel de consolare şi asta, dar nesemnificativă.

Vocea episcopului tuna triumfătoare, aducându-mi încă o dată aminte de compromisul imens care se făcuse.

— Ego conjúngo vos in matrimónium. In nomine Patris, et Fílii, et Spíritus Sancti. Amen.

Henric şi cu mine fuseserăm uniţi pentru vecie. În acel moment instrumentiştii şi cântăreţii, plătiţi cu dărnicie, începură un cântec vesel, iar noi ne întoarserăm cu feţele spre mulţime. Afară cerul se întunecase, iar în ferestrele imense din partea de vest a catedralei bătea o ploaie grea. Am tresărit, încercând să nu interpretez vremea de afară drept un semn prevestitor, iar Henric, probabil nerăbdător să se termine cât mai repede ceremonia, mă strânse şi mai tare de mână, moment în care i-am aruncat o privire pe sub voal. M-am convins acum că nu era un vultur, ci un leu, unul dintre cei care îi erau cusuţi pe piept. Radia multă încredere, aşa cum îi stătea bine. Această uniune era un triumf la fel de mare ca acela de la Azincourt, iar eu eram premiul, prada de război, care îl răsplătea pe Henric cu tot ceea ce-şi dorise vreodată. Fără doar şi poate

războiul avea să continue. Fratele meu, Carol, Delfinul, împreună cu susţinătorii lui, nu ar fi îngenuncheat niciodată în faţa lui. Oare soţul meu era conştient de asta? Eram sigură că da, dar acum Henric stătea semeţ cu capul sus, de parcă ar fi fost regele întregii lumi. În acea clipă mi-am dat seama cum stăteau de fapt lucrurile. Eu, mult-dorita mireasă, nu eram punctul central al acestei tapiserii luminoase. Henric era în centrul atenţiei, steaua călăuzitoare a tuturor celor prezenţi, şi aşa avea să rămână pe parcursul întregului nostru mariaj.

— Tremuri din nou, mi-a spus el încet.

Stomacul a început să mi se strângă dureros. Nu mă aşteptasem să-mi vorbească în timp ce mă conducea prin naos către uşa mare din vest; scruta în continuare mulţimea, de parcă ar fi căutat slăbiciunile armatei inamice pe câmpul de luptă.

— Nu, am negat eu. M-am îmbătoşat, mi-am ţinut respiraţia − nu mi-a fost de nici un folos. Ba da, m-am corectat iute. Oricum îşi dădea seama dacă îl minţeam.

— Ţi-e frică? m-a întrebat.

— Nu, am minţit eu din nou.

— Nu ai de ce. În curând se va termina.

Teama mi-a sporit de zece ori la gândul că aveam să rămân singură cu el.

— Mi-e frig, am spus.

În acel moment, norii se împrăştiară, iar lumina pătrunse ca o săgeată de aur pur prin fereastra din dreapta noastră.

Henric părea strălucitor în lumina ce se răsfrângea de pe colanul bătut cu pietre preţioase, aflat pe pieptul său. Licărele de lumină căzute pe faldurile voalului meu nici nu se puteau compara. Era magnific şi am constatat că mă ţineam de mâna lui cu aceeaşi înverşunare cu care îşi ţine un cavaler sabia. Henric îmi desluşi iar îngrijorarea de pe chip pentru că îl strângeam foarte tare. Îmi zâmbi şi expresia mea serioasă pieri ca un fum.

— O cană de vin şi o să te încălzeşti. Trăsăturile lui dure se înmuiară. În sfârşit, s-a terminat, spuse şi-mi duse degetele la gură. Eşti soţia mea, Caterina, regina mea şi te preţuiesc. A fost voia Domnului să fim împreună. Stăteam în mijlocul catedralei, cu toate privirile aţintite spre noi, iar după ce-mi spuse aceste lucruri mă sărută pe gură. M-ai făcut cel mai fericit om din lume.

Inima mea tremurândă se topi imediat sub fierbinţeala pasiunii şi îmi simţeam sângele pulsând cu viteză spre vârful degetelor şi spre tălpi. Fui cuprinsă de o senzaţie nemaiîntâlnită, un ghem de bucurie în vintre, adus la viaţă doar de un sărut pe dosul palmei şi pe buze, din partea bărbatului care îmi stătea alături, şi mă simţii fericită, frumoasă şi dorită. Vrăjită de ideea că eram soţia lui Henric şi că îmi făcuse această cinste în văzul tuturor, am zâmbit către mulţime pe măsură ce înaintam, din ce în ce mai încrezătoare în mine. Nu aveam să mă mai simt niciodată nevrednică, nedorită sau neglijată, acum când Henric mă salvase şi îmi oferise un loc în viaţa şi în regatul său.

Am aşteptat în locul în care bolţile se căscau deasupra noastră, iar altarul se unea cu naosul catedralei. În spatele nostru începu să se strângă procesiunea formată din nobili

englezi şi francezi, aşteptând câteva cuvinte din partea noastră.

— Anglia vrea să-şi întâmpine noua regină, spuse Henric, clătinând aprobator către un chip pe care îl recunoscu în stânga sa.

— Sper să văd Anglia cât mai curând, am replicat eu, uşurată că vocea îmi era destul de calmă, fără să-mi trădeze groaza bruscă ce mă invadase la gândul că va trebui să locuiesc în Anglia, ţară despre care nu ştiam nimic, înconjurată de străini. Fericirea mea avusese viaţă scurtă.

— O să-ţi placă primirea pe care ţi-am pregătit-o. Sosirea ta va fi sărbătorită pe tot cuprinsul ţării.

Se întoarse dinspre mulţime spre mine, cu faţa luminată de zâmbet. Arătos la chip, puterea părea că i se odihneşte pe umeri la fel de uşor ca o pelerină de damasc. Dar ce văzuse oare la mine? Ce şi-ar fi dorit să vadă în mine? Mi-am semeţit bărbia cu toată mândria şi demnitatea unei regine a Angliei şi i-am zâmbit şi eu.

— Îţi mulţumesc, milord, am răspuns. Văzându-i plăcerea vădită, simţii că Henric va avea grijă de mine şi că mă va proteja, drept pentru care am simţit nevoia să continui. Şi îţi mulţumesc pentru cadou, Sire. Îl preţuiesc. A fost foarte frumos...

Cuvintele îmi amuţiră când îşi ridică întrebător sprâncenele.

— Nu am trimis nici un cadou, milady.

— Ba da. Nu era clar din biletul care îl însoţise? Ai trimis portretul... Am văzut însă că nu ştia despre ce vorbesc, din privirea nedumerită şi fixă, şi mi-am dat seama că tocmai comisesem o greşeală. Toată mândria şi demnitatea îmi dispărură. Imediat m-am împotmolit într-un răspuns care doar a înrăutăţit lucrurile şi m-am înfuriat că nu fusesem în stare să păstrez doar pentru mine gestul pe care îl făcuse Michelle.

— Iartă-mă... nu am... Cred că m-am înşelat... am îngăimat eu, roşie până-n vârful urechilor. M-am rugat ca Isabella să nu fie prin preajmă să mă audă în ce hal de disperare vorbeam.

— Cred că fratele meu Bedford l-a trimis... a remarcat Henric.

— Da... am îngăimat. Cred că aşa a fost. M-am cufundat într-o linişte stânjenitoare, în timp ce procesiunea începuse să dea semne de nerăbdare şi se pusese în mişcare. Fratele lui. Bineînţeles. Îmi aduceam aminte de bunătatea pe care mi-o arătase ducele John de Bedford la prima întâlnire. Henric nu considerase că fusese cazul să-mi trimită un asemenea simbol de autopreţuire. Mi-am stăpânit cu greu durerea care însemna atât de puţin pentru el, apoi m-am mustrat singură în gând. Mă lăsam rănită prea uşor. Trebuia să urmez sfatul lui Michelle şi să mă maturizez mai repede. Nu era vina lui Henric că fericirea mea era atât de trecătoare. Era a mea.

Parcă simţindu-mi tulburarea, Henric mă bătu pe palmă ca pe un copil, după care se uită peste umăr ca să spună ceva celor care îl împingeau din spate. Cei trei fraţi ai lui, Bedford, Gloucester şi Clarence. Unchiul său, episcopul Henric de Winchester. Apoi rânji.

— Sunteţi gata? Iubita mea soţie mai are un pic şi îngheaţă de tot. Sănătatea ei este principala mea grijă. Dacă nu vreţi să mă supăraţi, mişcaţi-vă mai repede, zise el şi-şi întoarse rânjetul şi către mine. Împrumută-i haina ta, John. Tu poţi sta fără...

Lordul John se supuse râzând, iar eu m-am trezit înfăşurată într-o mantie grea de catifea. Henric în persoană mi-a prins gulerul de blană în jurul gâtului.

— Uite aşa. Trebuia să mă fi gândit mai devreme. Îţi vine mai bine decât fratelui meu.

„Iubita mea soţie”. Degetele lui se mişcară iute şi priceput, apoi mă sărută uşor pe frunte, în timp ce eu continuam să tremur, dar de data asta plăcut impresionată de grija lui. Eram măritată cu Henric, regele Angliei. Aveam o familie. Era pentru prima dată în viaţa mea când eram a cuiva care preţuia mai mult ca orice fericirea mea şi a cărui atingere îmi încălzea pielea. Era dragoste? Eram sigură că da, pentru că inima mea era potopită de aleanuri necunoscute. Mi-am ridicat privirea spre proaspătul meu soţ, în timp ce ne îndreptam încet către uşa deschisă, observând că Henric mă privea în continuare, evaluându-mă bine ca pe noua lui proprietate, până când gura i se curbă într-un nou surâs, iar ochii îi sclipiră în lumina lumânărilor. Strânsoarea lui era trainică, plină de autoritate: ştiam că mă dorea şi că nu m-ar fi lăsat să plec, şi mă bucuram. Eram de-a dreptul uluită. Speranţele mele aveau să se împlinească. Şi în plus, fusese voia Domnului − nu spusese Henric aşa? Totul avea să fie bine. Eram convinsă.

— Ei bine, una peste alta, putea fi şi mai rău. Sau este...? Am auzit o voce urmată de un chicot şiret.

Eu ocupam locul de onoare la banchetul nunţii mele.

— E tânără.

— Dar este o de Valois...

— E destul de frumuşică.

— Dacă-ţi plac fetele palide şi insipide...

— Sunt surprinsă că îi plac lui Henric. Credeam că doar o nevastă mai robustă îl va potoli până la urmă...

M-am înroşit toată. Eram oricum, dar nu o nevastă robustă. Încrederea care înmugurise în mine şi îmi dăduse puterea să îmi îndrept spatele, în timp ce traversasem mulţimea strânsă la nunta mea, se prelingea ca apa dezgheţată dintr-un lac. Nu se spune că cei care trag cu urechea nu aud niciodată lucruri flatante la adresa lor? Foarte adevărat. Din nefericire, cunoştinţele mele de limbă engleză se îmbunătăţiseră suficient cât să pricep esenţa tête-à-tête-ului dintre cele trei doamne englezoaice care se îngrămădiseră una în cealaltă să bârfească. Erau de viţă nobilă şi arogante, şi veniseră la nunta mea din partea curţii Angliei, iar acum, când petrecerea de nuntă se apropia de sfârşit şi trebuia să mă ridic să îmi fac o ieşire demnă sub privirile libidinoase ale invitaţilor, se mutaseră de la locurile lor ca să stea împreună şi să bârfească, aşa cum fac toate femeile. Nu erau rele dinadins, am decis, chiar dacă spuneau mizerii despre mine. Cred că n-au bănuit că înţeleg ce vorbesc.

— Crezi că va moşteni şi... problemele familiei de Valois?

— Şi-s aşa de multe...

— Nebunie, zău aşa... L-aţi văzut pe taică-su...? Nu-i de mirare că-l ţin închis...

Cea care vorbise era o brunetă cu obraji rumeni şi păreri bine conturate, niciuna în favoarea mea.

M-am uitat spre Henric să văd dacă are vreo reacţie, dar era prins într-o discuţie cu Bedford şi Clarence care stăteau în dreapta lui, şi care necesita agitarea cuţitelor şi a blidelor pe masă.

— Şi trădare... Cuvântul păru că fusese plasat strategic.

— Extravaganţă...

— Adulter...

Privirile se întoarseră toate dintr-odată către Isabella care tocmai încerca să atragă atenţia unui bărbat şi vorbele se stinseră în şoapte, dar nu suficient de încet pentru mine, care le puteam auzi în continuare.

— Îi plac bărbaţii tineri, cu cât mai tineri, cu atât mai bine... nu-i decât o târfă... şi o căţea care-şi bagă nasul în politică...

— Să sperăm că n-o moşteneşte deloc pe mama ei... Bruneta îşi îndreptă din nou privirea spre mine. Eu mă holbam nepăsătoare la firimiturile de pe masă. E mai bine să fii nebun decât să ai un apetit atât de nesăţios pentru desfrâu... Chicotele înfundate fură ca un cuţit înfipt în sufletul meu nevinovat.

Capetele se apropiaseră din nou.

— Întotdeauna se vor ivi probleme dacă mireasa este străină şi are o fire mai energică. O să vrea să impună regulile Franţei. Să ne oblige să urmăm politica Franţei... Aici, una dintre ele icni scandalizată. Oare se aşteaptă să îi vorbim în franceză?

— Credeţi că ne va seduce curtenii mai tineri, că o să se bage în paturile lor, când regele este plecat?

Deja eram oripilată. Asta credea Anglia despre mine acum, când de abia mă căsătorisem? Că eram o târfuliţă franţuzoaică? Iar eu trebuia să le primesc pe femeile astea ca domnişoarele mele de onoare? Nu aveam şi eu un cuvânt de spus în această privinţă?

— Nici n-are multe de spus... De-abia leagă două cuvinte...

„Sunt rele”, şopti o voce din capul meu. „Nu te plac. Vor să-ţi facă rău.” Ştiam că este adevărat. Deja mă condangaseră şi mă declaraseră nepotrivită pentru noul meu rol. Am încercat să nu le mai ascult şi, pentru scurt timp, cât menestrelii îşi beau berea, iar cântăreţii se năpusteau asupra platourilor care le treceau pe sub nas, se aşternu liniştea.

— Nu arată deloc ca o femeie care ştie ce vrea, continuă una dintre voci, mai degrabă seamănă cu un şoarece timid...

Mai aveam puţin şi răbufneam pe sub corsetul negru cu auriu. Ar fi trebuit să fie un moment de o satisfacţie imensă pentru mine, o sărbătoare plină de bucurie, unde orice lipsă a mâncării să fie compensată de calitatea

vinului, de vreme ce primarul Parisului îi trimisese lui Henric trăsuri pline ochi cu butoaie pentru a-i mulţumi că nu îi răseseră oraşul de pe faţa pământului. Chiar dacă mama mea s-ar fi enervat dacă le-ar fi auzit clevetirile trădătoare în timp ce sorbea din vinul vechi, calitatea acestuia era mult peste aşteptări. Deasupra capului meu atârnau greu în atmosfera încinsă flamuri cu leoparzii englezi şi cu florile de crin franceze ale casei de Valois. Ar fi trebuit să fiu fericită. Lângă mine stătea cel mai puternic bărbat din Europa, şi cel mai frumos pentru mine, aşa că nu înţelegeam cum de eram atât de neghioabă să le las pe englezoaicele astea să-mi strice plăcerea? Vocile lor, pe care le auzeam clar, se plângeau în continuare şi nu le convenea nimic.

— Pare atât de rece...

— Crezi că Henric al nostru o poate dezgheţa?

— N-are încotro. Îşi doreşte un fiu înainte de sfârşitul anului.

— Dar poate fi sigur că-i copilul lui − şi nu un mongrel...

M-am strâns şi mai tare, izolată pe o insuliţă din mijlocul unei mări de conversaţii care nu mă includea şi pe mine, în care orice răspuns aş fi încercat să dau îmi îngheţa pe buze. Preţ de o clipă am simţit o nevoie de nestăvilit să-mi întind mâna spre mâneca lui Henric, să-i cer să vină şi să mă salveze de toate răutăţile şi cred că am şi făcut-o, dar Henric era ocupat să rupă o bucată de pâine şi să aranjeze bucăţile ca să reprezinte − n-am înţeles prea bine ce.

— Aici se pune ceva la cale, sublinie el. Şi aici...

— Se poate rezolva, declară Clarence. Dacă am putea ocupa oraşul Sens...

Discuţii aprinse despre război. Mi se strânsese stomacul de spaimă şi disperare. Mi-am retras mâna.

— Sens − o fortăreaţă cheie pentru sfidarea lor, încuviinţă Henric. Nu putem amâna. Sfidarea lor îi va încuraja şi pe alţii...

— Încă mai ai timp să-ţi sărbătoreşti nunta, Hal... În acel moment am descoperit că fratele lui Henric, lordul John, îmi zâmbea. Trebuie să te ocupi de tânăra ta soţie...

— Sigur. Henric întoarse capul, cu ochii strălucind şi chipul plin de însufleţire. Îmi zâmbi cald, imediat ce îşi dădu seama că îi auzisem discutând. Dar soţia mea va înţelege. Trebuie să mă duc la Sens... Înţelegi, nu-i aşa, Caterina?

— Da, milord. Nu-mi era clar ce spera el să înţeleg, dar se părea că acesta era răspunsul pe care îl aştepta din partea mea, pentru că reveni la reorganizarea obiectelor pe masă.

— Iar după ce Sens va capitula...

Am oftat şi mi-am coborât privirea în farfuria de aur din faţa mea. De unde apăruse? m-am întrebat. Toate farfuriile noastre de aur fuseseră vândute sau amanetate − mai erau câteva în vistieria personală a Isabellei. Probabil că era englezească, adusă special pentru această ocazie, ca să ne impresioneze cu generozitatea lor. Poate că de acum înainte urma să mănânc doar din farfurii de aur. Doar devenisem regina Angliei...

O şoaptă rostită printre dinţi, sunet care nu putea fi confundat, îmi întrerupse din nou şirul gândurilor.

— Nu va reuşi să-i menţină treaz interesul lui Henric! Uitaţi-vă la el! Deja vorbeşte de război şi nici n-a apucat să o bage în patul lui!

— Nu-i chiar îndrăgostit, nu?

Am încercat să nu mă las rănită de chicotele de râs.

— Îşi va dori o femeie cu sânge firbinte prin vene, nu cu lapte şi apă. O femeie plină de viaţă şi seducătoare. Asta seamănă cu o păpuşă împopoţonată şi vopsită...

Plină de viaţă? Seducătoare?

Păi, sigur că nu eram plină de viaţă! Se aşteptaseră să o iau razna sau ce? Cât despre partea cu seducătoare − dacă asta înseamnă să-mi pun în practică farmecele feminine de atragere a unui bărbat, nu le cunoşteam şi nici nu îndrăzneam să le încerc. La ce se aşteptau femeile astea de la mine, când fiecare regulă posibilă pentru un comportament exemplar şi pentru o ţinută decentă îmi fusese impusă cu forţa de mama mea după eşecul primei tentative de a mă căsători la Melun? Nimic nu trebuia să pună în pericol negocierile de la Troyes. Nimic! Conversaţia şi ţinuta mea trebuia să fie ireproşabile. Fusesem supusă unei instrucţii atât de intense, că stăteam în permanenţă cu frica răzbunării Isabellei, în cazul în care Henric m-ar fi respins. Dar sigur că aceste englezoaice arogante nu ştiau nimic. De unde să ştie? Şi nici Henric − în faţa lui nu aveam să recunosc niciodată. N-aş fi suportat să-i văd privirea acuzatoare pentru că fusesem atât de slabă şi lipsită de fermitate.

Simţeam privirea mamei mele chiar dacă stătea la masă şi făcea conversaţie cu cineva pe care nu-l vedeam. Cu gura uscată, am ridicat pocalul la buze, dar, în afară de doi-trei stropi rămaşi pe fund, nu mai conţinea nimic. Mi-am luat altul cu mâna tremurând din cauza privirii ei insistente, drept pentru care pocalul de aur căzu într-o parte, rostogolindu-se, iar vinul pătă faţa albă de masă, după care căzu cu zgomot de metal pe podeaua de lemn. Răsuflarea mi s-a oprit din pricina gestului meu lipsit de graţie şi m-am rugat în gând să nu-l fi observat nimeni. O rugă zadarnică: toată lumea din încăpere observase că nevasta franţuzoaică este atât de stângace, încât şi-a scăpat cupa încrustată cu pietre preţioase pe jos, în mijlocul banchetului. Isabella se încruntă. Bedford îşi mută privirea în altă parte. Michelle ridică din sprâncene. Gloucester trase adânc aer în piept. Un val aproape imperceptibil de râsete din partea doamnelor îmi spuse că luaseră aminte de lipsa mea de maniere şi o adăugaseră la lista defectelor. Mi-am împreunat palmele în poală, fără nici o intenţie de a recupera vasul de pe jos. Îmi doream ca podeaua să se caşte sub picioarele mele şi să mă înghită cu tot cu pocal.

Inima mi se făcu cât un purice, când Henric îşi abătu atenţia de la planurile lui de război. Se întinse liniştit şi luă obiectul lucitor, îl scutură, după care îl aşeză iar în faţa mea. Asta atrase din nou atenţia tuturor asupra mea, chiar şi a celor care îmi rataseră gestul lipsit de eleganţă.

— Doreşti să-ţi mai torn vin, Caterina? m-a întrebat Henric.

Nu am îndrăznit să mă uit spre el – şi nici spre nimeni altcineva.

— Mulţumesc, Sire.

N-aveam de gând să-l beau. Ar fi fost o nebunie din partea mea să beau până să uit, dar îmi era mai uşor să fiu de acord decât să refuz. Învăţasem că oamenii erau mult mai fericiţi când eram de acord cu ei.

M-a privit încurcat.

— Te simţi bine?

— Da, milord. Ba chiar am zâmbit, arcuindu-mi buzele într-o grimasă care speram să păcălească pe toată lumea.

— Petrecerea aceasta lungă se va sfârşi în curând.

— Da, milord. Cred şi eu.

— O să te obişnuieşti cu astfel de evenimente.

— Da.

Am deschis gura să adaug ceva şi mai măgulitor, dar deja se întorsese cu spatele − şi iar am surprins privirea mamei mele. Parcă mă privea un şarpe: rece şi plin de răutate. Mintea îmi fu năpădită de nenumăratele indicaţii pe care mi le dăduse cu vocea ei tăioasă şi clară, de parcă ar fi stat lângă mine şi nu ar fi fost întreruptă de bârfele femeilor.

Să nu vorbeşti decât dacă ai ceva de spus sau eşti întrebată.

Să zâmbeşti, dar să nu râzi zgomotos. Să nu-ţi arăţi dinţii.

Mănâncă şi bea cu delicateţe, şi niciodată prea mult. Nici un bărbat nu vrea să vadă o femeie care scobeşte după

toate resturile şi firimiturile din farfurie sau care îşi linge degetele.

Nu aş fi făcut aşa ceva, deşi foamea pe care o suferisem în copilărie mă făcuse să am un respect deosebit pentru mâncarea care mi se punea în faţă.

Modestia este o virtute. Nu-ţi exprima opinii ferme şi nu te certa. Bărbaţilor nu le plac femeile care se iau la harţă cu ei.

Nu face comentarii critice la adresa englezilor.

Nu flirta şi nu face ochi dulci menestrelilor.

Nici nu ştiam să flirtez!

Dacă această căsătorie nu va da roade din cauză că nu te va plăcea, te voi trimite înapoi la Poissy. Poţi să te călugăreşti în acelaşi ordin mănăstiresc ca sora ta. Eu îmi iau mâinile de pe tine.

— Bănuiesc că e încă virgină... Oare e posibil să fie încă virgină − că doar vine de la curtea destrăbălată a Franţei? Şoapta brunetei se înfipse ca o săgeată în inima mea.

Slavă Domnului că ospăţul avea să se termine în curând.

Henric făcu o plecăciune ca un adevărat cavaler de pe podium, îmi sărută degetele şi mă conduse pentru ultima dată la mama mea. Învăluită în neliniştile mele, am remarcat că şi grupul celor trei englezoaice se ridicase: chiar făceau parte din noul meu anturaj. Astfel am fost escortată conform tradiţiei în dormitorul ce-mi fusese destinat şi mă aşteptam ca în cel mai scurt timp să fiu

hărţuită de atacuri mărunte şi veninoase în legătură cu lipsa mea de experienţă. Mama le reduse însă cu promptitudine inepţiile la tăcere închizându-le uşa în nas, fără să ofere nici o scuză chipurilor mirate. În spatele uşii, îşi trăncăniră din nou nemulţumirea. De cealaltă parte a uşii, eu mă înfioram deja la gândul că voi avea parte de o nouă predică. Nu aveam cum să o evit, aşa că trebuia să rezist cu stoicism tuturor sfaturilor pe care le-ar fi considerat potrivite situaţiei. În curând, aveam să devin o femeie împlinită. În curând, aveam să fiu soţia lui Henric nu doar cu numele, ci şi cu binecuvântarea Domnului. În curând, aveam să scap de sub tutela mamei, iar Henric nu avea să fie nedrept cu mine. Viitorul alături de el începu să licărească iar cu speranţă în inima mea, în timp ce stăteam în picioare şi eram dezbrăcată de straiele de aur şi blană de hermină, descălţată de pantofi şi ciorapi, într-un final rămânând îmbrăcată doar cu cămăşuţa de corp. După care am luat loc aşa cum mi s-a spus pentru ca Guille, servitoarea mea personală, să-mi poată desface şi pieptăna părul, astfel încât să întruchipez puritatea virginală. Isabella stătea în picioare în faţa mea cu mâinile în şolduri.

— Ştii ce urmează. Cunoştinţele mele despre acest subiect erau lamentabile. Mama mea tăcea mâlc, Michelle era reticentă şi timidă cu privire la experienţa cu Philip, şi nu avusesem nici măcar o dădacă iubitoare care să se asigure că mă lămureşte la ce să mă aştept. Mă făcusem mică la gândul că ar trebui să îi cer lui Guille să-mi povestească asemenea detalii intime.

— Călugăriţele acelea sinistre de la Poissy nu ţi-au spus nimic despre ce se întâmplă între un bărbat şi o femeie?

Sigur că mă ţinuseră într-o ignoranţă totală. Călugăriţele considerau că tot ce se afla în trupurile lor ascunse sub robele negre ţinea de domeniul păcatului. Cunoştinţele mele erau foarte generale, inspirate mai mult din comportamentul animalelor. În faţa mamei nu voiam să recunosc. Ar fi crezut că este vina mea.

— Ştiu ce se întâmplă, am răspuns sec.

— Excelent! Era în mod făţiş încântată că povara instructajului nu cădea în sarcina ei, aşa că se îndreptă spre cupele şi carafa aşezate pe bufet, turnă din lichidul roşu aprins şi îmi întinse una dintre cupe.

— Bea! O să te ajute. Se zvoneşte că are experienţă, aşa cum trebuie să aibă orice bărbat la vârsta lui. A avut o tinereţe sălbatică, mânată de pofte lacome, a dus o viaţă notorie de desfrâu şi depravare, se ştie, până când s-a retras din genul acesta de tovărăşii.

— Oh... Am sorbit docilă din vin, apoi i-am pasat cupa lui Guille. Nu voiam să beau.

— Să nu fii încăpăţânată şi nici să nu dai dovadă de o naivitate prost înţeleasă, Caterina.

Oare i-aş fi displăcut lui Henric dacă îi dădeam de înţeles cât de ignorantă sunt? Firicelul fragil de optimism de care încercam să mă agăţ tocmai se uscase şi murise.

— Ce anume este considerat naiv şi nu trebuie să fac, madame? m-am forţat totuşi să întreb.

— Să nu te fereşti de el. Să dai dovadă de modestie feciorelnică. Să nu debordezi de apetit nesăţios.

Modestie feciorelnică? Apetit nesăţios? Nu înţelegeam nimic. Într-adevăr, puteam foarte uşor să mă feresc de el. O să mă rănească? Am vrut să cer detalii, dar întrebarea mi se părea din cale afară de naivă. Bănuiam că mi-ar fi spus că da, doar pentru că-i făcea mare plăcere să mă chinuie.

— Să nu stai ca o bucată de piatră cioplită! Înţelegi la ce mă refer, Caterina?

— Da.

— E bine. Tot ce-şi doreşte de la tine este un fiu − mai mulţi chiar, pentru ca succesiunea să fie sigură. Dacă te vei vădi fertilă, dacă vei rămâne cu uşurinţă însărcinată, şi nu văd nici un motiv pentru care n-ai semăna cu mine din punctul acesta de vedere, atunci va termina repede cu tine. Se încruntă, hotărâtă să îmi spună mai multe. Se aude că de la moartea tatălui lui şi de la urcarea pe tronul Angliei a dus o viaţă de abstinenţă. Nu a mai fost condus de nevoi ale trupului. Nu se aşteaptă de la tine să te comporţi ca o târfă. Asta dacă nu cumva anii de castitate i-au înteţit pasiunea, desigur... Se încruntă spre mâinile pe care şi le ţinea împreunate. Tot ce se poate. Cu bărbaţii nu ştii niciodată la ce să te aştepţi...

Groaza din sufletul meu crescu şi mai mult. Cum aş fi putut vreodată să mă comport ca o târfă? Iar dacă şi mama mea era nesigură...

— Ce nu se ştie despre bărbaţi...? am îndrăznit să întreb.

— Dacă se dezlănţuie ca o bestie în pat.

Mi s-a pus un nod în gât.

— Tot timpul este... neplăcut?

— Din experienţa mea, da.

— Oh... Gaston are apetitul unei bestii? am întrebat-o eu, fără să stau prea mult pe gânduri, cu mintea la un anume curtean tânăr tăinuit în Hôtel Saint-Pol, şi imediat am regretat. Îmi cer iertare, madame...

— Nu-ţi şade bine să fii neobrăzată, Caterina, îmi făcu observaţie Isabella. Tot ce pot să-ţi spun este că-i mulţumesc lui Dumnezeu că nebunia regelui l-a secat de toate aceste pofte. Şi încă un lucru − dacă Henric îşi va aduce tovarăşii în dormitor, să nu te sfieşti. Eşti o prinţesă de Valois. Îl vom lega fedeleş de acest tratat pe regele ăsta mândru. Acum scoate-ţi cămaşa şi bagă-te în pat... O ocoli pe Guille care stătea încă lângă mine, cu peria în mână, agitată ca un iepure. De dimineaţă să schimbi patul şi să strângi aşternuturile. Dacă vreunul dintre englezii ăştia mândri se îndoiesc de virginitatea fiicei mele sau de starea ei fizică necesară pentru a fi regina Angliei, petele de sânge ne vor sta mărturie.

Am închis ochii. Avea să mă doară.

— Da, Maiestate. Guille lăsă peria şi trase pătura la o parte în timp ce scotea un săculeţ mic de piele din sân. Îl desfăcu la gură şi începu să presare suprafaţa imaculată cu plante care umplură imediat camera neaerisită cu un parfum intens.

— Ce faci acolo? o luă Isabella la întrebări.

— Pentru a fi siguri că va rămâne gravidă, Maiestate.

Isabella pufni.

— Nu-i nevoie. Fiica mea îşi va face datoria. Va purta în pântece un fiu pentru Anglia şi Franţa până la sfârşitul anului.

Nici n-aş fi cutezat să fac altminteri. Mi-am dat jos cămaşa, m-am băgat sub pătură şi am tras-o până la bărbie, după care am aşteptat cu groază zgomotul paşilor lui, lipsită complet de încredere în mine.

Uşa s-a deschis. Mi-am ţinut respiraţia şi am închis ochii − mi-ar fi fost imposibil să îl întâmpin respectuos pe regele Angliei în timp ce zăceam dezbrăcată în pat − până am înţeles ce lipsea. Chicotele, glumele şi gălăgia grosolană ale invitaţilor de sex masculin − nu se auzea nimic. Henric nu adusese pe nimeni cu el în afară de episcop, care dădea târcoale patului meu ca să stropească aşternuturile şi pe mine cu apă sfinţită – martoră uniunii noastre sfinte, şi de un paj care aşează pe bufet o carafă poleită cu aur şi căni asortate cu acelaşi model încâlcit, după care plecă pe tăcute. Episcopul se lansă într-o rugăciune pentru sănătatea şi viaţa noastră lungă, iar eu i-am aruncat o privire pe sub gene lui Henric, care încă era îmbrăcat din cap până în picioare cu veşmintele de nuntă, şi îşi ţinea braţele pe lângă corp, capul plecat, concentrat la binecuvântare. Luminile lumânărilor se reflectau înmiit în bijuteriile care îi ornau pieptul şi mâinile, strălucind cu fiecare răsuflare a lui.

Îmi doream să fi fost şi eu la fel de calmă. Episcopul termină ce avea de spus.

— Amin, anunţă Henric şi îmi aruncă o privire fugară.

— Amin, am repetat eu.

Zâmbind cu o seninătate imperturbabilă, episcopul continuă să se roage şi-şi ridică mâna ca să facă semnul crucii, cerându-i lui Dumnezeu încă un dar pentru noi, sub forma unui fiu. Era în toiul discursului, dar am sesizat că Henric începuse să-şi piardă răbdarea. Apoi îşi ridică privirea.

— De ajuns.

I se adresase destul de blând, dar cuvintele sfinte se opriră brusc, întrerupte în mijlocul propoziţiei. Era evident că ordinele lui se executau fără alte comentarii.

— Poţi să pleci, îl anunţă Henric. Să fii sigur că această uniune greu realizată va fi binecuvântată. Cu siguranţă voia Domnului este să aducă pace şi prosperitate ţărilor noastre. Se duse spre uşă şi îi pofti afară pe episcop, regină şi pe Guille, cu o reverenţă plină de respect pentru fiecare. În sfârşit eram singură cu el.

L-am urmărit cât se plimba agitat prin cameră. A aranjat un pic perdeaua de la baldachinul patului, a ordonat altfel cupele şi carafa pe bufet, după care a aruncat un buştean peste tăciunii care dădeau să se stingă. Mă aşteptam să se apropie de pat, dar se opri şi îngenunche în faţa băncuţei pentru rugăciuni cu mâinile împreunate, capul plecat din nou, ocazie cu care l-am putut studia mai bine. Ce ştiam despre acest bărbat, în afară de părerile celorlalţi, mai ales ale Isabellei? Am ajuns la concluzia că foarte puţine. Le-am enumerat în minte, constatând cu stupoare că nu îl flatau deloc ca bărbat pe noul meu soţ.

Era serios. Nu zâmbea foarte mult, dar se însufleţea de fiecare dată când vorbea despre război şi lupte. Cu mine se purtase frumos. Manierele lui erau fără cusur. Îşi călăuzea paşii în funcţie de cuvântul Domnului, dar şi în funcţie de impresia puternică pe care o lăsa asupra celorlalţi. Nu insistase el să se căsătorească cu mine, respectând întru tocmai ritualurile de nuntă din Franţa? Nu era niciodată exuberant şi nici nu-şi pierdea controlul. Nu arăta ca un bărbat care să se transforme într-o bestie în pat. Portretul îl arătase exact aşa cum era. Uneori putea fi şi mai chipeş: atunci când se entuziasma era de-a dreptul irezistibil de frumos.

Asta era tot ce puteam spune bazându-mă pe propriile observaţii?

Henric.

I-am rostit numele în gând. Fratele lui îi spunea Hal. Eu îmi puteam permite să-l chem aşa? Bănuiam că nu. Mi-ar fi plăcut să-i pot spune astfel, dar deocamdată nu-mi permiteam să i mă adresez decât cu formula „milord”.

Henric făcu semnul crucii şi aruncă o privire tăioasă în jur, conştient parcă de faptul că fusese scrutat cu mare atenţie, iar eu mi-am coborât ochii, jenată ca un copil că fusesem prinsă. Se ridică şi traversă încet camera. Doar când ajunse lângă pat şi se aşeză îşi lăsă privirea să alunece înspre mine. Am tresărit puternic când m-a luat de mână.

— Iar tremuri.

Spre uşurarea mea, îmi vorbise în franceză.

— Da.

— De ce?

Ce femeie nu tremură în noaptea nunţii ei? Chiar nu înţelegea? Nu mi se păruse deloc indiferent. Am căutat un răspuns care să nu mă facă să par necuviincioasă.

— Mama mea spunea că îţi vei aduce tovarăşii cu tine, am spus. M-a avertizat că o să... mă rog, m-a avertizat.

— Chiar aşa? Nu i-am adus, aşa că poţi să te linişteşti. Expresia lui era în continuare gravă. Nu am crezut că ţi-ai fi dorit să-i aduc.

— Este foarte frumos din partea ta... Nu mă aşteptam la un asemenea gest de stimă.

— Nu. Nu frumos. Nu aveau ce căuta aici. Nu i-am vrut aici.

Mi-am dat seama cu o umbră de nelinişte că nu avea legătură cu stima pe care mi-o purta, ci cu faptul că îşi urma propriile dorinţe. De data aceasta ele coinciseseră, dar nu luase această decizie pentru că intenţionase să mă facă să mă simt în largul meu.

— Ai fost foarte tăcută la banchet, remarcă el.

— Mama mea mă supraveghea foarte atent, m-a luat gura pe dinainte şi iar am regretat când am văzut că ridică sprâncenele întrebător.

— Şi asta conta atât de mult pentru tine?

— Da. Ei bine − ăsta este adevărul, conta foarte mult. Înainte să mă căsătoresc cu tine... Mi s-a părut că trebuie să fie nebun să mă întrebe ceva atât de evident.

— De ce?

Oare să fiu sinceră cu el? M-am decis să fiu, pentru că oricum nu mai conta.

— Pentru că are o voinţă de fier. Nu-i place să i se pună nimeni de-a curmezişul. Privirea lui era contemplativă, şi m-am gândit că nu înţelegea ce încerc să îi explic. Simte nevoia ca ceilalţi să i se supună... Am renunţat. Poate că mama ta este mai bună, am adăugat.

— Mama mea e moartă.

— Oh!

— Nu mi-o aduc aminte. Dar cea de-a doua soţie a tatălui meu s-a purtat frumos cu mine. Pe chip îi apăru umbra unei emoţii trecătoare. Se purta frumos când eram copil.

— Mai trăieşte?

— Da.

— Vă mai vedeţi?

— Nu foarte des acum.

— Cred că se purta frumos.

Nu se entuziasmase deloc, semn că existaseră oarece probleme între ei. Cu siguranţă nu avea o relaţie strânsă cu această doamnă.

— Aşadar, nu o vei putea înţelege niciodată pe mama mea, am spus.

— Posibil. Îmi luă mâna şi o puse peste a lui, apoi îmi mângâie podul palmei cu degetul mare. Între sprâncene îi răsărise o cută mică. Dar regina Franţei nu este aici acum. Nu mai are nici un drept asupra ta. Nu mai ai de ce să tremuri.

M-a făcut să râd, pentru că într-adevăr Isabella plecase şi ce se întâmpla acum între noi nu mai era treaba ei şi nici nu ar mai fi fost vreodată. Nu mai tremuram, ba chiar trebuia să recunosc că mă simţeam năpădită de un val greu de bucurie necunoscută încă. Libertatea era un lucru frumos, care îmbobocea în mine precum un trandafir.

— Eu am acum, declară Henric, toate drepturile asupra ta.

Ochii mi-au fugit imediat spre chipul lui. M-am oprit din râs, stânjenită de privirea lui directă şi de faptul că nu zâmbea. Nu fusese o glumă. Oare dădusem peste un stăpân din cale afară de aspru?

— Mama mi-a călăuzit toţi paşii în viaţă, am spus eu.

— Iar de acum încolo eu voi face acest lucru, a răspuns Henric. Dar nu îţi va fi greu.

Mi-a dat drumul la mână, s-a ridicat şi a plecat de lângă mine, iar eu nu ştiam ce să mai spun. Am încercat să îndrept discuţia spre lucruri mai puţin serioase. Poate că Henric nu purtase niciodată discuţii frivole. M-am agăţat de un subiect comun, neputând să mă abţin să tac.

— În curând vom pleca în Anglia?

— Da. Vreau ca moştenitorul meu să se nască în Anglia.

Tocmai îşi scotea colanul cu rubine de la gât şi îl aşeza atent pe cufăr, apoi se aşeză să-şi scoată ghetele din piele moale.

— Mâine se va organiza un turnir în cinstea căsătoriei noastre, am remarcat eu în treacăt.

— Da. Răspunsul i se auzi înfundat pentru că în acel moment îşi trăgea tunica peste cap.

Am tresărit.

— O să participi şi tu?

Îşi înălţă privirea şi-şi deschise gura, vrând să comenteze ceva. Apoi scutură nehotărât din cap şi spuse:

— Cred că da.

— O să te lupţi în cinstea mea?

— Sigur că da. Tu vei fi invitata de onoare la toate turnirurile.

Mi s-a părut cam ciudată alegerea lui de cuvinte, dar totuşi, pentru mintea mea simplă de femeie, ele contau cel mai mult în acel moment.

— Nu am rochii potrivite pentru a fi invitata de onoare a turnirului.

Atenţia îi era concentrată la aranjatul sabiei şi a cingătorii lângă colanul strălucitor.

— Păi n-ai rochia cu care ai fost îmbrăcată la nuntă?

Un răspuns tipic pentru un bărbat, dar nu avea de unde să ştie.

— Nu o voi purta. Este împrumutată de la mama mea. Nu părea convins deloc de argumentul meu, aşa că am încercat să găsesc altul. Este din Franţa. Acum sunt regina Angliei.

Se opri, vădit surprins de răspunsul meu, şi fu prima dată când izbucni în râs.

— Nu mai ai alte haine? Sigur...

— Rochia făcută special pentru prima noastră întâlnire a fost abandonată la Paris. Ne temeam că ne veţi ataca şi am plecat de acolo.

Se încruntă pentru că îi adusesem aminte de treburile neterminate de pe câmpul de luptă, dar apoi expresia i se înseninã.

— E clar că îţi sunt dator cu o rochie. O să te trimit la locul potrivit...

— Mulţumesc. Discuţia mergea pe un făgaş bun şi mi-am umezit cu limba buzele uscate ca să continui. Aş dori o cană de vin. Aveam multe de spus. Vinul mă putea ajuta să mă eliberez de povara din piept şi să-mi dezleg limba.

Îşi semeţi bărbia, dându-mi de înţeles că arareori îşi turna lui însuşi sau poate că se gândea la cererea mea îndrăzneaţă, dar se apucă totuşi să-mi toarne într-unul dintre pocalele frumos încrustate, pe care mi-l înmână cu o plecăciune scurtă.

— Să nu-l arunci şi pe-ăsta pe jos.

Mă aşteptam să zâmbească dacă tot făcuse o glumă, dar nu zâmbi, ci se întoarse să-şi toarne şi lui.

— Doamnele din Anglia nu mă plac, l-am anunţat şi am luat o gură de vin.

— Nu te cunosc.

Am mai luat o gură.

— Ziceau că mama mea e o târfă.

— Caterina... Aproape îmi oftase numele. Îl şocasem. Nu este frumos să repeţi bârfele.

Am mai luat o gură, profund nemulţumită.

— Aş vrea să-mi aleg singură domnişoarele din suită.

— Pe cine ai alege? Sprâncenele deja i se ridicaseră atât de tare, încât dispăruseră pe sub păr.

— Nu ştiu, am recunoscut.

— Deja le-am ales eu pentru tine − pe câteva dintre ele le-ai întâlnit la banchet, observă el în treacăt. E mai bine să fie englezoaice, de vreme ce vei locui în Anglia. Lady Beatrice te va îndruma la început.

— Tu nu o să stai cu mine?

— Nu tot timpul.

Aşadar, eram condangată să-mi petrec timpul în compania acestei necunoscute, lady Beatrice. Speram că nu era chiar bruneta răutăcioasă. Am mai sorbit o dată din vin, iar căldura degajată de el îmi toropi vintrele, relaxându-mi muşchii încordaţi, în timp ce Henric se apucase să-şi desfacă haina cu mişcări agile.

— Pot s-o păstrez pe Guille?

— Cine mai e şi asta?

— Servitoarea mea personală.

— Dacă vrei.

Îi era indiferent.

Henric continuă să îşi scoată hainele până când rămase în pantalonii imaculaţi şi strâmţi pe care îi purta pe dedesubt.

M-am concentrat nervoasă asupra licăririlor vinului din cupă şi m-am chinuit să mai pun o întrebare.

— Cum o cheamă pe mama ta vitregă?

— Ioana. Din Casa de Navarra.

— O voi întâlni? Trăieşte la curte?

— Nu. Trăieşte într-un loc retras. Sănătatea ei este şubredă. Făcu o mică pauză şi se opri lângă pat, dominându-mă cu prezenţa lui masivă. Caterina... Se părea că Henric nu doreşte să vorbească despre lady Ioana şi am avut impresia că e uşor agitat. Mama ta, înţeleaptă şi experimentată cum este, ţi-a zis la ce să te aştepţi? Imediat mi-am mutat privirea spre chipul lui, iar

căldura liniştitoare a vinului dispăru ca prin minune şi nu fu pentru prima dată când mi-am dorit ca mama să fi fost mai discretă în privinţa legăturilor ei amoroase. Mă întristasem, dar nu aveam de gând să pretind că ştiu ceva ce habar nu aveam. Simţeam cum mă las pradă fricii care mă învăluia precum o ceaţă de iarnă care ia cu asalt pajiştile inundate şi reci.

— Nu, am declarat. Mi s-a părut că a oftat din nou. A zis că eşti atât de experimentat încât nu contează că eu nu ştiu nimic şi că am fost crescută la mănăstire. Mi-a venit dintr-odată să îl scutur bine de toată stăpânirea de sine de care dădea dovadă. Eram nervoasă − şi băusem vin −, aşa că devenisem indiscretă. Aş fi făcut orice să amân momentul în care se băga lângă mine în pat. Acum tremuram ca varga şi nu mă mai puteam controla. A zis că ai dus o viaţă desfrânată, înainte de a fi încoronat, aşa a zis, şi că ai renunţat la compania...

— N-ar trebui să dai crezare tuturor vorbelor pe care le auzi, a replicat el pe un ton calm, dar mi se părea că l-am supărat oarecum.

— E adevărat? l-am întrebat.

— Ce să fie adevărat?

— Că ai renunţat la compania prietenilor tăi. Eu nu avusesem niciodată prieteni pe care să-i pot abandona.

— Da. A trebuit. Compania lor nu-mi aducea nimic bun.

Am băut din nou, îmboldită de curajul de faţadă pe care îl afişam, iar capul începu să mi se învârtă puţin din pricina vinului de Bordeaux.

— Dar eu? Eu îţi aduc ceva bun?

— Bineînţeles.

— O virgină dintr-o familie regală cu o zestre de o valoare inestimabilă.

Privirea lui îmi scrută cu precauţie chipul.

— Nu ştiam că o să discutăm politică.

— Nu ştiu despre ce altceva am putea discuta. Am epuizat toate subiectele.

— Şi ai băut prea mult vin, după părerea mea. Îmi luă cupa din mână, dar vorbele îi fuseseră blânde.

— Nu cred că m-am îmbătat, mi-am dat cu părerea. Ar trebui să vorbesc despre altceva?

— Nu trebuie să vorbeşti deloc, mai zise el şi stinse lumânările.

Îmi plăcea că era întuneric. A fost, mă refer la momentul în care am devenit cu adevărat soţia lui Henric, o experienţă pe care nu eram deloc sigură că aş fi dorit să o repet. Singurul lucru care mi se păruse bun fusese că se terminase repede.

Ce-mi mai aduc aminte din acea noapte?

În primul rând, durere – greutatea trupului lui peste mine, aproape strivindu-mă de pat. Dar nu asta simţeau toate virginele din lume? După aceea urmaseră tot felul de senzaţii care mai de care mai neplăcute ce mă făcuseră să

intru în pământ de ruşine: mama care avea să-şi primească aşternuturile pătate, iar eu care speram ca la un moment dat, după mai multe episoade de acest gen, să mă obişnuiesc. Şi îmi mai amintesc cât de tare m-au copleşit căldura, felul în care îi alunecau mâinile pe mine, palmele lui bătătorite, momentul în care pusese stăpânire pe mine. Corpul lui puternic de soldat, cu muşchi oţeliţi în luptă, care nu ţinuse deloc seama de neputinţa mea de a ţine ritmul cu el. Apoi tăcerea aceea ciudată, spartă doar de gemetele lui Henric în momentul în care îşi satisfăcuse pofta. Henric nu mi-a adresat nici un cuvânt. Nu-mi aduc aminte ca vreunul dintre noi să fi simţit cu adevărat vreo plăcere. Concluzia pe care am tras-o după a fost că era o chestie cât se poate de vulgară şi lipsită de frumuseţe.

Bine, dar la ce te-ai fi aşteptat? mă frământam în timp ce Henric se retrăgea, dându-se la o parte de pe mine pentru a-şi cufunda faţa în perna alăturată. Mă aşteptasem la un pic de romantism, ca în cântecele trubadurilor, la câteva cuvinte duioase, chiar dacă n-ar fi fost adevărate, care să-mi stârnească emoţie. La mângâieri, săruturi pasionale, încurajări tandre, nu la un asalt tăcut, efectuat cu o precizie rece, menit să ajungă direct la scopul propus. Mi-ar fi plăcut ca măcar să îmi spună pe nume. Nu cred că ceream prea mult.

Poate aşa ştiau englezii să facă dragoste. Poate că în timp mi s-ar fi părut mai acceptabil. Poate la un moment dat aş fi ajuns chiar să-mi placă. Nu speram cu adevărat că va veni acea clipă, dar experienţa pe care o trăisem fusese lamentabilă şi trebuia să învăţ din abilităţile lui Henric. Merita o soţie care să poată învăţa să devină ceea ce-şi dorea el.

În cazul în care mă aşteptam la un schimb de cuvinte tandru după această tărăşenie − şi m-am aşteptat −, m-am înşelat amarnic şi de data asta. Henric s-a dat jos din pat, s-a afundat într-un cufăr − unul dintre sipetele lui personale ce fuseseră aduse în cameră −, apoi a aprins o lumânare şi a îmbrăcat o haină lejeră tivită cu blană de samur şi damasc roşu. Şi-a prins o cingătoare cu rubine şi agate strălucitoare, şi-a plimbat degetele prin păr ca să şi-l aranjeze cât de cât, apoi şi-a întors privirea spre mine şi spre cearşaful pe care îl ţineam strâns sub bărbie.

— Somn uşor. M-a mângâiat pe păr şi s-a aplecat să mă sărute uşor pe frunte, singurul sărut din acea noapte. Mâine vei avea nevoie de toate forţele. O să fie o zi lungă...

Asta fusese tot? Mă părăsea fără să-mi spună nimic? Voiam să ştiu cel puţin dacă mă considera o soţie care îl putea satisface. Nu puteam să-l las să plece fără să ştiu.

— Henric... A fost prima dată când i-am rostit numele cu voce tare. Am fost... am fost...? Nu ştiam ce cuvinte aş fi putut găsi.

— Eşti exact cum mi te-am închipuit că vei fi, gingaşa mea soţie, mi-a răspuns el, apoi mi-a sărutat părul de la tâmple şi i-am simţit buzele calde, infinit mai tandre, iar inima mi-a bătut lung şi încet.

Uşa s-a închis în urma lui, lăsându-mă îngrozitor de pustiită, căci nu mă aşteptasem, în naivitatea mea, să îmi petrec această noapte singură. Poate că de fapt nu îi fusesem deloc pe plac şi doar se străduise să fie politicos în stilul lui rece. Sau poate că îl satisfăcusem; pur şi simplu nu lăsa să se înţeleagă. Ce l-ar fi putut face să fie la fel de

pasional ca atunci când discuta despre asedii eficiente sau mutări de trupe în poziţii de atac? Crezusem că ştiu. Poate dacă rămâneam gravidă ar fi devenit mai entuziast.

M-am rugat să rămân, şi încă repede.

Cineva ciocăni cu discreţie în uşă, iar Guille îşi făcu apariţia, după ce probabil stătuse în apropiere, pentru orice eventualitate. Veni încet spre pat, făcu o reverenţă, după care ne uitarăm una la alta. Cam de aceeaşi vârstă cu mine, mică de statură şi elegantă, cu o fire pragmatică ce mie îmi lipsea, Guille era cea mai bună prietenă pe care o aveam. Simţeam că experienţa ei de viaţă era cu mult mai impresionantă decât a mea.

— A fost mulţumit, milady?

— Aşa a zis. Am dat cuverturile la o parte şi mi-am plimbat mâna peste cearşaful pătat cu sânge, suficient cât mama să se declare mulţumită. Şi-a obţinut dovada că am fost virgină, în ciuda reputaţiei mamei mele.

— O să mă ocup eu, milady. Începu să robotească în jurul meu, turnă apă călduţă din urcior în lighean şi aranjă lucrurile la locurile lor. Veţi fi mai fericită ca soţie a lui Henric.

— Cred că da.

— Regele vă place, îndrăzni ea.

Această constatare personală mă luă prin surprindere şi nu am ştiut ce să-i răspund. Am cugetat bine, punând în balanţă pe de o parte grija pe care mi-o arăta, pe de alta lipsa de entuziasm. Poate pur şi simplu nu îl cunoşteam

suficient sau poate nu avusesem niciodată parte de afecţiune. Acum nu eram în stare să recunosc acest gen de emoţii.

— Cred că da, am spus. M-a sărutat înainte de a pleca.

— Dumneavoastră îl plăceţi pe el, milady?

— Da, am răspuns. Cred că îl iubesc. Aveam nouăsprezece ani.

— E bine, zise ea, aranjând aşternuturile curate în jurul meu. E bine când soţia îşi iubeşte soţul.

— Dar cred că am băut prea mult vin, i-am mărturisit.

— Nu vă condangă nimeni pentru asta, milady. Regele Angliei este, după părerea mea, o persoană rece şi retrasă, dar cum ar putea să nu iubească o lady atât de frumoasă ca dumneavoastră...?

Emoţiile lui Henric erau prea complicate pentru a putea fi înţelese cu uşurinţă. Am căscat şi am aţipit în cele din urmă, mulţumită de ziua care se terminase. Experienţa mea ca soţie fusese cea mai frumoasă din toată viaţa mea şi aveam promisiunea unei rochii noi pentru a doua zi, când aveam să-mi ocup locul în tribuna engleză ca mireasă aleasă de Henric. Aş fi putut chiar să n-o invit pe mama mea să mă însoţească. Urma să mă bucur de turnir ca regină a Angliei şi aveam să îi ofer lui Henric răsplata pentru că lupta în cinstea mea. Aveam să-l recompensez ca învingător − cum de altfel era tot timpul. Trebuia să învăţ engleză ca să pot conversa cu domnişoarele din suita mea britanică.

Cred că am adormit zâmbind, cu gândul la ultima lui mângâiere, la ultimele lui cuvinte.

„Eşti exact cum mi te-am închipuit că vei fi, gingaşa mea soţie.”

CAPITOLUL 3

Lumea din acea primă dimineaţă din viaţa mea de femeie măritată s-a dovedit cu totul ieşită din comun. Am fost trezită din somn de o conversaţie în surdină purtată de Guille şi un oaspete. Am tresărit şi am dat să mă ascund pe sub pleduri, în cazul în care Isabella venise să mă interogheze, dar vocea cealaltă se stinse, iar paşii se îndepărtară, înainte ca uşa să se închidă. Uşurarea pe care am simţit-o a fost la fel de reconfortantă precum o cupă cu vin roşu.

Mi-am adus aminte cum îmi luase Henric pocalul din mână şi m-am îmbujorat.

— Ce este? am întrebat eu din vârful patului.

— Un dar de nuntă, milady.

Imediat m-am ridicat în capul oaselor. Am aruncat o privire plină de încântare către obiectul pe care îl ţinea în braţe.

— De la regele Angliei, milady, adăugă.

M-am dat jos din pat să văd ce este.

— Nu e nouă, milady.

— Cum e posibil?

Nu-mi păsa. Probabil stătuse prin cuferele vreunei doamne englezoaice, pentru că avea o croială englezească, dar era, fără îndoială, simbolul noii mele vieţi. Guille trase şi înnodă şnururi şi panglici până când mă simţii cu adevărat minunată în rochia albastră-aurie din damasc, cu faldurile ei grele prinse într-o cingătoare brodată şi cu mâneci ample care măturau podeaua. Regina Isabella nu purtase niciodată o rochie atât de maiestuoasă. Era o rochie nimerită pentru o sărbătoare. Am rămas în picioare cât mi s-a împletit şi învelit părul într-un voal diafan de aur, cu inima plină de recunoştinţă pentru doamna necunoscută care mi-o trimisese.

— Să vă dau cu puţină culoare în obraji, milady, mă sfătui Guille. Nu-i bine să vă duceţi aşa palidă la turnir.

M-am supus, nerăbdătoare să fiu cu el, să îi simt încă o dată stima ce mi-o purta. Să vorbesc din nou cu el, aşa ca în noaptea trecută. Mi-am admirat silueta în oglindă, buzele şi obrajii înfrumuseţaţi cu o nuanţă delicată. Se gândise la mine, îşi făcuse timp să îmi ofere ceva aproape de inima mea. Ascultase cu luare aminte nemulţumirile mele ridicole şi nu uitase. Inima îmi cânta de bucurie.

— Păreţi fericită, milady.

M-am gândit înainte să răspund.

— Cred că sunt. Nu recunoşteam această emoţie, dar dacă mulţumirea profundă se chema fericire, înseamnă că aşa şi eram. Am nevoie, am adăugat eu cu nerăbdare, de o mănuşă. Neapărat îmi trebuie una.

— Pentru ce, milady?

— Ca să i-o dau lui Henric drept recompensă. Astăzi va lupta pentru mine. Şi va câştiga. Îmi plăcea cum îi suna numele pe buzele mele. Voiam să fie mândru de mine că stăteam în balcon, îmbrăcată ca o regină, şi îl încurajam să câştige.

M-am aşezat pe marginea unui scaun şi nu m-am mişcat din loc ca să nu şifonez broderiile complicate, cu urechile ciulite la orice sunet din afară. Oare trimitea pe cineva după mine? Sau poate venea chiar el să mă conducă...

Timpul trecu pe nesimţite.

— Va veni după mine? Încercând să îmi potolesc tremurul firav de nervozitate, mi-am apăsat degetele pe coapse.

— Eu zic că da, milady.

— Da. Sunt nepreţuită pentru el. Aşa mi-a spus.

Am luat o gură de bere, am ciugulit de pe platoul aflat la îndemână o bucăţică de pâine cu friptură, dar fără poftă. Mintea îmi fugise deja la blazoane, flamuri şi cavaleri curajoşi. Şi la Henric.

— Se ţine pe pajiştile de dincolo de râu, am spus, în timp ce îmi scuturam firimiturile de pe degete. Or să ridice nişte pavilioane acolo, deşi cred că au terminat deja treaba. Eu o să am un balcon al meu, de unde voi vedea totul. N-am mai participat niciodată la un turnir, m-am destăinuit. Am simţit un nou val de furnicături pe ceafă. Când o să vină? I-auzi... Am ciulit urechile la zgomotul din ce în ce mai

tumultuos care răzbătea prin ziduri şi prin geamurile groase. Poate e Henric...

Nu mai aveam stare să rămân locului, aşa că am traversat camera pentru a privi spre intrarea din curte. Era plină de oameni, trăsuri şi cai, flamuri cusute cu embleme în culori vii, o scenă plină de agitaţie febrilă.

— Uite-l...

Inima îmi bătea cu putere. Aşa cum stătea în capul scărilor care duceau de la intrarea principală la mulţimea adunată, înalt, suplu, având capul întors spre Bedford şi Warwick cu care discuta, şi spre toţi ceilalţi prieteni ai lui englezi, Henric reprezenta tot ce mi-aş fi putut dori vreodată de la un soţ. De la un iubit. Făcu un gest larg cu o mână şi în acelaşi timp râse de răspunsul pe care i-l dăduse Warwick. Pe chip i se citea aceeaşi concentrare pe care o remarcasem şi când îşi plănuia atacurile împotriva fortăreţei de la Sens.

Captivată de această imagine, mi-am lipit fruntea de geam, iar mişcarea mea îi atrase atenţia şi îşi ridică privirea. I-am făcut cu mâna. Am crezut că se uită la mine, aşa cum speram, dar îşi îndreptă atenţia către fratele lui.

Mâna mi-a coborât încet.

— Nu m-a recunoscut, am spus eu.

— Poate că nu v-a văzut. Este foarte ocupat, milady.

— Sigur. Asta e...

M-am întors să mă mai uit o dată. Erau învăluiţi în razele soarelui, ce se reflectau argintii în armura lui. Mi-am dat

seama că mulţimile din curte nu erau deloc dezordonate. Era o scenă animată, organizată şi disciplinată: un detaşament de soldaţi călare, arme care se încărcau în căruţe. În fiecare minut se mobilizau şi mai mulţi oameni.

Gura mi s-a uscat când am înţeles ce se întâmpla.

— Nu mi se pare că sunt pregătiri pentru turnir, am zis încet. Mi se par pregătiri de război. Aveam dreptate. Nu era o trecere în revistă obişnuită a armelor. Henric pleca la război. Mi-am înhăţat fustele voluminoase şi am luat-o la fugă.

— Milady...

— Mă părăseşte... am mai apucat să-i spun. În clipa următoare îmi croiam drum prin mulţime, refuzând să mă dau bătută din cauza înghesuielii, cu Guille protestând în urma mea, până când am ajuns la locul în care se afla Henric. M-am desprins din mulţime şi am urcat treptele, izgonind un câine care încerca să atragă atenţia stăpânului său. Eu aveam nevoie de mai multă atenţie din partea lui.

— Milord... am încercat să îi atrag atenţia. Stătea cu spatele la mine şi tocmai răspundea comentariului făcut de lordul Warwick. Milord... L-am atins încet pe braţ.

Henric se roti pe călcâie, iar râsul îi dispăru subit de pe buze.

— Ce cauţi aici? m-a întrebat. N-ai ce căuta aici.

O lovitură care mi-a îngheţat sângele în vene. Un ordin cât se poate de categoric. Nu voia să fie întrerupt. Nici măcar nu îmi spusese pe nume.

— Pleci, milord? Vocea îmi era nesperat de calmă. Bine măcar că nu-mi putea vedea inima zbătându-se nebuneşte în piept, mai ceva ca ritmul obsedant al unei tobe.

— Da. Du-te de aici şi aşteaptă în salon. Vin să-mi iau rămas-bun de la tine în scurt timp.

Să-şi ia rămas-bun!

— Dar voiam să...

— Nu acum. Trase aer în piept. Ştiam că încearcă să se calmeze, dar nu voiam să fiu laşă. O îndrăzneală ciudată iscată din senzaţia de spaimă că mă va părăsi puse stăpânire pe mine.

— Aş vrea să ştiu ce se întâmplă...

Sunt sigură că a văzut cât de frământată eram, pentru că vocea îi deveni sensibil mai puţin aspră şi îşi reluă într-o oarecare măsură politeţea obişnuită.

— Nu ar trebui să fii aici, milady. Voi veni la tine când o să pot, spuse el şi îi făcu semn lui Bedford. John, condu-o pe soţia mea înapoi în salon.

Deja înhăţase un document din mâna unui paj care sosise cu răsuflarea tăiată şi prăfuit din cap până în picioare. Rupse pecetea şi îl parcurse repede, iar buzele i se strânseră tot mai tare pe măsură ce îl citi, uitând cu desăvârşire de mine. Am simţit că m-am îmbujorat de ruşine pentru că fusesem pusă la punct atât de vehement. Şi faptul că ştiam că avusese motiv să se enerveze mă durea. Nu trebuia să fiu acolo: o femeie n-avea ce căuta în mijlocul soldaţilor care se pregăteau de luptă. Parcă o şi

auzeam pe Isabella. Mă purtasem prosteşte, fără nici o limită. Aşa ceva nu se cădea din partea unei soţii, a unei regine.

Nu l-am mai aşteptat pe Bedford să mă însoţească, ci am pornit-o orbeşte înapoi. Trebuia să-mi ţin capul sus. Nimeni nu trebuia să vadă cât de plăpândă şi umilită eram şi, cel mai important, nu trebuia să las să se înţeleagă că nu ştiusem nimic de schimbarea lui de plan. De ce nu îmi spusese nimic? Nu ar fi trebuit să-mi spună, în loc să mă lase să cred că turnirul avea să aibă loc, aşa cum se vorbise? Am înghiţit în sec ca să-mi opresc puhoiul de lacrimi care ameninţa să curgă, supărată atât pe mine, cât şi pe Henric. Trebuia să învăţ să am mai multă demnitate. Trebuia să învăţ să acţionez cu sânge rece.

M-am strecurat pe lângă peretele salonului pentru a nu sta în drumul celor care veneau şi plecau, apoi m-am întors în ambrazura ferestrei în care stătusem. Guille veni lângă mine.

— Vă puteţi întoarce în cameră, milady. Ar fi cel mai bine...

Nu voiam. Voiam să iau singură decizii, indiferent cât de nesemnificative, indiferent cât de neobişnuită eram să le iau, drept pentru care am rămas acolo în toată gloria mea festivă şi inutilă, ca o bucată de marmură sculptată, cu inima împietrită. Rece şi nesigură, cu toată fericirea de mai devreme stinsă deja în memorie, chinuită de o întrebare care nu-mi dădea pace: de ce nu îmi spusese? Pregătirile astea de război nu veniseră în urma unei decizii pripite. Ştiuse. Ştiuse şi când îi mărturisisem ca o naivă cât de încântată sunt de turnir. De ce nu-mi spusese atunci adevărul, de ce nu-mi spusese că turnirul nu va mai avea loc?

Pentru că nu-i pasă atât de mult de tine, încât să fie sincer cu tine. Aşa i-a fost mai uşor, a preferat să nu dea explicaţii de ce trebuie să te părăsească a doua zi după căsătorie. Era singurul răspuns care avea o noimă. Nu îi păsa de mine, nu îi păsa de Caterina. Orice soţie care ar fi avut originea mea nobilă, care ar fi fost purtătoare a numelui meu şi posesoare a zestrei mele ar fi fost destul pentru oricine. De ce să se justifice în faţa mea dacă nu voia? Contam pentru el deoarece cu o semnătură pe un document îi adusesem o coroană şi asta fusese tot.

Apoi l-am văzut apropiindu-se, urmat de paj şi de doi ogari. Când a ajuns lângă mine nu mai avea nici o cută pe frunte, dar văzusem că în momentul în care se uitase în jur să mă caute din priviri, se încruntase.

— Ce se întâmplă? l-am întrebat eu de îndată ce a ajuns suficient de aproape cât să mă audă.

— Plec.

— Unde te duci?

— La fortăreaţa de la Sens.

S-a oprit în faţa mea.

— De ce?

— Vreau să o ocup. Cred că făcusem o mutră mirată. Să o asediez.

— Astăzi nu trebuia să ne sărbătorim uniunea? Nu puteam şi pace să mă abţin.

— Sunt lucruri mult mai importante de realizat, Caterina. Sens este sediul principal al simpatizanţilor Delfinilor. Trebuie neapărat să îl cucerim şi să îl aducem sub comanda Angliei.

— Chiar astăzi?

— Da. Neapărat.

Nu cred că a înţeles motivul pentru care îl luasem la întrebări. De ce nu mi-ai spus? Singura întrebare pe care nu am îndrăznit să i-o pun, pentru că ştiam că răspunsul nu-mi va fi pe plac.

— Cred că ştiu ce se aşteaptă astăzi de la mine, am preferat să spun. În ciuda apăsării pe care o simţeam în permanenţă în piept, i-am înfruntat privirea, uimită de îndrăzneala mea, dar nu aveam de gând să mă las dată la o parte ca o bătaie de cap nedorită. Eram soţia lui şi o prinţesă de Valois. Această zi, conform tradiţiei, trebuia să fie a mea, iar situaţia de la Sens nu putea reprezenta acum o urgenţă atât de mare pentru Henric. Mi-am păstrat tonul jos şi rece. Se aşteaptă să îmi sărbătoresc mariajul. Acum înţeleg că nu voi avea parte de asta. Consider că ar fi trebuit să fiu anunţată din timp. Astă-noapte nu mi-ai spus nimic. Şi m-ai expediat din curte de parcă aş fi fost cea mai mare povară pentru tine. Să nu care cumva să îndrăzneşti să-mi spui că decizia de a porni la război a fost luată în dimineaţa asta.

Henric înclină capul, iar petele intense de culoare din obrajii lui începură să se estompeze.

— Fără îndoială a fost un gest regretabil din partea mea, a replicat el cu băţoşenie. Îmi cer iertare, milady, dacă te-am ofensat.

O scuză mai bună nu puteam spera să primesc − şi am simţit că nu se scuza prea des −, dar ăsta nu era un motiv. Îl vedeam că este nerăbdător, că şi-ar dori să fie în altă parte, să se implice în pregătirile de război şi să facă diverse lucruri.

— Cât timp vei fi plecat?

— Este o campanie militară. Mi-e imposibil să ştiu.

Mi-aş fi dorit să nu-mi dea chiar aşa de clar de înţeles că situaţia era peste puterea mea de înţelegere.

— Şi eu? Îmi era tare greu să îl întreb aşa ceva, dar ce anume se aştepta din partea mea? De unde era să ştiu dacă nu îl întrebam pe Henric? Trebuia să stau la Troyes şi să aştept veşti? Să cos şi să mă rog ca o nevastă bună, care îşi trăieşte zilele cu frica că soţul ei a fost rănit sau poate chiar ucis. Exact la asta cred că se gândea. Bănuiesc că vrei să rămân aici.

— Nu. Mă vei însoţi.

Apăsarea din piept mă părăsi pentru o clipă.

— Să te însoţesc? La Sens?

— Sigur. Eşti soţia mea şi împreună avem o datorie de îndeplinit. Trebuie să oferim un moştenitor pentru Anglia şi Franţa. Nu trebuie să permit ca eforturile nechibzuite ale Delfinilor să îngreuneze o necesitate de ordin politic. Se

înclină în faţa mea. Voi da ordine ca pe durata călătoriei să beneficiezi de tot confortul...

Parcă mă pocnise în moalele capului şi am tresărit. Aşadar supuşenia mea nu era nimic altceva decât o necesitate politică, o obligaţie de a-mi demonstra fertilitatea marca de Valois şi un subiect care se putea discuta în gura mare în prezenţa pajului şi a servitoarei mele... Nu aveam ce face, aşa că mi-am întins poalele rochiei de împrumut într-o reverenţă formală.

— Mă simt onorată să te însoţesc.

Henric făcu o plecăciune.

— Bine. Bună ziua, milady.

Stăteam din nou singură în nişa de la geam, nefericită şi dezamăgită, şi îl urmăream trecând printre soldaţi şi servitori. M-am prăbuşit în scaunul de lângă fereastră.

La ce te aşteptai? E în război. Un război împotriva fratelui tău. Sigur că e cu mintea la altceva. Chiar te aşteptai să-şi petreacă ziua cu tine?

L-am observat traversând salonul, uitându-mă după el cu ochii pierduţi. Ajuns lângă uşă, privi peste umăr. Se opri şi îi făcu semn pajului să o ia înainte, după care se întoarse prin mulţime, care se dădea din calea lui să-i facă loc să treacă.

M-am ridicat. Acum ce mai voia să-mi spună? Poate că se răzgândise şi ajunsese la concluzia că ar fi fost mai bine dacă rămâneam la Troyes. Fruntea îi era încă împovărată de gânduri, dacă puteam considera asta vreun semn.

— Milord...?

Henric îşi scoase mănuşile de armură, i le dădu lui Guille şi mă luă de mâini.

— Te-am abandonat − şi vreau să-mi cer iertare, îmi spuse. Am greşit. Amândoi trebuie să acceptăm că vor fi şi vremuri când o să uit că am o soţie. Nu încerc să-mi găsesc scuze, Caterina, dar uneori chestiunile de război vor fi pe primul loc. Nu te voi răni şi nici nu te voi face să te simţi mai puţin preţuită decât eşti pentru mine. Nu am vrut să te întristez astă-noapte. Erai aşa de entuziasmată de ziua de astăzi... Vor fi şi alte turniruri, îţi promit. Şi te-am gonit pentru că îmi pasă de siguranţa ta. Înţelegi? Oftă şi, în sfârşit, îmi zâmbi. Cred că nu m-am purtat cu tine cum se cuvine. Sunt absorbit de gânduri, poate egoist − spune-i cum vrei. Îţi cer să mă ierţi, draga mea soţie.

— Înţeleg... te iert, negreşit. Scuzele lui, sinceritatea profundă a cuvintelor şi expresiei sale m-au uluit.

— Vreau să fii cu mine în săptămânile următoare.

— Vreau mult să fiu cu tine... i-am răspuns.

— O să ne cunoaştem mai bine.

Henric m-a sărutat apoi pe buze şi a făcut o plecăciune cu mâna pe inimă. Nu va şti niciodată cât de mult mi-a vindecat acel gest toate îndoielile. Aceasta era explicaţia pe care dorisem cu disperare să mi-o dea, precum şi recunoaşterea faptului că aveam dreptul să o cer. La rândul meu, trebuia să accept că războiul era ca o amantă cu pretenţii la timpul şi atenţia lui Henric; aşadar eu, soţia lui, trebuia să învăţ să-mi temperez nevoile. Durerea pe

care o îndurasem de dimineaţă începuse să se estompeze, făcând loc unei noi percepţii asupra rolului meu în căsnicie, şi anume că trebuia să fac tot posibilul pentru a clădi această nouă relaţie, alături şi împreună cu Henric. Henric nu se gândise la mine pentru că nu putuse, dar când eram împreună, zi de zi, în luna noastră de miere...

Am luat mănuşile lui de la Guille − Henric le uitase − şi am mângâiat cusăturile şi pielea garnisită cu nestemate, după care le-am înmânat unui paj care trecea pe acolo şi căruia i-am poruncit să le ducă proprietarului lor regal. Da, aveam şansa să ne cunoaştem mai bine. Eram în al nouălea cer.

Ocazia pe care o aveam să îmi dovedesc fertilitatea nu era o chestiune simplu de realizat, dar aveam la dispoziţie un fel de lună de miere. Pentru că ne aflam în război, urma să stau într-o tabără militară. Henric, proaspăt încoronat ca regent al Franţei în numele tatălui meu şi conducând atacul împotriva fratelui meu, Carol, mă luase cu el ca pe un fel de echipament militar. Am asistat la capitularea oraşului Sens − o chestiune care s-a desfăşurat rapid pe parcursul a doar şapte zile − în iunie. Instalat confortabil într-unul din corturile de campanie, Henric nu avea timp de mine, deşi m-a informat despre victoria repurtată asupra fortăreţei. Nu şi-a făcut timp nici pentru a mă vizita în pat, în scopul procreării unui urmaş. Trăiam într-o permanentă stare de neliniște. Va veni Henric? Dacă nu, însemna că îi displăcusem într-o manieră pe care nu o cunoşteam. Purtam pe umeri povara tulburătoare a imaturităţii. Stăteam şi coseam, încercând să port conversaţii cu domnişoarele din alaiul meu, care nu-şi dădeau nici ele silinţa cine ştie ce. Mă feream de ele. Mai ales de lady Beatrice, bruneta plină de viaţă, posesoarea

unei limbi ascuţite şi a unei rochii albastre-aurii din damasc, cu mâneci largi şi lungi, acum una dintre însoţitoarele mele. Îi înapoiasem rochia.

— Este foarte frumoasă. Îţi mulţumesc pentru generozitate, dar trebuie să o primeşti înapoi. Nu am avut ocazia să o port, îi explicasem eu într-un stil bombastic.

Reverenţa ei fusese executată perfect, zâmbetul atotştiutor. Toată lumea ştia ce ocazie ratasem. Apoi am strâns totul şi ne-am mutat la Montereau şi Melun, unde spre satisfacţia şi surprinderea mea, Henric, mai hotărât ca niciodată să aibă un moştenitor după o perioadă îndelungată de abstinenţă, construise o locuinţă pentru mine, departe de zgomotul ghiulelelor de tun, dar aproape de cortul lui. Aşadar fusesem primită din nou în braţele lui puternice. Incursiunile lui frecvente au fost scurte şi eficiente pe parcursul celor patru luni cât a durat cucerirea oraşului Melun. Niciodată nu stătea cu mine mai mult de o oră, dar în timpul acela beneficiam de toată atenţia lui. Întotdeauna era gentil cu mine. Ca să-şi compenseze într-un fel plecările precipitate, poruncise ca la răsăritul şi la apusul soarelui menestrelii englezi să-mi cânte câte o oră cele mai alese melodii.

Mă bucuram mult mai mult de muzică decât de asalturile experte, dar rapide asupra trupului meu. Nu reuşeau să trezească în mine decât o dorinţă de care voiam să scap cât mai repede cu putinţă. Îmi regretam răceala şi mă consideram singura răspunzătoare pentru ea, dar nu puteam face nimic să o remediez, şi cu cât îmi făceam mai multe griji, cu atât era mai rău. Ca să fiu sinceră faţă de noul meu soţ, nici nu cred că observase ceva. Poate că nu avea ocazia în timpul acela limitat în care îşi permitea să îşi împlinească îndatoririle conjugale. Niciodată nu m-a

criticat. M-a impresionat tare mult când a poruncit să se aducă două harpe din Anglia.

— Mi s-a spus că ştii să cânţi la harpă, mi-a zis el şi a pocnit din degete către pajul meu, care a îngenuncheat de îndată ca să-mi ofere în dar unul dintre instrumentele extraordinare.

— Aşa este. Am fost surprinsă şi plăcut impresionată că îşi făcuse timp să observe că ştiu să cânt, dar şi să aranjeze ca instrumentele să fie livrate din Anglia.

— Fratele meu, John, mi-a spus. Henric îşi trecu precum un cunoscător degetul mare peste corzile celeilalte harpe. Şi eu mă pricep, a zis el, schiţând un zâmbet când am ridicat mirată din sprâncene. Mai am şi alte preocupări în afară de război, Caterina. Poate o să cântăm ceva împreună.

Ideea lui m-a făcut să roşesc, dar apoi m-am simţit dezamăgită. Am fi putut să ne întâlnim sufletele în muzică, dacă Henric şi-ar fi făcut timp să-şi mai treacă mâna deasupra corzilor. În luptă, mâna lui era fermă. Muzica şi soţia erau însă în cea mai mare parte a timpului lipsite de importanţă pentru el.

Şi cu toate astea, nu eram complet ruptă de lume în singurătatea mea. Într-o zi am cunoscut un tânăr cu doar câţiva ani mai mare ca mine, cu o statură robustă, privire hotărâtă şi ochi spălăciţi, care nu se potriveau deloc cu părul ondulat care îi ajungea până la umeri. A fost adus în faţa uşii mele sub pază militară.

— Lady Caterina. A făcut o plecăciune însoţită de cel mai dulce surâs, iar escorta l-a lăsat brusc în sarcina mea. Îmi cer iertare pentru că mă aflu aici. Mi s-a ordonat să rămân.

— Cine sunteţi? l-am întrebat. Era evident că el mă cunoştea.

A mai executat o plecăciune plină de înflorituri.

— Sunt James Stewart.

— Da?

— Regele Scoţiei.

— Oh! Habar nu aveam. De ce vă aflaţi aici?

— Bănuiesc că nu v-a spus, aşa-i? Am clătinat din cap că nu ştiam nimic. Pentru că sunt prizonierul soţului dumneavoastră.

— Serios?

James mi-a explicat apoi cum piraţii englezi îl luaseră prizonier de pe o corabie care plecase din Scoţia către Franţa, fiind încredinţat regelui Angliei, iar de atunci fusese captiv, pentru că era prea periculos să se întoarcă în Scoţia. Acum însă, când naţionalitatea şi titlul nobiliar erau un avantaj în Anglia, fusese escortat din Londra pe frontul de luptă, unde primise ordin de la Henric să ceară supunere mercenarilor scoţieni care luptau pentru Delfini. Să le pretindă, ca rege al lor, să depună armele.

— Şi v-au ascultat? l-am întrebat eu fascinată, imaginându-mi-l pe individul acesta plin de viaţă adresându-se conaţionalilor săi aflaţi de partea cealaltă a baricadelor.

— Părerea mea este că nu. Şi de ce-ar fi fost de acord? Ei sunt plătiţi ca să lupte, nu vor să îmi recunoască

autoritatea. Henric nu a fost din cale afară de încântat. James nu mi-a părut deranjat în mod deosebit de faptul că regele nu fusese mulţumit de serviciile lui, ca să nu zic mai mult. Paisprezece ani am fost prizonier în Anglia − de la doisprezece ani, mi-a explicat el. Trebuie să gândesc în perspectivă, milady.

Nu prea înţelegeam mare lucru, nu ştiam care este situaţia între Anglia şi scoţieni.

— Nu sunteţi păzit prea bine, am observat. N-aţi putea evada?

— Şi cum aş putea să ajung înapoi în Scoţia fără ajutorul cuiva din Anglia?

— Şi aşa, o să rămâneţi toată viaţa prizonier? Mi se părea o situaţie extrem de neplăcută. Henric nu vă va elibera niciodată?

James Stewart scutură uşor din umeri.

— De unde să ştiu? Probabil o va face doar în anumite condiţii.

— Şi care sunt acestea?

— Încă nu le ştiu.

Îl admiram pentru sângele rece. Mi-aş fi dorit să fiu şi eu aşa.

— De vreme ce amândoi ne aflăm aici pentru nu se ştie cât timp, v-aş putea fi de vreun ajutor, lady Caterina? m-a întrebat regele James.

M-a cucerit cu râsul lui sarcastic.

— Aţi putea să-mi ţineţi de urât, Sir. Povestiţi-mi despre Anglia.

— Părerile mele sunt părtinitoare. Reprezint duşmanul şi sunt prizonier, lady Caterina.

Îmi plăcea din ce în ce mai mult de el.

— O să aflu mai mult de la dumneata decât de la domnişoarele mele din suită. Şi te rog să-mi spui pe nume.

— Atunci şi tu trebuie să-mi spui pe nume.

Şi uite-aşa, mi-am făcut primul prieten din viaţa mea.

— O să-mi placă să trăiesc în Anglia? l-am întrebat eu, mai neliniştită acum de mii de ori, dat fiind că acel moment se apropia. James îmi descrise palatele măreţe de la Windsor şi Westminster, impresionantul Turn al Londrei, locuri pe care nu peste multă vreme aveam să le consider acasă.

— De ce nu? Englezii sunt destul de simpatici. Sunt cam reci şi atâta vreme cât au ceva de câştigat de pe urma ta te vor sprijini. Mai degrabă te tolerează decât să te placă.

— Cred că Henric mă tolerează. Şocată, mi-am acoperit gura cu palma. Nu asta am vrut să spun... Să nu mai zici la nimeni... Cât de nesăbuită fusesem! Câtă neghiobie din partea mea să spun ce-aveam pe suflet! M-am uitat nervoasă la James. Oare avea să mă considere îngrozitor de necioplită?

Dar James îmi întoarse privirea, dintr-odată foarte serios.

— Va face mai mult decât să te tolereze. Se va îndrăgosti de tine − când va reuşi să scape de obsesia lui pentru lupte. Eu te-aş iubi dacă ai fi soţia mea.

M-am înroşit ca focul şi mi s-a pus un nod în gât.

— Da? Ştiam că sunt prea sinceră, dar nu puteam să nu răspund unui compliment atât de neaşteptat. Ce drăguţ din partea ta...

I-am zâmbit şi el mi-a răspuns cu un surâs, iar din acel moment a devenit o prezenţă binevenită în reşedinţa mea de pe câmpul de luptă, l-a care s-a adăugat sosirea doamnei Alice Botillier, a soţului ei şi a fiului lor adult, amândoi aflându-se în serviciul lui Henric. Rolul ei se încadra undeva între infirmieră şi menajeră, iar postul îi fusese aranjat de Henric pentru a avea grijă de sănătatea mea şi de mine mai ales după ce aveam să rămân gravidă. Aspră şi acidă, îmbrăcată din cap până în picioare în negru şi cu o scufie apretată albă pe cap, semăna cu o femeie care depusese toate jurămintele sfinte, dar prezenţa ei îmi făcea plăcere, deşi primele cuvinte pe care mi le adresase fuseseră destul de caustice.

— Nu ai suficientă carne pe oase, milady, să hrăneşti un leu flămând. Dacă vrei să ai un copil, atunci trebuie să mai pui pe tine.

— Dacă vreau să am un copil ar trebui să-l văd mai des pe soţul meu, am replicat eu îmbufnată. Henric lipsise aproape o săptămână.

Alice îşi ţuguiase buzele.

— Bănuiesc că face ce poate. În această situaţie.

Am luat-o ca pe un avertisment că ar trebui să-mi ţin gura şi să nu-l critic niciodată făţiş pe soţul meu erou. Loialitatea englezilor faţă de regele lor era dăltuită în granit asemenea statuilor cu priviri goale de la Westminster Abbey. Alice mi-a interpretat tăcerea ca pe un acord şi mi-a administrat o infuzie de spilcuţe, florile albe care se adună de pe lângă garduri.

— Dacă regele doreşte să-şi planteze sămânţa, atunci pământul trebuie să fie bogat şi puternic ca s-o poată creşte.

M-am cutremurat din pricina mirosului urât.

— Bea tot! O să-ţi încălzească pântecele şi sângele. Numaidecât vei rămâne grea.

În momentele de acalmie dintre asedii, Henric îmi făcea vizite scurte. Mă rugam cu fervoare să rămân grea.

— Eşti fericită aici? m-a întrebat el, în timp ce îşi trăgea ghetele şi se întindea peste pat să-şi ia sabia. Nu mai pierdea timpul şi cu dezbrăcatul, că tot n-aveam prea mult la dispoziţie.

Fericită? Nu cred că eram, dar nici nefericită nu eram. Singură, da, mai puţin însă când mă aflam în compania guralivului rege scoţian. Mă acomodam în salturi cu limba engleză, după cum ar fi spus James.

— Nu sunt nefericită, i-am răspuns, regretând că eram atât de nervoasă, dorindu-mi să fiu mai vorbăreaţă în prezenţa cutezătorului meu soţ.

— Bine. N-aş fi vrut să fii nefericită.

Vorbele lui avură efectul unei dezmierdări şi încurajată de ele i-am atins încheietura mâinii. Henric îşi plimbă mâna pe părul meu.

— Copilul te va face fericită, a subliniat el, iar după un moment de pauză a mai adăugat: Nu te temi de mine, aşa-i?

— Să mă tem? Obrajii mi se îmbujorară contrariaţi.

— Până acum nu mi-am bătut nici o nevastă.

Umorul lui era cam negru, dar am râs şi m-am întins să îl sărut pe obraz. Henric a părut surprins. Gura îi exprima fermitate, îmbrăţişarea îi era puternică, şi îşi abandonă sabia şi orice gând de a reveni la luptă, iar felul în care mă poseda acum era mai mult decât măgulitor.

— Roagă-te pentru un fiu, Caterina. Roagă-te pentru un moştenitor al tronului Angliei.

Iar eu mă rugam fierbinte. Mă mai rugam şi ca Henric să se îndrăgostească în mod miraculos de mine, iar eu să pot să râd cu el şi să-i pot îndeplini cea mai aprigă dorinţă. Pe când eram prinsă în gânduri luminoase despre viitor, Melun cedă în cele din urmă. Jubilam, aşa că am îndurat băuturile cu gust oribil preparate cu mare grijă de Alice. Într-o zi, când tocmai despachetam harpele, a sosit Henric.

— Mâine plecăm, m-a anunţat el.

— Unde mergem? În Anglia?

Dintr-odată, am simţit o dorinţă de nestăvilit să-mi văd ţara cea nouă. Să mă stabilesc în noua mea casă unde să-mi cresc copiii şi unde să am timp să duc o viaţă normală

de femeie căsătorită, chiar dacă eram regină. Henric, neatent la întrebarea mea, citea o scrisoare care abia sosise.

— Mergem în Anglia? am insistat.

— Mai întâi la Paris, mi-a răspuns. Ochii îi străluceau. Cred că mi-a remarcat expresia melancolică pentru că, spre mirarea mea, şi-a încolăcit o mână în jurul taliei mele şi m-a tras mai aproape, îngropându-şi chipul în părul meu.

— O să-ţi placă să te întorci acasă, la Paris. Ne vom sărbători victoria şi vom organiza un spectacol pentru locuitorii lui. M-a sărutat pe gură cu pasiune, parţial pentru mine şi probabil şi pentru victorie. Iar după aceea ne întoarcem în Anglia. Ne vom celebra triumful. Poate vom avea şi un copil pe care să-l sărbătorim.

Îmi vorbise cu inima voioasă, în timp ce îi simţeam pulsul sub palmă şi am avut senzaţia că în mine încolţeşte o bucurie nouă. Presimţeam că între noi se va naşte o dragoste care se va maturiza şi dezvolta odată cu noi. Acesta avea să fie adevăratul început al căsniciei mele, în Anglia, când aveam să petrecem mai mult timp împreună şi să ne cunoaştem. Am râs, iar râsul meu l-a făcut pe Henric să zâmbească.

— Îmi face o deosebită plăcere să merg în Anglia. Sunt sigură că în curând voi simţi primele mişcări ale copilului.

CAPITOLUL 4

Londra, Anglia: februarie 1421

— Nu vreau să respect acest obicei, milord. Aş fi vrut să-mi fii alături...

— Nu ai nici un motiv să te emoţionezi atât de tare, Caterina.

Întâia noastră sfadă pe pământ englezesc. Întâia noastră ceartă serioasă, pentru că în loc să-mi ascund gândurile, cum făceam de obicei, spusesem primele cuvinte care îmi veniseră în minte.

— Tu ce o să porţi pentru această ocazie? îl întrebasem, surprinsă că Henric se îmbrăcase cu o tunică şi nişte pantaloni neprotocolari, iar eu eram înveşmântată din cap până în picioare în leoparzi, flori de crin şi hermină. Stăteam în faţa lui cu braţele deschise pentru a-mi afişa găteala, în timp ce el se bucura de micul dejun cu un apetit nestăvilit în camera noastră privată. O oră întreagă le luase domnişoarelor mele de onoare − Beatrice, Meg, Cecily şi Joan − să mă îmbrace. Acum eram singură cu Henric.

— Nu ai şi tu un rol de jucat?

— Nu. Henric îşi ridică privirea de la platoul cu friptură de vânat, atent tăiată. Eu nici nu vin.

— De ce?

— E ziua ta. Nu vreau să te pun în umbră.

M-am încordat pentru că mă apucase un tremur nervos. Trebuia să fac faţă acestui calvar teribil de una singură. Deja îmi transpirase fruntea şi simţeam sudoarea

prelingându-se pe şira spinării pe sub haina grea de blană. Eram în stare să mă descurc în faţa unei audienţe atât de mari cu aceeaşi seninătate pe care o afişa Henric? Nu prea îmi venea să cred.

— Dacă te-aş ruga să vii cu mine, am încercat eu să-l fac să se răzgândească. Vrei, te rog?

Henric a clătinat din cap.

— Aşa e tradiţia. Regele nu asistă la încoronarea reginei sale.

— Dar nu vreau să respect obiceiul, milord. Aş vrea să fii lângă mine...

Vocea îmi tremura, înfiorată de senzaţia pe care o resimţeam în momentele de teamă, acum provocată de perspectiva de a înfrunta singură atâtea ore de ceremonie. Henric observă asta imediat.

— Nu ai de ce să fii atât de emotivă, Caterina.

— Sunt o fire emotivă.

Mă simţeam de parcă urma să fiu abandonată într-un loc rece şi neprietenos, ca un miel dus la tăiere. Îmi părăsisem ţara în care mă născusem cu inelul de la sora mea, portretul lui Henric dăruit de lordul John şi cu dorinţa fierbinte de a mă face apreciată în ochii soţului meu. La început mă bizuisem pe Henric, dar avea şi el treburile lui şi un stil propriu de a le rezolva. De abia pusesem piciorul pe pământ englezesc, că toate mi se desluşiseră foarte clar. M-a lăsat la Canterbury, pentru a se duce să îmi pregătească recepţia din Londra. Îmi doream să nu se

ducă. Preferam să mă lipsesc de ceremonie şi să stau cu el. Presiunea constantă faţă de prezenţa şi apariţia mea, precum şi stăpânirea de sine de care trebuia să dau dovadă mă speriau tare.

Henric şi-a aşezat cu grijă cuţitul lângă platou, continuând apoi să se joace cu el în timp ce ofta.

— Domnişoarele din suită vor fi lângă tine şi te vor sprijini.

Avusesem destul de-a face cu ele cât să pot răspunde cu promptitudine.

— Domnişoarele din suită pufnesc şi mă batjocoresc pentru lipsa mea de încredere.

— Prostii, Caterina. Nerăbdarea se acumula ca un nor de furtună pe fruntea lui Henric. Sunt doar nişte servitoare. Ţi se vor supune.

— Dar nu mă plac.

— Nu trebuie să te placă. Părerile lor nu contează.

Ştiu că sună ridicol, dar îmi venea să plâng. Ziua aceasta extrem de importantă fusese distrusă de lipsa mea de încredere în forţele proprii şi de neputinţa de înţelegere a lui Henric. Bucuria mea se pierdea cu rapiditate între cele două.

— Fraţii mei îţi vor sta alături. Arhiepiscopul va face tot ce trebuie făcut. Iar tu, Caterina, îţi vei juca rolul la perfecţie. Henric se ridică în picioare, luă teancul de documente aşezate lângă farfurie − nişte înscrisuri superbe gravate în aur − şi se îndreptă spre uşă. Se opri în prag şi se uită în urmă. Deja suntem căsătoriţi de şase luni. A venit clipa să

te prezinţi cu mai multă autoritate regală. Henric păşi afară din cameră, apoi se opri să mai adauge: Ai o datorie faţă de ţara asta ca regină şi ca soţie a mea. Este timpul să îţi duci la îndeplinire această datorie. Din toate punctele de vedere.

Era o acuzaţie pentru că nu reuşeam să rămân însărcinată. Fusese totodată şi un ordin, spus cu o răceală precisă, care mă lăsase afundată într-o stare ciudată şi prostească. Eram considerată nerecunoscătoare, pentru că fusesem smulsă din obscuritate şi făcută regină a Angliei, bucurându-mă de toate prerogativele oferite de rangul şi statutul meu. Cu toate astea, conduita englezească era o chestiune lipsită de căldură. Toate ceremoniile erau extraordinar de rigide şi formale, mai ales că soţul meu nu putea sta lângă mine pentru a-mi insufla din graţia şi încrederea lui. Oare aveam să mă obişnuiesc vreodată? Crescusem închisă între zidurile de la Poissy şi nu participasem niciodată la un eveniment atât de important în ochii curţii.

— Îmi voi îndeplini îndatoririle. Nu încape nici o îndoială. Problema este că nu vreau să fiu singură acolo, m-am adresat eu umerilor lui îndreptaţi şi spatelui rigid.

Henric nu mă auzi. Sau preferă să mă ignore.

Banchetul de încoronare, care ar fi trebuit să îmi umple sufletul de mândrie, nu făcu decât să îmi scoată şi mai tare în evidenţă nevrednicia. Ocupam locul de onoare şi zâmbeam invitaţilor mei, gândindu-mă doar la cine era prezent şi cine nu. Toţi acei membri aristocraţi ai familiei regale engleze, nobili şi prinţi englezi, prelaţi, aveau să facă parte din existenţa mea de acum încolo, aveau să-mi direcţioneze viaţa. Viaţa mea nu îmi mai aparţinea.

Trebuia să fiu a Angliei. Tras la faţă, cu ochi tăioşi, iuţi şi şireţi ca de vulpe, era unchiul lui Henric, un bărbat foarte apropiat de toţi fraţii Plantagenet. Mă primise călduros, ca pe o nepoată, şi mă încredinţase de intenţiile lui bune. Cred că fusese sincer, dar îl percepeam ca pe un om cu o ambiţie foarte mare, care nu ar fi lăsat pe nimeni să-i stea în cale. Avea o privire tare şireată. M-a bătut pe mână şi m-a încurajat.

În stânga mea stătea James, tânărul rege al Scoţiei. Dragul de James. Necuviinţa lui degajată era ca un balsam pentru inima mea chinuită.

Am încercat să nu privesc de cealaltă parte a mesei pentru a evita privirea lordului Humphrey, duce de Gloucester, unul dintre numeroşii fraţi ai lui Henric, uşor de recunoscut după trăsăturile tipice familiei, în special nasul şi fruntea, mai puţin după gură, care avea o expresie acră. În ciuda zâmbetului său fals, ştiam că mă antipatizează. Poate pentru că eram franţuzoaică. Sau pentru că eram fiica mamei mele. Eu mă feream de el, iar el mă trata cu răceală.

Singura figură pe care o căutam şi nu o găseam era a reginei moştenitoare Ioana, mama vitregă a lui Henric. Poate că lipsea dintr-un motiv întemeiat. Poate sănătatea îi era şubrezită. Eram hotărâtă să îl iscodesc pe Henric...

Banchetul a început. Şi pentru că eram în Postul Mare, toate felurile excelente de mâncare aduse spre delectarea noastră erau compuse în exclusivitate din peşte. Somon şi cod, cambule şi raci. Morun gătit cu melci de mare, un preparat special, potrivit unei regine. Iar după fiecare dintre cele trei feluri principale, o delicatesă preparată în cinstea mea, dulciuri care stârneau strigăte de admiraţie.

O figurină care mă reprezenta ca Sfânta Caterina aşezată printre îngeri, totul confecţionat cu dibăcie din marţipan, o alta cu mine ţinând o carte. Speram că Sfânta Caterina să stăpânească mai bine tabla de materii decât mine. Apoi încă o Sfântă Caterina împreună cu vârtelniţa ei teribilă şi cu fusul într-o mână, cu coroane şi flori de crin din aur şi cu un leopard ridicat în două labe, ce mă făcu să râd.

Unde era Henric, să se bucure împreună cu mine de aceste clipe? Nu era aici, pentru că această zi îmi era dedicată în totalitate şi nu se cădea să mi-o eclipseze cu prezenţa lui. Schimbul de replici, din ce în ce mai repezite din partea lui şi din ce în ce mai disperate din partea mea, îmi stricase toată plăcerea.

Oh, îmi doream să am mai multă încredere în mine. Coroana grea încrustată cu pietre preţioase de pe capul meu nu mă ajuta cu nimic. De ce nu aveam încrederea lui Beatrice, care râdea şi se fandosea cu un cavaler aflat la dreapta ei? Cum era posibil ca proaspăt încoronata şi miruita regină a Angliei să aibă limba atât de împleticită? Am început să ciugulesc din platoul cu ţipari prăjiţi şi crochete din calcan. Am mâncat doar simbolic, după care, atunci când a sosit următorul fel de mâncare, langustă în sos auriu, am lăsat lingura din mână. Fapt care a stârnit o dezbatere deloc subtilă despre motivele pentru care nu aveam poftă de mâncare. Era posibil să-l port în pântec pe moştenitorul Angliei? Nu, nu era. Capacitatea mea de a rămâne însărcinată începuse să ridice probleme.

*

— Eşti extraordinară, Caterina.

Henric, care rămăsese la Turn, sări în picioare în momentul în care grupul nostru restrâns intră în cameră râzând şi comentând în gura mare. Îşi abandonă cupa de vin ca să mă apuce de umeri cu mâinile lui puternice şi să mă sărute pe obraji. Încântată de accesul lui de admiraţie manifestată spontan, i-am întors zâmbetul, iar toată neliniştea care se adunase în mine pe parcursul întregii procesiuni se risipi odată cu mantia de hermină pe care Beatrice o luase ca să o păstreze pentru viitoarea ocazie. Rar se întâmpla ca Henric să fie atât de laudativ la adresa mea, aşa că era de apreciat.

— Cred că n-am făcut nimic greşit, am răspuns eu, plină de speranţă, în timp ce mâinile lui îmi coborau de-a lungul braţelor pentru a se împreuna cu degetele mele. În inima mea care tânjea după afecţiune ţâşni plină de speranţă o bucurie imensă.

— Te-ai comportat cât se poate de natural, m-a asigurat John.

— Ai fost plină de graţie, Maiestate! mă lăudă râzând şi James.

Humphrey nu a spus nimic, făcându-şi de lucru cu pocalele cu vin de Bordeaux.

— Ai fost o regină magnifică, adăugă episcopul Henric. Ai fi fost mândru de soţia ta, Hal.

— Păi, sunt. Henric dăduse uitării gâlceava noastră de dimineaţă şi era în toane bune, aducându-mi aminte de prima noastră întâlnire, când ochii îi licăriseră de admiraţie pentru mine. Şi una mai frumoasă ca tine nici că puteam

găsi. Nu ţi-am spus eu încă de la început că îmi vei fi o soţie extraordinară?

Mi-a sărutat degetele, apoi buzele. Era mândru de mine. Mai mult decât recunoscătoare, mi-am stăpânit inima care îmi bătea cu putere şi mi-am simţit întregul trup fremătând de dragoste faţă de omul acesta. Doar el putuse să vadă dincolo de faţada mea de fragilitate. Alături de el aveam încredere în mine. Îmi puteam ţine capul sus.

— Oh, Henric...

Nu ştiu ce i-aş fi putut spune astfel încât să-mi vină uşor să-mi depun dragostea la picioarele lui, dar nu am mai apucat să rostesc nici un cuvânt pentru că Henric mi-a dat drumul la mâini şi s-a întors către John.

— Să discutăm despre ce se va întâmpla mâine...

— Episcopul spunea că vom continua să facem progrese, am intervenit eu, încă sub imperiul emoţiilor. Poporul englez mă va cunoaşte.

— Mâine plec, spuse Henric şi-mi aruncă o privire fugară, apoi luă cupa oferită de Humphrey.

Plec...

Stomacul mi se strânse, dar expresia îmi rămase impasibilă. Regina Angliei trebuia să dea dovadă de stăpânire de sine.

— Eu ce voi face? am întrebat precaută. Zâmbetul îmi era bine întipărit pe chip.

— Rămâi aici. Intenţionez să fac înconjurul regiunii vestice. Iar după aceea mă duc la... Am închis ochii pentru o clipă, ştiind că discuţia era dedicată mai mult fraţilor şi unchiului său decât mie. Trebuie să fiu văzut, după ce am petrecut atât de mult timp în Franţa. Şi sper ca loialitatea lor să se materializeze sub formă de bani. Armata ne mănâncă în mod constant banii − poate vei organiza o comisie de împuterniciţi ai regelui care să vină din spate pentru a primi împrumuturi oferite de bună voie − sau poate nu chiar de bună voie? E neapărată nevoie să cerem bani în Parlament.

— O să mă ocup eu, se oferi Humphrey.

— Pot să vin şi eu? întrebă gânditor James.

Henric clătină din cap.

— Rămâi în Londra.

Aşadar şi el fusese respins. De vreme ce nu mai avea nici un rost să rămân să asist la o discuţie care se îndrepta spre politică şi război, mi-am ascuns dezamăgirea şi am pornit în pas vioi către uşă.

— Vă rog să mă scuzaţi, domnilor...

Henric îşi ridică privirea din lista pe care i-o înmânase Humphrey cu împrumuturile deja promise. Imediat lăsă lista deoparte şi mă prinse din urmă.

— Iartă-mă, Caterina. Sunt un zevzec, şi taman astăzi după un eveniment în care ai strălucit. Zâmbetul îi era strâmb. Ştiu că până acum ai înţeles deja că atunci când sunt concentrat pe următoarea campanie, uit de nevoile

celor din jurul meu. Zâmbetul îi era şi mai amar, şi mai mişcător. Nu te voi abandona cu desăvârşire, zise el. Am făcut planuri să mi te alături la Kenilworth. De acolo vom porni împreună spre nord. O să ne bucurăm de o lună de miere oarecum târzie, fără grija bătăliilor şi a asediilor. Ţi-ar plăcea?

— Oh, da...!

Toată bucuria mi-a revenit dintr-odată. Aşadar nu mă respingea complet din viaţa lui. Dacă puteam călători împreună şi nu era prins cu pregătirile de război, dacă aş fi putut fi genul de soţie pe care şi-o dorea şi îi arătam că îl iubeam, atunci ar fi început şi el să mă iubească. Ştiam că o să mă iubească într-o zi.

Henric a venit la mine în noaptea aceea şi a intrat fără să ciocănească, iar eu l-am întâmpinat cu bucurie. Şi-a dat hainele jos şi şi-a domolit nevoia cu aceeaşi eficienţă şi viteză ca de obicei.

— Rămâi cu mine, l-am invitat. Rămâi cu mine pentru că mâine mă vei părăsi.

— Nu pot, Caterina. Nu în noaptea asta. După ce facem unele progrese, o să stau. Acum am însă prea multe pe cap.

Iar eu eram o grijă în plus.

— O să-ţi fie dor de mine? l-am întrebat candid. O să-ţi fie măcar un pic dor de mine?

M-a privit mirat.

— Sigur. Nu eşti tu mireasa pe care mi-am dorit-o dintotdeauna?

— Aşa sper, am răspuns.

— Eşti, nu încape nici o îndoială.

Cu un sărut pe buze, un zâmbet şi o plecăciune graţioasă, ce nu se potrivea defel cu halatul lui, Henric m-a lăsat să sper că tot ce-mi spusese era adevărat. Şi cum probabil orice femeie s-ar fi gândit, mi-am pus şi eu întrebarea dacă nu cumva Henric, chipeş şi atotputernic, avea o amantă. Oare se ducea din patul meu în braţele uneia dintre servitoarele de la palat care îl putea desfăta cu dezmierdări languroase? Mă îndoiam; nu aveam nici o rivală pe pământ. Cu destinul lui Henric oferit în dar de la Dumnezeu, cu obligaţiile pe care le avea faţă de Anglia şi cu viziunile lui despre cea mai puternică ţară din Europa aveam eu de luptat. Nu aveam nici o şansă să ies vreodată învingătoare dintr-o asemenea dispută.

Sfântă Fecioară, ai grijă de mine. Îngenuncheată pe scăunelul meu de rugăciune m-am rugat cum nu mă mai rugasem niciodată. Dacă i-aş fi purtat în pântec moştenitorul pe care şi-l dorea cu atâta înverşunare, atunci Henric m-ar fi recunoscut ca parte a viitorului lui de vis, şi nu m-ar mai fi tratat ca pe o povară grea care trebuia dată la o parte ori de câte ori vremurile şi nevoile o cereau.

— Cum poate rămâne o femeie însărcinată? am întrebat. Fiertura mult lăudată de spilcuţe a lui Alice nu avea nici un efect. Ce trebuie să fac ca să fiu fertilă?

Întrebarea a provocat o grămadă de sprâncene ridicate şi guri căscate. Făceam bine că mă rugam, dar ştiam că trebuie să caut ajutor în altă parte. Eram hotărâtă să îl obţin.

Peste grupul pestriţ al domnişoarelor din alaiul meu care coseau şi citeau în acea după-amiază târzie se aşternuse liniştea.

Le provocasem un şoc? Reginele Angliei nu puneau asemenea întrebări intime? Ştiam că m-am înroşit ca racul, dar curiozitatea îmi era mult mai mare decât ruşinea. Ele − însoţitoarele mele − mă trataseră tot timpul cu răceală, de când ne stabilisem pe teritoriul lor. Senine, se simţeau în largul lor printre ritualurile de la curte, şi eram convinsă că mă batjocoresc pentru lipsa mea de aplomb. Respectuoase în cea mai mare parte a timpului, pentru că nu ar fi îndrăznit să se comporte altfel faţă de soţia regelui, nu aveau nici un fel de căldură faţă de stăpâna lor din altă ţară. Îmi era greu să le înţeleg. Nu aveam nici o prietenă printre ele. Neştiutoare în arta împrietenirii, nu dispuneam de vreun model pe care să îl aplic la curte pentru a-mi câştiga simpatia.

Acum însă era o situaţie presantă. Aveam nevoie de un sfat.

Meg îşi ţuguie buzele.

— Aveţi şolduri foarte înguste, milady, în mod cert. Poate fi o problemă pentru sarcină.

Mi-am strâns pumnii, ascunşi bine în mătasea moale a rochiei mele. Aşadar, era vina mea că nu puteam avea

copii. Poate chiar era, dar auzisem dispreţul din răspunsul formulat cu grijă.

— Maiestatea Sa este capabilă, milady, remarcă şi Beatrice. Toate ştiau, desigur, cât de des venea Henric în dormitorul meu.

— Da. M-am înroşit şi mai tare.

— Sora mea e de părere... zise Joan, cea mai tânără dintre companioanele mele, cea mai prietenoasă dintre ele. Sora mea e de părere că dacă măcinaţi testicule uscate de porc mistreţ şi amestecaţi pulberea cu vin şi-l beţi, rezultatele sunt excelente.

— Avem testicule de porc mistreţ? m-am trezit eu întrebând, descurajată de acest sfat.

Linişte. Pauză. Apoi domnişoarele din suita mea izbucniră în hohote de râs, făcându-mă să mă simt nu tocmai în largul meu. Mi se părea că mă priveau cu milă chiar şi după ce Alice le muştrului bine.

— Am auzit de existenţa unui asemenea leac, Joan, dar nu e de nici un folos. Sau poate te oferi să te duci să vânezi un mistreţ pentru noi? Şi poţi s-o iei şi pe Beatrice cu tine. Uitătura ei ar ucide un ditamai animalul de la 20 de paşi. Cred că putem veni cu idei mai bune. Dacă veţi avea în permanenţă o nucă în coajă cu dumneavoastră, milady, pântecul se va întări şi va fi mai fertil.

— Să mâncaţi alune, sunt bune împotriva nebuniei.

Am îngheţat, iar obrajii îmbujoraţi mi s-au albit la auzul acestei jigniri neaşteptate. Trupul mi se chircise la gândul

chinuitor că Cecily mă atacă atât de personal. Erau chiar atât de rele? M-am întors spre ea, gata să-mi apăr tatăl.

— Cecily, gata! Beatrice îmi sărise în ajutor. Nu aşa ar dori mama ta să te porţi. Îţi sugerez să faci nişte mătănii înainte de cină şi să te rogi la Sfânta Fecioară să-ţi dea mai multă smerenie. Alice se întoarse spre mine cu compasiune şi-mi oferi şi ea un sfat.

— O să vă îndesăm nişte frunze de răculeţ pe mâneci. Iar dacă veţi mânca seminţe de floarea-soarelui, milady...

— Iar tu, Cecily, să te rogi ca membrii familiei tale să nu fie niciodată atinşi de o minte fragilă, continuă Beatrice să o certe pe domnişoara impertinentă. Este o cruzime să-ţi baţi joc de cineva care este atât de grav afectat. Ştiam însă că loialitatea lui Beatrice era îndreptată mai mult înspre Henric şi către moştenitorul care întârzia să apară, mai puţin spre mine.

— Iertaţi-mă, milady. Cecily îşi coborî privirea în faţa mea.

— Îţi mulţumesc, i-am spus lui Alice şi i-am zâmbit lui Beatrice, fără să-mi pierd din demnitate.

— E doar un început, m-a alinat Alice, apoi a continuat cu severitate: Iar cârdul ăsta de păsări croncănitoare n-ar trebui să-şi râdă de o femeie cu o asemenea problemă.

Însoţitoarele mele pufniră în faţa mustrării şi râseră prin colţuri, chiar dacă ştiau că le aud.

Nu, nu mi-am făcut prietene printre doamnele de la curte.

Cred că la Leicester l-am ajuns din urmă pe Henric. Sau poate la York. E posibil să mă fi întâlnit cu el la Beverley. De fapt nici nu mai ştiu dacă am ajuns la Beverley. Îmi aduc aminte că Henric m-a luat în braţe din lectică, întâmpinându-mă cu mare căldură, iar după aceea am trecut dintr-un oraş într-altul, oraşe pe care nu le cunoşteam şi despre care îmi aduc aminte prea puţine, unde locuitorii se înghesuiau pe străzi să ne ovaţioneze, să ne sărbătorească organizând banchete, spectacole, oferindu-ne cadouri generoase din aur şi argint. Erau foarte fericiţi să îl vadă şi să-l celebreze pe regele lor pe care nu-l mai văzuseră demult. Şi bineînţeles pe soţia lui franţuzoaică. Henric şi-a păstrat buna-dispoziţie peste tot, le-a primit mărturisirile de loialitate cu vorbe binevoitoare, înainte de a le cere taxe şi sprijin armat pentru următorul război. Ştiam ce avea de gând Henric. Cum să nu ştiu ce avea de gând, când eram însoţiţi mereu de lăzi de documente, împachetate în căruţe care hodorogeau în urma noastră? Dar Henric zâmbea şi făcea plecăciuni în faţa mea, îmi spunea bună dimineaţa şi se interesa de sănătatea mea.

După eşecul meu de a-i îndeplini speranţele în acea ultimă noapte din Turnul Londrei, Henric îşi reluase locul în patul meu cu o frecvenţă debordantă, dorinţa lui de a avea un moştenitor depăşind până şi interesul pentru bonurile de tezaur din vistieria ţării. Mă săruta cu tandreţe şi îmi acorda o atenţie cavalerească, iar eu mă simţeam în largul meu şi din ce în ce mai bine cu el.

— Sunt mândru de tine, Caterina, îmi spusese el nu doar o dată, când îl ajutasem să-i convingă pe cetăţenii unui oraş oarecare să depună bani în vistieria regală.

— Mă bucur, îi răspunsesem.

Henric mă sărutase pe gură.

— Ştiam eu că vei fi o soţie destoinică.

Inima îmi bătea să-mi spargă pieptul, plină de bucurie. Acesta era genul de apropiere pe care o căutasem. Când şi-a făcut timp să mă însoţească pe frumoasele străduţe ale York-ului către Catedrala Minster, nu-mi venea să cred ce norocoasă eram. Henric era binevoitor cu mine, iar eu fericită când mă ţinea de mână şi mă prezenta drept neasemuita lui soţie.

Dar la Beverley − sau poate la York − a intervenit o schimbare neplăcută. Am văzut-o exact în momentul în care s-a produs. Stăteam într-o casă cu încăperi reci şi incomode, care aparţinuse Bisericii, iar scrisorile curgeau din zori, în timp ce ne luam micul dejun după slujba de dimineaţă. Nimic care să îmi atragă atenţia de la perspectiva celor două ore în care trebuia să-i privim pe artiştii oraşului punând în scenă o piesă scrisă chiar de ei. Noe şi arca, plină cu toate animalele pământului − sau cel puţin cu o mare parte din ele, întruchipate de copii cu măşti ai membrilor breslelor. Henric deschidea scrisorile una câte una, cu o mână manevrând eficient pâinea şi friptura de vită, iar cu cealaltă netezind pergamentele şifonate de pe drum. Le citea repede, şi fie zâmbea, fie mormăia, fie încuviinţa din cap, apoi le aşeza în două teancuri mari, unul care trebuia rezolvat imediat, celălalt de aruncat la gunoi. Henric era fără doar şi poate un om meticulos. Dar, la un moment dat, a ezitat. Mâna i s-a încleştat pe scrisoarea pe care o ţinea. A lăsat cu mare grijă pâinea şi scrisoarea pe masă, apoi şi-a scuturat firimiturile de pe degete. Nu şi-a desprins ochii nici o clipă de pe cuvintele aşternute.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat, lăsând lingura la o parte. Liniştea lui nu prevestea nimic bun. Parcă n-aş fi zis nimic. Henric continuă să citească. Apoi o luă de la capăt. După ce termină, împături documentul şi îl vârî la pieptul tunicii.

— Henric...? La vremea aceea deja nu mă mai adresam cu formalul „milord”.

Henric şi-a ridicat încet ochii spre chipul meu. Expresia nu i se schimbase cu absolut nimic, nici un muşchi nu îi tresărise, dar ştiam că veştile erau îngrozitoare. Întunecimea opacă a ochilor lui, care îmi aducea aminte de băltoacele negre-albăstrui care se formau sub cerul de iarnă din curtea casei în care îmi petrecusem copilăria, îmi spunea că ceva l-a nemulţumit sau îngrijorat. Buzele îi erau întredeschise, de parcă ar fi vrut să-mi spună ce îl frământa.

— E ceva periculos? l-am întrebat.

A scuturat din cap.

— Nu e nici un pericol. Nu. Parcă îşi revenise la viaţă, cu simţurile din nou alerte. Uită de pâine şi de bucata de carne, îşi încleştă mâna pe cupa de lângă cot şi dădu peste cap toată berea.

— Atunci ce s-a întâmplat, veşti proaste?

Oricât s-ar fi străduit să ascundă ce simţea, ceva îi zdruncinase în mod neaşteptat calmul.

Se ridică încet.

— Suntem aşteptaţi de actorii de pantomimă să participăm la primirea oficială din dimineaţa asta. De parcă n-aş fi ştiut deja. Să fii gata la ora 11.

Ieşi din încăpere fără să-mi mai spună sau să-mi explice ceva, iar eu l-am urmărit cu uimire. Ziua se scurse asemeni multor altora înaintea ei, când Henric, monarhul, pleca urechea la supuşii săi loiali, îi încânta cu vorbe meşteşugite pentru pregătirile lor, complet lipsit însă de emoţii. Arca lui Noe ar fi putut foarte bine să se scufunde cu toate animalele sub un val ucigaş, că lui Henric i-ar fi fost totuna.

— Henric... am încercat eu să deschid vorba când stăteam alături pentru a gusta din cărnurile de la banchetul oficial. S-a întâmplat ceva care te supără?

Nu-mi imaginam deloc ce-ar fi putut fi. Răspunsul evident era o răsturnare de situaţie a intereselor Angliei în Franţa, dar asta ar fi condus imediat la convocarea Consiliului de Război, nu închiderea într-o carapace. Era revoluţie în Anglia? Dacă ar fi fost, n-am mai fi stat aici calmi să mâncăm friptură şi să ciocnim pentru sănătatea gazdelor noastre, îmbrăcate încă în costumele cu care interpretaseră piesa de teatru. Exclusesem şi această variantă.

— Absolut nimic, mi-a răspuns Henric, cu voce joasă, doar că friptura asta e cam tare. Te sfătuiesc să mănânci peşte...

Am renunţat să mai spun ceva.

Henric nu m-a onorat cu prezenţa lui în acea noapte. Sperasem că va veni. Chiar nu-l puteam convinge să-mi spună ce avea pe suflet? Dar nu a venit.

A doua zi de dimineaţă, când trebuia să mergem la slujbă, m-am dus în capela privată pe care o folosisem în celelalte dimineţi şi am fost informată de unul dintre pajii regelui că slujba va fi ţinută în catedrală cu o congregaţie din oraş. Am fost condusă acolo, unde l-am găsit pe Henric deja îngenuncheat, şi, pentru că ştiam că am întârziat, am îngenuncheat şi eu fără să mai spun nimic. A luat act de prezenţa mea cu o plecăciune scurtă din cap, aruncându-mi doar o privire, dar nici nu mai era timp de altceva pentru că muzica începu imediat, iar episcopul îşi ocupă locul din faţa altarului. Sufletul îmi fu cuprins de o linişte ca de gheaţă, în timp ce cuvintele şi gesturile atât de familiare ale preotului îmi învăluiau trupul, iar privirea îmi era copleşită de culorile intense ale marelui vitraliu dinspre răsărit. Albastru-lapislazuli şi cobalt, roşu-sângeriu de rubine şi granate. Totul era aşa cum trebuia să fie. Sigur că toate erau în regulă. Nu mi-ar fi spus mie Henric?

Acum se înălţau rugi pentru Henric şi Anglia, pentru mine, regina lui şi...

Răsuflarea mi s-a oprit dintr-o dată, când am auzit vocea tunătoare a episcopului.

— Să ne rugăm pentru sufletul înălţat la ceruri al lui Thomas, duce de Clarence...

Thomas, duce de Clarence. Fratele lui Henric. Mort! Cum de fusese posibil aşa ceva? Mi-am împreunat strâns palmele şi m-am uitat spre Henric, dar privirea îi era îndreptată către altar.

— ...ucis cu sânge rece în Franţa. Să îl slăvim pe Domnul nostru pentru viaţa lui curajoasă şi să ne rugăm pentru sufletul lui răpus...

Fratele lui Henric murise. Aşadar acestea fuseseră veştile pe care le primise. Ştiuse cu o dimineaţă în urmă şi nu îmi spusese nimic. În afară de suspiciuni şi ostilitate, nu cunoşteam alte sentimente care ar mai fi putut interveni într-o familie în relaţiile dintre fraţi, dar Henric fusese extrem de apropiat de fraţii lui. Cum de nu îşi putea exprima durerea? Dacă Michelle ar fi murit, eu nu i-aş fi deplâns moartea? Nu aş fi putut să tac. Mi-aş fi plâns în hohote durerea, ca toţi din jur să o audă. Mi se pusese un junghi în piept, de abia mai puteam respira, iar emoţiile îmi erau date peste cap: eram tare mâhnită pentru Henric, dar de ce nu îmi spusese adevărul?

Slujba s-a încheiat, iar noi am ieşit unul lângă altul de sub bolta vastă a catedralei în curtea încălzită de soare, unde m-am oprit şi l-am apucat pe Henric de tunică.

— Ştiai de ieri, i-am spus. De când ai primit scrisoarea.

— Da.

— A fost ucis în luptă?

— Da. La Bauge.

Tăcu câteva clipe lungi, cu privirea aţintită la frunzele şi florile atent sculptate, presărate printre chipurile rânjite de piatră care decorau intrarea, dar nu cred că le vedea cu adevărat. Mintea îi era la Franţa, la frontul unde mândria englezească fusese călcată în picioare, iar unul dintre fraţii săi fusese răpus. Sub masca aceea implacabilă i-am citit

durerea. Mai trebuia să întreb dacă oastea engleză fusese înfrântă?

— A fost...?

— Am fost înfrânţi, a răspuns el sec mutându-şi deodată privirea spre chipul meu. Nemaipomenitul tău frate, Delfinul, mi-a nimicit armata şi mi-a ucis fratele. Thomas s-a luptat cu o armată mai numeroasă şi a fost doborât în toiul luptei. A fost printre primii care şi-au dat viaţa. Ascultă la mine, strategia a fost proastă − întotdeauna a avut mai mult curaj decât simţ al pericolului, iar faptul că purta coroana nobiliară peste cască s-a dovedit de-a dreptul temerar. Dar totuşi... Armata mea a fost înfrântă, iar fratele meu asasinat.

— Oh. Era mai rău decât îmi imaginasem şi preţ de o clipă trăsăturile lui Henric se descompuseră din pricina durerii pe care o ascunsese atât de bine.

— Trupul i-a fost recuperat. Va fi adus acasă în Anglia pentru a fi îngropat.

— Bine. Adică... e bine, sigur.

Durerea dispăruse deja, iar ochii lui mă scrutau cu răceală, de parcă răspunsul la întrebarea lui ar fi fost scris pe chipul meu.

— Este o mare pierdere. O asemenea înfrângere este catastrofală pentru noi în acest moment al războiului. Oare chiar aşa de vulnerabili suntem? Sarcina mea va fi şi mai grea acum...

— Henric...!

Nu-mi păsa. Nu-mi păsa de război. Nu-mi păsa de escorta formată din cavaleri, servitori şi soldaţi care se îmbulzeau în spatele nostru, şi pe care îi împiedicam să iasă din catedrală pentru că ne opriserăm în drum. Îmi păsa doar de liniştea lui, de aparenta lui linişte. De ce nu putuse să-mi spună? Nu îmi era permis mie, soţia lui, să îl alin? Mi-am pus uşor mâna pe braţul lui într-un gest de compasiune, dar i-am simţit muşchii încordându-se instantaneu pe sub ţesătura fină. Mi-am lăsat mâna să cadă într-o parte.

— De ce nu mi-ai spus? Oricât de mult încercasem să mă controlez, vocea îmi era sugrumată de furie. Când te-am întrebat ieri dacă s-a întâmplat ceva, mi-ai spus că nimic. O zi întreagă şi nu mi-ai spus nimic...

S-a uitat la mine ca şi cum nu înţelegea de ce mă plâng.

— Nu ţi-am spus. N-am spus nimănui.

— Dar de ce nu mi-ai spus mie? Sunt soţia ta. Iar fratele tău este mort. Ai crezut că nu-mi pasă? Mă doare sufletul de mila lui. Aş fi plâns cu tine. Aş fi...

— Ce-ai fi putut face? m-a întrerupt el.

— Aş fi putut... aş fi putut să te consolez. Chiar crezi că sunt incapabilă să te încurajez?

De abia a schiţat un zâmbet, nici nu ştiu de fapt dacă era zâmbet.

— Nu am avut nevoie să fiu consolat. Nu am nevoie nici acum. Ce vreau să fac în clipa de faţă este să pun la cale

un plan pentru a dejuca intenţiile Franţei de a avansa de-a lungul frontului...

Gânduri negre mi se învălmăşiră în cap. Îndoieli reci ca gheaţa. Înfrângerea fusese opera fratelui meu. Fără să-mi pese de cât de greu îmi era, l-am privit pe Henric în ochi. Se decisese că sângele meu de Valois era mai mult un pericol decât o binecuvântare? Ochii însă îi erau pustiiţi, fără să-i pese de situaţia mea dificilă, de loialitatea sau lipsa ei faţă de el. Nu cred că a înţeles nimic.

— Vino... mi-a spus.

Am rămas pe loc.

— Nu ai avut încredere în mine ca să-mi spui? l-am întrebat. Asta e? Credeai că o să strig de pe acoperiş la dragii tăi cetăţeni englezi? Un gând mult mai sinistru veni să se alăture celorlalte. Sau ai crezut că în sufletul meu o să mă bucur de victoria Franţei asupra fratelui tău şi de moartea lui?

— Nu fi ridicolă, Caterina. Tonul lui plin de dispreţ mă cutremură.

— Sunt franţuzoaică, nu? Nu ţi se pare normal să fiu de partea fratelui meu?

— Măsoară-ţi cuvintele, îmi ordonă el. Gândurile astea sunt nevrednice de tine şi înjositoare pentru mine. Şi, în afară de asta, atragem atenţia asupra noastră. Nu vom da nici un motiv plebei să se intereseze de subiectul acesta. Mă strânse de braţ şi mă însoţi prin curtea catedralei cu o viteză atât de mare că a trebuit să-mi iuţesc pasul să ţin ritmul cu el. Zâmbea de faţadă acelora care veniseră să

facă plecăciuni şi temenele, dar mâna îi era ca o menghină. De îndată ce am ajuns la apartamentul nostru şi am închis uşa de la intrare, mi-a dat drumul de parcă atingerea mea l-ar fi fript, iar eu am continuat, mânată de o strângere rece ca gheaţa pe care o simţeam în dreptul inimii.

— Îmi pare rău. Nu am vrut să te dezonorez nici pe tine şi nici pe mine, Henric...

— Caterina... Se întoarse din nou către mine, iar vocea îi era plină de scârbă. S-a terminat. Nu mai insista. Fratele meu, Dumnezeu să-l odihnească, este mort. Bătălia a fost un dezastru. Ce-ar mai fi de spus pentru oricare dintre noi? Nu poţi face sau spune nimic care să mă aline sau să-mi consoleze durerea că Thomas e mort. Las-o aşa.

Mi-am muşcat buza şi m-am cufundat în sfârşit în tăcere.

— Îmi pare rău. Îmi pare tare rău pentru pierderea ta.

Nu putea fi mai clar de atât că nu avea nevoie de mine şi nici că voia să fiu cu el. Am aşteptat să mai spună ceva, dar degeaba.

— Te vei duce în Franţa? l-am întrebat în cele din urmă.

— Nu. l-am spus tatălui tău că mă voi întoarce în toiul verii pentru a porni din nou campania şi atunci mă voi duce. Acum am nişte treburi de rezolvat.

Şi am fost dată afară, iar uşa camerei sale s-a închis în faţa mea.

Ce-aş fi putut face? Într-adevăr, mai nimic, dar chiar atât de puţin însemnam pentru el? Nu îl interesau deloc

cuvintele de consolare cu care l-aş fi putut alina? Am rămas lângă uşa închisă, trezită complet de valul imens de singurătate care mă învăluise. De ce stai şi aştepţi aici, m-am întrebat. Pentru ce aştepţi?

Degeaba, îmi şopti vocea din capul meu.

Henric a venit la mine în noaptea aceea. Nu cred că a pus nici un pic de suflet, deşi trupul lui s-a comportat magnific. A durat foarte puţin.

— Rămâi cu mine, l-am implorat, aşa cum o făcusem şi la Londra, în timp ce îşi punea halatul pe el.

De ce nu voia să stea cu mine? Îmi doream mai mult ca orice să stau întinsă în braţele lui şi să îl ascult vorbind despre ambiţiile lui, despre pierderea fratelui său. Asta îmi doream mai mult decât orice pe lume, iar dacă i-aş fi putut arăta că nu eram o trădătoare franţuzoaică, ci o soţie loială căreia îi păsa de durerea şi de planurile lui zădărnicite, atunci doar asta aş fi cerut. L-am privit din pat pe Henric cum trage un taburet ca să se încalţe cu o pereche de pantofi moi, dar deodată s-a oprit cu mâinile pe genunchi şi cu privirea pierdută spre palmele care parcă nu mai aveau nici o vlagă.

— Rămâi, i-am repetat şi mi-am întins mâna spre el. Îmi pare rău că m-am înfuriat. Poate nu am înţeles...

A clătinat din cap că nu şi mâna mi s-a prăbuşit odată cu inima pe pat, aducându-mi aminte că lui Henric nu-i plăcea să fie atins decât dacă o cerea el. Nu trebuia să renunţ.

— Ne continuăm drumul spre Lincoln până la sfârşitul săptămânii? l-am întrebat.

— Mergem la Lincoln, da.

— Şi unde o să stăm? În palatul fără încălzire al altui episcop?

— Eu merg la Lincoln, repetă el. Tu te întorci la Londra.

Am simţit cum răceala îmi îngheaţă inima cu totul.

— Am crezut că o să călătoresc cu tine până la sfârşit.

— Nu. Deja am aranjat totul. Te vei duce la Stamford, apoi la Huntingdon şi Cambridge, după care la Colchester. Henric îmi înşiră tot traseul stabilit deja, în care nu mai era loc şi de opţiunile mele personale. Sunt oraşe importante pe care le vei vizita oficial şi în care vei încerca să câştigi simpatia plebei în numele meu. Este important să fii văzută acolo.

— N-ar fi mai bine să fiu văzută alături de tine? l-am întrebat. Regina franceză pe care o preţuieşti, în ciuda înfrângerii?

— Nu-ţi pune nimeni sub semnul întrebării loialitatea, s-a răstit el.

M-am ridicat şi mi-am întins palmele deschise în sus, gest prin care apelam la ajutorul divin.

— Lasă-mă să vin cu tine, Henric. Nu cred că în aceste clipe ar trebui să stăm despărţiţi.

Henric se ridicase deja şi venise lângă mine pe pat. La început nu a vrut să mă atingă, dar apoi a întins o mână să îmi mângâie părul care îmi căzuse liber pe umeri.

— De ce ai vrea să vii cu mine? La Westminster sau la Turn te-ai simţi mult mai confortabil.

— Vreau să călătoresc cu tine. Am petrecut aşa de puţin timp împreună de când ne-am căsătorit, iar în scurt timp te vei întoarce în Franţa...

— M-ai văzut destul... a concluzionat el, de parcă numărul de ore petrecut în compania celuilalt ar fi fost doar o chestiune de minimă importanţă.

— Ba nu... Mi-am agăţat degetele în leoparzii brodaţi pe manşetele lui şi i-am spus cuvintele pe care mă ferisem întotdeauna să i le spun. Te iubesc, Henric... Nu îndrăznisem niciodată să rostesc aceste cuvinte, nici să fac vreodată aluzie la sentimentele mele, de teama răspunsului de pe chipul lui auster. Acum le spusesem în încercarea de a-i rămâne alături, de a-l face să înţeleagă că aş putea însemna mai mult pentru el, aşteptându-i răspunsul cu sufletul la gură.

— Sigur. Este bine când soţia îşi iubeşte soţul.

Nu asta sperasem că îmi va spune. O replică banală pe care o auzisem şi la Guille în noaptea nunţii mele. Stomacul mi s-a strâns de dezamăgire.

— Tu mă iubeşti, Henric?

N-ar fi trebuit să-l întreb aşa ceva. Nu mi-ar fi spus şi singur? Sau pur şi simplu presupusese că ştiu? Auzeam iar şoapta aceea în minte, raţională, dar şi brutală în acelaşi timp: Probabil că nu te iubeşte, aşa că n-are ce să-ţi zică. Mi-am stăpânit cu greu emoţiile care se revoltau gălăgios în pieptul meu.

— Atunci stai cu mine în noaptea asta, am mai spus, înainte ca puterile să mă lase complet. Dacă e să ne despărţim pentru o vreme, rămâi cu mine acum.

— Trebuie să scriu nişte scrisori pentru Franţa.

Mi-am înghiţit dezamăgirea care îmi amărâse gura. Fusese ultima oară când îl rugasem. În momentul acela ştiam că n-am să i-o mai cer niciodată.

— Trebuie să te pregăteşti să pleci când se crapă de ziuă, a zis el.

— Voi face precum doreşti. Mă supuneam împotriva voinţei mele, dar în adâncul sufletului ştiam că nu se va răzgândi.

— O să-ţi fie mai bine aşa, zise Henric şi se ridică.

Ţie o să-ţi fie mai bine aşa, i-am răspuns în gând.

— O să fiu gata. Henric... Se opri în uşă şi se uită spre mine. Doar nu crezi că mă bucur de victoria fratelui meu, nu-i aşa?

Preţ de o clipă căzu pe gânduri şi inima mi se strânse de tot.

— Nu, răspunse el. Nu cred că te bucuri. Ştiu că nu ai nici un fel de consideraţie pentru Delfin. Şi mai cred că politica şi războiul te interesează foarte puţin.

M-am forţat să nu-mi trădez nici o reacţie, nici un resentiment.

— Aşadar nu mă judeci pentru sângele meu şi pentru loialităţile din trecut.

— Nu. Cum aş putea? Ştiam în ce mă bag când te-am luat de soţie. Nu-ţi face griji, Caterina. Poziţia ta ca soţie a mea este sigură. Deschise uşa. Şi va deveni şi mai de netăgăduit când vei da naştere moştenitorului Angliei.

Apoi închise uşa în urma lui, clarificându-mi încă o dată motivul pentru care venise la mine, când inima îi era împovărată de moartea fratelui său. Nu ca să se simtă bine şi nici ca să mai petreacă o oră cu mine, ci pentru a mă lăsa gravidă înainte de a mă trimite pachet la Londra, unde să stau în camerele spaţioase de la Westminster cu moştenitorul Angliei crescându-mi în pântece. De aceea mă onorase cu prezenţa şi cu trupul lui în noaptea aceasta. Normal că nu dorea să-l consolez şi că nu avea nevoie de dragostea mea, şi o furie oarbă mă cotropi, o senzaţie de mâhnire adâncă la gândul că îmi trecuse măcar prin cap că mă va putea iubi vreodată. Nu mă iubea. Nu mă iubise niciodată şi nici n-avea să mă iubească vreodată. Mi se părea că şi afecţiunea era un sentiment prea puternic faţă de ce îmi putea oferi. Putea să se joace de-a prinţul pe cal alb şi să mă curteze cu vorbe meşteşugite, putea să-mi posede corpul cu o sârguinţă care să-mi taie răsuflarea, dar nimic din toate astea nu erau din suflet. Inima îi era la fel de rece ca şi chipul.

Şi în afară de asta − furia mă cuprinse şi mai abitir − mă considerase doar o idioată cu capul sec, incapabilă să înţeleagă politicile externe dificile sau măreţia ambiţiilor sale. Eram o femeie care nu ştia nimic, nu prea iute la minte, de la care nu se putea aştepta la mare lucru. Poate că nu ştiusem nimic când mă întâlnise prima dată, dar

între timp mă chinuisem să întreb şi să învăţ. Nu mai eram demult ignorantă şi cunoşteam prea bine scopul viziunii lui Henric de a uni Anglia şi Franţa sub o mână puternică.

În singurătatea acelei nopţi, în care am deplâns pierderea mult iubitului frate al lui Henric, am putut să recunosc faţă de mine că mariajul meu era cât se poate de arid şi pustiu. De ce îmi luase atât de mult să înţeleg ceva ce fusese evident pentru toată curtea?

M-am trezit în zori cu mintea limpede. Dacă Henric îşi dorea o soţie ascultătoare care să nu-i ceară nimic, atunci de asta avea să aibă parte. Nu am mai aşteptat-o pe Guille, ci m-am apucat să-mi împachetez hainele. Ascultătoare? Aveam să fiu exact cum îşi dorea, iar după slujbă şi un mic dejun simplu, separat, pentru că Henric era în altă parte, am păşit în curtea în care lectica mă aştepta deja. În faţa lui Dumnezeu era scrupulos. Mi-a trecut prin minte că până şi conturile cu taxe plătite şi neplătite constituiau o ocupaţie mai atrăgătoare pentru Henric, astfel încât nu se mai obosise să-mi ureze drum bun, dar totuşi era acolo, aşteptându-mă lângă lectică, dând ordine sergentului Casei Regale care avea să conducă escorta mea. Inima îmi rămase îngheţată. Era normal să se încredinţeze de siguranţa mea: după noaptea trecută, nu erau şanse să îi transport şi moştenitorul mult râvnit al Angliei şi Franţei?

— Excelent, spuse el, şi se întoarse de îndată ce-mi auzi paşii repezi pe caldarâm. O să ajungi repede.

Zâmbetul pe care l-am afişat era perfect.

— Nu aş vrea să întârzii, milord.

— O să ai la dispoziţie apartamente în Stamford şi Huntington. Eşti binevenită acolo.

— Îmi pare bine. I-am întins mâna. Henric îmi sărută degetele şi mă ajută să mă urc în lectică, după care făcu semn să mi se mai aducă perne.

— Voi ajunge în Londra la începutul lunii mai, când se întruneşte Parlamentul.

— Ne vom vedea atunci, milord.

Muşchii feţei mă dureau de cât de mult mă chinuisem să-mi menţin zâmbetul, dar nu fusesem în stare să îi spun pe nume.

La un semnal, am pornit-o din loc. Nu m-am uitat înapoi. Nu voiam să ştiu dacă Henric rămăsese să mă vadă plecând sau plecase deja, înainte ca anturajul meu să iasă din curte. Călătoria a fost nemaipomenită, cu o cavalcadă de călăreţi înarmaţi, servitori, paji şi domnişoare din suită. Poporul englez se înghesuia să-şi vadă regina, chiar dacă regele nu era lângă ea. Cel mai bine primită m-am simţit la Stamford, Huntingdon şi Cambridge, unde am fost sărbătorită şi întreţinută regeşte, iar originea mea franceză nu iscă nici un subiect de bârfă. Ar fi trebuit să mă ungă pe suflet, dar trupul îmi era năpădit de cea mai sumbră senzaţie de respingere. Nu însemnam pentru Henric decât un mijloc de transport prin care îi transferam fiului nostru sângele meu preţios, astfel încât în venele lui să se amestece şi împreuneze drepturile de a purta atât coroana Angliei, cât şi pe cea a Franţei. Ar fi trebuit să mă obişnuiesc cu această idee încă de la început. Fusesem din cale afară de nesăbuită să trăiesc atât de mult din speranţe deşarte. Dar gata. Naivitatea cu care căutasem

în permanenţă dovezi de dragoste din partea lui Henric, când emoţia nu exista în inima lui, ţinea de trecut. Nu era loc pentru mine în inima lui, în sufletul lui îngheţat.

De ce nu o ascultasem pe Michelle? M-ar fi scutit ca inima-mi să fie zdrobită. Şi, deşi ştiam că lacrimile nu rezolvă nimic, am plâns. Înţelegearea bruscă a locului pe care îl ocupam în viaţa lui Henric m-a împietrit definitiv.

CAPITOLUL 5

Se întorsese. Henric era în Londra. Ştiam că era în apropierea oraşului, chiar înainte ca norul de praf ridicat de cortegiul lui să apară în raza vizuală a gărzilor porţii. În urmă cu o săptămână, sosiseră în fiecare zi curieri care aduceau somaţii în numele regelui la Parlament, care trebuia să ratifice Tratatul de la Troyes. Bănuisem că va veni la Westminster, unde mă instalasem deja, ştiam că anturajul său despacheta şi se risipise prin palat, iar Henric se îndrepta către apartamentul său privat. Ceea ce nu putusem auzi sau deduce în timp ce mă uitasem pe geam îl delegasem pe Thomas, pajul meu, să afle pentru mine. Regele revenise la reşedinţa din capitala ţării sale.

Trebuia să îi vorbesc.

— Cum arată? am întrebat, sperând că tonul meu imperios îl va face pe paj să-mi dea cât mai multe detalii.

— E îmbrăcat în armură, iar pe deasupra poartă o mantie cu leoparzi, îmi raportă Thomas, cu mintea doar la

veşmintele eroului său, şi are o coroană bătută cu pietre preţioase peste coif şi o sabie la brâu.

— E teafăr? l-am întrebat răbdătoare.

Se gândi puţin înainte de a-mi răspunde.

— Da, milady. Şi calul e sănătos.

Aşadar, de ce nu îl aşteptasem pe Henric în curte, ca o regină care îşi întâmpină regele? Pentru că acum îi cunoşteam dorinţele, ştiam că preferă să vină să se instaleze în voie în apartament, fără ca atenţia să-i fie distrasă de mesaje şi documente care să-l ţină la curent cu ce se întâmplă. Ştiam, cu cinismul care mă caracteriza în ultimul timp, că aş fi fost recompensată în cel mai bun caz cu o plecăciune grăbită şi un sărut pe obraz, iar în cel mai sumbru scenariu cu rugămintea să revin. În afară de asta, doream ca prima mea întâlnire cu el să fie între patru ochi, fără să avem drept martori întreaga curte sau garda lui, interesată să asiste la scenă.

Am aşteptat o oră în cameră. Speram să vină la mine ca să vadă ce mai făceam. Speranţe deşarte care se adunaseră ca un ghem de lână moale în pieptu-mi, iar acum se desfăceau încet. Mai trecu o oră. Nu mai aveam răbdare să aştept. Nu-mi mai puteam stăvili entuziasmul care mă animase în săptămânile pe care le numărasem pe degetele unei singure mâini. Din ce îmi puteam da seama, cu o oarecare uimire, eram foarte aproape de fericire.

Mi-am apucat fustele lungi şi am luat-o la fugă.

Am alergat pe coridoare, aşa cum alergasem odată în curte, a doua zi după nunta noastră, cu inima îndurerată

de plecarea lui Henric. Acum alergam cu bucurie prin coridoarele şi saloanele de recepţie care duceau la apartamentele private ale regelui. Uşile îmi erau deschise de câte un servitor care reuşea de minune să-şi ţină mirarea doar pentru el. Se ştia că reginele nu aleargă.

— Unde este regele? i-am cerut unuia dintre ei să îmi spună.

— În salonul cu tapiserii, milady.

M-am îndreptat într-acolo, încetinindu-mi mersul şi încercând să îmi trag sufletul. Mă rugam să fie singur. Când am auzit vocile care răzbăteau prin uşa întredeschisă, am rămas pe loc iritată şi dezamăgită. Să aştept? Am ezitat, gândindu-mă dacă n-ar fi fost bine să amân această întâlnire, apoi mi-am dat seama că nu puteam. Voiam să vorbesc cât mai repede cu Henric. Am deschis larg uşa şi am intrat fără să aştept să fiu invitată înăuntru.

Henric discuta cu fratele său, Humphrey de Gloucester şi cu episcopul Henric. Şi-a ridicat privirea, vizibil deranjat că fusese întrerupt de la întâlnirea care părea un Consiliu de Război, apoi mă zări şi fruntea i se înseninã deodată.

— Caterina... Doar o clipă...

— Am veşti, m-am repezit eu, cam fără tact.

— Din Franţa? întrebă el şi-şi roti capul spre mine. De la rege? Este încă în putere?

— Din câte ştiu, da. Starea tatălui meu era de interes naţional, desigur. Nu, Henric. Nu din Franţa.

Nu aveam veşti din Franţa, drept pentru care mă privi de parcă nu-şi putea imagina ce altceva ar mai fi putut fi atât de important încât să-l întrerup de la treburile lui. Se adresă lui Humphrey, care privea ameninţător.

— Există problema asta, că scoţienii furnizează arme Delfinilor. Trebuie opriţi.

M-am îndreptat spre el până când, dacă aş fi vrut, aş fi putut să îl ating.

— Aş vrea să vorbesc acum cu tine, Henric. Nu te-am văzut de câteva săptămâni. Sprâncenele i se înălţară, dar nu am dat înapoi. Am zâmbit. Mi-ar face plăcere să îi acorzi soţiei tale câteva momente din timpul tău.

— Sigur, zise el şi schiţă un zâmbet. Dacă vii să mă cauţi cândva după prânz.

Nu am fost nici surprinsă şi nici şocată. Nici nu m-au podidit lacrimile. Parcursesem un drum foarte lung de la copila care îi stătuse alături în Catedrala din Troyes. Acum aveam mai multă încredere decât avea acea fată, care se temea să fie singură la propria ceremonie de încoronare. Tot acest timp adăugase un plus de nepăsare, dar încă fragilă.

— Acum, milord, mi-am semeţit puţin bărbia. Dacă nu te deranjează.

Credeam că mă va refuza în continuare. Credeam că îmi va spune să plec. În schimb, Henric făcu semn din cap către Humphrey şi episcop, care ieşiră din încăpere.

— Ei bine? Ai zis că ai veşti.

— Da. Îmi înfigeam unghiile în palme pentru că ştiam că şi curajul meu are o limită. Îţi port copilul în pântece.

M-am simţit de parcă aş fi rămas goală în public. Tăcerea din cameră îmi făcuse pielea de găină. Henric scăpă lista pe care o ţinea în mâini şi se uită pentru prima dată cu adevărat la mine de când păşisem înăuntru.

— Îţi port copilul, am repetat. Copilul tău − mă rog la Dumnezeu să fie băiat − se va naşte cred înainte de Crăciun. Vei avea un moştenitor, Henric.

Cuvintele mele, pe care le auzeam şi eu acum rostite cu voce tare, se amestecară într-un vârtej pentru că în sfârşit făcusem ceva pe placul lui. În mod sigur, lucrurile aveau să se schimbe acum, făcându-l să îşi îndrepte din nou atenţia asupra mea, poate chiar şi dragostea. Dacă îi purtam în pântece un fiu atunci mi-ar fi fost recunoscător şi s-ar fi purtat cu delicateţe cu mine şi nu m-ar mai fi izgonit ca pe o servitoare leneşă, surprinsă când mătura praful sub preş. Ştiam că acesta era cel mai bun lucru pe care îl puteam face pentru el, pentru Anglia. De când aflasem, numărasem zilele până la sosirea lui şi nu spusesem nimănui în afară de Guille, care îmi ţinea în fiecare dimineaţă ligheanul să vărs din pricina greţurilor. Aveam să nasc copilul lui Henric şi să mă bucur de recunoştinţa lui, dovedindu-mă pe de altă parte vrednică de contractul semnat la Troyes, pe care Parlamentul tocmai se pregătea să îl ratifice. Avea să mă preţuiască nu doar pentru coroana pe care i-o adusesem, ci şi pentru fiul pe care i-l dădeam în dar. Fiul nostru urma să fie încoronat ca rege al Angliei şi Franţei.

Îmi propusesem să stau perfect nemişcată cât mă studia pe sub sprâncenele lui drepte. Nu îmi trădam nici măcar

satisfacţia. Încă nu. De ce nu spunea nimic? Nu era la fel de încântat ca şi mine?

— Henric, am continuat eu când am văzut că nu spune nimic. Dacă voi avea un fiu înseamnă că vei obţine toate lucrurile pentru care te-ai zbătut. Coroanele Angliei şi Franţei vor fi una şi aceeaşi. La ce se gândea? Ochii îi erau lipsiţi de strălucire, muşchii încordaţi, leoparzii cusuţi imobili. Copilul nostru − fiul nostru − va fi rege peste Anglia şi Franţa, am repetat eu fără vlagă. Nu eşti mulţumit?

În sfârşit. Faţa i se lumină de acelaşi surâs pe care mi-l arătase şi în ziua în care ne întâlniserăm pentru prima dată, când mă făcuse să mi se înmoaie genunchii. Încă mai avea acest efect asupra mea, Dumnezeu să mă aibă în pază. A traversat distanţa dintre noi cu trei paşi de uriaş şi mi-a luat mâinile, m-a sărutat pe frunte şi pe buze cu o plăcere pe care nu i-o cunoscusem.

— Caterina, fata mea dragă. Nu puteam primi veşti mai bune. Vom porunci să se facă o slujbă. Ne vom ruga să avem un fiu. Un fiu, pentru numele lui Dumnezeu! Du-te şi îmbracă-te. Vom merge la Abbey şi vom sărbători acest eveniment.

Mă mângâie cu dosul palmei pe obraz, îmi mai sărută o dată vârful degetelor şi îmi dădu drumul, lăsându-mă atât de plină de dor că eram gata să izbucnesc în plâns. Oh, cât de mult mi-aş fi dorit să mă ia în braţe şi să mă sărute tandru, să-mi spună în cuvinte pline de iubire că era mulţumit şi că îi fusese dor de mine sau poate chiar că îmi era recunoscător că îmi îndeplinisem îndatoririle regale ca soţie a lui.

— Trebuie să termin ce aveam de făcut, mi-a spus el doar. Faţa îi era animată de emoţie, dar mâinile şi ochii atenţi la documente. După care vom sărbători împreună cu toată ţara darul suprem pe care mi l-ai făcut.

Darul suprem. Nici asta nu l-a oprit să închidă uşa după mine, după ce mă trimisese să-mi caut ceva festiv de îmbrăcat. Nu m-am întors bucuroasă în apartamentul meu. Am mers încet, meditând iar la rolul meu în viaţa lui Henric, care nu avea să fie niciodată atât de important cât să-i distragă atenţia de la faptul că era rege.

Poate când se năştea copilul?

Nu, săptămânile în care stătuserăm despărţiţi nu schimbaseră nimic. Henric nu avea să mă iubească niciodată, nu mă iubise niciodată. Mi se păruse că am găsit dragostea acolo unde nu avea ce căuta de fapt, mai ceva ca un copil care nu are parte de ea, când în realitate totul se limitase la toleranţă şi o afecţiune deloc ieşită din comun. Renunţasem la speranţa că voi avea parte de mai mult, încă de la Beverley, când nu îmi putuse destăinui suferinţa lui. Acum, când sărbătoream înveşmântată în albastrul rochiilor Fecioarei şi acoperită cu un voal de aur, cu mantia de hermină înfăşurată regeşte în jurul meu, când vocile din catedrală se înălţau pentru mine într-un imn de bucurie care anunţa că sunt regină şi că în curând voi da naştere unui moştenitor, îmi abandonam până şi dorinţele pustii.

Până şi domnişoarele din suită îmi zâmbeau.

— Vei rămâne aici, la Westminster, mi-a adus la cunoştinţă Henric, în timp ce mă conducea înapoi în camera mea

după încheierea unuia dintre banchetele interminabile menite să îi convingă pe ambasadorii străini de cauza noastră, cam pe acelaşi ton cu care dăduse ordine în stânga şi-n dreapta în ultima oră. Să-mi dai de ştire de îndată ce fiul meu se va naşte.

Henric era în toiul pregătirilor pentru plecarea iminentă a lui şi a armatei la Calais. Nici nu m-am obosit să-l întreb dacă ar fi dorit să îl însoţesc. Dacă Henric nu mă voia alături de el pe parcursul călătoriei în Anglia cea paşnică, atunci nu mă voia nici într-o campanie militară supusă la tot felul de pericole. Zilele lunii noastre de miere, când poruncise ca cei mai buni menestreli să-mi cânte serenade, deşi fusesem la un pas de front, se pierduseră în negura timpului. Acum valoram prea mult ca să mi se rişte viaţa, un recipient care urma să producă moştenitorul de aur. Copilul care îi împlinea visul de a crea un imperiu britanic care să se întindă din nord până la ţărmurile Mediteranei. Participasem şi eu la aceste planuri măreţe.

— Sigur. Nici nu-i trecea prin gând că era posibil să aibă un copil care să nu fie de sex masculin. Mi-am încolăcit mâna pe după braţul lui, dorind să îl binedispun. Fruntea îi era brăzdată de o linie adâncă verticală, privirea distantă. Îi vei putea sărbători ziua numelui în aceeaşi zi cu cea a pruncului Iisus. Înainte să plec voi da poruncă să se facă o liturghie...

— Nu te întorci până atunci? Asta însemna cinci luni. Sigur că se întorcea.

— Dacă o să se poată − dacă o să pot...

La drept cuvânt, nu credeam că o va face. Pregătirile erau pentru o campanie de lungă durată, iar odată iarna

instalată, Canalul nu mai putea fi traversat decât în caz de forţă majoră. În timp ce treceam pe lângă una dintre ferestrele sobre, am aruncat o privire spre Tamisa, gri şi mohorâtă pentru că era o zi noroasă, iar în minte mi-au încolţit gânduri legate de venirea iernii. Mi-am imaginat că Westminster era un loc rece şi neospitalier iarna.

— Cred că o să plec la Windsor când se va strica vremea, am spus.

— Nu.

Am tresărit. În mod surprinzător, îi captasem toată atenţia.

— De ce nu?

— Pentru că nu vreau eu.

Era de-a dreptul revoltătoare această îngrădire a libertăţii. Dacă tot nu era în Anglia, de ce nu puteam să stau unde doream? Poate că nu se gândise suficient de mult, iar dacă era îngrijorat doar de confortul meu, atunci aveam şanse să îl fac să se răzgândească.

— Camerele private sunt mai confortabile şi mai puţin − am căutat cuvântul potrivit − mai puţin severe la Windsor. Aici mă simt de parcă aş locui într-o biserică, nu într-o casă. Canalizarea este bună la Windsor. Şi îmi place şi peisajul din împrejurimi. M-am uitat la el şi am mai făcut o tentativă. Şansele să mă îmbolnăvesc la Windsor sunt mai mici decât dacă rămân să locuiesc în Londra. Copilului îi va prii acolo şi... îmi place la Windsor!

— Nu. Henric nici nu mă mai ascultase. Stai aici. Sau du-te la Turn dacă vrei. Dar nu la Windsor.

— Turnul îmi displace la fel de tare cum îmi displace şi Westminster, am insistat eu. Şi ce fac dacă ciuma ameninţă din nou Londra...?

— Nu mă răzgândesc, Caterina. Mă aştept să te supui dorinţelor mele. Reputaţia ta trebuie să fie ireproşabilă în toate privinţele, mi-a răspuns Henric. Nu doresc să preiei vreo iniţiativă şi să te muţi la o altă curte.

— Dar nu asta am urmărit...!

Îşi luase o mină severă şi am ştiut că se gândea la cazul notoriu al familiei mele, la mama mea care locuia despărţită de tatăl meu într-o altă reşedinţă proprie şi imediat m-a năpădit ruşinea. Poveştile amoroase binecunoscute ale mamei mele aveau să mă urmărească oare toată viaţa?

— Reputaţia mea este ireproşabilă, i-am întors-o eu. Moralitatea mamei mele nu are nimic de-a face cu mine.

— Bineînţeles. Nici nu susţin contrariul, a continuat Henric, vădit dezaprobator. Doar că mama unui moştenitor trebuie să fie la fel de pură ca Fecioara Maria.

— Dar tot nu înţeleg ce contează dacă stau la Windsor sau la Westminster...

Henric s-a oprit, şi-a petrecut mâna în jurul taliei mele, iar pentru câteva clipe s-a abţinut să mai spună ceva cât m-a scrutat cu ochii lui căprui luminoşi.

— Porunca mea e clară, Caterina. Nu te vei duce la Windsor.

Nu mai avea rost să insist. M-am cuminţit la loc.

— Prea bine, am aprobat eu înţepată. Nu mă duc dacă nu eşti de acord...

— O să fac toate pregătirile înainte să plec, zise el şi îmi dădu drumul la mână, după care ne continuarăm drumul. Nu îi înţelegeam străfulgerarea din ochi, dar dacă asta voia să fac, aveam să rămân la Westminster să tremur de frig. Nu mă mai duceam la Windsor. Voiam să fiu la fel de virtuoasă ca Fecioara, dezmierdată şi protejată, un exemplu pentru toate femeile. Altădată aş fi avut drept companie doar deziluziile, dar acum aveam un copil care să îmi umple gândurile. Un copil pe care aveam să îl iubesc aşa cum părinţii mei nu mă iubiseră niciodată.

Henric m-a părăsit din nou şi a plecat la război într-o învălmăşeală de armuri aurite, blazoane şi cai cu harnaşamente împodobite. Am primit o plecăciune formală executată în văzul lumii şi un sărut dat în grabă pe obraz, stânjenit într-o oarecare măsură de coiful războinic cu pene pe care îl avea pe cap. Altădată aş fi fost impresionată. Acum ştiam că nu-i păsa decât de impresia de cavaler desăvârşit pe care o lăsa la plecare supuşilor săi.

Mare păcat de Windsor.

Dar sămânţa fusese semănată şi înflorea pe zi ce trecea în mintea mea. Începusem să mă gândesc la camere luminoase, şemineuri mari, apă caldă, iar ideea îmbăiatului într-o încăpere acoperită cu gresie, construită în acest scop, îmi provocă o adevărată plăcere. De ce să nu o fac? Lui Henric nici nu i-ar fi trecut prin cap. Mintea îi era acaparată de războiul cu Franţa − cu siguranţă se gândise la altceva când îmi interzisese să plec şi precis n-ar fi obiectat dacă nu îi respectam ordinele. Poate între

timp chiar uitase chestiunile la care ridicase obiecţii. Începuse să-mi placă să decid singură pentru mine...

După o săptămână în care a plouat încontinuu, m-am hotărât. Westminster era un domeniu rece şi gri, în care era curent tot timpul, curgea apă prin pereţi, iar podelele erau îngheţate. Burta care îmi creştea abia se zărea pe sub straturile de blănuri şi mantii pe care le îngrămădea Alice pe spinarea mea. Papucii căptuşiţi cu blană nu făceau faţă frigului nici când ne înghesuiam lângă foc. Nu se aventura nimeni pe afară – toate activităţile se ţineau în Sala Mare, unde scoteam aburi de frig. Apoi, într-o bună zi, apa din carafa mea a prins o pojghiţă de gheaţă... Mi-am zis că rezistasem îndeajuns. Puteam călători fără probleme − mai aveam încă două luni până în momentul în care aveam să aduc pe lume copilul meu şi puteam să mă retrag la fel de bine în apartamentul meu de la Windsor, aşa cum o făcusem şi la Westminster.

— O să plecăm la Windsor! am anunţat-o pe Beatrice, înviorată brusc.

— Da, milady, se bucurase ea, după care plecase cu promptitudine să supravegheze făcutul bagajelor.

— Da? m-a întrebat Alice, mirată de schimbarea planului, dornică să afle mai multe.

— Nu, milady. Doamna Waring era de neclintit şi avea o privire crâncenă.

Doamna Johanna Waring. Dacă Henric crezuse că avusese grijă de absolut tot ce ţinea de naştere, se înşelase, pentru că nici nu trecuse o zi de la plecarea lui, că în reşedinţa

mea îşi făcuse apariţia această femeie plină de sine, cu bagaje cât să ocupe două căruţe şi cu probleme de respiraţie cauzate de vârsta avansată şi greutatea considerabilă. Doamna Waring − n-aş fi îndrăznit niciodată să îi spun pe numele mic − era dădaca infantelui Henric şi a fraţilor lui, iar la un moment dat doamna de companie a lui lady Mary Bohun, mama lui Henric.

— O mare doamnă, m-a informat ea în ziua sosirii, oftând cu năduf în timp ce o gonea pe Alice de pe locul ei favorit, lăsându-se cu toată greutatea pe el. Moartă de tânără. Lordul Henric, care n-avea nici opt ani pe atunci... Îşi fixă privirea care nu accepta nici un refuz asupra mea. Mă aştept ca într-o bună zi să fiţi şi dumneavoastră o mare lady.

Doamna Waring adusese şi un pachet cu ea.

— Nu-l putem lăsa pe moştenitor să se nască fără să aibă aşa ceva, nu? Trase de sfori şi de ambalaj cu nişte degete surprinzător de agile pentru o femeie de dimensiunile şi vârsta ei. E de la sine înţeles că a fost al lordului Henric. Ce băiat încântător era! Întotdeauna am ştiut că va fi un mare rege. Ce ziceţi? De când era de-o şchioapă...

Am împins uşor lada micuţă de lemn fixată între picioarele în formă de capete de vultur cât să se legene. Într-unul din capetele micuţe de pasăre se zăreau urme de dinţi. Nu mi-l puteam imagina pe Henric atât de mic şi de neajutorat, dormind în leagănul acesta. Se balansa uşor sub palma mea, aşa cum mi-aş fi legănat copilul să adoarmă. Nu-mi puteam aminti dacă eu avusesem vreun pătuţ. Nici să fi avut o dădacă care să mă trateze cu aceeaşi afecţiune cu care îl tratase doamna Waring pe Henric. De vreme ce

acum eram soţia lui Henric, doamna Waring mă luase sub aripa ei ocrotitoare şi mă bombarda cu sfaturi.

— E doar o sperietoare veche de ciori, pufni Beatrice, strâmbându-şi nasul cârn. Mi-a dat ordin să mă asigur că toate ferestrele din camera dumneavoastră sunt bine închise, milady, ca să nu intre aer stricat în cameră.

— Şi nu e bine? am întrebat-o eu, dornică să torn gaz pe foc.

— Nu văd de ce ar trebui să fac eu asta. E treaba servitoarelor.

— Dar ea este trimisa regelui, i-am răspuns.

Şi cu asta am readus pacea în cuibuşorul meu. Învăţam treptat, spre mândria mea, cum să am grijă de propria gospodărie. Beatrice nu punea mare preţ pe părerile mele, dar cuvântul lui Henric era lege pentru ea. Ferestrele aveau să rămână închise. În ce priveşte plecarea la Windsor pe care o hotărâsem, nu aveam de gând să renunţ la ea nici măcar în faţa dădacei băgăreţe a lui Henric.

— De ce n-ar trebui să mă duc? am întrebat.

— Pentru că lordului Henric n-o să-i convină, a accentuat doamna Waring.

— Lordul Henric nu e aici cu picioarele îngheţate, i-am răspuns eu tăios, în timp ce îmi masam degetele de la picioare prin încălţările de piele. Aveam degerături.

— Vă pot vindeca degerăturile cu busuiocul cerbului, milady, îmi atrase atenţia doamna Waring.

— Puteţi să mi le vindecaţi şi la Windsor.

Am ieşit din cameră, dar doamna Waring s-a ţinut după mine în dormitor, unde le îndrumam pe Beatrice şi pe Meg ce haine să ia la drum. Dădaca lui Henric se vârî în sufletul meu ca să poată să-mi ţină predici fără să fie auzită.

— Ce este, doamnă Waring? am întrebat-o cu prudenţă.

— Milady... nu trebuie...

— Doamnă Waring, copilului meu o să-i priască la Windsor pentru că acolo o să mă simt mult mai bine... Colţurile gurii i se duseră în jos. M-am uitat chiorâş la ea. Ce e? Pot să mă întorc oricând la Westminster, înainte ca Henric să revină din Franţa, dacă asta vă preocupă. Tocmai îmi venise ideea. Într-adevăr, ce nevoie era să ştie că l-am sfidat. Chiar nu vedeam ce importanţă avea unde îi năşteam copilul. Dar când am văzut-o pe doamna Waring că-şi face semnul crucii, m-am îngrozit şi mi s-a făcut pielea găină, fără nici o legătură cu puternicul curent care vuia prin uşa deschisă sau cu ceaţa gri cu miros greu care se lăsase peste Tamisa.

— E o prorocire veche, milady, îmi şopti ea.

— O prorocire? am întrebat-o tot în şoaptă.

— Care s-a făcut la naşterea lordului Henric. Veniţi cu mine. M-am luat după ea, am ieşit din cameră şi am intrat în capela mea privată. Aici o să vă spun despre ce e vorba, pentru că unele lucruri nu trebuie vorbite decât în prezenţa Domnului. Se lăsă cu greu în genunchi în faţa altarului, iar eu i-am urmat exemplul.

— Lordul Henric a fost un copil sensibil, s-au temut pentru viaţa lui. O bătrână înţeleaptă i-a prorocit mamei lui, lady Mary, că acest copil al ei nu va muri, zise doamna Waring şi-şi făcu semnul crucii pe pieptul ei amplu.

— Dar asta nu are nimic de-a face cu mine, i-am spus eu încurcată.

— Ar putea avea cu copilul tău.

— Şi vorbele acestei bătrâne înţelepte mă vor opri să mă duc la Windsor? Cred că n-are nici o logică, i-am atras eu atenţia.

— Pe lady Mary au făcut-o să plângă, încercă ea să mă convingă. Şi cred că ar trebui...

Nu aveam chef de aşa ceva. M-am ridicat şi am ieşit din capelă, îndreptându-mă direct spre camera unde se împacheta de zor. M-am dus la fereastră şi, puţin tulburată de incidentul straniu, mi-am lăsat mâna să mângâie capul celui mai apropiat vultur de pe picioarele leagănului. Cu siguranţă îl supraveghează pe copilaşul Henric, m-am gândit eu în mod bizar, îl protejează. Cine îl mai proteja acum? Gândurile îmi prinseră aripi şi mi l-am imaginat îmbrăcat complet în armură, cu coiful pe cap, faţă în faţă cu armata fratelui meu. Cine avea grijă de el? Eram sigură că în nici un caz elucubraţiile vreunei bătrâne nu aveau influenţă asupra lui. M-am rugat în gând pentru el, cu mâna pe burta mea mare.

Sfântă Fecioară, păstrează-l în paza ta. Adu-l acasă la mine şi la copilul ăsta.

Apoi am zâmbit, puţin întristată. Încrederea lui în sine şi priceperea în luptă aveau să-l ţină în viaţă. Între timp silueta voluminoasă a doamnei Waring reapăruse lângă mine.

— Prorocirea... şuieră ea.

Bine, fie ca ea.

— Şi ce anume zicea prorocirea? am întrebat-o.

— Nu ştiu. Dar lady Mary zicea că nu vrea să-l nască pe moştenitorul ei la Windsor.

— Mă îndoiesc că ar conta în vreun fel locul în care se va naşte copilul meu. Sunt sigură că lady Mary avea mai multă minte ca să nu dea crezare balivernelor acelea. Dacă sunteţi atât de neliniştită, vom face nişte mătănii în faţa Fecioarei pentru a-i cere protecţia.

Nici o şansă cu mine. Nu puteam fi influenţată decât de ceva raţional şi de bun simţ.

Doamna Waring îşi trase sufletul.

— Regina-văduvă Ioana cunoaşte povestea adevărată.

— Nu am întâlnit-o niciodată. Regina-văduvă Ioana, mama vitregă care se retrăsese din viaţa publică. Mi-am adus aminte că nu fusese la ceremonia mea de încoronare şi drumurile nici nu ni se intersectaseră de atunci, vina datorându-mi-se probabil mie. Avusesem intenţia să mai insist pe lângă Henric, dar uitasem.

— Şi nici n-o s-o întâlniţi, mă informă sec doamna Waring. E prizonieră.

— Prizonieră? Credeam că n-am auzit bine.

— E întemniţată.

Nu mai înţelegeam nimic.

— Henric ştie?

— Păi, sigur. Doar el a dat poruncă. E acuzată de vrăjitorie. Împotriva regelui însuşi.

Rămăsesem fără cuvinte. Henric mă lăsase să cred că fusese alegerea ei să trăiască o viaţă de sihastră, nu că fusese încarcerată pentru ceva atât de groaznic. Şi n-am mai putut stoarce nici o altă informaţie de la doamna Waring, în afară de repetarea faptului că lady Ioana ştia tot despre prorocire. Şi că nici în ruptul capului n-ar trebui să mă duc la Windsor.

— Trebuie să-i cereţi permisiunea ducelui de Bedford, milady. Lordul John era încă în Anglia, iar asta fusese ultima lovitură de graţie din partea doamnei Waring. Fac pariu că n-o să v-o dea.

Alice se apropie să mă întrebe dacă ar trebui să se ocupe şi de transportul pătuţului care se legăna uşor sub mâna mea. Lordul John nu era în Londra, ci undeva prin nord. Trebuia să meditez mai mult la soarta reginei Ioana. Cât despre destinaţia propusă de mine − Windsor − de ce să nu pot să iau singură deciziile?

— Împachetează-l şi pe el.

Am împachetat şi am plecat la Windsor cu mult înainte ca lordul John să se întoarcă.

„Milord. Mă simt bine. Doamna Waring crede că voi da naştere copilului nostru la începutul lui decembrie.”

Ce mai puteam să-i scriu? Nimic din ce făceam la Windsor nu l-ar fi interesat pe Henric. Windsor era singurul loc pe care mi-l aduceam aminte cu plăcere de la prima mea vizită scurtă în Anglia, un loc cu un confort aparte şi decorat cu extravaganţă regală, dar destul de echilibrată. Pline de tablouri şi tapiserii, camerele care dădeau spre Tamisa se închiseseră în jurul meu ca o binecuvântare. În afară de dormitor, mai aveam la dispoziţie doar pentru mine alte patru camere. Una era în întregime plină cu oglinzi, iar de când îmi crescuse talia şi devenisem mai neîndemânatică o evitam, aşa că îmi alesesem în schimb Sala Trandafirilor, pictată şi strălucitoare. O altă cameră era pentru dans şi fusese construită de regele Edward al III-lea pentru soţia lui, Philippa. În mica mea reşedinţă nu dansa nimeni acum, dar poate de Crăciun urma să avem parte de multe petreceri. Poate că Henric ar fi venit să-şi vadă primul născut.

Mult mai corpolentă acum din pricina sarcinii, m-am retras şi stabilit la Windsor ca o pasăre în cuibul ei, într-o lume în care accesul bărbaţilor era interzis pe măsură ce mă apropiam de termen. Degerăturile mele răspunseseră la tratamentul cu busuiocul cerbului. Alice şi doamna Waring îşi exprimară bucuria. Până şi domnişoarele din suita mea mă priviseră cu zâmbete de bucurie şi cu dorinţa de a mă distra cu muzică şi cântece deşi mai aveam puţin până să nasc. Mă amuza să constat că toate lumea pleca de la premisa că va fi neapărat băiat. Speram să fie, mă rugam să fie, pentru că doar atunci aş fi reuşit să câştig consideraţia lui Henric.

Din când în când îmi mai aduceam aminte de lady Ioana, închisă departe de lume, aşa cum eram şi eu, dar din cu totul alt motiv. Vrăjitorie! Magie neagră. Ce făcuse oare? Şi de ce Henric nu scotea o vorbă despre ea? Am luat decizia ca după naşterea copilului să fac în aşa fel încât să o vizitez pe misterioasa regină moştenitoare.

I-am scris lui Henric. Simţeam nevoia să vorbesc cu el, să-i aduc aminte de existenţa mea, dar cu toate astea mi-era greu să aştern ceva pe hârtie. Nu mă pricepeam prea bine nici la cuvinte, dar nici la sentimente.

„Mă rog pentru siguranţa ta şi a copilului nenăscut încă. Sper că eşti teafăr şi încrezător. De abia aştept ziua în care te vei reîntoarce victorios în Anglia, la fel cum o aşteaptă şi supuşii tăi loiali.”

Enervant de pompos. Mai mult de atât nu aveam ce face pentru că nu eram la curent cu locul exact în care se afla în Franţa, dar bănuiam că era în continuare legat de asediul asupra oraşului Meaux, unde forţele fratelui meu rezistau în faţa asaltului lui Henric. Şi cum să închei această scrisorică neînsemnată?

„Soţia ta supusă şi iubitoare,

Caterina.”

Am trimis-o printr-un curier şi m-am apucat de cusut pentru copilul care se agita încontinuu în pântecele meu. Poate Henric reuşea să-şi facă timp să-mi răspundă. Când am primit scrisoarea de la el, am deschis-o entuziasmată, scuturând ceara de la sigiliul regal pe haine.

„Soţiei mele Caterina,

M-am bucurat nespus să aud că eşti sănătoasă şi sper că venirea pe lume a copilului se va întâmpla în curând şi că nu îţi va fi prea greu. O să poruncesc să se ţină o liturghie pentru puterile tale.”

Scrisul era dezlânat, majusculele mai puţin pronunţate faţă de ce-mi aduceam aminte, nu că aş fi văzut foarte des scrisul lui Henric. Mă rog, m-am gândit mai bine apoi. Probabil că nu avusese timp sau spaţiu să stea să scrie în tihnă. Scrisoarea continua aşa:

„Sunt la Meaux, dar ne-am împotmolit aici din pricina inundaţiilor cauzate de ploile abundente. Avem probleme cu dizenteria. O să mă întorc la Westminster când voi termina treburile.

Henric.”

Codiţa ultimei litere se termina brusc cu o pată de cerneală.

Am dat cu degetul peste literele întinse de cerneală care îi alcătuiau numele. Nu fusese prea lungă. M-am încruntat. Apoi m-am zburlit la Alice, care mi-o adusese de la curierul rămas dincolo de uşile mele închise.

— Regele era sănătos? Ce a zis curierul?

— Da, milady.

— Bine... Mai ştim ceva de regele Scoţiei?

James, frământat de îngrădirea permanentă a libertăţii lui, implorase să fie lăsat să îl însoţească pe Henric în Franţa. Henric fusese în cele din urmă de acord şi, în acelaşi timp, se învoise să îl elibereze din captivitate. În mai puţin de trei luni de la revenirea lui Henric în Anglia, presupunând că forţele scoţiene luptaseră destoinic în slujba lui, James se putea întoarce în Scoţia, dacă se punea chezăşie pentru loialitatea lui. Exista şi condiţia ca James să fie de acord să o ia în căsătorie pe domnişoara Joan Beaufort din suita mea, fiica contelui de Somerset şi nepoata episcopului Henric, o fată drăguţă cu sânge regesc din partea familiei Beaufort în vene. O cale inteligentă de a-l lega pe independentul James de interesele Angliei. Oricum, nici ăsta n-ar fi fost un obstacol pentru el, nu îl încurca cu nimic. James o considera pe Joan Beaufort o fată extraordinar de drăguţă.

— Da, milady. Lordul James a trimis o poezie pentru lady Joan. Alice scoase din mânecă o bucată împăturită şi sigilată de pergament şi zâmbi şmechereşte. O am la mine.

— Foarte frumos din partea lui.

I-am făcut semn lui Joan, care îmi urmărise cu mare interes toate mişcările. Era o fată serioasă, îmbrăcată cu o rochie galbenă, marcată puternic de trăsăturile distinctive ale familiei Beaufort, ochi căzuţi şi păr moale roşcat. Într-o bună zi, avea să devină o mireasă minunată.

Am zâmbit când am văzut-o cum se repede la bucata de pergament îndoită la colţuri, de parcă viaţa i-ar fi depins de ea, cum citeşte şi reciteşte cu obrajii înroşiţi poemul, dorindu-mi ca şi Henric să-mi fi trimis ceva asemănător, nu şase rânduri amărâte despre dizenterie şi inundaţii.

„Iat-o pe fata de lângă zid” citi Joan cu glas tare pentru noi, „O zână de grădină, iar în colţuri verdeaţă cât cuprinde. Şi pe crenguţele verzi stă micuţa privighetoare, cântând tare şi clar...”

Nu aveam ce admira la poezia lui James, nu fusese niciodată un pericol real la adresa trubadurilor, dar măcar era cât se putea de explicit cu privire la sentimentele sale. Să fi citit şi eu în biletul de la Henric aceste cuvinte, m-am gândit cu tristeţe. Imediat însă am regretat că lăsasem gelozia să îmi invadeze gândurile. Erau amândoi tineri şi nu încăpea nici o îndoială că dragostea care îi unea era un lucru frumos.

Indiferent de starea de tensiune dintre noi, Henric ar fi fost mult prea ocupat să o rezolve, şi nici eu nu mai depuneam nici un efort ca să-i împărtăşesc gândurile mele. Cum aş fi putut? Campania era mai importantă decât orice: trebuia să înţeleg asta şi să nu fiu o povară pentru el. În momentul în care Joan se puse pe citit cea de-a treia strofă însă am luat-o din loc. Nu mai puteam suporta să ascult pasiunea cu care un lord tânjea după doamna lui, oricât de proaste ar fi fost versurile prin care îşi exprima sentimentele.

„Draga mea Caterina,

Mi-ai dat cea mai bună veste.”

Copilul se agita şi scâncea în leagănul lui − leagănul lui Henric −, iar pe genunchiul meu stătea deschisă scrisoarea de la acesta.

„Un fiu, un urmaş care să moştenească tronurile Angliei şi Franţei este de departe cea mai mare realizare a căsniciei noastre.”

Moştenitorul, băiat, născut în a şasea zi a lui decembrie la orele patru după-amiază, strănută.

„Trebuie să-l cheme Henric.”

Henric scânci şi-şi agită mânuţele.

„Dă ordin să se ţină o slujbă de preaslăvire.”

Henric îşi îndesă colţul păturicii brodate în gură.

„Inima îmi tresaltă de o mare bucurie.”

Henric.”

Nu fusese nevoie să-i scriu lui Henric pentru a-l pune la curent cu preafericitul eveniment. Ştirile fuseseră oficiale, răspândite rapid şi cu toată pompa de unul dintre curieri, iar acum primisem răspunsul, chiar înainte de a sărbători naşterea mântuitorului nostru.

— Unde e? am întrebat, remarcând că scrisul lui Henric era din nou clar.

— Tot la Meaux, milady, raportă Alice. Sapă tranşee pentru asediu. Durează.

Aşadar, nu aveam nici un indiciu că se va întoarce în curând, dar nici că mă aşteptasem. Mai era puţin şi veneau sărbătorile.

— Era încrezător? Ce-a spus curierul? am întrebat eu automat. Probabil că dacă era în stare de asediu era şi încrezător că va câştiga.

— Da, milady. Asediul decurge bine. Dar...

Imediat mi-am mutat privirea spre Alice când am auzit-o că ezită.

— Dar?

— Nimic, milady...

— Ce voiai să mai zici?

— Cred, din ce-am auzit şi eu, că regele a fost bolnav, milady.

— Bolnav...? Am simţit un mic junghi în piept. Nu mi-l puteam imagina pe Henric bolnav. Întotdeauna fusese sănătos tun.

— Poate s-a înşelat curierul, milady, încercă Alice să mă liniştească. Cred că toţi duc lipsa unui somn bun şi a mâncării care acolo lasă de dorit. Maiestatea Sa comanda cu pricepere...

M-am bazat pe încurajările ei. Nu aveam de ce să-mi fac griji, erau doar efectele unei campanii lungi, când starea permanentă de veghe istoveşte trupul peste măsură. Henric era cel mai puternic bărbat pe care îl cunoscusem. Speram să se întoarcă acasă. Voiam să îi zâmbească infantelui Henric şi mie.

Am luat copilul din leagăn şi l-am ridicat să mă uit la feţişoara lui.

— Tu eşti Henric, i-am spus. Aşa vrea tatăl tău să te cheme. Inima lui este plină de bucurie la auzul veştii că te-ai născut. Mi se părea prea mic ca să-l cheme Henric. Cred că mai bine o să-ţi spun Henric cel mic, am continuat eu să-i vorbesc.

Bebeluşul începu să se zvârcolească şi să protesteze în scutece, aşa că l-am pus în poala mea. Nu regăseam nimic din chipul lui Henric sau al familiei de Valois în trăsăturile lui moi şi estompate, ochii de un albastru spălăcit, părul blond ca un puf. Capul îi era greu şi cald acolo unde se odihnea pe mâna mea, iar pe frunte avea o cută foarte fină, de parcă era puţin supărat că nu vede cine îl ţine în braţe. Începu să scâncească.

— Îl iau eu, milady. Doamna Waring îmi dădea târcoale nervoasă, ştiind că n-am nici un fel de experienţă cu copiii mici, dar eu am scuturat din cap că nu vreau şi mi-am tras copilul mai aproape de sân. Nu se cade să îl alăptaţi.

— Nu. Nu încă.

Scâncetul se transformă într-un sforăit uşor, semn că adormise. Două săptămâni avea − era tare mic − şi mi-am simţit inima înfiorându-se de dorinţa de a-l proteja.

— Eşti al meu, i-am şoptit eu în momentul în care doamna Waring se îndepărtase. Astăzi eşti al meu.

Ştiam deja că aveam doar un drept temporar asupra lui. În curând, poate chiar anul următor, ar fi fost dus la o reşedinţă proprie, cu doici, dădace şi servitori care să îi facă orice poftă, poate chiar ţinut departe de mine în propriul lui castel, dacă asta ar fi dorit Henric. Nu era un secret. Avea să fie educat şi pregătit să fie moştenitor, fiul

tatălui lui, să citească, să scrie şi să se lupte. Henric i-ar fi cumpărat o armură şi o sabie în miniatură şi l-ar fi învăţat să călărească.

Am zâmbit cu gândul la acest viitor, dar zâmbetul mi-a pălit repede. Aveam să-mi pierd repede copilul, dar deocamdată era al meu, depindea de mine, era deopotrivă şi-al meu, iar dragostea pentru fiinţa aceasta micuţă mă învălui cu totul. Credeam că nu-mi va mai fi niciodată atât de preţios cum fusese în clipa în care venise pe lume. Fusese născut la Windsor şi cu toate acestea îi întrezăream cel mai glorios viitor.

— Nu vei suferi niciodată de foame, nu te vei teme şi nu vei fi neglijat, mi-am înştiinţat eu fiul.

L-am sărutat pe frunte în locul în care sprâncenele lui blonde se întâlneau. Şi mi-am adus aminte. Henric nu se interesase deloc de starea sănătăţii mele.

Am ţinut slujba, aşa cum mi se spusese, în minunata capelă St. George. Curtea sărbătorea naşterea fiului Domnului şi începutul noului an, fără ca regele sau regina să fie prezenţi. Henric era încă ţinut pe loc de fratele meu la Meaux, iar eu eram închisă în apartamentul meu, pentru că trebuia să fiu sfinţită de preot înainte de a putea ieşi din nou în lume. Bebeluşului Henric îi mergea de minune. Alice avea grijă de mine, iar doamna Waring se lansa în poliloghii în care îl compara pe tată cu fiu, poveşti nesfârşite despre cum învăţase Henric să cânte şi să danseze cu o graţie nemaipomenită când era mic. Am regretat că nu îl văzusem sau ascultasem niciodată pe Henric cântând şi dansând. Dar mai era timp. Naşterea micuţului mă binecuvântase cu un nou gen de optimism.

Mi-am plănuit cu grijă slujba, bucuroasă că voi fi miruită de preot, şi i-am scris lui Henric.

„Milord,

Doresc să mi se facă slujba de rânduire a femeii lăuze în sărbătoarea Întâmpinării Domnului. Dacă evenimentele din Franţa sunt de aşa natură încât să te poţi întoarce până de Ziua Recunoştinţei, atunci ţi-aş rămâne îndatorată.

Soţia ta iubitoare,

Caterina.”

Reuşisem să formulez astfel încât să nu-i cerşesc prezenţa, dar aşa mă simţeam. Şi iată şi răspunsul lui.

„Soţiei mele, Caterina,

Nu pot ajunge în Anglia în februarie. Voi face toate aranjamentele necesare pentru ca săracii să primească pomeni şi să se înalţe rugi pentru sănătatea ta şi a fiului meu...”

M-am oprit din citit, pentru că nu mai era nimic în afară de semnătură.

— Ce face? am întrebat, fără să pot să-mi ascund amărăciunea.

— Asediază de trei ori blestemata de fortăreaţă de la Meaux, aşa zicea curierul, îmi raportă Alice. Un cuib de vipere aceşti Delfini, dacă s-a mai pomenit aşa ceva. Se dovedeşte a fi un ghimpe înfipt adânc în carnea Angliei.

Între timp, am pierdut Avranches şi l-am recâştigat. Situaţia e cam încurcată...

Familia mea îi provoca mari probleme lui Henric. Îmi şi imaginam linia adâncindu-se între sprâncene, chiar dacă eram la o distanţă aşa mare de el. Aşadar am participat la slujba fără de prea mare fast şi am aprins lumânări la altarul Fecioarei. Rugăciunile au fost spuse cum se cuvine şi presupuneam că săracii primiseră pomeni. Henric fusese întotdeauna foarte eficient.

După ce mi-am eliberat trupul de povara lăuziei, am rămas la Windsor şi am mai scris o scrisoare.

„Milord,

Fiul tău este sănătos şi puternic. Astăzi împlineşte trei luni. Are o zornăitoare de aur pe care o pocneşte de marginea leagănului. Roade tot ce prinde pentru că în curând îi vor da dinţişorii...

Soţia ta iubitoare,

Caterina.”

Am primit şi de data asta un răspuns? Nu. Din momentul în care i-am descris ce făcea fiul său, Henric nu mi-a mai trimis nici un cuvânt. Îi înţelegeam nevoile, ambiţia care îl mâna, presiunea războiului care îl apăsa fără încetare. Sigur că înţelegeam. Nu mă aşteptasem să investească prea multă energie în interesul pentru starea mea, când ştia că sunt în siguranţă şi că atât eu, cât şi copilul, eram sănătoşi. Nu eram egoistă. Dar trecuse aproape un an de

când fusesem unul în compania celuilalt. Cum putea o relaţie atât de fragilă ca a noastră, bazată pe foarte puţin timp petrecut împreună, să supravieţuiască unei absenţe atât de lungi? Nu ştiam nici măcar când ne vom revedea. Acceptasem că Henric nu mă iubea, dar nici nu mă cunoscuse. Nici eu nu îl cunoscusem.

Ne fusese dat să existăm ca două ape curgătoare separate ce gonesc împreună, dar nu se întâlnesc niciodată? Uneori plângeam de ciudă că eram atât de înstrăinaţi unul de altul.

Sângele îmi clocotea de atâta singurătate dezolantă. Frustrarea mă făcea să nu pot dormi nopţile. Tentativele mele ridicole de a-mi trimite gândurile lui Henric, tot sperând că vor primi un ecou, că vor stabili o legătură efemeră, eşuaseră mai mult decât lamentabil. Dar sigur, mă mustram eu singură, trebuia ca amândoi să ne dorim o apropiere. Henric nu se gândea niciodată la mine, nu?

Cât timp mai trebuia oare să aştept?

CAPITOLUL 6

Luând problema în propriile mâini, cu o hotărâre care m-a uimit şi pe mine, i-am scris lui Henric:

„Domnul meu,

Acum, că drumurile sunt uscate şi se poate circula, cred că ar fi bine să le fac o vizită părinţilor mei, la Paris. Împreună cu tine, dacă socoteşti că este posibil. Înţeleg că fortăreaţa

de la Meaux a căzut în mâinile englezilor, în cele din urmă. Poate că vei avea un scurt răgaz pentru a mă întâmpina în Franţa.

Soţia ta iubitoare,

Caterina.”

Primăvara sosise. Călătorii începură să umple drumurile, grupuri de negustori şi pelerini cu treburile lor călătorind împreună pentru a fi în siguranţă. Piaţa din Windsor era ticsită de oameni bucuroşi să iasă afară după sfârşitul iernii. I-am privit de pe ziduri, ascultând zumzetul glasurilor care mărturiseau despre viaţa ce se desfăşura în afara castelului, şi tot atunci s-a născut acea dorinţă care mi s-a cuibărit în minte ca un ghimpe.

Scrisoarea mea a primit un răspuns iute, livrat de lordul John. Poate Henric avea să-mi îngăduie, în cele din urmă, să fiu alături de el. Am desfăcut grăbită foaia de hârtie, risipind pe jos ceara în nerăbdarea mea.

„Soţiei mele, Caterina,

Nu este un moment potrivit pentru ca tu să călătoreşti în Franţa. Meaux a căzut, dar situaţia dintre mine şi fratele tău nu este în nici un caz bună. Nu vreau să fii pusă în nici un fel de pericol...”

Nu! Mi-am înghiţit intensa dezamăgire şi am citit mai departe.

„Cred că îţi vei da seama că este mai înţelept să rămâi în Anglia, până voi considera că nu e nici un pericol să vii.

Înţelegi, sper, că siguranţa ta este principala mea preocupare. Voi trimite un curier, atunci când timpul şi evenimentele o vor permite.

Henric.”

Aşadar, siguranţa mea era principala lui preocupare, nu-i aşa? O să trimită un curier. Atunci, de ce aveam impresia că o asemenea invitaţie nu va sosi niciodată? Nervozitatea mea fu înlocuită de furie. Furie cu atât mai aprigă cu cât nu-l mai văzusem pe Henric de douăsprezece luni deja şi trebuia să fac eforturi pentru a-i vedea clar în minte trăsăturile. Oare aveam să uit până la urmă acea privire directă, acel nas drept şi gura fermă? Urma să am nevoie de portretul lui pentru a-mi aminti cum arată?

O, Henric! Nu mi-ai dat nici măcar un singur motiv bun pentru care să nu vin, exceptând faptul că ai spus că nu e un moment potrivit. Dar când va fi un moment potrivit?

— Zice nu.

— Ştiu.

— Ce face acum? l-am întrebat pe lordul John, ridicându-mi privirea de la refuzul aspru pe care mi-l adusese. Credeam că Meaux a capitulat în sfârşit.

— Da. A fost cucerit.

— Dar el nu are nici o dorinţă să mă vadă. Nu e nevoie să negi, am rostit eu văzând neputinţa lui John de a găsi un răspuns amabil, încercând să nu desluşesc compătimirea de pe chipul său. Ştiu că sentimentele lui pentru mine sunt... moderate. Ce dureros era să recunosc asta în

public! Dar nu-i pot accepta motivul. De fapt, nu voi accepta...

Era o perioadă de calm în cursul ostilităţilor. Dacă Henric nu venea la mine, atunci trebuia să mă duc eu la el şi consideram că venise de mult vremea ca Henric să-şi vadă fiul. Era timpul ca băieţelul meu să meargă în ţara pe care avea s-o conducă într-o zi. Era vremea să-i cunoască pe bunicii de Valois.

Cât de uşor a fost să iau acea decizie şi să-l informez pe John care erau dorinţele mele, refuzând orice sfat de a face altminteri. Cu energia refăcută de perspectiva acţiunii, m-am dus în camera micuţului Henric, am ridicat copilul din leagăn şi l-am dus să privească pe fereastră în direcţia în care era posibil să se afle tatăl său chiar în clipa aceea. Eram uimită cât de repede creştea micuţul Henric. Îl simţeam mai greu în braţele mele.

— Mergem în Franţa? Să te duc să-ţi vezi tatăl?

El îmi zâmbi şi i se văzură gingiile fără dinţişori.

— Atunci, o să mergem.

Dar întâi, înainte de a-l revedea pe Henric, ştiam că trebuia să descopăr adevărul în privinţa unor întrebări la care nu primisem încă răspuns. După luni de inactivitate, eram copleşită de dorinţa de a descoperi ce era ascuns şi, poate, de a construi nişte punţi.

Nu a fost deloc aşa cum m-am aşteptat atunci când, însoţită de o escortă impresionantă, din care făceau parte inclusiv Gloucester şi episcopul Henric, am făcut o

încercare de a descoperi tot ce puteam despre mama vitregă a lui Henric şi despre o prorocire tulburătoare. Castelul Leeds, o mică şi frumoasă piatră preţioasă care se afla pe un lac creat de două braţe ale unui râu, nu era deloc o temniţă sumbră pentru lady Ioana. Era o închisoare blândă – dar totuşi o închisoare, din moment ce se afla în custodia lui Sir John Pelham, după cum mă informase episcopul Henric, şi nu era liberă să călătorească. Eram atât intrigată, cât şi nervoasă. Oare ce avea să-mi dezvăluie această vizită despre lady Ioana – sau chiar despre Henric?

Am fost anunţaţi şi poftiţi în camera ei: Ioana de Navarra, regina-văduvă a Angliei şi a doua soţie a tatălui lui Henric. Nu se ridică de pe scaunul ei când Gloucester şi episcopul Henric îi sărutară obrajii, cu o afecţiune evidentă. Iar când puse drăgăstoasă o mână pe braţul lui Gloucester, am văzut de ce nu s-a ridicat. Oricât de elegantă ar fi fost, cu părul de un alb pur coafat cu grijă, cu rochia plină de broderii şi cu bijuterii scânteind la gât şi la încheieturi, mâinile ei erau contorsionate ca nişte gheare, iar umerii îi erau rigizi şi orice mişcare îi adâncea ridurile dintre sprâncene. Dar, în pofida disconfortului, am fost întâmpinată cu un zâmbet şi cu o privire întrebătoare a pătrunzătorilor ochi cenuşii. Într-o atmosferă plăcută, stimulată de muzică şi vin, Gloucester şi episcopul Henric începură să-i spună însufleţiţi despre fleacurile de la curte şi despre ce făcea Henric în Franţa.

Lady Ioana ascultă cu atenţie totul, apoi anunţă cu o fermitate calmă:

— Vreau să vorbesc cu Caterina.

Şi am rămas singure, ducele şi episcopul îndepărtându-se ascultători.

— Aşază-te lângă mine. Am sperat că mă vei vizita.

M-am mutat pe scaunul aflat lângă ea.

— Nu mi-am dat seama, doamnă. Ce scuză jalnică a părut, chiar şi pentru urechile mele, şi ce situaţie îngrozitoare. Nici măcar nu am ştiut...

— ...că sunt prizonieră, mi-a completat ea gândul cu o surprinzătoare mulţumire de sine.

— Henric mi-a spus că aţi ales să trăiţi o viaţă liniştită.

— Poate că aş fi făcut-o, în anumite condiţii. Îşi ridică mâinile strâmbe într-un mic gest de dezgust, apoi le lăsă să cadă încet în poală. Însă aceasta nu este alegerea mea. Zâmbetul îi fu crispat, iar privirea, pătrunzătoare, cerând un răspuns sincer. Şi, fără îndoială, doreşti să ştii de ce fiul meu vitreg mă ţine prizonieră.

— Doamna Waring a zis că...

Cum puteam să dau glas unui lucru atât de cumplit?

— ...că am fost acuzată de vrăjitorie. Lady Ioana s-a încruntat, de parcă vorbele o îndureraseră. Este adevărat. De asta sunt acuzată. Tu crezi aşa ceva?

— Nu ştiu. Nu am impresia că episcopul Henric crede. Şi nici Gloucester.

Atitudinea lor caldă faţă de regina-văduvă, afecţiunea lor faţă de ea nu puteau fi ignorate.

— Am impresia că nici Henric nu crede asta, adăugă lady Ioana pe un ton sec. Dar are nevoie ca eu să fiu vulnerabilă.

Din nou, nu mi-am găsit cuvintele.

— Dar de ce?

— Pentru a-mi putea confisca pământurile primite ca zestre şi veniturile, desigur. Explicaţia ei candidă mă uimi chiar mai mult decât lămurirea calmă. Anglia are nevoie de tot aurul pe care poate pune mâna pentru a duce războaiele cu Franţa. Prada cea mai la îndemână a fost zestrea mea. Cum să pună mâna pe ea? A fost atât de simplu. M-a acuzat că-i pun în primejdie viaţa prin vrăjitorie.

— Dar asta-i o mârşăvie...

— Nu te pot contrazice. Şi, ştii? nu am avut parte de un proces. Am fost acuzată pe nedrept şi închisă de mai bine de doi ani într-un castel sau altul.

A fost prea mult pentru mine.

— Nu pot să cred că el ar face aşa ceva.

— De când trăieşti cu Henric? Încă n-ai aflat că poate să fie nemilos? Zâmbetul şi vocea ei deveniră la fel de tăioase ca o sabie bine ascuţită. De unde crezi că a luat banii pentru zestrea ta?

Dacă înainte eram oripilată, acum mă simţeam aproape şocată, nevenindu-mi să cred. Era o dezvăluire zguduitoare care distrugea toată plăcerea a ceea ce, cândva, considerasem a fi o reală consideraţie a lui Henric

faţă de mine. Pentru a compensa lipsa unei zestre care să includă monede de aur, Henric îmi alocase imensa sumă – după aprecierea mea – de 100000 de mărci, pentru a o cheltui în fiecare an, punându-mi, de asemenea, la dispoziţie pământuri şi domenii, conace şi castele pentru a le putea folosi după bunul plac. Acum, aflam că de toate astea fusese deposedată această tragică regină.

— Zestrea mea a fost folosită, iar eu rămân închisă până când Henric decide să mă elibereze. Lady Ioana îşi lăsă bărbia în jos, cutremurându-se puţin. Nu sunt sigură că o să-l pot ierta vreodată pentru asta.

Nu am reuşit să găsesc nimic de spus pentru a-mi îndepărta sentimentul de vină sau pentru a o alina pe lady Ioana. Situaţia ei era cu adevărat deplorabilă. Tot ce am izbutit să rostesc a fost:

— Îmi pare atât de rău...

— De ce ţi-ar părea rău? Nu tu ai făcut asta. Henric avea nevoie să-ţi dea o zestre, iar a mea era sursa evidentă. El este un om hotărât să recapete posesiunile strămoşilor săi şi să asigure măreţia Angliei, a continuat lady Ioana. Războiul cu Franţa şi victoria Angliei reprezintă singurele sale preocupări.

— Ştiu că sunt... am murmurat eu. Credeţi că nu mi-am dat seama şi singură de asta?

Mi se părea o lipsă de loialitate să recunosc, dar cuvintele ei directe mă încurajaseră.

Văzându-mi stânjeneala, lady Ioana se aplecă şi îmi strânse într-un mod ciudat mâna.

— Asta nu e bine. Ar trebui să te duci la soţul tău, spuse ea, de parcă mi-ar fi citit gândurile. Nu-i aşa că a trecut aproape un an de când nu l-ai mai văzut? Îl cunosc foarte bine pe Henric şi ştiu că ar trebui să fiţi împreună. El îngăduie minţii sale să fie acaparată de prezent, dar uneori are nevoie să i se reamintească faptul că există oameni care au nevoie de atenţia lui...

— Dar eu nu cred că mă vrea alături de el. Pentru prima dată, am dat glas temerilor mele, sedusă de compasiunea acestei femei blânde. Vedeţi, el nu mă iubeşte. El niciodată nu...

Sprâncenele ei se ridicară.

— Cum se poate să nu iubească o soţie atât de frumoasă ca tine?

— Nu a declarat nicicând că mă iubeşte. Am crezut că ţine la mine şi am fost suficient de naivă pentru a crede că m-ar putea iubi. A fost însă cumsecade şi s-a purtat ca un cavaler.

Mâinile ei se strânseră imperceptibil.

— Sărmană fată. Cum ai fi putut şti ce era în mintea lui? Eu n-am reuşit niciodată. Când era tânăr, n-a îngăduit nimănui să ştie ce era important pentru el. Cum ar putea cineva să-şi dea seama ce gândeşte, dincolo de acea imposibilă faţadă de stăpânire de sine demnă? Presupun că nu s-a schimbat. Lady Ioana făcu o pauză, apoi insistă cu o voce care nu mai era deloc blândă: Du-te la el. Dacă vrei să faci ceva pentru căsnicia ta, ca să nu rămâneţi doar două suflete îndepărtate, care nu se întâlnesc niciodată şi care nu se înţeleg unul pe altul, du-te la el, în Franţa. Este

prea primejdios să-l iei pe băieţel, dar doamna Waring va avea grijă de el. Ea nu va îngădui să i se întâmple nimic rău.

— Da. O voi face.

Părea un sfat atât de înţelept, o înţelegere atât de plină de intuiţie a vieţii mele şi a lui Henric. Faptul că nu fusesem singura indusă în eroare de manierele deosebite ale lui Henric era un adevărat balsam pentru inima mea.

— Fă-l să te bage în seamă. Fă-l să se simtă bine alături de tine. Ademeneşte-l de pe câmpul de luptă, chiar dacă pentru puţin timp. Îmi zâmbi cu o urmă de viclenie feminină, care păru ciudată pe trăsăturile ei obosite, dar care lăsa să se întrevadă farmecul pe care îl avusese în tinereţe. N-ar trebui să fie imposibil pentru o femeie frumoasă.

Da, lady Ioana chiar era înţeleaptă. Poate că, dacă eu şi Henric trăiam din nou împreună, departe de câmpuri de luptă şi de campanii, puteam crea între noi o apropiere, o înţelegere. Poate chiar ajungea să mă iubească. Oare nu era totul posibil cu voia lui Dumnezeu?

— Aşa o să fac.

Decizia m-a făcut să simt un nod în stomac.

Ea îmi mângâie cu grijă mâna.

— Nu-ţi trebuie decât puţină încredere şi dorinţa de a reuşi. Sunt sigură că Henric ştie ce comoară are în tine. Eşti încă tânără şi ai toată viaţa înainte. Tot ce trebuie să faci este să-i aminteşti asta şi să-l aduci acasă, în Anglia,

din când în când. Am zâmbit amândouă, cu subînţeles. Iar acum, bănuiesc că trebuie să pleci. Cei care te-au însoţit vor fi nemulţumiţi de timpul pierdut şi vor blestema femeile bârfitoare... dar trebuie să mai vii. Uneori, mă simt singură şi îmi place să vorbesc...

Ceea ce m-a făcut să-mi aduc aminte de lucrul care îmi bântuise mintea în toată această vreme.

— Doamna Waring a spus că ar trebui să vă întreb de prorocire, am rostit eu.

— Serios?

Sprâncenele ei aproape invizibile coborâră şi se uniră, devenind o linie dreaptă.

— Mi-am născut fiul la Windsor. Henric a interzis asta şi nici doamna Waring n-a fost de acord. Henric nu mi-a spus motivul, dar doamna Waring a zis că există o prorocire...

Trăsăturile reginei-văduve se aspriră în timp ce privea dincolo de fereastră, visând la libertatea care îi era interzisă.

— Nu am cunoştinţă despre astfel de lucruri, cu toate că unii mă învinovăţesc de o crimă mult mai rea, însă, da, a existat o astfel de prorocire care i s-a făcut sărmanei Maria de Bohun, care nu a trăit ca să îşi poată vedea fiul crescând. Un comentariu puţin cam veninos, aş spune, produsul vreunei minţi răuvoitoare, care nu avea nici un gând bun pentru Casa de Lancaster. Camerista Mariei mi-a zis asta odată, când am petrecut câteva momente mai apropiate la o halbă cu bere. Din ce-mi spui, se pare că şi

Henric a aflat de undeva de această bârfă, dar nu ştiam. Vrei să afli? Poate că ar trebui...

Şi mi-a povestit.

Nu a îndulcit deloc lucrurile, aşa că, la început, instinctul meu a fost să resping cele auzite. Nu puteam să cred. Nu voiam să cred. Nu era Henric invincibil? Nu se putea ca acea prorocire să aibă efect asupra acţiunilor mele. Am decis că nu trebuia să mă tem pentru Henric – nici o decizie luată de mine nu putea influenţa cuceririle lui viitoare. Dar cum rămânea cu fiul meu? Am alungat cuvintele neliniştitoare, urmând să mă gândesc altă dată dacă nu cumva eu, insistând să nasc la Windsor, nu contribuisem din încăpăţânare la producerea unor evenimente care nu aveau să-i aducă nimic bun micuţului Henric.

Cunoscută de atât de puţini, prorocirea m-a uimit cu avertizările sale enigmatice şi cu profeţiile sale cumplite. Dar apoi m-am liniştit. Lady Ioana a catalogat-o ca nefiind altceva decât o răutate. Eu, îndrumată de bunul ei simţ, aveam să fac acelaşi lucru.

Şi aveam să urmez sfatul reginei. La începutul lunii mai, lăsându-mi fiul în grija doicilor pline de uimire, însoţită de lordul John şi cu vânt prielnic la pupa, m-am dus la Harfleur. Înainte de a pleca, am împachetat cu mare grijă o pereche de foarfece.

Mă deranja felul în care Henric se purta cu lady Ioana, însă ea nu-i purta pică. Oare eu puteam fi la fel de tolerantă, ştiind că obsesia lui faţă de campania din Franţa îl determinase să facă toate astea? Nu ştiam. Dar, în ciuda a

tot ce se punea de-a curmezişul între noi, ştiam că trebuia să-l fac pe Henric să mă bage în seamă.

Cu cât mă apropiam de Paris, cu atât deveneam mai nervoasă. În anul în care fuseserăm despărţiţi, mă schimbasem, iar acum acceptam răceala lui Henric faţă de mine. Era ceva care nu putea fi negat, iar eu, cu siguranţă, eram suficient de matură pentru a purta povara faptului că el nu răspundea sentimentelor mele. Cu toate acestea, continuam să sper că Henric se va bucura cel puţin să mă vadă, deşi era greu să-mi menţin această speranţă. Nu mi-l puteam imagina bucurându-se de altceva decât de o bătălie câştigată cu greu sau de un asediu încheiat cu succes. Auzeam în minte timbrul vocii lui, dar nu şi cuvinte de bun venit. Oare eu ce aveam să-i spun? La urma urmelor, el îmi interzisese să fac această călătorie.

Şi mai era şi toată povara faptului că lady Ioana era prizonieră. Bănuiam, la fel ca ea, că acuzaţia de vrăjitorie fusese un complot pus la cale cu grijă pentru a-i lua pământurile primite ca zestre, pentru că Henric avea nevoie de ele pentru mine. Mă simţeam vinovată din pricina asta, cu toate că lady Ioana nu-mi purta pică. Mă întrebam dacă voi avea curajul de a-l înfrunta pe Henric în privinţa cruzimii sale calculate faţă de o femeie care nu-i făcuse nici un rău. Oricât de mult m-am străduit, nu i-am putut găsi nici o scuză lui Henric pentru acel act de egoism. El putea fi cu adevărat nemilos atunci când urmărea îndeplinirea unui ţel şi era foarte dificil să ţii la un om atât de lipsit de scrupule. Îi văzusem firea urâtă în război, dar acum aveam de-a face cu ea chiar în sânul familiei.

Am dat deoparte acel gând neliniştitor. Henric probabil că era încântat de victoria de la Meaux şi de fiul său. Oare

asta nu-l va face să-mi zâmbească şi să mă sărute de bun venit?

— Să ştii că n-o să te trimită acasă, mi-a spus lordul John văzându-mi, se pare, nervozitatea. Nu trebuie să te temi că nu se va purta respectuos cu tine.

— Nu de asta mă tem, i-am replicat. Mi-e teamă că mă va trata cu prea mult respect. Că mă va face să încremenesc în faţa unei politeţi de gheaţă şi a unei atitudini autoritare a regalităţii sale.

— Se va bucura de compania ta... după ce va găsi răgaz să se gândească la asta.

I-am zâmbit cu simpatie. John se străduia din răsputeri să mă liniştească.

— Nu te osteni, i-am spus. Ştiu că nu mă vrea acolo. Dar m-am gândit că trebuie să mă duc.

— Eşti o femeie curajoasă, Caterina.

— Te asigur că nu sunt! Inima îmi bate atât de tare, încât mi-e frică să nu-mi rupă vreo coastă.

— Există multe forme de curaj.

Când lordul John mi-a luat mâna cu căldură, pentru a mă ajuta să descalec, i-am strâns-o cu putere. Urma să am nevoie de toată forţa lui pentru a mă susţine atunci când aveam să ajung faţă în faţă cu Henric.

Eu şi Henric ne-am întâlnit lângă Paris, la palatul de la Blois de Vincennes, sosirea noastră simultană fiind o

coincidenţă norocoasă, cu toate că a lui Henric a fost mult mai impresionantă, deoarece îşi adusese toată curtea acolo, după ce Meaux căzuse. Am reuşit să mă strecor aproape invizibilă printre carele cu armament şi bagaje, printre trupele de artilerie şi cavalerie, reuşind să-l întrezăresc pe Henric în mijlocul lor, aşa că inima mi-a sărit din loc ca de fiecare dată atunci când îl vedeam, dar am ştiut că nu era cazul să-l abordez încă. Henric era mult mai binevoitor când lucrurile se petreceau aşa cum dorea el. Pentru o clipă, l-am privit pur şi simplu fascinată. El asculta cuvintele unuia dintre căpitanii săi, apoi arătă într-o direcţie şi dădu un ordin. Un alt căpitan îi solicită atenţia înainte de a se duce grăbit să pună în aplicare ordinele primite. Am rămas în tăcere, lăsându-l să-şi vadă de treabă.

Uite ce soţie supusă devii. Poate că, într-o zi, el chiar te va iubi dacă vei fi suficient de retrasă şi te vei grăbi să-i dai ascultare.

Am clătinat din cap şi m-am instalat împreună cu John într-una dintre camerele de audienţă, fiind încântaţi când James al Scoţiei ni s-a alăturat, bucurându-ne de revedere şi de câte o cupă cu vin. Era la fel de plin de viaţă precum mi-l aminteam, cu părul buclat la fel de zburlit, dar părea mai înalt şi robust şi avea mai multă încredere în sine.

— Ne-a fost dor de tine, i-am spus.

— Îmi place să fiu soldat, a anunţat el.

— Foarte bine. Te pricepi mai bine la asta decât la scris versuri?

El râse.

— N-am ce face dacă tu nu recunoşti mâna unui maestru. Apoi: Ce mai face Joan...?

— Tânjeşte în Londra.

Şi i-am povestit despre ea, dar, în tot acest timp, simţurile îmi erau încordate, pândind sunetul paşilor lui Henric, când, în cele din urmă, l-am auzit.

Henric intră în cameră aducând cu el toată atmosfera de autoritate regală pe care mi-o aminteam din trecut. Sigur de sine, mândru, deţinând puterea supremă – acesta era acel Henric pe care mi-l aminteam. Iar eu stăteam acolo, dorindu-mi ca John şi James să ne lase singuri, dar şi îngrozită că o vor face. Trecuseră unsprezece luni de când îl văzusem ultima dată şi abia dacă petrecusem puţin mai mult timp cu el ca soţie, chiar şi acela întrerupt de un asediu şi de activităţi regale. Acum, după o asemenea distanţare, eram cuprinsă de o nesiguranţă teribilă. După cum mă aşteptam, toată încrederea mi-a dispărut când şi-a făcut apariţia în încăpere, privirea cuprinzându-i în detaliu pe toţi cei aflaţi acolo, aşteptându-l. Apoi, ochii i se îndreptară spre mine şi trecură peste faţa mea, către John şi James.

Având grijă să-mi păstrez chipul zâmbitor, i-am urmărit expresia, căutând să descopăr plăcere ori dezinteres. Oare – stomacul mi se strânse – mă va dojeni pentru că i-am nesocotit porunca de a rămâne în Anglia? Tot ce puteam face era să mă afund într-o supunere desăvârşită. Mă aflam aici. Nu aveam să mă retrag. M-am ridicat cât eram de înaltă, cu spinarea dreaptă. Henric şi John l-au îmbrăţişat zâmbind. El l-a apucat pe James de umăr, cu căldură. Ce avea să-mi spună mie?

Henric se apropie încet de mine. Înainte de a apuca să mi se adreseze, pentru a preîntâmpina o mustrare, i-am spus cu o atitudine prostuţă ca de copil:

— L-am convins pe John să mă aducă.

Replica lui Henric fu seacă şi rece:

— N-ar fi trebuit să vii. Iar el ar fi trebuit să ştie că nu e cazul să te aducă.

— Am vrut să te văd. E aproape un an de când... am rostit eu.

Imediat, mintea mi-a fost atrasă de ceva cu totul diferit. Teama de a nu fi respinsă mi-a fost complet ştearsă din gânduri.

— Nu au fost deloc primejdii, Hal, a intervenit fratele său. Am venit prin Rouen – pacea pare să se menţină acolo.

— Aşa este, mulţumesc lui Dumnezeu.

Acum, în sfârşit, Henric îmi luă mâinile în ale lui şi, cu un zâmbet crispat, mă sărută pe obraji.

— Arăţi bine, Caterina.

„Iar tu nu arăţi deloc bine...”

Mi-am reţinut vorbele, deşi impulsul de a le rosti era puternic. Părea cumplit de obosit, cu ridurile de la colţurile ochilor teribil de accentuate, cu pielea întinsă peste pometi şi maxilare, iar cuta dintre sprâncene nu dispăru nici când îmi surâse, în cele din urmă. Mi s-a părut că slăbise. Întotdeauna înalt şi suplu, mai degrabă decât

musculos, trupul lui părea că-şi pierduse vigoarea. Mâinile care le cuprindeau pe ale mele păreau la fel de fine ca ale unei femei.

— Ne-am săturat să aşteptăm, a explicat John, iar când Henric a întors capul pentru a-i răspunde, am fost îngrozită de albeaţa pielii de la tâmplă. Părea slab până la os şi avea o paloare neplăcută sub bronzul căpătat în timpul campaniei.

Mi-a ţinut în continuare mâinile.

— Ce mai face fiul meu?

Mi-am îndepărtat gândurile de la aspectul lui Henric şi i-am replicat cu un zâmbet:

— Creşte frumos. Este în siguranţă, acasă. Uite, ţi-am adus asta. Mi-am desprins mâinile din ale lui şi am scos din mânecă un sul de pergament, explicându-i în vreme ce îl desfăcea.

— E al micuţului Henric. Părul lui va fi ca al tău.

Henric îşi trecu degetul peste bucla de păr şi, spre uşurarea mea, râse uşor.

— Mulţumesc, a rostit el şi l-a băgat în tunică.

— Când te vei întoarce în Anglia, ca să-l vezi? l-am întrebat, fără să mă pot abţine.

Şi imediat apăru sumbra lipsă de sentiment de care mă temeam atât de tare.

— Nu ştiu. Ştii că n-ar fi cazul să mă întrebi...

— Ce planuri ai? a intervenit John aruncându-mi o privire prin care îşi cerea scuze.

Henric îşi întoarse capul, parcă intenţionând să răspundă. Trase aer în piept. Apoi, se încruntă.

— Mai târziu, cred, răspunse el scurt. O să vorbim mai târziu.

— Desigur. Nu vrei să împărţim o carafă cu un vin bun de Bordeaux?

Henric clătină din cap.

— Peste o oră. Vă găsesc eu.

Şi ieşi grăbit din încăpere. L-am auzit strigându-l pe scutierul său şi poruncindu-i să aducă bagajele, iar apoi se făcu linişte. Ridicând uşor din umeri, James îl urmă.

Eu şi John ne-am uitat unul la altul.

— Îmi fac griji pentru el, am rostit eu simplu.

— Este foarte obosit. Campaniile lungi, mai ales asediile, îi doboară chiar şi pe cei mai buni soldaţi. O odihnă bună îi va reda umorul.

Umorul? M-am gândit că Henric nu prea avea umor nici în cele mai bune momente.

— Am avut impresia că e bolnav.

— I-a lipsit hrana, i-a lipsit somnul, asta-i tot.

Asta spusese şi Alice. Am presupus că avea dreptate. M-a încurajat:

— A fost bucuros să te vadă.

— Serios?

— Totul va fi bine. Vei vedea. Dă-i răgaz să se instaleze aici. Victoria de la Meaux a fost importantă, dar l-a secătuit. Aşa sunt mereu asediile. Dă-i timp...

Nu am fost convinsă şi m-am gândit că repetările lui John erau doar o încercare de a-şi domoli propriile temeri. Am ieşit înaintea lui din cameră, ca să nu-mi vadă lacrimile care ameninţau să-mi inunde ochii.

Când ne-am întâlnit, la cină, Henric părea mult mai întremat, cu toate că doar a ciugulit din felurile de mâncare şi a băut puţin. Ne-a părăsit înainte de sfârşitul mesei, fără vreo explicaţie sau o scuză. Cu o nerăbdare nervoasă, m-am băgat tremurând în aşternut, cu părul desfăcut şi strălucitor, la fel de seducătoare ca oricare mireasă, dar Henric nu a venit. Am fost atât de sigură că o va face. Am crezut că va simţi nevoia să stea de vorbă cu mine despre micuţul Henric, ba chiar că va considera important să conceapă un alt fiu, însă el n-a venit. Toate speranţele mele de a ne împăca după atât de multă vreme s-au spulberat ca nişte cochilii sparte de valurile mării.

Nu am avut deloc parte de tihnă la Vincennes. Aproape imediat ne-am dus la Paris unde, în căldura de mai, am asistat la o întâmpinare ceremonioasă, planificată să coincidă cu sosirea părinţilor mei. Am locuit la Luvru, în lux, Isabella şi tata fiind cazaţi în camerele ponosite de la

Hôtel Saint-Pol. Tata era prea indispus ca să bage de seamă. Isabella abia dacă şi-a exprimat dezaprobarea printr-o încruntare adresată lui Henric, atunci când acesta a făcut o plecăciune în faţa ei.

Eu şi Henric am primit vizitatori, atât englezi, cât şi francezi, am participat la banchete prea numeroase pentru a le mai ţine socoteala şi am privit Misterul Sfântului Gheorghe. Henric s-a scuzat şi a plecat înainte de plecăciunea finală a bravului cavaler după ce a înfrânt cumplitul balaur.

— Nu mai suport toate astea, a mârâit el şi a ieşit din sală, lăsându-mă să zâmbesc strălucitor pentru a domoli orice eventuale sentimente de ofensă.

A doua zi, am împachetat şi, făcând un ocol pentru a vizita mormintele strămoşilor mei de la St. Denis, ne-am dus la Senlis, unde Henric a dat clar de înţeles că vom rămâne doar pentru scurtă vreme.

— Slavă Domnului, i-am spus lui John. În sfârşit, putem să ne tragem sufletul.

Asta deşi Isabella şi tata ne urmau îndeaproape.

— Poate că el se va odihni în sfârşit.

În tot acest timp, Henric n-a venit în patul meu nici măcar pentru o oră, lăsându-mă pradă neliniştii. Un singur fiu slăbea tronul. Mi-aş fi imaginat că Henric îşi dorea mai mulţi, iar aceasta era o ocazie mult prea bună ca s-o rateze. Câte zile mai puteam garanta că vom fi împreună? Dar el nu a venit. Încordat, plin de nervi, m-a evitat, iar eu ştiam că nu e cazul să sugerez vreunul dintre remediile lui

Alice. Nu îndrăzneam. Tensiunea din jurul lui Henric era la fel de ascuţită precum ghearele şoimului său.

N-am îndrăznit să o fac nici măcar când Henric a venit la mine în acea ultimă noapte, când mă aşteptam mai puţin şi renunţasem la orice speranţă. În vreme ce eram îngenuncheată pe prie-dieu[2], el intră tăcut, închise uşa în urma lui şi se sprijini de ea. Chipul îi era ascuns în umbră, dar tot am reuşit să-i zăresc cearcănele de epuizare de sub ochi. Pe porţiunea gâtului neacoperită de haină, tendoanele ieşeau în relief. Vreme de câteva clipe, nu se clinti. Se uita la mine, dar nu cred că mă vedea.

— Henric...

Era prima dată când rămâneam singuri, de când mă întorsesem în Franţa. Demoralizată, m-am ridicat şi am întins mâna spre el, cuprinsă brusc de compasiune. Unde erau mândria, atitudinea fermă? În faţa mea se afla un om care suferea din pricina unei poveri cumplite, dar nu ştiam dacă era a minţii sau a trupului. Simţeam că avea nevoie de mine şi că îi voi răspunde cu toată generozitatea inimii mele, dar avea oare să-mi spună ce-l frământa?

— Iartă-mă... a rostit încet.

Nu eram sigură pentru ce şi nici nu l-am întrebat, atunci când mi-a luat mâna şi m-a condus către pat, împingându-mă să şed pe marginea lui. Aveam să-i îngădui să facă tot ce poftea, dacă asta îi domolea durerea vizibilă în ochii obosiţi şi maxilarul încordat. El se aşează lângă mine,

[2] În cultul catolic, piesă de mobilier pentru rostirea în genunchi a rugăciunilor, formată dintr-o banchetă joasă şi un suport pentru cartea de rugăciuni (n.tr.).

gesturile fiindu-i sumare şi controlate, şi, aplecându-se, îşi lipi buzele de locul unde îmi bătea pulsul la baza gâtului, trăgându-mi cămaşa de pe umeri. Când sărutările lui deveniră mai pătimaşe, aproape disperate, m-am agăţat de el. Apoi, cu faţa lipită de gâtul meu, Henric gemu şi rămase nemişcat. Ochii îi erau închişi, toţi muşchii, încordaţi.

— Henric...?

El se desprinse de mine şi se întinse pe spate. Apoi rosti:

— Dumnezeu mi-e martor că nu pot să fac asta. Şi se răsuci pentru a-şi lipi chipul de părul meu. Nu pot... Ştii cât de greu îmi este să recunosc?

În ciuda nodului dureros din stomac, mă cuprinse brusc mila. Exista o problemă, chiar mai mare decât mă temusem, pe care Henric n-o putea controla. Apucându-l strâns de umeri şi simţind ascuţimea oaselor şi puţinătatea cărnii, mâinile mele îşi spuseră propria poveste.

— Nu te simţi bine, am murmurat. Mi-am coborât palmele pe umerii lui, în lungul braţelor de pe care muşchii dispăruseră. I-am dat la o parte haina şi i-am zărit claviculele puternic reliefate sub piele.

— Ce-i asta? am şoptit îngrozită.

În timp ce bobiţe de sudoare îi luceau pe frunte, încercă să-mi zâmbească.

— Boala obişnuită a soldaţilor, dizenterie. Dar sunt pe cale să-mi revin, cu toate că, de data asta, pare mai rea decât îmi amintesc să fi fost vreodată.

— Dar nu dai semne să-ţi revii, am rostit eu cu grijă, temându-mă să nu-l alung, stârnindu-i mândria. Durează de prea mult timp, nu-i aşa? Cred că ar trebui să-ţi aducem un doctor din Anglia.

El pufni. Am crezut că va refuza, dar capitulă, ceea ce spunea multe despre starea lui de spirit.

— Da. Nu pot refuza, nu?

— O să trimit după el. Să vină aici... sau la Vincennes?

— Aici, la Senlis. O să mă întorc în acest loc, după următoarea bătălie... N-ar trebui să dureze mult.

Vocea îi era o şoaptă care de abia se auzea, iar vechea cicatrice de pe chip îi ieşea în evidenţă, umflată şi lividă.

— Nu cred că ar trebui să pleci, am protestat eu, dar tot cu blândeţe.

Henric se simţea prea rău pentru a fi dojenit, chiar dacă aş fi crezut că i-ar fi de folos.

— Nu te simţi deloc bine. Ar trebui să rămâi aici şi să te înzdrăveneşti.

Răspunsul lui, trăgând anevoie aer în piept, fu previzibil:

— Trebuie s-o fac. O să mă bat cu fratele tău la Cosne şi o să-l înving. Mă sărută uşor pe frunte. O să-mi revin.

Dumnezeu o să-mi dea puterea de care am nevoie. O să-i înfrâng pe rebeli şi o să mă întorc aici.

— Ar trebui să mergem acasă. Am încercat să nu las ca durerea din voce să-mi fie desluşită. Ar trebui să-ţi vezi fiul.

— Da. Ai dreptate, desigur. O să-l las pe John la comandă, aici. M-a sărutat din nou. Nu mă pot odihni... Nu pot dormi.

Nu-l mai văzusem niciodată atât de aproape de pragul disperării.

— Rămâi, i-am spus eu, aşa cum o făcusem de atâtea ori înainte, dar, de data asta, uşor diferit. Rămâi şi dormi.

Şi aşa a făcut. Pentru prima dată, Henric şi-a petrecut întreaga noapte în patul meu. Agitat şi chinuit de vise, el a găsit puţină alinare, dar eu am stat trează alături de el, veghindu-l plină de nelinişte, încercând să-mi stăpânesc temerile tot mai mari. Carnea îi ardea, iar mâinile i se strângeau ca nişte gheare, în vreme ce capul i se zvârcolea pe perne. În timp ce îl acopeream încă o dată cu aşternutul în dezordine, am văzut în el doar un bărbat chinuit peste puteri.

„Este puternic. O să treacă peste asta.”

Henric scoase un ţipăt de durere, de parcă ar fi fost rănit sau ar fi înfruntat un duşman pe câmpul de luptă.

Cu inima îndurerată, l-am sărutat pe obraz, i-am îndepărtat de pe frunte părul umed şi am plâns.

În dimineaţa următoare, întrucâtva mai întremat, dar tot alb ca varul, Henric plecă la Vincennes, cu armata lui, fiind

însoţit de John şi James. Eu am trimis după doctorul lui, la Londra, iar acesta a sosit şi l-a aşteptat împreună cu mine. Am aşteptat amândoi, însoţiţi de nebunul meu tată şi de veşnic nemulţumita mea mamă, toată lunga şi fierbintea lună august.

Tot ce ştiam era că Henric încă era la Vincennes şi că eu nu găsisem vreme să vorbesc cu el despre nedreptatea făcută Ioanei. Dar aveam s-o fac când îl voi vedea din nou. Nu era drept.

M-am rugat, cu mătăniile din fildeş şi agat alunecându-mi printre degete într-o implorare continuă adresată Fecioarei Binecuvântate pentru a-mi veghea soţul şi a-i reda sănătatea.

Când lordul John a fost anunţat în solariul vechiului palat, în care stăteam împreună cu mama şi câteva domnişoare din suită care mă însoţiseră, tăcerea dintre noi – pentru că oare ce aveam să ne spunem una alteia? – fiind mascată de un cântăreţ la lăută, am sărit în picioare, încântată să văd un chip familiar. Mi-am lăsat broderia în grija lui Beatrice. Probabil că John avea veşti despre campanie şi, poate, un mesaj de la Henric. De asemenea, poate că avea timp să stea de vorbă cu mine, măcar o oră. Se opri brusc în pragul uşii, îndesându-şi coiful şi mănuşile de protecţie în braţele servitorului care îl anunţase.

— John... M-am apropiat de el cu mâinile întinse şi cu inima uşoară. Ce te aduce aici? Şi pe James...

Pentru că, în spatele lui, înveşmântat la fel, într-o platoşă nituită cu metal şi strângând în mâini mănuşile şi sabia, stătea James Stewart.

— Doamnă.

John făcu o plecăciune în faţa mea şi a mamei. James îşi înclină capul, în cel mai bun caz, superficial.

— Ce căutaţi aici? am întrebat. Nu vă aşteptam... Aţi câştigat bătălia de la Cosne?

— Nu, doamnă. Bătălia nu s-a dat, a răspuns el cu buzele rigide şi vocea răguşită.

Mi s-a părut că nu putea exista decât un motiv.

— S-a predat fratele meu?

Dar o nelinişte bruscă mi-a furnicat pielea. John era atât de formal. Poate că pur şi simplu prezenţa mamei îl făcea să fie circumspect. Era greu să desluşesc ceva printre dârele de praf de pe chipul său, poate doar oboseala drumului.

— Nu, nu... a ezitat lordul John. Delfinul s-a retras din asediu. Nu se va da nici o bătălie.

— Atunci, ce...?

— Mă aflu aici... În vreme ce făcu un pas în faţă, intrând în lumina care se revărsa pe fereastra de sus, am văzut că faţa lui era o mască dăltuită, reflectând mult mai mult decât oboseală. Este vorba de rege, doamnă. Regele...

Ce era asta? M-am încruntat din cauza neobişnuitului formalism.

— Henric... s-a însănătoşit aşadar? Să mă duc la el?

— Nu, doamnă... Nu-i asta...

O groază întunecată a început să-mi cuprindă inima, dar m-am agăţat de ceea ce ştiam că trebuia să fie adevărul. Henric controla situaţia, cu frâiele strânse puternic în mână, cu aceeaşi măiestrie cu care un cavaler îşi conduce armăsarul în luptă. Cum se putea ca veştile să fie proaste, când ambele părţi se retrăseseră din bătălie?

— Atunci, o să vină el aici, la Senlis...? am întrebat eu.

John trase aer în piept.

— Nu... nici asta...

Întunecată şi adâncă, groaza începu să mă cuprindă mai tare, atât de tare, încât abia mai puteam respira.

— Ce este, John? am şoptit, bântuită de o cumplită premoniţie. James? M-am uitat la tăcutul rege al Scoţiei. Nu vrei să-mi spui?

James îşi îndepărtă privirea.

— Aveţi milă... am şoptit eu.

John a fost cel care mi-a zis în cele din urmă.

— Henric a murit.

Cuvintele căzură ca o mână de pietricele zornăind pe duşumeaua unei încăperi goale. Mi-am ridicat privirea, mi-am îndepărtat-o de la John, de parcă atenţia mi-ar fi fost atrasă de ceva ce-mi scăpase. Poate că o pasăre intrase pe geamul deschis şi acum bătea din aripi speriată. Sau poate că domnişoarele de onoare murmuraseră vreo bârfă. Sau poate că Thomas intrase cu o tavă cu vin şi dulciuri. Sau poate că tata descoperise unde anume în

Franţa se afla de fapt. Dar nu era nici o pasăre. Nici o conversaţie. Nici pajul, nici tata. Nu se auzea nici un sunet, era doar tăcere grea. Fiecare detaliu din încăpere păru să mi se întipărească bine în minte. Mama mă privea fix, cu broderia abandonată în poală. Domnişoarele mele de onoare păreau încremenite în timp şi spaţiu, tăcute şi nemişcate ca nişte statui. Fără să dau importanţă, am remarcat că muzicantul nu mai cânta la lăută, ci mă privea cu gura căscată. Că John avea cizmele şi hainele împroşcate cu noroi, că părul lui James, cârlionţat, era umed, iar chipul îi era brăzdat de sudoare. Probabil călăriseră fără oprire. Era ciudat că nu trimiseseră un curier să-mi dea această veste, care îi adusese în grabă de la Vincennes la Senlis... Dar... am clătinat din cap, încercând să-mi eliberez gândurile parcă prinse într-un nor ce estompa totul.

Oare ce spusese John?

— Îmi pare rău. N-am... m-am auzit eu murmurând.

— Henric a murit, a repetat John. A murit cu două zile în urmă. Mă aflu aici pentru a-ţi spune asta, Caterina. Am considerat că este de datoria mea s-o fac eu însumi.

Datoria! Totul îmi era întunecat. Vederea, mintea. Aceste cuvinte rostite cu atâta blândeţe de un om pe care l-aş numi prieten nu puteau fi adevărate. Era o minciună? Spusă intenţionat pentru a-mi face rău? Mintea mea parcă pâlpâia, incapabilă să desluşească semnificaţia celor trei cuvinte.

Henric a murit.

— Nu a...

Cu toate că buzele mele au format cuvântul, nu l-am putut rosti nici măcar ca negare. Duşumeaua se mişca sub picioarele mele, părând să se repeadă spre mine, în vreme ce vederea mi se întunecă şi mai tare, strălucind de punctuleţe irizate de lumină, sclipitoare ca nişte pietre preţioase, dar care nu făceau decât să mă orbească. Am simţit cum îmi cedează genunchii şi m-am întins în căutarea a ceva solid de care să mă ţin... şi, în timp ce l-am simţit pe John apucându-mă de braţ, într-un foşnet de damasc mătăsos, mama s-a apropiat grăbită şi şi-a înfipt unghiile în mâna mea, vocea răsunându-i ca un croncănit aspru la urechea mea:

— Caterina!

Am auzit scâncetul de durere care era vocea mea.

— N-o să leşini, a şuierat mama. N-o să arăţi nici o slăbiciune. Stai dreaptă, fiica mea, şi fă faţă situaţiei.

La ce să fac faţă? Henric a murit. Nu-i adevărat. Nu-i adevărat.

Thomas mi-a împins în mână o cupă cu vin, dar n-am băut, cu toate că îmi simţeam gâtul de parcă ar fi fost plin de nisip. Cu degetele inerte am scăpat cupa pe podea, iar lichidul mi-a stropit fustele.

— Caterina! Dă dovadă de curajul sângelui tău de Valois!

Şi, în cele din urmă, la porunca mamei, mi-am venit în simţiri şi mi-am silit mintea să funcţioneze.

— Cu două zile în urmă, m-am auzit spunând încet. Cu două zile...

De ce nu ştiusem? De ce nu simţisem vreo esenţă puternică desprinzându-se din această lume, când un suflet atât de mare o părăsise? Ce făcusem cu două zile în urmă? M-am încruntat, încercând să-mi aduc aminte. Călărisem în pădurea de la Chantilly, împreună cu un grup de curteni ai mamei. Îl vizitasem pe tata, care nu-mi ştiuse numele. Mama deplânsese calitatea broderiei mele... Făcusem toate astea şi nu simţisem că Henric a murit, că sufletul lui Henric – la un moment dat în timpul acelor evenimente nesemnificative – îi părăsise trupul...

Cum de murise? Era tânăr, sănătos. În privinţa talentelor militare, îi întrecea pe toţi ceilalţi. A fost oare o ambuscadă? Un atac întâmplător, care se terminase rău?

— S-a întâmplat în luptă? am întrebat eu. Dar, cu siguranţă, John spusese că nu a fost nici o bătălie. Probabil că am înţeles greşit. Până la urmă, a condus armata în atacul de la Cosne?

— Nu. Nu a fost rănit, a explicat John, uşurat să fie întrebat ceva la care putea răspunde. A fost doborât de dureri cumplite. Dizenterie, credem noi. O boală de soldat, dar mult mai puternică decât de obicei.

— Oh!

Nu-mi venea să cred că murise din cauza unei boli comune. Magnificul meu soţ să fie doborât de o pântecăraie soldăţească.

— În ultimele trei săptămâni, abia s-a putut ridica din pat, a continuat John să explice pe un ton plat, care nu exprima nimic din agonia pe care trebuie s-o fi îndurat Henric. Sau neliniştea căpitanilor săi.

— Am trimis după doctorul lui, din Anglia, am spus eu. Henric a zis să aştepte aici. Ar fi trebuit să-l trimit la Vincennes...

— Mă îndoiesc că l-ar fi putut vindeca, a rostit John pe un ton liniştitor. Era bolnav de trei săptămâni deja. Nu trebuie să te învinovăţeşti.

Cuvintele se învârteau în jurul meu, chinuindu-mi mintea. Nu avea nici un sens. Trei săptămâni...!

— Abia se putea ţine în şa când am plecat de-aici – era prea slăbit, în ciuda voinţei sale, a continuat John. Am ajuns la Vincennes pe râu, fiindcă a fost mai uşor aşa. Henric a încercat să străbată călare ultimii kilometri până în tabără, dar nu a putut. John îşi trecu limba peste buzele uscate. Pe ultima porţiune a drumului, a fost dus într-o litieră.

— Iar asta s-a întâmplat cu trei săptămâni în urmă.

— Da, doamnă. În a zecea zi din august. Nu s-a mai ridicat din pat...

Dar... nu avea nici un sens. De trei săptămâni, fusese atât de bolnav, încât nu mai putuse călări? Pentru câteva clipe, am închis ochii pentru a mă feri de ceea ce înţelegeam acum. I-am deschis apoi şi l-am fixat pe John cu privirea, fiindcă trebuia să ştiu adevărul şi nu aveam de gând să-l las să mi-l ascundă.

— Soţul meu a zăcut la pat vreme de trei săptămâni.

— Da.

— Cine i-a fost alături? La sfârşit?

— Eu. Exeter, unchiul lui. Warwick. Căpitanii lui. James, desigur...

Ochii lui se desprinseră de ai mei. Dragul de John. Ştia exact ce îl întrebam.

— Cred că au fost şi alţi membri ai Consiliului său şi, desigur, cei care-l serveau... am uitat...

— Şi despre ce aţi vorbit?

— Ce rost are întrebarea asta? a vrut să ştie mama, aflată încă alături de mine, cu mâna încleştată pe a mea. Ce rost are să ştii ce a spus? Zău că nu va fi nici o alinare pentru tine.

Cu o hotărâre sumbră, m-am desprins şi m-am îndepărtat de ea.

— Trebuie să ştiu. Despre ce aţi discutat în acele trei săptămâni, John?

— Probleme de stat. Afaceri ale guvernului, desigur. Direcţia războiului...

— Înţeleg.

Fratele lui Henric, unchiul, prietenul şi căpitanul au fost cu toţii adunaţi la patul lui, dar nu şi soţia. Au discutat despre probleme de stat, dar nimic atât de personal cum ar fi

ignorarea unei soţii care nu a fost chemată la patul de moarte al soţului. Soţia lui, care ar fi putut ajunge la el în două zile, dacă ar fi fost informată. Gândurile îmi bubuiau în spatele ochilor – şocul că un bărbat care părea de neatins era mort, furia că eu eram ultima care aflase.

— A vorbit despre mine la sfârşit? am întrebat cu o voce stăpânită, cunoscând deja răspunsul. A vorbit despre mine sau despre fiul lui?

— Despre fiul lui, da. A fost imperativ necesar să discutăm despre poziţia noului rege. Dar...

Ochii lui John erau plini de durere când i-au întâlnit pe ai mei. I-am admirat curajul de a-mi da acea lovitură cu onestitate. Aveam nevoie de onestitate mai mult decât de orice.

— Dar nu a fost imperativ să vorbiţi despre poziţia mea. Nu a discutat despre mine, am afirmat eu.

— Nu, doamnă. Nu a vorbit despre dumneavoastră.

Am tras aer în piept pentru a alunga pâcla neagră care ameninţa să mă cuprindă.

— Ce a spus Henric, chiar la sfârşit? A ştiut că moare?

— Da. A zis că şi-ar fi dorit să reconstruiască zidurile Ierusalimului. Şi-a cerut iertare pentru păcatele sale. A spus că a greşit faţă de lady Ioana. John a zâmbit cu amărăciune. A eliberat-o. Ştiu că eşti uşurată să auzi asta. Ea nu a meritat să fie închisă.

Am râs cu amărăciune. Cel puţin, lady Ioana.

— Asta a fost tot ce a zis, înainte de a-şi încredinţa sufletul lui Hristos. John m-a luat de mână. Iartă-l, Caterina. Nu a fost o cale uşoară de a-ţi da această veste catastrofală. Nici nu-mi pot imagina durerea ta. Dacă pot să-ţi mai spun ceva...

Nu mai era nimic de întrebat de fapt, nu-i aşa? Nu mai aveam nimic de spus. Dar totuşi am făcut-o, pentru că norii negri se deschiseseră, iar adevărata oroare se revărsase.

— De ce nu mi-a zis că moare? De ce nu a trimis după mine?

Era un strigăt de suferinţă.

Ruşinată pentru că nu exista un răspuns care să-mi poată fi dat, mi-am acoperit gura cu mâinile tremurânde. Şi am ieşit din încăpere.

Nu am plâns. Nu am putut, nu am putut nici să stau jos, nu am putut nici să mă întind pe pat. Am stat în picioare în mijlocul camerei mele şi am îngăduit înţelegerii să mă cuprindă, în vreme ce soarele mă învăluia din cap până în picioare în binecuvântarea sa caldă. Nu l-am simţit. Eram ca gheaţa din pricina şocului, sângele îmi era vâscos, inima, nimic altceva decât o piatră. Cum de putea soarele să fie atât de cald pe pielea mea când toate simţurile, toată viaţa păreau să se fi scurs din mine?

După un timp, mi-am dat seama că şedeam pe duşumea, privind fix modelul creat de lumină şi de umbră. Păreau gratii precum cele care fac dintr-o cameră bine mobilată o celulă de temniţă. Dar acum gratiile se deschiseseră

pentru mine şi, pentru prima dată de când stătusem în faţa altarului de la Troyes, mi-am îngăduit să privesc adevărul în toată brutalitatea lui. Nu mă mai puteam preface, nu mai puteam spera. Moartea lui Henric îl scosese la iveală pe de-a-ntregul.

Viaţa mea cu el fusese clădită pe o mlaştină, toţi stâlpii săi de susţinere fiind nesiguri, cu excepţia legăturii legale în ochii Bisericii. Mă îndrăgostisem de o imagine, nefiind altceva decât o fată incapabilă să vadă dincolo de exteriorul măreţ. Îl venerasem, fusesem orbită de el, îi găsisem scuze pentru faptul că mă neglija. Oare nu el mă atrăsese în acel miraj? Mă tratase cu respect cavaleresc când mă întâlnise prima dată şi dorise să-mi obţină consimţământul – nu că ar fi avut nevoie de el –, dar poate că îi făcuse plăcere să aibă o mireasă îndrăgostită. Lui Henric îi făcea plăcere să fie apreciat în toate privinţele. Obedienţa necondiţionată era parte integrantă a vieţii sale.

Mintea mea se îndreptă spre vremurile când fusesem doar o datorie sau, mai rău, o persoană care nu avea o importanţă reală pentru el. Nu, nu era crud, am recunoscut cu onestitate dureroasă, însă el pur şi simplu nu a crezut de cuviinţă să mă considere parte din viaţa lui. N-am fost niciodată parte din viaţa lui. John fusese cel care îmi trimisese portretul, James îmi ţinuse companie în timpul asediului din luna de miere şi cântase la harpa lui Henric pentru a mă acompania. Ce rost avea să-i comunice soţiei orice schimbare de plan? De ce să-i spună că fratele lui murise în luptă? Iar de îndată ce îi dăruisem un copil, mă abandonase pentru îndatoririle de pe câmpul de bătălie. O, ştiam că devotamentul lui faţă de Anglia era puternic şi avea o datorie sfântă faţă de ţară ca rege uns

de Dumnezeu. Dar oare chiar trebuia să mă părăsească pentru un an, deşi mariajul nostru era abia la început?

Eu, nu fără vină în privinţa asta, fusesem prea imatură pentru a crea o relaţie cu el. Fusesem supusă şi servilă, nu îl forţasem niciodată să mă bage în seamă pe mine, Caterina, pentru că nu am ştiut cum. Nu îndrăznisem niciodată să-l numesc Hal, aşa cum făceau fraţii lui. Iar acum era mult prea târziu, toate şansele mele de a clădi o căsnicie plină de iubire cu Henric erau distruse.

Poate că niciodată nu existaseră şanse reale.

Un urlet fierbinte de durere şi de furie ţâşni din mine. Am trântit lăuta de pe cufăr pe duşumea, iar corzile sale se văitară zbârnâind. Am tras perdelele patului, închizându-le bine. El nu avea să mai stea niciodată întins acolo, alături de mine.

Cum era posibil aşa ceva? Cum de putusem să mă prostesc singură atât de mult timp? Familia lui, căpitanii lui, duhovnicul lui, cu toţii fuseseră chemaţi la patul lui. Dar eu nu.

Şi, în cele din urmă, adevărata oroare şi-a pus mâna hidoasă pe mine – umilinţa că nu fusesem dată la o parte de afecţiunea lui pentru o altă femeie, nici măcar pentru un alt bărbat. Nici măcar de vreo îndatorire rece şi distantă impusă de Dumnezeu. Războiul, cuceririle şi victoria Angliei se dovediseră a fi o amantă pretenţioasă, cu farmecele căreia nu mă putusem măsura niciodată. În cele din urmă, m-am aşezat şi am plâns, iubirea mea pentru Henric fiind la fel de moartă ca rămăşiţele sale pământeşti, simţindu-mi trupul precum o cochilie goală.

Şi cel mai trist dintre toate era că Henric nici măcar nu apucase vreodată să-şi vadă mult doritul fiu.

Toată viaţa mea era făcută bucăţi, viaţa mea ca soţie a lui Henric şi ca regină a Angliei fusese schimbată de cele trei cuvinte:

„Henric a murit.”

Ce se aştepta de la mine acum?

— Să mă duc la el, la Vincennes? l-am întrebat pe John, a doua zi dimineaţă.

Cu siguranţă, puteam să iau această decizie şi singură. Fireşte că mă voi duce. Ca ultimă îndatorire de soţie, aveam să îngenunchez lângă sicriul lui şi să mă rog pentru sufletul plecat. Aveam să mă rog pentru propria îndrumare.

— Nu, a răspuns John. Ei deja au pornit spre Anglia. Te sfătuiesc să te duci la Rouen. Îl găsisem în holul de la intrare, deja îmbrăcat de plecare, punând pe el o vestă grea şi trăgându-şi mănuşile. În curte, caii şi suita lui îl aşteptau. O să-l las pe James aici. Te va însoţi când vei fi gata de plecare.

Aşadar, aveam să mă duc la Rouen. Obişnuitele furnicături de nelinişte pe care le simţeam la tâmple, atunci când lucrurile nu erau clare, anunţară o durere de cap iminentă. Mi-am dat seama că nici măcar nu-l întrebasem pe John ce dispoziţii fuseseră date pentru mine la întoarcerea în Anglia. Habar n-aveam ce mă aştepta acolo.

— Ce voi face? am întrebat-o pe Isabella cu disperare în glas.

Mama deja se îndrepta spre capelă, pentru rugăciunea zilnică adresată Preaputernicului, dar se răsuci spre mine şi mă privi cu capul înclinat şi cu un uşor zâmbet pe buze.

— Nu ştii? Acum, Caterina, eşti mai importantă decât ai fost înainte de moartea regelui Angliei. Nu eşti tu simbolul în carne şi oase a înţelegerii dintre Henric şi tatăl tău? Or să te urce pe un piedestal, o să-ţi pună un nimb pe creştet şi o să te înveşmânteze în aur. Personificarea maternităţii glorioase.

Cinismul ei brutal m-a îngrozit.

— Nu pot...

— Sigur că poţi. O strâmbătură acră a gurii învălui în dispreţ cuvintele Isabellei. Ce alternativă ai? Adică, în afară de a te întoarce aici, în Franţa, şi a-ţi irosi zilele în sărăcie şi în compania unei femei ursuze care îmbătrâneşte şi a unui bărbat care nu mai ştie de el.

Cuvintele ei m-au zguduit, făcându-mă să revin la cumplita realitate pe care n-o avusesem în vedere.

După cum am fost sfătuită – sau după cum mi s-a cerut – de către lordul John, am plecat însoţită de un James tăcut, pentru prima dată lipsit de veselia obişnuită, la Rouen. Mă aflam acolo, la locul pregătit pentru mine lângă uşa marii catedrale, când au sosit rămăşiţele regelui Henric al Angliei.

Am privit derularea spectacolului în cele mai mici detalii, dar ca şi cum s-ar fi întâmplat la mare distanţă de mine. Imensele uşi fuseseră larg deschise pentru a întâmpina procesiunea. A fost cu adevărat magnific: o impresionantă adunare de persoane îndoliate. Dacă nu îmi dădusem seama cât de respectat era Henric de Lancaster în Normandia, nu aveam cum să nu-mi dau seama acum. Clopotele răsunau, preoţii cântau, totul cuprins de un tragism sumbru şi plin de durere, în vreme ce o trăsură trasă de patru cai negri lucioşi se opri în faţă. Apoi fu ridicat un acoperământ de mătase bogată. Îmbrăcaţi în negru, în spatele trăsurii se aflau John de Bedford, James al Scoţiei, contele de Warwick, toţi lorzii englezi şi personalul Casei Regale care se aflaseră alături de soţul meu când acesta murise. Se înclinară în faţa mea pe măsură ce se apropiară, apoi se opriră.

Cu picioarele ţepene, m-am îndreptat spre catafalcul drapat cu mătase neagră. Iar pe el... Mi-am simţit inima urcându-mi în gât, bătând cu putere. Pentru că acolo se afla o efigie, o efigie în mărime naturală a lui Henric, făcută din piele. Am privit toate detaliile ca şi cum era Henric însuşi, în veşminte regale, purtând coroana, sceptrul de aur şi sfera.

Încet, mi-am pus mâna pe braţul său de parcă ar fi fost un trup viu. Era încălzit de soare, însă rigid. Cum putea această reproducere ţeapănă să conţină toată exuberanta forţă de viaţă a lui Henric? Trăsăturile aspre nu vor mai fi niciodată încălzite de un zâmbet care să-mi topească inima aşa cum o făcuse demult, în acel pavilion, cu ogarul şi leopardul lângă el, de la Meulan. Ce ciudat era că acum puteam să-l ating fără nici o reţinere – doar că această creatură nu era reală.

— Este el...? am încercat să întreb.

Cât de umilitor ar fi fost pentru el să fie dezmembrat, aşa cum se făcea uneori cu morţii. Mândria lui n-ar fi tolerat asta.

— Este...?

Nici nu mă puteam gândi la cuvintele acelea.

John îmi sări în ajutor.

— Henric a fost îmbălsămat. Era foarte slăbit la sfârşit. Şi e o călătorie lungă.

Firește. Trupul lui trebuie să fi fost umplut cu ierburi împotriva putrefacţiei, dar totuşi mintea mea nu putea cuprinde asta. Toată acea viaţă scoasă din el. Prea tânăr, prea tânăr. Iar în vreme ce procesiunea pătrunse în interiorul întunecat, James al Scoţiei rămase alături de mine, aşa cum se aflase tot timpul cumplitei călătorii de la Senlis.

— Rezişti? m-a întrebat el, apucându-mă de braţ.

Probabil că arătam ca şi cum aş fi fost pe cale să mă prăbuşesc. Nu-mi mai aminteam de când nu mai dormisem o noapte întreagă.

— Da, i-am răspuns, mergând în urma rămăşiţelor soţului meu.

— Când ai mâncat ultima dată?

— Nu-mi amintesc.

— Totul va fi bine, să ştii. A rostit cu o oarecare ezitare cuvintele. Ştiu cum este să trăieşti într-o ţară străină, fără prieteni şi familie.

— Ştiu.

Cortegiul îşi urmă drumul lent spre interiorul catedralei, unde trupul lui Henric avea să fie pus la loc de cinste.

— Te vei întoarce cu noi, în Anglia?

Nu credeam că am de ales. Mi-am ridicat capul şi am urmărit efigia îndepărtându-se de mine şi îndreptându-se spre adâncurile umbrite. La un moment dat, o rază strălucitoare reflectată de un vitraliu a căzut asupra sa, învăluind-o maiestuos în roşu, albastru şi auriu. Întâmplarea m-a trezit din amorţeală şi, în acelaşi timp, mi-am dat seama ce am de făcut.

— Am fost soţia lui. Sunt mama fiului său, noul rege. Voi avea grijă ca întoarcerea lui în Anglia să fie demnă de un rege, pentru că asta şi-ar fi dorit.

Mâna lui James era caldă pe mâna mea rece. Nu-mi aminteam când mai fusesem atinsă cu atâta bunătate şi i-am spus, pentru că nu exista altcineva căruia să-i pot spune:

— Henric nu s-a gândit la mine, dar eu o să mă gândesc la el. Soţia nu are aceeaşi datorie faţă de soţ şi în moarte ca şi în viaţă? O să-i îndeplinesc ultimele dorinţe – oricare sunt acelea – fiindcă la asta s-ar fi aşteptat din partea mea. O s-o fac. O să mă întorc acasă, în Anglia. Acasă la fiul meu, care acum este regele Angliei.

— Eşti o femeie curajoasă.

Mi-am răsucit capul şi m-am uitat direct la James, văzând pe chipul lui o compasiune profundă, care mi-a amintit că şi John exprimase sentimente similare. Cât de tare greşeau! Nu eram deloc vitează.

— De ce nu m-a putut iubi? am întrebat. Chiar sunt de neiubit?

Cuvintele mi-au venit fără să vreau pe buze şi nu am aşteptat nici un răspuns, dar, spre surprinderea mea, James mi l-a dat:

— Nu ştiu cum funcţiona mintea lui Henric. Prioritare erau datoria şi voinţa lui Dumnezeu în privinţa Angliei. Ridică din umeri. Nimeni nu avea un loc central în viaţa lui. Nu e vorba că nu te-a putut iubi. Mă îndoiesc că putea iubi pe cineva. Zâmbetul îi fu cam strâmb. Dacă n-aş fi iubit-o pe Joan, eu te-aş fi iubit pe tine...

A fost un răspuns blând, ceva ce îmi mai spusese, dar mi-a străpuns inima. Şi am plâns după aceea, sub bolta uşilor catedralei, lacrimile curgându-mi nestăvilite pe obraji. Am plâns pentru Henric, care nu-şi văzuse visurile împlinite, am plâns pentru mine şi pentru toate visurile mele prosteşti spulberate acum – pentru fata care se îndrăgostise de eroul Angliei, doar că acesta o luase de soţie dintr-o necesitate politică. Nici măcar nu simţise nevoia s-o vadă pentru ultima oară, când ştiuse că e pe cale să-şi dea ultima suflare. Iar acum, trebuia să trăiesc într-o ţară străină...

— Milady... Stânjenit de lacrimile mele, James îmi dădu o batistă. Nu te amărî...

— Cum să n-o fac? Sunt franţuzoaică. Fără Henric, eu voi fi duşmanul.

— Şi eu sunt duşman. Vom rezista împreună.

— Mulţumesc... am murmurat.

Mi-am şters lacrimile şi am ridicat capul, în vreme ce urmam trupul soţului meu în întunericul sfinţit. Eram văduvă şi mamă, nu şi soţie. Oare mă simţisem vreodată soţie? Tot ce-mi doream era să mă aflu la Windsor, alături de fiul meu.

Când l-am îngropat pe Henric la Westminster Abbey, i-am oferit tot ceea ce el mi-a refuzat în viaţă: toată grija şi atenţia pe care o soţie o poate revărsa asupra soţului ei. Desigur, Henric aranjase totul – cum de am putut să cred că mi s-ar fi dat mână liberă? –, însă am plătit din zestrea mea şi, cu inima rece, am urmărit punerea în practică a dorinţelor sale, în vreme ce conduceam procesiunea funerară spre catedrală, cu James alături de mine şi cu John în spatele meu. Am aranjat ca trei cai de luptă favoriţi ai lui Henric să fie conduşi lângă altar. Am considerat că va fi mult mai mulţumit de prezenţa lor decât de a mea.

Henric plănuise să se facă un mormânt şi o capelă pentru rugăciuni chiar în centrul catedralei. Aşa să fie. Am angajat lucrători şi i-am plătit să facă treaba cea mai bună posibil. Nici un credincios care intra în catedrală n-ar fi putut ignora vreodată măreţia lui Henric în moarte ca şi în viaţă. M-am ocupat şi de efigie – sculptată în stejar englez, placată cu argint aurit, capul şi mâinile fiind făcute din argint solid. Iar deasupra acestei magnifice reprezentări

erau atârnate cele mai de preţ bunuri lumeşti ale sale. Scutul, sabia şi coiful. Podoabele războiului.

Finalizată în cele din urmă, strălucind cu o măreţie mohorâtă în lumina a sute de lumânări, efigia îi semăna uimitor. Am rămas alături de ea şi mi-am pus mâna pe obrazul lui, apoi pe pieptul în care odinioară îi bătuse inima.

— Ţi-am dat totul, Henric. Visurile tinereţii mele, inocenţa mea. Te-am venerat ca pe un erou. Cred că ar fi putut deveni o iubire adevărată dacă ai fi îngăduit. Doar că tu nu ai văzut dorinţa mea.

Inima de sub mâna mea era nemişcată, de piatră în adăpostul ei de stejar, însă a mea tremura în piept.

— Îmi pare rău, milord. Îmi pare rău că n-am putut însemna mai mult pentru tine. Inima ta n-a bătut niciodată pentru mine, dar jur că îţi voi creşte fiul pentru a deveni cel mai puternic rege pe care l-a avut Anglia vreodată.

Asta a fost tot ce am putut face pentru el şi nu a fost nimic nepotrivit.

Apoi, în mod dureros, mi-a apărut limpede în minte amintirea vechii prorociri destăinuite de lady Ioana:

„Henric care s-a născut la Monmouth va avea o domnie scurtă şi multe va obţine.”

Acurateţea prezicerii viclenei bătrâne în privinţa duratei vieţii lui Henric a făcut să mi se taie răsuflarea. O viaţă atât de scurtă, cu realizări atât de mari. Oare şi continuarea avea să se adeverească?

„Henric care s-a născut la Windsor va avea o domnie lungă şi va pierde totul.”

Ce povară teribilă îmi fusese dată să port, fără să pot schimba cursul unor evenimente predestinate? Dar dorinţa de a-mi proteja fiul renăscu şi mai puternică. Voi avea grijă de el şi îl voi îndruma, rugându-mă la Dumnezeu ca domnia lui să fie la fel de glorioasă precum a tatălui său.

În vreme ce întreaga ţară jelea pierderea iubitului său rege, am decis că acesta trebuia să fie cursul vieţii mele – să-l protejez şi să-l educ. Mi-am alungat din minte neliniştitoarea prorocire. Pur şi simplu, nu aveam s-o las să se îndeplinească.

CAPITOLUL 7

— Ce sunt eu? l-am întrebat pe Humphrey, ducele de Gloucester, fratele cel mai mic şi cel mai puţin atrăgător al lui Henric, acum nou numitul protector al Angliei.

Din câte vedeam, el era rege în toate privinţele, mai puţin ca titulatură, dar aceasta fusese dorinţa lui Henric, aşa că trebuia să mă plec în faţa ei. Şi în faţa lui. Trecuse exact o săptămână de când însoţisem sicriul lui Henric spre locul de îngropăciune din Westminster Abbey.

— Eşti regină-văduvă.

Mi-a vorbit lent, ca şi cum era posibil să nu înţeleg foarte bine semnificaţia acestui fapt, şi m-a privit de sus. Ar fi preferat să nu aibă această conversaţie cu mine. N-am

ştiut dacă încă se îndoia de capacitatea mea de a înţelege limba sau dacă avea dubii în privinţa intelectului meu.

Un lucru era cert: Gloucester era un om rău, dornic să pună mâna pe cât mai multă putere. În ultimele zile de viaţă, Henric îi dăduse fratelui cel mic dreptul de tutelam et defensionem asupra fiului meu. În virtutea acestui fapt, Gloucester pretinsese regenţa Angliei atunci când lordul John de Bedford preluase puterea în Franţa, însă Gloucester nu era genul de om care să-şi facă uşor prieteni. Lorzii din Consiliul Regal refuzaseră – foarte politicoşi, dar fermi – să-l învestească pe Gloucester cu titlul sau cu puterea de a conduce astfel ţara, acceptând doar să devină consilier principal şi să capete titlul de protector. Gloucester nu îi iertase pentru asta, ranchiuna lui fiind îndreptată cu precădere asupra episcopului Henric Beaufort, pe care îl suspecta de a fi pus la cale opoziţia.

— Eşti respectata văduvă îndurerată a veneratului nostru rege care a murit, a continuat el în aceeaşi manieră.

Explicaţia lui, suficient de directă – pe care am înţeles-o perfect –, nu suna deloc bine. „Regină-văduvă.” Mă făcea să par atât de bătrână. De parcă îmi trăisem deja viaţa şi nu mai eram utilă, iar tot ce-mi rămăsese de făcut era să-mi aştept moartea, în vreme ce-mi duceam existenţa în rugăciuni şi dând pomeni sărmanilor. M-am gândit că semănam întru câtva cu lady Ioana, care acum se bucura de libertate, însă avea probleme de sănătate tot mai mari. Dar ea avea cincizeci şi patru de ani. Eu aveam douăzeci şi unu.

Totuşi, nu eram sigură ce se aşteptau Gloucester – şi Anglia – să fac.

— Ce înseamnă asta, domnule? l-am presat eu.

Mă aflam la Windsor, cu băieţelul meu, care acum avea aproape un an, în mijlocul unei curţi îndoliate. După părerea mea, şi viitorul îmi era acoperit cu văluri grele, precum ceţurile iernii care se prelingeau peste pajişti, ascunzând totul. Gloucester venise de la Westminster pentru a cerceta starea de sănătate a micului rege şi fu anunţat că sosise în solariul unde stăteam cu domnişoarele mele de onoare. Tânărul Henric, aflat la picioarele mele, era preocupat să cerceteze o fâşie de mătase purpurie.

— Ce rol am eu?

În stilul lui dispreţuitor, Gloucester pretinse că a înţeles altceva.

— Nu ai nici un rol politic, Caterina. Cum ai putea avea? Mă mir că te aştepţi la aşa ceva.

— Fireşte că nu mă aştept la un rol politic, Humphrey. Din moment ce el îmi vorbea neceremonios, la fel aveam să-i vorbesc şi eu. Tot ce vreau să ştiu este ce rol am eu la curte. Ce se aşteaptă lumea să fac?

Sprâncenele lui se ridicară şi îşi flutură o mână spre încăperea elegantă, de parcă eram netoată că puneam o asemenea întrebare. Cu tapiseriile şi tablourile sale frumoase, cu gresia colorată de sub picioarele mele şi lemnul lustruit al scaunelor şi cuferelor, chiar că nu aş fi putut pretinde nimic mai somptuos pentru a-mi proclama rangul regal. Ferestrele încăperii erau mari, lumina intrând prin ele chiar şi în cele mai mohorâte zile. Am privit spre

cele indicate de mâna lui Gloucester, apreciind tot ce mi se oferise, dar...

— Ce să fac tot restul vieţii mele? am întrebat.

Henric era mort. Henric nu-mi lipsea – nu-l avusesem niciodată, ca să-mi lipsească. Înmormântarea lui se încheiase, masca lui funerară de argint strălucea în Westminster Abbey, însă moştenirea lui pentru Anglia şi urmaşul său mă urmăreau la fiecare pas. Fusese cu adevărat ocupat pe patul de moarte, planificând în toate detaliile posibile viitoarea guvernare şi securitatea Angliei. În timpul copilăriei fiului meu, Anglia avea să fie condusă de Consiliu, iar frâiele puterii se aflau în mâinile celor mai apropiate rude ale lui Henric. Lordul John de Bedford avea să fie regentul Franţei şi să controleze desfăşurarea viitoare a războiului. Humphrey de Gloucester, nemulţumitul meu companion actual, era protectorul Angliei, dar îi era subordonat lui Bedford în toate privinţele, acesta fiind motivul expresiei acre a lui Gloucester. Şi mai era şi unchiul lui Henric, Henric Beaufort, episcop de Winchester, tutorele fiului meu. Un om care îmi plăcea, un politician abil, un bărbat care avea ambiţia să avanseze, dar nu lipsit de compasiune, în vreme ce Gloucester nu avea nici urmă de aşa ceva, ci doar o dorinţă arzătoare de a ajunge cât mai sus.

Astfel că Henric stabilise modul în care Anglia trebuia condusă până când fiul lui ajungea la vârsta potrivită.

— Nu există nici un rol pentru mine în viaţa fiului meu? am continuat să întreb.

Pentru că nu fusesem pomenită nicăieri. Ar fi trebuit să mă aştept să fiu? Mi-am dat destul de bine seama de

raţionamentul lui Henric, când m-a ocolit cu atâta grijă. Eram mult prea strâns legată de duşmanul personificat de fratele meu, Delfinul, şi, ca femeie, o femeie pe care Gloucester încă o considera incapabilă să înţeleagă cele mai elementare propoziţii în engleză, implicarea mea în conducere ar fi fost ceva cu totul peste puterile mele.

— Ce să fac cu restul vieţii mele, Humphrey? am repetat, bucurându-mă de reacţia lui când i-am spus pe nume – a tresărit, dar s-a gândit la întrebarea mea.

— Eşti regina-mamă.

— Ştiu, dar vreau să aflu ce va însemna asta. O să...

Am căutat în zadar cuvântul potrivit, iar el probabil că mi-a văzut agitaţia, pentru că a catadicsit să-mi explice.

— Caterina, eşti de o importanţă vitală pentru Anglia. Sângele familiei regale de Valois îi dă noului rege drept asupra Franţei. Iar acum, că tatăl tău e mort...

Pentru că era mort – chinuitul meu tată, cu trupul şi mintea distruse de orori invizibile, cărora le cedase în cele din urmă. Tata murise la două luni după Henric, lăsându-l pe fiul meu de zece luni cu responsabilitatea de a fi rege atât al Angliei, cât şi al Franţei. M-am gândit că Gloucester o considera o moarte extrem de convenabilă.

— Şi fiindcă Delfinul, fratele tău, refuză să recunoască dreptul nostru asupra Franţei şi continuă războiul pentru a ne smulge Franţa...

Adevărat. Fratele meu Carol – Carol al VII-lea, după cum îşi spunea acum – avea o armată pregătită împotriva noastră.

— ...trebuie să ne folosim de fiecare armă pe care o avem pentru a apăra acest drept în beneficiul băiatului. Tu eşti acea armă. Sângele tău, care curge în venele acestui copil, este cea mai puternică armă pe care o avem pentru a impune dreptul fiului lui Henric la tronul Franţei.

„Fiul lui Henric”, am remarcat eu cu o strângere de inimă. Va fi mereu fiul lui Henric.

— Sunt mulţi în Franţa care vor argumenta că băiatul este prea mic. Că este englez. Dar o parte din el e de Valois, aşa că dreptul lui la coroana Franţei este incontestabil.

Am dat încet din cap. Urma să fiu un simbol, exact aşa cum prezisese mama. Un crin al Franţei în carne şi oase, certificând dreptul fiului meu de a sta pe tronul Franţei.

— Deci, am un rol de jucat.

— Fără îndoială. Şi trebuie să-ţi cer să joci acest rol la perfecţie. De îndată ce perioada cea mai grea a doliului se sfârşeşte, va trebui să fii văzută în public.

— Şi cât va dura această perioadă?

— Cred că un an va fi considerat acceptabil. Trebuie să-ţi arăţi tot respectul faţă de fratele meu. Asta se va aştepta de la tine. Gloucester zâmbi. N-ar trebui să-ţi fie greu să rămâi aici, la Windsor, cu tânărul rege.

Un an de doliu. Inima mi-a stat în loc. Un an de zile fără muzică şi fără dans, nici o viaţă în afara Windsorului. Ca văduvă a eroului de la Azincourt, trebuia să fiu onorabilă şi virtuoasă. Nici dacă aş fi fost închisă într-o mănăstire nu putea să fie mai rău.

— Apoi, va trebui să-l însoţeşti pe tânărul rege la toate ceremoniile, să-i fii alături, să reaminteşti ţării de bogata moştenire a copilului, a continuat Gloucester. Vei rămâne aproape de copil. Eşti întruchiparea feminină a puterii sale regale şi vei căpăta o mare însemnătate politică atunci când se va considera necesar.

Puteam la fel de bine să fiu o statuie în Westminster Abbey. Sau un blazon pe ferestre, o întruchipare a sângelui regesc francez gravat în piatră sau pictat pe sticlă. Gândul mă făcu să-mi îngheţe sângele în vene.

— Şi când nu se va considera necesar? am întrebat. În timpul perioadei de doliu şi când nu voi participa la ceremonii?

— Trebuie să fii mereu circumspectă, Caterina. Nu trebuie să atragi atenţia asupra ta decât din motive foarte întemeiate. Nu trebuie să existe nici un motiv de suspiciune legat de interesele sau comportamentul tău – sunt sigur că înţelegi... rosti el trăgându-şi deja mănuşile, pregătindu-se să se întoarcă la Westminster, probabil pentru a raporta Consiliului că reginei-văduve i s-a adus temeinic la cunoştinţă care va fi viaţa ei în scopul sporirii gloriei Angliei.

— Presupun că vrei să spui să nu atrag atenţia asupra faptului că sunt franţuzoaică.

— Exact. Şi vei rămâne alături de tânărul rege. Răposatul meu frate a insistat asupra acestui lucru. Acum, că mă informase despre faptul că nu eram liberă, tonul lui era aspru şi formal. Se îndreptă spre uşă. Vei primi venitul de pe urma proprietăţilor primite ca zestre. Va fi o sumă îndestulătoare pentru a plăti micul tău anturaj. S-a

considerat că patru domnişoare de onoare vor fi suficiente pentru nevoile tale, deoarece vei duce o viaţă retrasă. Nu eşti de acord?

— Patru...?

Eram obişnuită să am mai multe.

— Nu îţi vei ţine rangul. De ce ţi-ar trebui mai multe? continuă Gloucester. Ţi-am alocat un intendent şi un cancelar care au făcut parte din personalul răposatului meu frate. John Leventhorpe şi John Wodehouse se vor ocupa de toate problemele legate de casă şi de pământurile primite ca zestre. Ei au toată experienţa de care vei avea nevoie pentru a menţine o casă demnă de regina-mamă.

Îi cunoşteam pe amândoi. Erau în vârstă, meticuloşi şi pricepuţi, aflaţi de mult timp în serviciul lui Henric şi, înainte de el, în al tatălui său.

— Am numit un nou şef al personalului reginei pentru a avea grijă de tot. Îl cheamă Owen Tudor şi l-a slujit pe fratele meu.

Îl cunoşteam şi pe el. Un tânăr brunet, cu o spectaculoasă coamă de păr negru şi cu un aer de eficienţă, care vorbea puţin, făcea multe şi care îşi căpătase experienţa în serviciul lui Sir Walter Hungerford, în Franţa. Ca intendent al casei lui Henric, Sir Walter era capabil să recunoască un om priceput, cu toate că bărbatul ales de Gloucester, Owen Tudor, mi se părea prea tânăr pentru o poziţie atât de însemnată. Dar ce importanţă avea pentru mine? Eram la fel de împresurată de lumea lui Henric ca şi înainte de moartea lui.

— Bănuiesc că îţi vei alege singură confesorul şi capelanul, şi cameristele... a continuat Gloucester, privindu-mă lipsit de expresie. Vei avea propriul apartament, iar acolo, îţi vei ţine rangul de regină. În afară de asta, vei da ascultare îndrumărilor primite şi te vei prezenta lumii ca o regină-mamă demnă.

Am dat din cap, abia auzindu-i cuvintele, dar agăţându-mă de speranţa unui viitor mai bun. Aveam să accept perioada de doliu: Henric merita asta şi aveam să îl jelesc aşa cum se cuvenea s-o facă o prinţesă franceză. Aveam să-mi accept rolul ceremonial şi să-l joc perfect. Aveam să accept faptul că nu aveam nici un cuvânt în alegerea personalului casei, cu excepţia capelanului şi cameristelor. Aveam să tolerez toate astea pentru că, în zugrăvirea rece a vieţii mele, Gloucester făcuse un comentariu favorabil:

„Vei rămâne aproape de tânărul rege.”

— Pot juca acest rol, domnule, am spus eu cu demnitate.

— Suntem încântaţi, doamnă.

Nu mi-a plăcut privirea din ochii lui. Şi nici faptul că, exceptând o privire superficială, Gloucester nu arătase nici un interes faţă de nepotul său.

După ce uşa se închise în spatele său, mi-am ridicat fiul în braţe şi l-am ţinut strâns, buclele lui blonde şi fine mângâindu-mi obrazul. Era al meu, avea să fie întotdeauna al meu, iar eu voi revărsa asupra lui toată dragostea mea. Pe măsură ce anii vor trece, îl voi privi crescând, învăţându-şi lecţiile, mânuind o sabie şi călărind. Într-o zi, va fi un soldat la fel de grozav cum fusese tatăl lui. Zilele mele se vor scurge cu folos, în vreme ce eu îi voi

îndruma picioruşele pe această cale. Iar acea prorocire nu va însemna nimic.

Tânărul Henric îmi mângâie obrazul, apoi se zbătu să fie lăsat jos.

— Vei fi un mare rege, i-am şoptit la ureche, ţinându-l strâns, ruşinată de lacrimile care mi se adunaseră în ochi.

Lipit de umărul meu, tânărul Henric scoase un ţipăt vesel şi se agăţă de rochia mea.

Am simţit că, dacă micul meu fiu n-ar fi existat, m-aş fi cufundat în disperare.

Mă aşteptasem să dau dovadă de pricepere în educarea fiului meu. Oare nu eram eu mama lui? Nu eram eu întruchiparea virtuoasă şi nobilă a maternităţii, precum însăşi Sfânta Fecioară? N-a fost aşa. La sfârşitul anului, am primit un document, care mi-a fost înmânat de master Wodehouse, noul meu cancelar, un bărbat cumsecade, căruia, în ultimii ani, îi plăcea să stea lângă foc în compania unei halbe cu bere. Din fericire, nu aveam multe pretenţii de la el.

— Ce-i asta? l-am întrebat.

Era un document oficial, scris de o mână de copist, fiindu-mi imposibil să-l descifrez.

— Este numirea unui tutore legal pentru tânărul rege, doamnă.

— Un tutore...?

— Tânărul rege are un nou tutore, doamnă. Richard Beauchamp, conte de Warwick. E un om bun...

Ei bine, chiar era. Îl cunoşteam pe Warwick. Dar nu bunătatea lui era problema. Nu-mi păsa că era bun...

— Cine spune asta? am vrut eu să ştiu.

— Consiliul, doamnă. Era de aşteptat... a rostit master Wodehouse cu blândeţe, îngrijorat de iritarea mea.

Şi mi-a citit de la cap la coadă documentul Consiliului, în vreme ce eu am ascultat în tăcere. O fi fost de aşteptat, dar nu de către mine. Nu fusesem consultată, însă mi s-a dat de înţeles că Henric dorise asta, aşa că fraţii şi unchiul lui Henric doreau acelaşi lucru. Dar eu nu voiam. Nu înţelegeam de ce fiul meu avea nevoie de un tutore, deşi mama lui era perfect capabilă să îi apere interesele. Cum îndrăzneau ei să treacă peste capul meu şi să numească un tutore care avea să mă alunge efectiv de lângă fiul meu, care va avea puterea să-mi conteste orice decizie pe care aş fi dorit s-o iau?

— Este o alegere excelentă, doamnă. Master Wodehouse încă mă privea cu o oarecare preocupare. Nici că se putea găsi în toată Anglia un om mai bun care să-l protejeze şi să-l sfătuiască pe fiul dumneavoastră până va ajunge la maturitate. Care să se îngrijească de educaţia lui şi să-l înveţe tot ce trebuie să ştie un rege. Asta vă depăşeşte, doamnă...

M-am încruntat la el şi la document.

— Este cel mai bine aşa, milady...

Gândindu-mă, mi-am dat seama care era rostul acestei hotărâri – lucru normal, pentru că nu eram complet neştiutoare în privinţa nevoilor fiului meu. Crescând, copilul meu urma să aibă nevoie de un bărbat care să-l îndrume şi să-l instruiască în privinţa tuturor aspectelor legate de războaie şi de guvernare. Episcopul Henric era bine intenţionat, dar era prea prins de treburile bisericeşti şi prea preocupat de interesele proprii, iar Gloucester era prea pompos pentru gustul meu. Lordul John era ocupat cu evenimentele din Franţa.

— Îi puteţi găsi vreun cusur, doamnă? a întrebat master Wodehouse.

— Nu, am suspinat eu. Nu, nu pot. Doar că...

— Înţeleg. Nu doriţi să vă îndepărtaţi de băiat.

Nu, nu voiam. Pentru că nu exista nimic altceva în viaţa mea.

M-am gândit la tot ce ştiam despre Richard Beauchamp, conte de Warwick, care se aflase alături de Henric încă din prima zi, în pavilionul de la Meulan. Era un bărbat învăţat, un om cu o reputaţie remarcabilă, care abia dacă avea patruzeci de ani, cu toate experienţa şi cunoştinţele pe care le-aş fi putut pretinde, aşa că am fost nevoită să recunosc că Warwick era alegerea perfectă pentru a-l învăţa pe fiul meu tot ce trebuia să ştie un tânăr prinţ. Pentru a studia, pentru a şti să facă diferenţa dintre bine şi rău, pentru a lupta ca un cavaler, ca să-i inspire pe oamenii săi, toate lucrurile pe care un bărbat trebuia să le înveţe şi despre care eu nu ştiam nimic.

Şi, în afară de asta, îl plăceam pe Warwick.

Aşa că i-am îngăduit tutela – mai ales că nu aveam nici o putere de a o împiedica –, însă tot mai trebuia să mă lupt cu resentimentele din suflet. Era greu să stau departe de fiul meu, cu toate că Warwick s-a folosit de această putere cu delicateţe, lăsându-l adesea pe tânărul Henric cu mine, atunci când problemele de stat solicitau prezenţa lui la Westminster. Tânărul Henric era încă prea mic pentru a mânui sabia, nici măcar una de lemn, iar rutina lui zilnică era încă în grija mea şi a numeroaselor dădace supravegheate de Joan Asteley, care îl răsfăţau şi îl drăgăleau. Aşa că resentimentele iniţiale dispărură, iar eu m-am hotărât că deciziile Consiliului ar fi putut să fie mult mai rele. În inima mea, ştiam asta, iar Warwick m-a avertizat cu ocazia uneia dintre vizitele sale, pe când ne aflam în camera copilului.

— Arată bine, a observat el, mângâind căpşorul tânărului Henric.

Fiul meu dormea, cu pleoapele grele, liniştit, amintindu-mi de tatăl lui când se odihnea.

— Da. În curând, va alerga prin tot palatul.

Dar nu aşa cum alergam eu prin Hôtel Saint-Pol. Niciodată, aşa.

— Trebuie să-i cumpăr un ponei, a râs Warwick. Apoi, a devenit serios, de parcă ce urma să spună avea să nu-mi placă. A venit vremea, doamnă, a rostit el, iar eu l-am privit întrebătoare, brusc îngrijorată. Acum, că tânărul rege are mai mult de un an, trebuie dat în grija unei guvernante.

La început, n-am înţeles foarte bine.

— Am nevoie de mai mulţi servitori? l-am întrebat. Dacă da, intendentul meu va...

— Guvernanta va fi numită de Consiliu, a spus el cu blândeţe.

Am simţit acel neplăcut fior de teamă. Warwick, ca tutore, era o persoană îndepărtată, dispusă să-mi îngăduie o oarecare influenţă, dar o guvernantă numită de Consiliu... Va fi permanent prezentă, o autoritate reală şi constantă.

— Fiul meu are o liotă de dădace care să se îngrijească de nevoile lui, am remarcat cu răceală. Am încredere totală în Joan Asteley. Şi în doamna Waring, desigur. Tânărul Henric o iubeşte...

— Are nevoie de mai mult de-atât, Caterina. Influenţa doamnei Waring trebuie să se sfârşească. Felul blând în care mi-a rostit numele a reprezentat un avertisment pentru mine. Are nevoie de o guvernantă care să-l înveţe eticheta şi bunele maniere. Şi, cel mai important, are nevoie de o guvernantă care să-l altoiască pe tânărul rege, dacă este necesar.

Etichetă. Bune maniere... Autoritatea mea ca mamă conta din ce în ce mai puţin.

— Să-l bată pe fiul meu?

Eram revoltată, dar nu mă altoiseră şi pe mine servitorii noştri din Franţa, şi nu întotdeauna cu o mână uşoară? Amintindu-mi plesniturile şi loviturile dureroase, mi se încleştară pumnii.

— Doar cu motiv, doamnă...

— Şi care ar fi motivul...? Brusc, m-am întors cu spatele la el şi m-am dus în capătul celălalt al camerei. Ea nu e mama lui. De unde să ştie ea? Am ridicat tonul. Nu sunt de acord.

Warwick veni după mine şi mă privi cu ochi înţelegători, dar vorbi direct, cum îi era obiceiul.

— Ăsta nu-i un argument, Caterina. Acest lucru se va întâmpla cu sau fără consimţământul tău – şi nu trebuie să te surprindă. Se obişnuieşte ca prinţii să fie crescuţi în casele lor. Nu te poţi aştepta să-l ţii aproape de tine, deşi locuiţi în acelaşi palat. Va fi crescut de propriul personal, eventual împreună cu nobili de vârsta lui. Va învăţa ce înseamnă să fie rege. Ştii asta. Cu siguranţă, tu şi fraţii tăi cu sânge regesc aţi fost crescuţi într-un mod similar.

— Da, am admis eu brusc. Chiar nu-şi dădea seama? Acesta era motivul pentru care mă opuneam. Îmi aminteam prea bine propria copilărie. Ştiu exact cum poate fi. Nu vreau ca fiul meu să fie neglijat astfel. Şi nici altoit!

— N-o să fie aşa.

M-am dus până la fereastră şi înapoi, învăluită în umbrele trecutului.

— Înţeleg ce spui, i-am dat dreptate, încercând să-mi ascund deznădejdea care îmi frângea inima. Eu am vreo influenţă în alegerea guvernantei?

— Numirea va fi făcută de Consiliu, a repetat Warwick.

Prin urmare, nu. Răspunsul era nu. Mi-am apăsat buzele cu degetele, pentru a le opri tremuratul. Nu voiam să plâng. De dragul fiului meu, aveam să rămân puternică. M-am încruntat din cauza gândului care mi-a venit în minte, şi nu pentru prima dată, fiindcă Gloucester mă displăcea atât de profund.

— Asta din pricină că sunt fiica mamei mele, iar reputaţia ei e... nu e tocmai cea mai bună?

Warwick cumpăni răspunsul.

— Cred că trebuie să accepţi faptul că persoanele din Consiliu vor să elimine influenţa ta. Ridică stânjenit din umeri, conştient că vorbele lui mă duruseră. Trebuie să accepţi asta, Caterina. Guvernanta aleasă de Consiliu se va purta bine cu băiatul. Iar el creşte repede – are nevoie mai mult decât de haine curate şi mâncare. Are nevoie de disciplină şi educaţie, şi trebuie să fie crescut după toate rigorile necesare în cazul unui prinţ englez.

Dar eu nu aveam dreptul să-l educ şi să-l văd crescând? Pe mine, mama nu mă supraveghease niciodată. Eu aveam să-mi supraveghez fiul pentru că el era tot ce aveam. În clipa aceea, am simţit nevoia să-mi pun capul pe umărul lui Warwick şi să-mi plâng durerea.

— N-o să fie un lucru rău, mi-a zis el. O să numească o femeie înţeleaptă şi cumsecade, care are experienţă cu copiii.

— Tu eşti membru al Consiliului. Ai un cuvânt de spus în privinţa celei care va fi aleasă? am întrebat ridicându-mi bărbia.

Nu aveam să plâng.

— Da.

— Îi poţi determina să respingă orice alegere făcută de Gloucester?

Warwick zâmbi sec.

— Am o oarecare influenţă.

Era singura mea speranţă.

Ştiam ce doream, ce trebuia să fac pentru liniştea mea sufletească. Nu era nevoie decât de o mică intrigă atent chibzuită. O săptămână mai târziu, timp în care n-am stat degeaba, i-am cerut lui Warwick să vină din nou la Windsor, întâmpinându-l de îndată ce a intrat în palat şi a traversat marele hol.

— M-am gândit la guvernanta fiului meu, domnule.

El a făcut o plecăciune, cu graţia obişnuită, dar privirea îi era destul de îngrijorată, probabil fiindcă se pregătea pentru o altă dispută cu regina-mamă, care ar fi trebuit să aibă bunul-simţ de a accepta deciziile luate în privinţa fiului ei.

— A făcut Consiliul vreo alegere? am întrebat.

— Din câte ştiu eu, nu, doamnă.

A furişat o altă privire în direcţia mea.

— Atunci, vino cu mine.

L-am condus în camera copilului, unde Joan Asteley şi subalternele ei erau ocupate cu solicitările unui băieţel care le umplea întreaga zi. Acolo, în mijlocul camerei, o femeie şedea cu tânărul Henric în poală. O doamnă înaltă şi uscăţivă, în veşminte sobre, cu spatele drept şi autoritară, cu părul ascuns sub pliurile unei imaculate bonete albe. La sosirea noastră, vorbea cu fiul meu, îngăduindu-i să-şi strecoare mânuţele în mănuşile ei, râzând odată cu el. Când a auzit deschizându-se uşa, şi-a ridicat privirea.

— Nu e nevoie să vă prezint, domnule, am spus eu, admirând tabloul format de cei doi.

Henric purta o tunică albastră, nouă, iar o beretă asortată îi turtea buclele. Obrajii îi erau îmbujoraţi, iar ochii, însufleţiţi de ocupaţia pe care o avea. Chipul sever al femeii era îndulcit de râs, iar în privirea pătrunzătoare se zărea o urmă de amuzament ştrengăresc stârnit de complotul pus la cale împreună.

Warwick se opri brusc, apoi intră izbucnind în râs.

— Nu. Nu se poate. Poate că n-ar trebui să fiu surprins să te văd aici, Alice. Pot să ghicesc de ce?

Doamna Alice Botillier îl puse pe fiul meu pe picioruşe, alături de ea, şi se ridică zâmbind şi întinzând mâinile. Warwick le luă şi o sărută pe amândoi obrajii.

— Nu e nevoie să ghiceşti, a rostit ea. Eşti un bărbat cu o considerabilă putere de pătrundere.

— Aşa, deci? Warwick mă privi pe mine, iar apoi, pe Alice. Adulmec un complot? Aţi pus ceva la cale?

— Nu e nici un complot, domnule. Iat-o pe guvernanta fiului meu. Am repetat cuvintele pe care mi le spusese Warwick. Este înţeleaptă şi cumsecade, şi are experienţă cu copiii.

— După cum ştiu...

— Doamna Alice m-a servit şi înainte, în timpul sarcinii mele. Iar soţul ei a fost foarte apreciat de rege.

— Aşa este. Ştiu şi asta...

— Fii, te rog, amabil şi recomand-o Consiliului.

Sprâncenele lui Warwick se ridicară.

— Oare cum să n-o fac, din moment ce e şi rudă cu mine?

Am zâmbit.

— Exact!

Aşa că doamna Alice Botillier, la îndemnul meu şi fiindu-mi o aliată mai mult decât de nădejde, s-a alăturat personalului meu, după ce recomandarea lui Warwick a fost acceptată de Consiliu. Alice mă părăsise în Franţa, rămânând cu soţul ei, Sir Thomas, şi cu fiul ei, Ralph, când eu m-am întors cu trupul lui Henric, dar nu fusese greu s-o conving să revină în serviciul meu. Îmi plăcea de ea şi o respectam – pentru mine, era alegerea perfectă, fiind şi strâns legată de familia lui Warwick, iar Consiliul nu văzuse nici o problemă în numirea ei. Alice avea să-mi crească fiul aşa cum îl crescuse pe al ei.

Cu toate astea, încă fierbeam de gelozie. Motivul era autoritatea lui Alice asupra fiecărei acţiuni a fiului meu,

susţinută de Consiliu şi de lege, şi mă durea inima văzând cum îi creştea influenţa. Tânărul Henric prefera mai degrabă să dea fuga la ea decât la mine. Când plângea, în poala ei căuta alinare. Ea îl liniştea când se trezea înspăimântat de coşmaruri. Nu cred că a plâns după mine. Nu cred că a remarcat când l-am lăsat cu dădacele lui. Eram împinsă tot mai departe şi mai departe în umbre, umbre care erau tot mai greu de alungat.

„Sfântă Fecioară! Dă-mi puterea ta să îndur viaţa asta cu pace în suflet...”

Şi, în general, am reuşit, dar, o, am plâns cu o durere sălbatică pentru sora mea. Iubita mea soră a murit. Din senin, într-o zi, a sosit vestea că Michelle a murit. N-am putut înţelege. Primul meu impuls a fost să mă duc în Franţa, dar ce rost avea? Sora mea murise, iar eu nu aveam de gând s-o jelesc împreună cu mama.

Am plâns şi, pentru scurtă vreme, Alice m-a alinat aşa cum îl alina şi pe fiul meu. Uneori, am fost cuprinsă de disperare. Cu toţii pieriseră – tata, sora mea, soţul meu. Cine îmi rămăsese, în faţa cui să-mi deschid inima?

„Sfântă Fecioară, ai milă de mine. Ai grijă ca fiul meu să fie în siguranţă...”

Însă tânărul Henric era din ce în ce mai puţin al meu.

Ce-ai făcut cu aranjamentele tale deştepte, Henric? Ce viitor amar mi-ai pregătit? Nu mi-ai lăsat nimic, nici măcar copilul. Dacă îl pierd pe fiul meu, ce-mi rămâne?

M-a cuprins melancolia. Zilele tot mai scurte ale iernii, care mereu îmi împovărau spiritul, m-au copleşit atât de tare, încât abia dacă mă mai puteam ţine pe picioare pentru a le îndura. Pe măsură ce întunericul invada tot mai mult fiecare zi, n-am mai reuşit să-mi alung dezolarea. Dormeam prost şi, când veneau zorii, nu simţeam nici o dorinţă să mă trezesc şi să înfrunt o nouă zi. Mâncam puţin, iar veşmintele începuseră să-mi atârne pe umeri. Simţeam un freamăt în spatele ochilor, înainte de a fi cuprinsă de o asemenea durere, încât trebuia să mă bag în pat. Nici când îmi trecea nu mă simţeam mai uşurată. Uneori, nu-mi puteam pune gândurile în ordine. Alteori, uitam ce voiam să spun sau uitam să le răspund celor care îmi vorbeau. Rămâneam în dormitor în astfel de zile, temându-mă că nu voi găsi cuvinte simple, făcându-le pe cele patru domnişoare de onoare ale mele să schimbe priviri nervoase. Noaptea întunecată a singurătăţii mele, răceala izolării în care mă aflam îmi tulburau mintea.

— Plimbaţi-vă prin grădină, doamnă, m-a îndemnat Alice când, într-o dimineaţă, puţin soare a strălucit palid. O să vă facă bine să ieşiţi din cameră.

I-am dat ascultare, ieşind cu paşi ezitanţi şi urmată de domnişoarele de onoare, în frigul umed.

— Duceţi-vă călare pe malul râului, a sugerat Alice.

Am făcut şi asta, dar nu excelam la călărie şi am simţit gerul pătrunzându-mă până la os în vreme ce înaintam cu pas de melc. N-am avut nici un chef să stau la taclale cu cele care m-au însoţit.

— Beţi asta.

Văzându-mă palidă şi tristă la întoarcere, Alice mi-a oferit o cupă cu o licoare urât mirositoare.

Aşa că am băut fără s-o întreb ce este – nu mă interesa –, înecându-mă din pricina amărelii ierburilor, care a făcut să mi se strângă stomacul.

— Uitaţi-vă cum arătaţi! m-a certat ea. Nu trebuie să îngăduiţi asta, doamnă. Trebuie să mâncaţi...

Mi-am studiat imaginea în oglindă. Chipul îmi era livid, părul atârna drept şi lipsit de strălucire. Oare pometii îmi fuseseră mereu atât de ascuţiţi? Chiar şi albastrul ochilor părea să se fi diluat într-un gri spălăcit. De teama muştruluielii lui Alice, am încercat să iau ceva de mâncare de pe platou, dar am renunţat de îndată ce s-a întors cu spatele. În acele zile m-a doftoricit şi mi-a dat poveţe şi mie, nu doar tânărului Henric.

Mi s-a îngăduit să-mi însoţesc fiul la deschiderea oficială a Parlamentului, la Westminster. Fiind un spectacol magnific, care ar fi putut să pară teribil de ameninţător pentru un copil atât de mic, am avut emoţii că tânărul Henric nu va reuşi să-şi impresioneze supuşii. Oare nu mie mi-ar fi fost reproşat un eventual eşec? Era chiar posibil să fie trimis undeva departe de mine...

— Ţi-a plăcut? l-am întrebat pe Warwick, care, după eveniment, se întorsese cu noi în apartamentele regale de la Westminster şi ne ţinea companie, sorbind o cupă cu bere.

Henric, care aproape adormise, a fost trimis împreună cu Joan în camera sa, în vreme ce eu şi Alice ne uitam uşurate una la alta. Tânărul Henric, plin de neastâmpăr

copilăresc în ziua intrării sale în Londra, mă îngrozise cu agitaţia lui, însă acum eram atât de mândră de fiul meu, încât simţeam un foc cald în pântec.

— Cum să nu-mi placă?! Warwick zâmbi amintindu-şi ceva. A fost rege din cap până în picioare. Tatăl lui ar fi fost mândru de el. O să facem un suveran pe cinste din el.

— A cucerit Parlamentul, nu-i aşa?

Tânărul Henric bătuse din palme când preşedintele Camerei Comunelor făcuse o plecăciune în faţa lui.

— La fel şi mama lui.

Warwick înălţă cupa într-un toast tăcut.

Am roşit şi am fost surprinsă de lacrimile care mi se adunară în ochi. Fusese o zi emoţionantă, iar o asemenea laudă însemna enorm pentru încrederea pe care o aveam în mine. Îmi jucasem rolul şi făcusem o impresie bună. Temerile că l-aş putea pierde pe tânărul Henric dispăruseră.

Alice ne lăsă singuri. Scurta zi începu să devină cenuşie, iar Warwick se ridică, pregătindu-se de plecare.

— Asta-i tot? am întrebat. Ne întoarcem la Windsor acum?

Warwick îşi înclină capul.

— Până la anul. Nu vrem să-l împovărăm prea mult pe băiat.

— Nu...

Sigur că nu. Mi-am împreunat mâinile ca într-o rugăciune şi mi-am ridicat privirea spre el. Era singurul om căruia îi puteam spune.

— Trebuie să fac mai multe, Richard.

— O să faci, pe măsură ce va creşte şi va putea face faţă mai multor solicitări.

— Cred că o să fac mai puţine, am recunoscut eu cu tristeţe. Pe măsură ce fiul meu va creşte, se va descurca singur.

— Dar nu vreme de mulţi ani de-aici încolo.

Ziua aceea, cu reîntoarcerea în lumea de la curte şi în politică, cu freamătul şi tumultul Londrei, fusese ca o sabie cu două tăişuri care mă readusese din nou la viaţă. Revenirea la Windsor era precum închiderea capacului unui sipet abia deschis, ascunzând strălucirea giuvaierurilor din interior şi care urma să rămână coborât în viitorul apropiat. Ce cale îngustă aveam de urmat! Pe măsură ce fiul meu va creşte, nevoia de a-şi avea mama lângă el la astfel de ocazii va dispărea. Până când, la un moment dat, soţia fiului meu mă va îndepărta complet, iar eu nu voi mai însemna nimic. Astăzi, ţinându-mi copilul pe genunchi, avusesem parte de onoruri, dar eram agitată, plină de nelinişte. Îmi era teamă de un viitor care nu promitea nimic.

— Mă voi mărita din nou? am rostit eu.

M-a surprins întrebarea, asemeni atingerii aripilor unui fluture de noapte în amurg, gândul răsărind de nicăieri în mintea mea, precum o rândunică abia întoarsă primăvara.

Nu mă mai gândisem niciodată înainte să mă recăsătoresc. Dar de ce nu? Abia intrasem în al treilea deceniu de viaţă, aşa că de ce nu?

— Ai vrea? Nu-mi dădusem seama...

Warwick păru la fel de surprins.

— Nu, nu. Nu am astfel de planuri... Dar... mi s-ar îngădui? Mi-ar îngădui Consiliul? Cândva, în viitor?

Totuşi, deodată mi se păru important să am promisiunea unei posibile împliniri şi a unei companii – chiar şi a unei iubiri – undeva la orizont.

— De ce nu? Nu văd nici un motiv pentru care să n-o faci. Warwick făcu o pauză, iar o linie subţire îi apăru între sprâncenele fine. După cum spui, pe măsură ce Henric va creşte, va deveni tot mai independent... De ce să nu te căsătoreşti din nou? Făcu o altă pauză. Desigur, dacă ţi se găseşte un soţ potrivit.

Stânjeneala lui evidentă nu mă consolă deloc.

Dacă ţi se găseşte un soţ potrivit.

Această completare găsi un teren fertil în mintea mea. Cine ar fi fost considerat potrivit? Mi-am amintit de portretul rigid recomandat de Gloucester Caterinei, regina-văduvă. După ce m-a sfătuit să duc o existenţă singuratică, izolată, să fiu o siluetă aurită într-o carte de rugăciuni ilustrată, o altă căsătorie nu ar fi fost deloc ceva ce ar fi tolerat.

M-am silit să-mi petrec timpul cu îndeletniciri utile. Nici o noapte întunecată, nici o iarnă friguroasă nu puteau ţine la

nesfârşit. M-am străduit să par foarte ocupată, aşa că am întors paginile unei cărţi, dar nu mi s-au părut deloc interesante aventurile zeilor şi eroilor greci care se îndrăgosteau cu o vervă de invidiat. Am cerut muzică, dar nu puteam nici să cânt, nici să dansez. Cum puteam să dansez singură? M-am jucat cu tânărul Henric, dar el avea acum cărţi şi făcea cunoştinţă cu obiceiurile religioase. Cu şi mai puţin entuziasm, am pus mâna pe ac, însă frunzele care au apărut de sub el erau anoste şi lipsite de viaţă, de parcă apropierea iminentă a iernii le făcea să se usuce şi să moară. Mi se părea că propria iarnă se apropia chiar înainte să fi început vara. Acesta avea să fie cursul vieţii mele până la următoarea deschidere a Parlamentului, când tânărul Henric urma să călătorească la Londra, iar eu aveam să-l însoţesc din nou. An după an, acelaşi lucru. Henric mă folosise pentru a-şi realiza ambiţiile legate de Franţa. Acum, aveam să fiu folosită pentru a susţine autoritatea micuţului meu fiu.

Uneori, plângeam.

— Aveţi nevoie de companie, doamnă.

Alice îşi pierdea repede răbdarea.

Era adevărat, însă era imposibil să am parte de aşa ceva. O, am încercat să zâmbesc şi să mă alătur domnişoarelor din suită, când Meg, Beatrice şi Joan bârfeau în şoaptă la nesfârşit, iar Cecily vorbea despre iubire, nedorită în general. M-am străduit să mă bucur de o cupă cu vin cu mirodenii şi de scandaloasa poveste a abuzurilor matrimoniale ale lui Gloucester pentru ca serile de noiembrie să treacă mai repede. Şi, într-adevăr, pentru scurt timp, am fost distrasă de situaţia în care se aflau lordul Humphrey şi soţia lui, Jacqueline of Hainault, o

uniune bigamă, ea fiind deja măritată cu ducele de Brabant, căsătoria nefiind anulată. Însă interesul meu era în cel mai bun caz căldicel, iar ele au continuat să bârfească fără mine, după ce mi-au descoperit indiferenţa. Nu le puteam învinovăţi. Flecăreala lor – opinii, comentarii şi sugestii obscene – abia dacă a reuşit să-mi atingă sufletul. Bănuiam că erau la fel de plictisite ca mine, izolate cum erau la Windsor, la curtea unui rege-copil.

Warwick – dragul, bunul Warwick – mi-a trimis un cadou, un căţeluş cu blăniţa castanie, cu ochi pătrunzători şi dinţi ascuţiţi. Probabil, dintr-un sentiment de remuşcare, pentru a ţine locul unui soţ, din moment ce posibilitatea de a avea unul fusese amânată atât de mult în viitor încât era greu de luat în considerare. Bănuiam că şi Alice fusese implicată în asta, sperând să-mi alunge nefericirea. Căţeluşul era cu adevărat încântător, încă suficient de mic pentru a face prăpăd în camera mea, sfâşiind mătăsurile brodate şi rozând tot ce găsea în cale. Cu toate astea, n-a reuşit să-mi alunge amarul.

Eşti doar o sărmană creatură! m-am dojenit singură. N-ai nici un motiv să fii atât de deznădăjduită.

Singurătatea m-a învăluit ca un giulgiu şi mi-am acoperit chipul cu mâinile pentru a nu mai vedea drumul fără ţintă pe care trebuia să-l urmez până în ziua morţii mele.

Sfântă Fecioară, m-am rugat eu când mi-am făcut rugăciunea matinală. Sfântă Fecioară, dă-mi puţină alinare... Dă-mi puterea să găsesc un rost vieţii mele...

— Poate că ar trebui să-l luaţi pe băiat şi să vă duceţi la Westminster pentru festivităţile Crăciunului, a bombănit

Alice la începutul lui decembrie. Sunt sigură că lordul Warwick va fi de acord.

— Nu, am răspuns eu cu o voce la fel de amorţită cum îmi era şi mintea. N-o să-l sărbătoresc.

Ea ieşi din cameră dându-şi ochii peste cap din cauza încăpăţânării mele. Nu m-am simţit deloc vinovată.

O săptămână mai târziu, la castelul Windsor, Upper Ward era plin de oameni şi cai. Vacarmul de voci şi de ropot de copite pe caldarâm putea fi auzit chiar şi prin ferestrele duble ale camerei în care ne aflam eu şi domnişoarele mele de onoare. Am dorit să prindem ultimele licăriri palide ale soarelui de după-amiază, însă eu n-am simţit nevoia să mă urnesc pentru a vedea ce era cu acel vacarm. Probabil că Warwick venise să vadă ce mai face tânărul Henric, dar, speram eu, fără să mai aducă vreun căţeluş. Totuşi, vesela rumoare fu prea mult pentru ca domnişoarele mele de onoare s-o ignore.

— Doamnă? rosti Meg plină de speranţă, ridicându-se în picioare.

— Uită-te dacă vrei, am spus eu, cu toate că nu aveau nevoie de permisiunea mea.

Nu eram deloc autoritară faţă de ele.

Strigătul de bucurie scos de Joan clarifică pe dată lucrurile.

— Bănuiesc că regele Scoţiei a venit în vizită, am remarcat eu iritată.

Nu-l mai văzusem de luni de zile. Mă îndoiam că venise să mă vadă pe mine.

— Îmi daţi voie, doamnă? a întrebat ea, aflându-se deja la jumătatea drumului spre uşă.

— Desigur. Încearcă să fii...

Uşa se închise în urma ei.

— ...feciorelnică şi cuviincioasă.

Fugise, lăsându-mă cu un ghimpe dureros în suflet, în primul rând fiindcă starea mea de spirit era atât de mohorâtă încât nici măcar sosirea unui vizitator nu-mi putea oferi suficientă plăcere pentru a mă urni de pe scaun. Dar trebuia. Mi-am pus pe scrin lăuta ale cărei strune le ciupisem neatentă şi am afişat ceea ce speram a fi un zâmbet de bun-venit. Oare nu-mi va face plăcere să-l văd pe James din nou? Nu mă puteam aştepta să fie mereu lângă mine, aşa cum se întâmplase în primele luni de după moartea lui Henric, pentru că avea viaţa lui de care trebuia să se ocupe, chiar dacă era îngrădită şi supravegheată cu ochi atenţi. Trebuia să-l fac să se simtă bine-venit – şi iată-l, cu buclele revărsându-i-se bogate pe umeri, cu ochii întunecaţi strălucindu-i de bucurie şi cu Joan îmbujorată şi nerăbdătoare, agăţându-se de braţul lui. Era evident că sfatul pe care i-l dădusem nu fusese luat în considerare. Apoi, înainte de a apuca să mă încrunt la ea camera mea fu invadată de un grup de bărbaţi tineri discutând cu însufleţire. În jurul lor, domnişoarele mele de onoare începură să strălucească precum nişte lumânări aprinse deodată.

Am clipit. Mă dezobişnuisem de o asemenea vitalitate. Erau precum căţeluşul meu, copleşitori cu energia lor care contrasta cu zidurile mele sobre. Chipurile le erau pline de viaţă, vocile, pătrunzătoare şi încrezătoare, până şi hainele le erau strălucitoare, la modă, aducând în încăpere o pală de aer îngheţat ca pentru a ne trezi din hibernarea iernii. Era ca şi cum fusese dată la o parte o draperie grea, care îmi izolase camera de lumea de afară, amuţind fiecare sunet. Între timp, apropiindu-se cu paşi mari, James nu pierdu vremea cu salutări politicoase, ci întinse braţele spre mine.

— S-a acceptat!

— Ce anume?

Gândurile mele refuzau să se ordoneze.

— Caterina! Îmi prinse mâinile şi îmi sărută vârfurile degetelor. Cum se poate să nu ştii? Eşti chiar atât de izolată aici?

— Surdă, bănuiesc... am rostit eu, izbutind să schiţez un zâmbet prin care îmi ceream iertare.

— Nu contează. Am venit aici pentru a-ţi spune personal. În cele din urmă, au izbutit să ajungă la o înţelegere.

— O, James! Sunt atât de fericită pentru tine. Bănuiesc că urmează să fii eliberat.

— Da. Liber, mulţumesc lui Dumnezeu. Mi-a cuprins talia cu braţele, m-a răsucit şi m-a lăsat jos. Am participat la toate acele lungi, obositoare şi teribil de plictisitoare negocieri între împuterniciţii Scoţiei şi cei ai Angliei – şi am

venit să-ţi zic ţie întâi, fiindcă ştiam că o să-mi doreşti binele.

— Vino şi spune-mi, l-am invitat eu pentru că asta dorea de la mine şi am făcut semn să se aducă vin.

Încântarea lui era molipsitoare, tulburându-mă până în adâncul sufletului. Luându-l de braţ, l-am condus spre canapea, invitându-l să se aşeze lângă mine, în faţa focului.

— I-am tot chinuit de la Pontefract la York şi înapoi, până când jur că s-au săturat de chipul meu nefericit. În cele din urmă, au anunţat că sunt liber să mă întorc în Scoţia.

Trecându-şi mâinile prin părul rebel, James abia dacă putea sta locului, în timp ce-mi dădea veştile. Avea douăzeci şi nouă de ani, iar în ultimii cincisprezece, fusese nevoit să supravieţuiască prizonieratului într-o cuşcă aurită. Nu-mi era deloc greu să-mi imaginez bucuria lui – era ca şi cum uşa coliviei se deschisese brusc, îngăduindu-i să întrezărească libertatea. Şi m-am gândit că şi eu aş dori să simt gustul libertăţii. Nu pentru a mă întoarce în Franţa – nimic nu mă atrăgea acolo –, ci pentru a-mi trăi viaţa fără restricţii şi după bunul plac.

— O să mă facă să plătesc, desigur, a continuat el, în timp ce eu priveam grupul de tineri, companionii lui, care beau vin în capătul îndepărtat al încăperii, bucurându-se de atenţiile înfiorate ale domnişoarelor mele.

I-am recunoscut pe cei mai mulţi dintre ei – fii din familii engleze cu sânge albastru –, dar îmi era greu să-mi amintesc numele vreunuia dintre ei... Se auzi un hohot de râs, iar în acel moment, mi-am dorit să fiu alături de ei, o

simplă lady de la curte, liberă să flirtez şi să atrag privirile unui bărbat frumos.

Melancolică, mi-am îndreptat din nou atenţia spre James, care continua să vorbească despre norocul lui.

— Să mă facă să plătesc? La naiba, sigur că o vor face! Au cerut o răscumpărare de 60000 de mărci. Râse cu poftă. E bine de ştiut că îmi recunosc valoarea. În generozitatea lor, au acceptat să le plătesc suma în tranşe anuale. Buzele lui mobile se arcuiră cinic. Părea ciudat pentru trăsăturile lui tinere, dar, în exilul prelungit, învăţase înainte de orice altceva să fie cinic. Sper că asta n-o să aducă Scoţia la sapă de lemn. N-or să mă vrea înapoi, dacă s-ar întâmpla asta...

— Sigur că or să te vrea... l-am asigurat eu, atenţia fiindu-mi distrasă de un hohot de râs aspru.

Un chip din grupul de tineri, mai tânăr decât celelalte, îmi atrase privirea. Un chip însufleţit, cu sprâncene castanii şi ochi căprui, care străluceau plini de vervă. O înfăţişare expresivă...

— Şi ştii ce e cel mai grozav? a continuat James fără să bage de seamă încântarea mea. Îmi capăt soţia. Pe Joan. Se aplecă spre locul unde se afla Joan, suficient de aproape pentru a-l auzi, o apucă de mână şi o trase lângă el pentru a-i cuprinde talia cu braţul. N-am crezut că o să mai apuc ziua asta. Mă gândeam că o să fim amândoi bătrâni înainte de a ajunge în patul conjugal, iar eu nu voi fi capabil să...

Joan chicoti, iar obrajii îi deveniră teribil de îmbujoraţi, iar eu am zâmbit văzându-i, deşi ghearele geloziei îmi

cuprinseră inima. Joan strălucea de fericire, iar dragostea lui James pentru ea i se citea pe tot chipul, mult mai clar decât o exprimaseră vreodată versurile lui. Mi-am încleştat pumnii în faldurile fustelor. Trebuia să-mi stăpânesc pornirile răutăcioase, cum era invidia.

— Au stabilit o dată pentru căsătoria voastră? am întrebat, observând acum o încruntare în ochii lui James, iar atenţia mi-a fost distrasă din nou.

Tânărul cu ochi căprui îşi smulsese pălăria şi o azvârlise spre unul dintre prietenii lui, iar acum, cu gesturi ostentative, se pregătea să-l atace cu o sabie imaginară. Se repezi, păru să-şi piardă echilibrul, şi-l recăpătă, răsucindu-se graţios pe un picior, şi izbucni în râs. Tovarăşii lui îl luară în râs, dar îl bătură amical pe spate. O fi fost mai tânăr decât majoritatea, dar părea a avea o poziţie importantă. Când se răzbună cu o serie de lovituri rapide pe cei care îl necăjiseră, m-am pomenit zâmbind, pentru că n-am putut face altfel. Şi, desigur, cunoşteam acele trăsături. Când s-a întors cu faţa la mine, repezindu-se din nou cu o răsucire agilă a încheieturii, am văzut puternica asemănare cu familia Beaufort. O fi fost părul lui Joan mai deschis la culoare, iar ochii, mai mult căprui decât ruginii, dar zâmbetul era acelaşi, la fel şi sprâncenele codate.

Era fratele ei.

— Nu, n-au stabilit-o! l-am auzit pe James răspunzându-mi la întrebare. Au spus că va avea loc de îndată ce se vor face toate aranjamentele – cu toate că am unele îndoieli... Îşi alungă grijile evidente – probabil de dragul lui Joan, care începuse să fie din nou tulburată –, îmi luă mâna şi mi-o

strânse. O să trăim cu speranţa, nu asta am făcut în ultimii cincisprezece ani? Şi mă aştept să dansezi la nunta mea.

— Nu dansez, am spus eu pe un ton sec.

Acel instinct primar încă îmi afecta starea de spirit, nedorind să-mi dea pace şi să dispară.

— Ei bine, ar trebui. Îmi privi chipul pentru prima dată cu adevărat. Ce s-a întâmplat, Caterina? Nu pari deloc fericită.

Am clătinat din cap. Nu era o zi potrivită pentru nefericirea mea.

— De fapt... a continuat el, încruntându-se.

M-am ridicat imediat, ruşinată, fără să doresc ca el să vadă o schimbare atât de mare la mine.

— Poate că ar trebui să mi-i prezinţi pe prietenii tăi.

Era o modalitate evidentă de a-i distrage atenţia. Şi funcţionă suficient de bine.

— Îi cunoşti pe cei mai mulţi dintre ei. Se conformă şi le făcu semn tinerilor, care se apropiară şi făcură plecăciuni în faţa mea. Iar el, a anunţat James, este Edmund.

— Fratele meu s-a gândit că ar trebui să reprezinte familia şi a venit să-mi ureze toate cele bune, doamnă, a spus Joan trăgându-l pe tânăr în faţa mea.

Am văzut dragoste şi admiraţie pe chipul ei, lucru care nu m-a surprins.

El făcu o plecăciune mult mai formală decât era cu adevărat necesar într-un loc atât de intim, iar eu mi-am amintit exagerarea cu care mânuise sabia imaginară. În mod clar, era un bărbat care atrăgea atenţia asupra sa, fapt dovedit de penele pălăriei sale care măturară podeaua, de braţele întinse cu cel mai profund respect, înainte de a se uita la mine pe sub sprâncenele bine conturate. Râse cu putere, ochii fiindu-i plini de zburdălnicie.

— Sora mea îmi face un deserviciu, doamna mea. Nu mă aflu aici pentru ea. Şi nici nu sunt la ordinele proaspăt reînscăunatului rege al Scoţiei. Zâmbetul lui îmi atinse inima când îmi luă mâna şi o duse ceremonios la buze. Le-am simţit calde şi uscate pe piele şi m-am cutremurat la atingerea lor uşoară, în vreme ce Edmund Beaufort continuă curtenitor, cu ochii aţintiţi în ai mei: Am venit să-mi prezint omagiile tânărului rege. Şi, desigur, mamei lui. Ezită ca şi cum ar fi fost nesigur, însă eu am ştiut că nu era. Nimănui din familia Beaufort nu-i lipsea siguranţa de sine. Dacă doamna mă va primi aici ca oaspete, în casa ei, ca văr al regelui...?

Întrebarea lui făcu să-mi tresară inima. Era atât de ciudat să-mi ceară asta, şi într-o manieră atât de personală. De ce să nu-l primesc? Strania lui intensitate mă făcu să nu-mi găsesc obişnuitul răspuns politicos şi m-am pomenit căutând o replică, în timp ce el mă privea fix.

Istoria familiei lui nu-mi era necunoscută, condimentată cum era cu scandaluri trecute. Familia Beaufort descindea din John de Lancaster şi cea care îi fusese mulţi ani amantă, Katherine Swynford. Desigur, era o spiţă scandaloasă, nelegitimă, dar, odată cu mariajul infamei perechi, copiii au devenit şi ei legitimi, au fost acceptaţi şi

s-au căsătorit cu membri ai unor familii aristocrate din regat. Acum, extraordinar de ambiţioşi, dăruiţi precoce şi inteligenţi, dar şi înrudiţi cu regele, erau una dintre familiile cele mai de vază.

Iar acesta era Edmund Beaufort, fiul contelui de Somerset, nepotul episcopului Henric şi, desigur, fratele lui Joan. Şi văr de-al doilea al fiului meu. Un tânăr dintr-o familie pricepută la război şi la politică, evident destinat unor lucruri măreţe, aşa cum erau toate rudele lui, cu toate că fusese prea tânăr pentru a lupta alături de Henric în recentele războaie din Franţa. Câţi ani avea? M-am gândit la marea lui încredere în sine şi la linia fluidă a muşchilor scoasă în evidenţă de tunica modernă, cu mânecile sale bogate şi cataramele bătute cu pietre preţioase. M-am gândit că avea sub douăzeci de ani. Era mai tânăr decât mine. Dar crescuse de când îl văzusem ultima dată, atunci când venisem prima dată în Anglia, iar el era un adolescent aflat în grija episcopului Henric. Era mai înalt şi mai solid, şi avea să fie un soldat de nădejde acum, că era mai puternic.

— Doamnă?

Mă holbasem la el.

— Eşti bine-venit, am izbutit eu să rostesc, iar el s-a aplecat din nou asupra mâinii mele, atingându-mi încă o dată degetele cu un sărut cavaleresc.

Şi nu mi-a dat drumul până nu mi-am tras eu mâna, iar atunci, mi-a zâmbit mâhnit.

— Iertare, doamnă. Sunt orbit de frumuseţea din faţa ochilor mei. La fel cum este fiecare bărbat aflat aici.

Cuvintele lui făcură să mi se taie răsuflarea. N-am reuşit decât să-l privesc fix, la fel cum mă privi şi el. Bărbaţii nu flirtează atât de făţiş cu regina-văduvă. Nu flirtează deloc...

James, încă prins de propriile probleme şi orb la orice altceva, continuă să vorbească:

— Am crezut că n-or să mă elibereze niciodată, nici măcar când am avut documentul şi tocul în mâini.

— Era normal să te elibereze. Abandonându-mă cu un zâmbet fermecător, mult mai matur decât vârsta lui, Edmund îi dădu un pumn în braţ. Fii rezonabil, omule. Gândeşte-te! Ce folos îi va aduce Angliei întoarcerea ta în Scoţia? Pacea între cele două ţări. Mai ales dacă declari că ai fost bine tratat aici...

James scoase un hohot de râs.

— Deci acesta-i motivul pentru care responsabilul vistieriei statului a fost de acord să-mi ofere o tunică ţesută cu fir de aur pentru nunta mea.

— Desigur. Şi drept recunoştinţă pentru veşmântul aurit, vei face exact ce vrea Anglia de la tine. Vei retrage tot ajutorul scoţian pentru armatele franceze şi vei împiedica jafurile care se petrec de-a lungul graniţei dintre ţările noastre.

Am fost impresionată. Cât de precoce era şi cât de cinic, ca toţi membrii clanului Beaufort. N-am putut să mă uit în altă parte în timp ce el, cu pumnii sprijiniţi în şolduri, descria viitorul relaţiilor Angliei cu Scoţia. Edmund rânji întinzându-şi mâinile elegante şi cu degete lungi.

— Veşmântul aurit este ultima cheltuială pe care Anglia va trebui s-o facă pentru tine... După Anul Nou, vei ajunge rapid la tine acasă. Şi te vom expedia cu multă voioşie, nu-i aşa, doamnă?

Se răsuci spre mine. Din nou, înainte de a apuca să mă pregătesc pentru ea, acea privire roşcat-maronie îmi devoră chipul, şi m-am simţit îmbujorată aproape la fel de mult ca Joan.

— Ce vă face aşa, doamna mea? a şoptit el, de parcă era o invitaţie intimă.

Tot ce am putut să fac a fost să-mi reţin respiraţia care mi se precipita în gât.

— Apropo de asta, dacă ne primeşti, interveni James arătând spre prietenii săi, am vrea să stăm aici, cu tine, de Crăciun şi de Anul Nou.

— Iar posibilitatea de a petrece sărbătorile cu viitoarea ta soţie... am izbutit eu să-l dojenesc, încântată de faptul că nu mai eram în centrul atenţiei.

— ...nu are nimic de-a face cu asta.

Mâna lui James o căută din nou pe a lui Joan.

— Dar dumneata, lord Edmund? Nu te aşteaptă familia?

Mi-am ţinut răsuflarea, fără să ştiu exact de ce. Sau poate că n-am vrut să recunosc.

— Nu, doamna mea. Sunt la dispoziţia voastră.

Chipul lui era plin de respect.

— Nu au fost plănuite festivităţi, i-am avertizat eu. Ducem un trai liniştit. M-am gândit că era posibil să fi părut lipsită de amabilitate, aşa că am încercat s-o dreg. Am vrut să spun că, de obicei, nu simţim nevoia să petrecem şi...

Nici aşa nu era bine. Windsor părea să fie o mănăstire de maici în vârstă.

— Staţi în tăcere? mă întrerupse Edmund, pe chip apărându-i un rânjet care deveni sumbru. Locul ăsta nu e cu nimic mai grozav decât un afurisit de mormânt. Este îngrozitor. Bătrânul rege Eduard, care chefuia ori de câte ori avea ocazia, probabil că se răsuceşte în mormânt. Cred că ar trebui să sărbătorim.

— Ce să sărbătorim? a întrebat James precaut, ceea ce mi-a oferit un răgaz.

M-a făcut să mă gândesc că era posibil ca el să aibă experienţa punerii în practică a vreunor planuri sălbatice de-ale lui Beaufort. Mi-l puteam imagina pe Edmund Beaufort fiind sălbatic.

— Eliberarea ta, omule. Hai să facem un Crăciun şi o a douăsprezecea noapte de pomină. Iar Edmund Beaufort efectiv mă înşfăcă de mână, împletindu-şi degetele cu ale mele, înainte ca eu să apuc să reacţionez. Ce spuneţi, regină Cat? Zguduim Windsorul până se trezeşte din nou la viaţă? Facem vechile camere să bubuie de veselia noastră?

Ridicol! Edmund Beaufort era de nestăpânit. Regină Cat? Nimeni nu-mi spusese niciodată astfel. Dar inima îmi era mai uşoară şi, pentru prima dată după multe săptămâni, starea mea de spirit începea să se lumineze, iar camera

mea era plină de hărmălaie şi de râsete. Nu ştiam dacă să râd sau să-l dojenesc pentru lipsa de respect. N-am făcut nici una, nici alta, pentru că nu mi-a dat răgaz.

— Ai ceva împotriva râsului şi dansului, Maiestate? Sper că nu. Dându-mi drumul la fel de rapid cum mă înşfăcase, mi-a făcut o altă plecăciune magnifică, nici că se putea mai exagerată, urmată de o serie de paşi de dans sprinteni, ce l-au dus lângă Beatrice, pe care a sărutat-o pe obraz. Vom sărbători pe lângă tine, dacă n-ai chef de aşa ceva, iar tu poţi să rămâi demnă şi să ne laşi să ne facem de cap.

Am râs văzând scena şi stânjeneala lui Beatrice. Însă iată că el aştepta răspunsul meu.

— Ei bine, verişoară-regină? Vom sărbători împreună. Sau să te lăsăm cu nefericirea ta şi să ne întoarcem la Westminster?

O dorinţă copleşitoare de a face parte din acest grup clocotind de tinereţe puse stăpânire pe mine.

— Lasă-mă să aranjez eu festivităţile, se rugă Edmund Beaufort cu falsă nelinişte. O să mor de plictiseală dacă mă refuzi. Dă-mi mână liberă să aduc din nou acest loc la viaţă.

Da, da. Total uimită, am simţit furnicăturile lacrimilor stârnite de grija lui.

— Eu l-aş lăsa dacă aş fi în locul tău, m-a sfătuit James. Dacă n-o faci, te va bate la cap până te va apuca ameţeala.

— Vă rog, lăsaţi-ne să dansăm, doamnă, a adăugat Joan.

— Şi chiar să jucăm jocuri. Nu suntem prea bătrâne pentru jocuri, observă Meg.

— Şi mie mi-ar plăcea, adăugă Beatrice cu solemnitate.

Mi-am ridicat palmele, simţindu-mă neajutorată în faţa tuturor acelor clipe pline de speranţă.

— Se pare că vom sărbători, am izbutit eu să spun.

Edmund scoase un chiot când auzi că avusese succes.

— Atunci, aşa vom face. Mă aflu la picioarele dumneavoastră, doamnă. Dorinţa voastră e poruncă pentru mine. Pentru a-şi dovedi declaraţia, se aruncă în genunchi şi duse la buze poalele rochiei mele. Când îşi ridică privirea, am văzut pe chipul lui însufleţire şi speranţă. Vom face din noapte zi. Vom face ca umbrele să devină cea mai strălucitoare lumină a soarelui.

Asta era ce-mi doream.

Anii nu mai contară pentru mine.

CAPITOLUL 8

Edmund Beaufort preluă controlul cu un pocnet din degetele impertinente. Nu mai întâlnisem niciodată pe cineva cu o energie atât de inepuizabilă. Sau care să respingă cu o asemenea insolenţă fermecătoare orice autoritate, care să manifeste o asemenea nepăsare faţă de atitudinea mea uneori rece de regină-văduvă şi regină-mamă. Sau o asemenea ignorare făţişă faţă de eticheta de

la curte. Dezlănţuit în tăcuta curte regală de la Windsor, Edmund Beaufort îndepărtă pânzele de păianjeni de pe tapiserii şi făcu să clocotească de activitate veselă vechile încăperi, aducând viaţă în camerele care nu mai fuseseră ocupate de ani de zile. Iar eu m-am pomenit în centrul unui vârtej.

Sobra noastră curte deveni un loc de bună dispoziţie tinerească, iar tinerii curteni, care aleseseră să rămână cu James şi cu domnişoarele mele, nu ezitară să se lase atraşi în planurile lui Edmund. Era ca şi cum ele se treziseră dintr-un somn lung, şi la fel şi eu. Am fost atrasă la rândul meu, fie că mi-am dorit sau nu. De fapt, mi-am dorit. Am revenit la viaţă, deznădejdea mea, dezolarea care îmi năucea mintea risipindu-se precum ceaţa în soarele din zorii zilei. Nu puteam să zac în pat în acele geroase dimineţi de decembrie, când sunetul cornului de vânătoare de sub fereastra mea mă punea pe jar. Şi nici nu mi se îngăduia să nu particip. Vânam în fiecare zi, indiferent dacă vremea era bună sau rea.

În unele zile, văzându-mi îngrijorarea în preajma cailor, Edmund aranja să mergem pe jos în mlaştini şi să vânăm cu şoimi. Asta nu însemna prea mult sport, nu făceam decât să ne alegem cu picioarele ude şi cu degetele îngheţate şi să tremurăm din tot corpul, până să se facă de prânz, iar Edmund, mereu gata să ne distreze, pregătea totul cu intendentul meu. Când soarele palid ajungea la zenit, căruţe trase de boi se apropiau pe cărare.

— Ce-i asta? mi-am mijit eu ochii pentru a mă feri de soarele acoperit de pâclă.

— Tot ce e necesar pentru confortul vostru, doamna mea.

Am privit surprinsă.

— Când a aranjat asta? l-am întrebat pe James, care stătea cu braţul petrecut pe după umerii lui Joan.

— Dumnezeu ştie. E un adevărat maestru. Dă-i un deget...

Şi el o să-ţi ia toată mâna. După cum făcuse. Mangal fierbinte, în jurul căruia aerul tremura, fu descărcat în mijlocul nostru. Platouri pline vârf cu pâine, carne şi brânză, vase cu supă aburindă, carafe cu bere caldă şi cu mirodenii fură date jos din căruţe, iar un grup de menestreli îşi scoaseră instrumentele, suflând pentru a-şi încălzi degetele îngheţate. În curând, mlaştinile răsunară de muzică.

Era magic.

— Eşti de acord, Maiestate? a întrebat Edmund, privindu-mă cu îndrăzneală.

— E prea târziu ca să întrebi asta, am replicat eu cu o dezaprobare evident prefăcută.

El se lăsă în genunchi, cu capul aplecat.

— N-am cerut permisiunea. Nu mă mai aflu în graţiile voastre?

— Ţi-ar păsa?

Credeam că nu i-ar păsa.

— Mi-ar păsa dacă v-aş face să vă încruntaţi la mine, doamnă.

Deveni brusc serios, privind în sus printre genele negre, toată atitudinea glumeaţă fiind abandonată, făcându-mă să-mi dau seama că trebuia să-mi aleg cu grijă cuvintele. Aşa că i-am vorbit cu amabilitate în timp ce am împrumutat un arcuş de la unul dintre menestreli şi l-am atins uşor pe Edmund pe ambii umeri:

— Ridică-te, lord Edmund. Îţi iert totul. Puţină căldură şi un bol cu supă într-o zi geroasă îţi pot atrage aprecierea oricărei femei. Chiar şi pe a mea.

Sări în picioare.

— Vino şi încălzeşte-te.

Am dat păsările şoimarilor, iar apoi am mâncat şi am dansat pe iarba îngheţată de pe malul râului, până când vântul rece a alungat până şi căldura focului, trimiţându-ne înăuntru. Am râs de neprevăzutul situaţiei atunci când ne-am dat mâinile şi am făcut o horă, aşa cum se întâmplă la orice petrecere ţărănească, şi, în timp ce dansam, mâna mea a fost strânsă cu putere de a lui Edmund Beaufort. De parcă ar fi simţit că, dacă îmi dădea drumul chiar şi pentru o clipă, aş fi putut s-o iau la fugă.

Dar eu mă simţeam din nou ca o fetişcană. N-aveam nici o intenţie s-o iau la fugă.

Ah, dar în unele zile mă simţeam bătrână, mai în vârstă decât anii mei, incapabilă să reacţionez la magia simplă a plăcerii. Un val de frig aspru ne-a găsit patinând pe panglica îngheţată a râului, argintat şi frumos în aerul geros, mărginit de iarbă acoperită cu promoroacă.

— Nu pot, am rostit eu când domnişoarele mele şi-au pus patinele şi şi-au dovedit priceperea.

Suprafaţa mi se părea primejdios de vălurită, gheaţa având cute periculoase pentru cei incapabili să-şi păstreze echilibrul.

— N-ai patinat niciodată?

Edmund, care patina în viteză pe valurile îngheţate, se opri lângă mine cu o mişcare elegantă, ce ridică o jerbă de gheaţă care atrase toate privirile. Eu tremuram nefericită pe malul râului, nedorind nici măcar să încerc. Mă şi imaginam întinsă pe jos, neajutorată şi oribil de expusă.

— Nu.

— Poţi învăţa.

— Mă îndoiesc.

Ce-i în neregulă cu tine? De ce nu poţi să încerci? Ce contează dacă o să cazi?

Mi-e frică. Cred că mi-a fost frică toată viaţa...

Şi mai exista şi tristeţea familiară care pândea în preajmă, aşteptând să-i îngădui să se apropie şi să mă copleşească...

— Poţi, regină Cat, răspunse Edmund, renunţând dintr-odată să-mi vorbească protocolar. Nu există nimic pe care să nu-l poţi face. Siguranţa lui Edmund răzbi prin nefericirea mea. Până diseară, vei fi expertă. Îţi garantez.

Totuşi, eu încă mai căutam o scuză.

— N-am patine.

— O, ce neadevăr! Scoase o pereche, legănându-le şireturile de piele deasupra capului meu. Aşază-te, iar eu voi îndrepta lucrurile.

M-am aşezat pe o pelerină împăturită, pe malul râului.

— Îngăduie-mi, doamnă.

Fără să aştepte permisiunea mea, îmi trase de fustă şi îmi ridică un picior, începând să-mi lege patina. Am descoperit că-mi ţineam respiraţia, privindu-i capul aplecat, în timp ce el pufnea enervat de încăpăţânarea pielii îngheţate, observând fiecare detaliu al acestui bărbat ca argintul viu. Purta un magnific capişon de catifea, părul ondulându-i-se sub el şi lipindu-i-se de obraz; degetele îi erau sigure şi dibace chiar şi pe ger. Am tras repede aer în piept când au alunecat pe glezna mea şi mi-au cuprins laba piciorului. Era ceva intim, dar nici măcar o dată n-a depăşit măsura. Rapid şi eficient, a fost la fel de impersonal ca oricare servitor. Nici măcar o dată nu şi-a ridicat privirea spre chipul meu. Până n-a terminat.

Apoi, a făcut-o. Mi-a susţinut privirea, a lui strălucind de înţelegere.

— Gata, doamnă. Am terminat. Poţi respira din nou.

Ochii lui sclipeau mai puternic decât pietrele preţioase care ţineau faldurile de catifea. Ştia că-mi ţinusem respiraţia. Inima mea tresări cu putere.

Apoi, n-am mai avut vreme să mă gândesc. Edmund se opinti şi mă ridică, după care mă trase pe gheaţă. Nu eram

bună. Nu eram pricepută. M-am aninat de braţul lui de parcă era ultimul fir de pai de care mă puteam agăţa pentru a-mi salva viaţa, dar am patinat, iar mândria mea n-a avut limite.

— Un premiu! Un premiu pentru regina Cat, care a învăţat o lecţie grea.

M-a lăsat la margine, iar el a patinat până în capătul îndepărtat, de unde s-a întors cu o pană căzută din aripa uneia dintre lebedele care se îndepărtaseră furioase de noi. Era perfectă, de un alb strălucitor, iar el mi-a înfipt-o în capişon.

— Eşti o perlă nepreţuită, regină Cat.

— Serios, nu trebuie să...

Toată situaţia asta devenea prea personală... În ciuda frigului, îmi simţeam trupul cuprins de căldură, dar vocea raţiunii îmi şopti în minte. Încântarea putea fi un lucru primejdios. După aceea, înainte să apuc a mai spune ceva, se îndepărtă cu un strigăt, o smulse pe Joan de lângă James şi o trase în viteză dincolo de cotul râului. Mai apoi, o luă pe Alice, care îl adusese pe tânărul Henric să vadă distracţia. Pe mine nu m-a mai ales. Lucru pentru care am fost bucuroasă.

Sau n-am fost? Am stat pe malul râului şi am privit, cu fiul meu lipit de mine. Iar când am început să tremur, intendentul s-a apropiat, a desfăcut o pătură de lână grea şi ne-a înfăşurat pe amândoi, îndesând-o bine pentru a nu fi luată de vânt. Când i-am mulţumit în şoaptă, s-a înclinat grav, fără să zâmbească şi s-a întors la locul lui.

În vreme ce căruţele erau încărcate, iar noi, obosiţi, dar veseli, ne pregăteam să ne întoarcem la castel, cu turnurile lui strălucind de promisiunea căldurii şi confortului, am avut suficientă prezenţă de spirit pentru a le mulţumi celor care făcuseră posibilă această petrecere. Menestrelilor, servitorilor, nefericiţilor paji care fuseseră la dispoziţia noastră toată ziua. Nu eram sigură că Edmund îşi va aminti de ei, dar, până la urmă, era vorba de personalul casei mele.

— Master Tudor... l-am chemat eu pe bărbatul care stătuse tăcut, privind cu atenţie. Ai nişte monede?

— Am, doamnă.

Căutând în punga de la cingătoare, lăsă să cadă în mâna mea întinsă câţiva bani de argint.

I-am împărţit, mulţumindu-le oamenilor.

— Să-mi spui cât îţi datorez, am rostit eu.

— Nu e nevoie. O să notez în catastif, doamnă.

Ochii lui erau negri ca onixul, vocea lui, o revărsare plăcută de vocale şi consoane, însă devenise brusc impersonală.

— Mulţumesc, am răspuns eu pe un ton ezitant.

— Nu e nevoie, a zis el din nou. Este datoria mea să am grijă de confortul dumneavoastră.

Amurgul serii de iarnă trecea rapid şi abia dacă i-am putut zări faţa, o alcătuire de adâncituri aspre şi umbre blânde.

Mi s-a părut că avea colţurile gurii mult coborâte, aproape dezaprobatoare – sau poate că era doar un joc al luminii...

O voce ajunse la mine, strigându-mă din stânga:

— Regină Cate, vino şi spune-ţi părerea în această chestiune importantă...

M-am dus veselă acolo unde am fost chemată.

Când ne-am întors, m-am uitat în oglindă. Obrajii îmi erau îmbujoraţi, ochii, strălucitori, şi nu datorită mişcării. Gândurile îmi erau capricioase şi toate se concentrau în jurul lui Edmund Beaufort. Îmi dorisem să nu mă aleagă dintre ceilalţi, iar apoi, mă simţisem iritată fiindcă n-o făcuse. Glumele lui, complimentele revoltătoare îmi turnau foc în sânge, dar le consideram prea personale, exagerat de familiare. Cât de iraţional!

Eram copleşită de nevoie, de dorinţă – abia aşteptam să mă dau jos din pat pentru a trăi o nouă zi alături de bărbatul atât de voluntar care se năpustise în viaţa mea.

Iar apoi veniră lungile seri şi nopţi, zilele întunecoase, iar cele douăsprezece zile de festivităţi se apropiară. În ajunul naşterii Domnului, tot castelul fremăta de nerăbdare. Sau poate că eu fremătam fiindcă nu ştiam sigur ce mă aştepta, dar eram şi însufleţită în aceeaşi măsură. Petrecusem un singur Crăciun cu Henric, la Rouen, şi fusese mai degrabă sobru, o ceremonie religioasă, toată numai tradiţie şi sărbătorire formală, şi liturghia de Crăciun. Următorul Crăciun, după naşterea fiului meu, îl petrecusem la Windsor. Nu făcusem nici o petrecere

pentru că încă nu ajunsesem la biserică. Şi nu-mi aminteam să fi trăit momente de veselie festivă nici în copilărie. În acest an, avea să fie altfel. În acest an, Edmund Beaufort se afla la Curte. Am avut o senzaţie clară de primejdie când ne-am întâlnit înainte de cina din ajunul Crăciunului. Nimic ameninţător totuşi, doar o stare de încordare.

— Avem nevoie de un Rege al Nebunilor, a anunţat Joan. Cu James alături, încrederea în sine îi înflorise ca un trandafir în timpul iernii. Nu putem sărbători fără un Rege al Nebunilor.

Ne aflam în holul mare, în jurul focului care trosnea, încă purtând blănuri şi mantale grele după o plimbare pe malul râului. Era o tradiţie despre care ştiam că este legată de creaturi viclene şi rele, care întorc lumea cu susul în jos.

— O să fie eu Regele Nebunilor, a anunţat Edmund, înveşmântat într-o pelerină căptuşită cu blană strălucitoare.

Arăta ca o creatură afurisită din lumea de dincolo.

— Nu poţi, a răspuns prompt Joan. Tradiţia spune că trebuie să fie un servitor care să-şi bată joc de toate lucrurile. Nu te califici.

— O să schimb tradiţia. Edmund îi privi pe toţi cei din grup. Cine se pricepe mai bine decât mine să-i înveselească la nebunie pe toţi?

— Credeam că trebuie să fii ales, a observat James suflând în pumni. Un obicei păgân, zise rânjind, dar m-am obişnuit cu el.

— Ales? Mă aleg singur. Ce spui, regină Cat? Sunt eu, de azi înainte, al tău Rege al Nebunilor?

— Nu se poate.

Intrând în joc, am clătinat cu solemnitate din cap, dar m-am gândit că gura lui se bosumflase puţin atunci când îi fusese refuzată dorinţa inimii. Râsul îi pierise cu totul. Planul nu-i decurgea aşa cum dorise, iar eu am simţit un imbold răutăcios de a i-l dejuca, indiferent ce intenţionase.

— Ştii cum stau lucrurile, am decretat eu.

— Şi vrei să le respectăm? a dorit el să ştie, ca şi cum puterea voinţei mă putea face să mă răzgândesc.

— Da. Nu trişăm. O să respectăm regulile.

Am pus un paj să dea fuga la bucătărie, în vreme ce noi ne-am retras în salon, lepădând pelerinele şi mănuşile. Acolo ne-a găsit Thomas, pajul meu, când s-a întors aducând o plăcintă cu fructe uscate, pe care, cu un rânjet larg, a pus-o pe o masă între noi. Imediat s-a stârnit o rumoare interesată, comentarii. Entuziasm. Rezultatul avea să afecteze întregul curs al festivităţilor noastre.

— Iată plăcinta! Edmund îşi flutură sabia, parcă pregătindu-se s-o taie în două. S-o tai felii?

I-am zâmbit cu graţie şi am clătinat din cap.

— Îl aleg pe regele Scoţiei s-o taie.

Iar James răspunse prompt:

— Îi cedez onoarea viitoarei mele mirese. Ea o va face cu mai multă eleganţă decât tine, Edmund. Şi cu mai multă pricepere. Nu ai nevoie de o sabie ca să tai o plăcintă.

Edmund îşi ridică bărbia, ochii scânteindu-i primejdios. Pentru o clipă, am crezut că se va opune. El însă izbucni în râs.

— Dă-i drumul, regină Joan!

James îşi scoase pumnalul de la cingătoare şi i-l dădu lui Joan, care îl mânui cu pricepere şi siguranţă, tăind plăcinta în felii. Feliile fură împărţite. Am mâncat cu grijă, uitându-ne unul la altul. Într-una dintre felii era ascunsă boaba de fasole care conferea onoarea de a fi Regele Nebunilor.

— Eu n-o am.

— Nici eu.

Cei prezenţi clătinară pe rând din cap, unii cu o uşurare evidentă. James ridică dezamăgit din umeri. Eu n-am spus nimic. Am aşteptat. Ştiam ce-o să se întâmple. Ne-a lăsat să aşteptăm, ca un maestru al suspansului ce era. Apoi:

— Iat-o! Ce v-am zis eu? Edmund pescui boaba de fasole dintre dinţi şi o ridică. Până la urmă, eu sunt Regele Nebunilor.

— Ce coincidenţă! remarcă Beatrice.

— Vrei să spui că am trişat?

Edmund îşi roti sabia cu o expresie atât de sălbatică, de parcă ar fi fost gata să atace pe oricine l-ar fi acuzat.

— N-aş îndrăzni.

Nici eu, dar ştiam că trişase. Edmund venise pregătit cu o boabă de fasole, încrezător că forţa voinţei lui îl va reduce la tăcere pe adevăratul învingător. Era o treabă riscantă, care se putea sfârşi cu demascarea lui. Însă eu am păstrat tăcerea.

Boaba de fasole se aflase în felia mea.

— Sunt Lordul Fasole. Sunt Regele Nebunilor. Cuprins de o satisfacţie sălbatică, Edmund sări pe un scaun, cu sabia în mână. Iar prima mea poruncă este...

— Cine va fi regina ta? a întrebat cineva.

Avu un moment de ezitare. Însă eu am ştiut din nou ce va face. În timp ce îmi ţineam răsuflarea, pentru că nu ştiam ce voiam, Edmund a rotit vârful sabiei în direcţia mea. Şi m-a privit în lungul ei.

— Tu. Pe tine te aleg.

Se auzi un suspin colectiv.

Am înghiţit un nod, încercând să nu mă las cuprinsă de panică. Şi am dat răspunsul meu obişnuit.

— Nu pot...

— De ce nu?

— Pentru că... Pentru că nu pot să mă zbengui şi să ţopăi, şi să mă port ca o nebună. Pentru că nu ştiu cum.

— Te învăţ eu, regină Cat. Regina mea de aur. O să domnim împreună.

Roşeaţa îmi invadă chipul şi cred că a văzut, pentru că imediat a schimbat subiectul, atrăgând din nou toate privirile asupra lui.

— Primul meu decret, nefericiţii mei supuşi, ca Rege al Nebunilor. O să alungăm Anul Vechi cu râsete şi veselie. Vom dansa şi vom cânta şi vom încălca toate regulile. O să facem aceste bătrâne ziduri să răsune şi să se cutremure. Sări de pe scaun, rotindu-şi sabia pe deasupra capului. Şi ştiu unde este ascunsă comoara.

Cu o cheie căpătată de la Alice, care s-a uitat chiorâş la noi, de parcă eram o ceată de copii iresponsabili, luându-mă de mână şi trăgându-mă după el, Edmund ne-a condus printr-un pasaj tot mai prăfuit, până am ajuns în ceea ce fusese cândva o cameră de trecere, iar când a deschis uşa, am văzut că era folosită ca spaţiu de depozitare pentru rămăşiţele vieţilor trecute. Ne-am înghesuit înăuntru, femeile săltându-şi fustele şi ferindu-se de cuferele şi tablourile pline de praf. Edmund nici nu băgă în seamă praful, interesat de cu totul altceva.

— Să vedem. Studie lăzile şi boccelele. Vă poruncesc să deschideţi cuferele pentru că, dacă n-am fost informat greşit...

Am făcut aşa cum ni se ceruse, uitând repede de praf şi exclamând de admiraţie şi de surpriză, de parcă am fi fost nişte copii. Împachetate în cufere se aflau straturi peste straturi de costume croite pentru o procesiune regală de demult sau pentru o piesă de teatru.

— Ale cui...? am întrebat eu, analizând o mască reprezentând un fazan, pe care o ridicasem în dreptul feţei.

— Ale regelui Eduard, al treilea care a purtat acest nume. Lui trebuie să-i mulţumim... Sunt vechi. Dar o să ne facă să arătăm splendid, anul acesta.

Am scos costumele şi le-am scuturat de praf şi de pânzele de păianjeni. Erau într-o stare neaşteptat de bună, o abundenţă de veşminte, măşti şi aripi pentru a te împodobi şi transforma. În curând, întregul grup era costumat şi învăluit într-o splendoare înstelată şi aurită.

— Şi tu ce vei fi, regină Cat? a întrebat Edmund văzând că încă nu eram costumată – pentru că nu ştiam ce să aleg –, ci doar ţineam în mâini o bucată foarte lungă de catifea roşu cu negru, pusă peste un umăr.

Edmund era deja acoperit cu o pelerină plină de stele, de parcă ar fi fost un magician adevărat, iar pe chip avea o mască înfăţişând un leu, astfel că vocea lui avea o rezonanţă ciudată, iar ochii îi străluceau în capul leonin.

— Ce Dumnezeu e asta? am întrebat eu ridicând veşmântul greu. Nu-mi dau seama ce poate fi.

Edmund mârâi, încercând să pară feroce.

— Nu-ţi spun. Nu încă. Dar o să vezi în a douăsprezecea noapte. Acum, să revenim la tine.

— Nu ştiu... am recunoscut eu nefericită, înconjurată de atâta strălucire.

— Asta, cred. Luându-mi veşmântul roşu cu negru, îmi aşează pe umeri o pelerină argintie şi îmi puse pe faţă o mască înfăţişând un înger, pe care o legă cu panglici argintii. Întoarce-te!

I-am dat ascultare şi am simţit că îmi prinde ceva pe umeri.

— Ce faci?

Am încercat să întorc capul, dar n-am reuşit să văd – şi asta neclar, din cauza măştii – decât un voal întins pe un cadru de lemn.

— Îţi dau aripi, a răspuns el. Îngerii au nevoie de aripi. Şi mi-a şoptit la ureche: Cum ai zbura fără ele? Iar eu vreau să zbori, regina mea de argint.

Apoi veni în faţa mea. Şi, ducându-şi mâna la inimă, îmi făcu o plecăciune adâncă. I-am făcut la rândul meu o reverenţă. Eram regele şi regina.

Aşa am fost recreată, remodelată de Edmund Beaufort, un discipol în mâinile maestrului.

*

Prin decretul lui Edmund – şi pentru că am găsit destule pentru toţi –, cu ocazia festivităţilor am fost înveşmântaţi din cap până în picioare în robe verzi cu bogate broderii reprezentând pene de păun, de parcă am fi fost membrii unei secte stranii. Şi îmbrăcaţi astfel, zilele s-au contopit într-o beţie de încântare. Am jucat jocuri pentru care ne-

am deghizat – Sfântul Gheorghe omorând balaurul, regele Arthur descoperindu-şi sabia magică. Oare cum de Edmund a fost atât de adesea Sfântul Gheorghe sau regele Arthur? Ni s-a alăturat şi tânărul Henric, uimit, cu ochii mari ca nişte monede de argint, cu un cap de balaur cocoţat pe bucle, cu aripile atârnându-i strâmbe pe umeri, până când a adormit în poala mea, iar muzica a continuat în jurul lui. Am dansat la nesfârşit şi am fredonat cu braţele înlănţuite, cântând în cor colindele, în vreme ce Edmund interpreta versurile ca un tenor strălucit. Am străbătut traseul complicat alcătuit printre perne aşezate pe podea, pedeapsa pentru mişcarea vreuneia dintre ele fiind ascultarea unei porunci date de regele nostru nebun.

Eu am fost trimisă la bucătărie după vin şi bere, cerându-mi-se să le aduc eu însămi pentru o reală schimbare de roluri – regina care îşi serveşte supuşii. Lucru pe care l-aş fi făcut, doar că Edmund m-a însoţit şi a cărat el tăvile, indicându-mi să-l urmez purtând însemnele intendentului meu şi ducând Cupa Prieteniei, pe care am prezentat-o tuturor celor prezenţi, cu o reverenţă de servitoare.

Nimic nu se întâmpla fără ca el să fie implicat. Glume şi pozne, şi râsete. El stăruia, seducea şi fermeca într-o nesfârşită mişcare plină de tumult. Am mâncat şi am băut în picioare, fără să ne oprim şi să ne aşezăm la mese ceremonioase, iar într-o zi, când nori negri coborâră şi ne-ar fi putut alunga lângă foc, tinerii noştri au pus în scenă bătaia din a douăsprezecea noapte. Catifeaua roşu cu negru a acoperit armurile lor şi pe ale cailor, pe fundalul unei păduri de un verde aprins, creată din doisprezece coţi de pânză pictată cu flori şi cintezoi.

Printre săbiile care atacau şi copitele care tropăiau, Edmund a început să ţopăie îmbrăcat într-un costum cu

pene care reprezenta o pasăre aurie, trăsăturile lui pline de viaţă fiind ascunse în spatele unui cioc auriu şi a unei creste stacojii. Celor neatenţi le punea piedici cu toiagul său auriu. O glumă ridicolă, care i-a făcut pe toţi să râdă în hohote.

Eram epuizaţi, dar cine putea să nu-l admire? Cine putea să nu-l venereze, căzându-i la picioare?

— Trebuie să stau jos.

Pentru că mă dureau picioarele în urma unui dans furtunos, cu sărituri şi bătăi din picior, m-am trântit pe pernele de pe duşumea, gest care n-avea nici o legătură cu demnul ceremonial de la curte. Pantofii îmi roseseră călcâiele.

— O să dansăm până în zori, a decretat Edmund.

— Tu, poate. Dar eu...

— Eşti tânără. Nu eşti o văduvă bătrână, menită rugăciunilor şi broderiilor nesfârşite, indiferent ce ţi-ar spune Gloucester... E un păcat să te ascunzi de lume.

Mi-am ridicat privirea, nesigură din pricina naturii personale a remarcii care arăta înţelegere.

— Spune-mi că nu te distrezi. Jur că te distrezi, chiar dacă negi. Aveai de gând să negi, nu-i aşa?

— Eu...

M-am încruntat, serios răvăşită, dar el nu accepta nici o justificare.

— Când ai râs ultima dată, regină Cat? Când ai dansat? Când ai făcut nebunii fără să te gândeşti cine te-ar putea privi şi ţi-ar putea comenta purtarea sau decenţa?

— N-am mai făcut asta de când eram copil, am admis eu cu amărăciune. Când mă zbenguiam cu sora mea, fără nici o reţinere, fără nici o constrângere.

De atunci, niciodată. De atunci, viaţa mea fusese încătuşată într-un comportament decent şi corectitudine morală. Spre oroarea mea, lacrimi îmi înţepară pleoapele.

— Am uitat cum să mă joc. Iar acum, că sora mea a murit...

Conştientizarea faptului că o pierdusem pe Michelle şi a golului pe care îl lăsase în inima mea mă luă prin surprindere şi mă făcu să izbucnesc în lacrimi care mi se prelinseră pe obraji în vreme ce o jeleam din nou. Iar Edmund se lăsă pe vine lângă mine şi mi le şterse cu marginea mânecii mele.

— Nu trebuie să plângi, doamnă. Ar trebui să fiu alungat de lângă tine pentru că ţi-am pricinuit o asemenea suferinţă.

— Nu mi-ai pricinuit... am negat eu, trăgându-mi nasul şi îndepărtându-i mâna.

— Aş zice că am făcut-o. Şi îmi cer iertare. Pentru o clipă, îmi rămase alături, în tăcere. Apoi, îmi înălţă cu îndrăzneală bărbia, cu mâna sa. Eşti prea solemnă, prea circumspectă pentru o femeie frumoasă, care are – câţi ani ai? Fac pariu că n-ai mai mult de douăzeci şi patru de ani.

Încă tulburată, i-am ignorat întrebarea.

— Nu mi se îngăduie să fiu altfel decât solemnă şi circumspectă.

— Dar astăzi îţi este îngăduit. Îşi trecu degetul mare uşor, cu o încetineală care îmi atinse inima, peste conturul maxilarului meu, înainte de a-mi cuprinde mâna în palmele lui. Şi mâine. Şi poimâine – în fiecare zi până când tu vei spune stop. Nu eşti tu regina? Nu-ţi faci tu propriile reguli?

Am fost prea surprinsă pentru a răspunde atunci când mă sărută în mijlocul palmei.

— Eşti regina mea, a rostit el înainte de a-mi da drumul. Cea mai mândră dintre regine. Iar eu te voi sluji cu dăruire.

În zilele acelea, cu toţii am purtat măşti în cea mai mare parte a timpului. Eram creaturi fermecate, legate prin fire nevăzute, obiectele inteligentei vrăjitorii a lui Edmund. Unii dintre noi s-au prefăcut a fi lei, alţii, fazani, câţiva au adoptat trăsăturile aurite ale zeilor asemănători cu oamenii. Eu mi-am păstrat chipul argintiu de înger şi aripile, când m-a cuprins nebunia.

Atenţie la măşti.

Cât de multă libertate ne îngăduie când suntem anonimi în spatele chipurilor pictate. Trăsăturile mele erau ascunse, motiv pentru care mă purtam de parcă nimeni nu ştia cine eram. Fireşte, toată lumea ştia, dar eu tot mă purtam aşa cum aveam chef, renunţând la constrângerile lui Gloucester. Şi, într-un mod foarte ciudat, privirea mi s-a

îngustat, iar ochii mi s-au obişnuit să se uite prin cele două deschizături ale măştii de înger. Cât de des umplea Edmund acel limitat câmp vizual? Prea des, ar fi putut spune unii. Pentru mine era însă o adevărată încântare.

Dar, în cele din urmă, a venit momentul să dăm jos măştile. S-a stabilit ca, la miezul celei de-a douăsprezecea nopţi, să ne adunăm în Camera Pictată şi să le dăm jos. Bănuiesc că a fost un moment cu adevărat festiv –, dar eu nu m-am aflat acolo. Atrasă de Edmund, am fost ademenită fără efort pe metereze, unde gerul argintase zidurile, iar companionul meu m-a învelit, cu tot cu aripile de înger, în căldura mantiei sale îmblănite.

Acolo, Edmund mi-a dat jos gluga de pe cap şi a dezlegat panglicile argintii.

— Regina mea de aur, a murmurat el lângă obrazul meu, în vreme ce degetele lui dezlegau panglicile, despletindu-mi în acelaşi timp şuviţele de păr.

— Tu încă mai eşti o pasăre mare! l-am acuzat eu, făcând un efort să respir normal.

— Lucru care poate fi îndreptat.

Şi-a scos masca aurie, cu ciocul ei crud. Şi, ca într-o imagine în oglindă, am ridicat mâna pentru a-i netezi părul ciufulit. Doar că el mi-a prins mâna şi a lipit-o de damascul bogat, care îi acoperea inima. Îi bătea cu putere şi ritmic, ispititor sub palma mea.

Am îngheţat, un ţipăt oprindu-mi-se în gât.

— Ei bine? a întrebat el. Ce crezi?

— Mi-e frică să mă gândesc.

Şi m-a sărutat pe gură.

— Mă iubeşti? a vrut să ştie.

Am clătinat din cap, cu un fior de teamă pe sub piele.

— Vrei să ştii dacă eu te iubesc? a întrebat din nou, cu ochi strălucitori în lumina lunii.

— Nu, am şoptit eu.

— Aş spune că minţi. Buzele lui îmi mângâiară obrazul. Vrei să ştii dacă te iubesc?

— Da.

— Ei bine, da. Acum, tu trebuie să mă săruţi.

L-am sărutat.

— Aşadar, mă iubeşti, regină Cat?

— Da. Dumnezeu să mă ajute, da.

Edmund îşi desfăcuse mâinile cu degete fine, iar eu îmi pusesem inima în ele.

Edmund Beaufort mă iubea. Iar eu, într-o doară, ezitând la început, iar apoi cu paşi tot mai repezi, m-am îndrăgostit de el. Doream să-l iubesc şi mi se părea atât de ridicol, de nebunesc, de prostesc de uşor s-o fac. Doream să trăiesc tot ce nu ştiusem niciodată despre iubire, tot ce nu reuşisem să trăiesc cu Henric, ştiind că nu voi fi respinsă.

Edmund mă iubea şi nu făcea nici un secret din asta. Trăiam din plin fiecare clipă de încântare. Eram cu adevărat egoistă.

Până în a douăsprezecea noapte, îmi pierdusem inima, sedusă de glumele lui meşteşugite şi de atacul dârz asupra sentimentelor mele. Nu dorisem să cedez unei dorinţe atât de copleşitoare, însă Edmund Beaufort îmi furase inima şi o dusese atât de departe, încât nu mai puteam să o recapăt. Când m-am întors în camera mea, iar Guille mi-a dat jos aripile pentru ultima oară, a exclamat că erau îndoite şi stricate, peste putinţă de a fi reparate. Dar ce conta? Eram iubită şi iubeam la rândul meu. N-am putut dormi din pricina tumultului din pieptul meu, iar venirea zorilor nu l-a domolit deloc. Nici n-aş fi vrut.

Sfârşitul festivităţilor ar fi trebuit să aducă sfârşitul magiei, nu-i aşa? Dar nu s-a întâmplat asta. A douăsprezecea noapte a fost abia prologul unei sărbători a tuturor simţurilor. Iubirea mă ardea ca un foc. M-am lăsat de bunăvoie pradă flăcărilor ei, ignorând împunsătura dureroasă când el flirta cu altcineva, suportând fierbinţeala pătrunzătoare a apropierii lui pentru că nici nu voiam să fie altfel. Ochii mei nu-l vedeau decât pe el, gura mă furnica de dulceaţa lui, ca şi cum aş fi gustat dintr-un fagure de miere. Edmund Beaufort a schimbat toate reperele existenţei mele solitare, iar eu l-am invitat de bunăvoie să intre, ţinând pasul cu el pe măsură ce-mi transforma lumea singuratică într-un loc al frumuseţii şi dorinţei. Ţesuse o plasă argintie în jurul meu, dar n-am fost sedusă împotriva voinţei mele. Am fost o participantă veselă în timp ce el devenea stăpân pe toate simţurile mele.

Cât de îndrăzneţi am fost? Cu ce îndrăzneală nemaipomenită am căutat să ne satisfacem pasiunea pe măsură ce noul an înmugurea? Când răsuflarea lui mi-a zburlit părul, iar buzele lui mi-au mângâiat ceafa, am dat la o parte mult preţuita reputaţie. În dorinţa mea, eram la fel de uşuratică precum orice femeie uşoară de la curte, pentru că sărutările lui erau la fel de îmbătătoare precum vinul bun, la fel de ameţitoare ca marţipanul favorit al tânărului Henric. Alunecarea degetelor lui pe conturul maxilarului meu până la adâncitura sensibilă de sub ureche mi-a trezit dorinţa în pântec.

Cum a fost posibil să întreţin o relaţie amoroasă sub ochii întregii curţi, în mijlocul unui palat regal în care abundau curteni şi servitori, paji şi gărzi, slujnice şi dădace ale regelui? Cum a fost posibil ca o femeie sechestrată, căreia i s-a poruncit să trăiască viaţa plină de castitate şi respectabilitate a unei călugăriţe să se întâlnească în secret cu un bărbat plin de viaţă, dinamic, care i-a pus pe jar inima îngheţată? Cum era posibil să împiedici limbile vulgare să vorbească sau pe un bărbat hotărât să caute compania femeii pe care o dorea, deşi ea era îngrădită de rolul pe care ea era obligată să-l joace? Pentru că Edmund Beaufort mă dorea. Mi-a alungat orice îndoială atunci când ochii lui mi-au zâmbit, iar degetele noastre s-au împletit.

Cum a fost posibil? Nu a fost deloc dificil atunci când James şi toţi prietenii lui au plecat după Anul Nou. Nu am dovedit noi că era simplu? Când palatul unui rege nu este o curte regală, ci o simplă casă adaptată nevoilor unui copil mic, unde nu există nici un ceremonial, nici o apariţie publică, nici o vizită a vreunui ambasador străin, ci doar o atmosferă liniştită, este foarte uşor. Nimeni nu caută scandalul şi bârfa într-o existenţă atât de retrasă. Era ca şi cum te-ai fi aşteptat să găseşti un prădător primejdios

infiltrat într-un cuib perfect construit, destinat confortului unui puişor preţios. Eu eram regina-mamă perfectă, Henric era tânărul rege care creştea şi îşi învăţa lecţiile, iar Edmund, iubitul văr regal, avea tot dreptul să viziteze după bunul plac casa tânărului rege, aducând daruri şi un aer proaspăt din lumea exterioară, de la Westminster şi de mai departe.

Tânărul Henric aştepta sosirea lui cu o plăcere inocentă, plin de bucurie când Edmund îl ridica sus de tot şi îl rotea până când începea să ţipe entuziasmat. O corabie de argint, având toate pânzele întinse şi pusă pe patru roţi, se dovedi a fi jucăria perfectă. Tânărul Henric îl adora pe vărul Edmund.

La fel şi eu.

Aşa că Edmund a devenit un vizitator frecvent la Windsor şi discutam folosind cuvinte care să nu poată fi înţelese de un observator întâmplător. Doar câte o privire, o atingere a vârfurilor degetelor când el îmi întindea un pahar cu vin sau o atingere cu grijă plănuită a tunicii lui de rochia mea. Un zâmbet pe deasupra unei pagini cu litere înflorite, a unei cărţi preţioase. Nu ne făceam promisiuni extravagante, care nu puteau fi ţinute. Iubirea noastră se rezuma strict la prezent. Tot ce-mi doream era să fiu cu el, iar el să fie cu mine.

— Tu eşti eu, iar eu sunt tu, a murmurat el la urechea mea.

Cu mâini şi gură pricepute, mi-a alungat umbrele din minte.

Aşadar, eram cu câţiva ani mai în vârstă decât el. Cu toate astea, experienţa lui Edmund era mult mai mare decât a mea. El era un adevărat Beaufort, încrezător în sine şi ambiţios, crescut pentru a-şi cunoaşte talentele şi a le dezvolta prin toate mijloacele posibile – sângele regesc, recunoscut prin lege, curgea cu putere prin venele sale. Şi totuşi, cât de subtil putea fi, deşi era atât de tânăr, cu toate că eu aş fi crezut că stăpânirea de sine avea să fie alungată de dragostea de viaţă. Scandaloasele sale planuri pentru a douăsprezecea noapte mă făcură să-mi fac griji pentru reputaţia mea, însă am constatat că nu era cazul. Adevărat, m-a luat pe sus, ca o frunză purtată de apele râului, refuzând a-mi îngădui să stau pe gânduri la marginea vârtejului, refuzând a-mi îngădui să rămân pe loc şi să reflectez, dar totuşi nu mi-a pus niciodată reputaţia în joc, etalând-o pentru a fi examinată de ochi curioşi şi vulgari.

Pentru că a revărsat toată dragostea peste arida mea existenţă, i-am mulţumit în tăcere, din adâncul inimii trezite din nou la viaţă, pentru compasiunea faţă de situaţia mea. Când braţele lui m-au cuprins alcătuind un scut în faţa lumii, m-am agăţat de el.

— Nu gândi, mi-a spus el încă o dată. Nu-ţi face griji că lumea te va condanga. Dansează cu mine, regină Cat. Râzi şi bucură-te de tot ce-ţi poate oferi viaţa.

Dar, în public, niciodată nu a încălcat graniţa decenţei. A dansat şi cu domnişoarele mele. N-a manifestat niciodată nevoia de a mă împinge dincolo de limitele neexperimentate ale dorinţelor mele. Cel puţin nu până în acel moment.

Uneori, singură în patul meu, puneam la îndoială fericirea copleşitoare care pusese stăpânire pe mine. Oare o meritam? Poate că trebuia să nu mă grăbesc, poate că era greşit să-i îngădui lui Edmund să-mi dicteze ce să vreau şi să îmi facă programul zilelor. Poate că trebuia să-mi fac griji că lumea avea să mă condange. Văzusem consecinţele bârfelor crude asupra vieţii mamei mele. Poate că trebuia să ştiu că nu era bine să calc pe urmele ei primejdioase...

Dar apoi, când îi auzeam vocea transformându-se în râs, se alegea praful de hotărârea mea de a fi cumpătată.

Mi-am dorit în treacăt să-l am pe James alături, un confident valoros pentru o minte tulburată, însă James îşi îndeplinise dorinţa cea mai dragă inimii sale: el şi Joan erau căsătoriţi acum şi, nebuni de fericire, se stabiliseră în Scoţia. M-am bucurat pentru el. Mintea mea nu era tulburată şi parcă aveam aripi la picioare, de bucurie.

Cât de multe locuri secrete puteau fi descoperite într-un palat regal, pentru ca doi îndrăgostiţi să fure un moment de intimitate? În Windsor, le ştiam pe toate. Puteam să merg pe urmele paşilor noştri din acel an şi să indic pe pietrele pavajului fiecare loc binecuvântat unde iubirea noastră devenise mai puternică, mai intensă. Mi se tăia răsuflarea amintindu-mi cum Edmund îmi cucerise simţurile sub fiecare arcadă şi grindă sculptată. Cu câtă grijă, cât de ingenios erau puse la cale acele întâlniri. Vina mea, dacă vină era, a fost la fel de mare ca a lui, pentru că eram complice de bunăvoie, ademenită de bogăţia versurilor care se revărsau de pe buzele lui. Sufletul meu trist strălucea acum de lumină, vibrant şi însufleţit de o fanfară a culorilor.

„Buzele tale sunt fermecate,

Cu ele alungi toată durerea inimii mele...”

Acolo, exact acolo unde cotesc scările din marele Turn Rotund, pe care am urcat de la parter la primul etaj. Unde lumina care intra pe fereastra îngustă nu era puternică, unde se auzea ecoul paşilor care s-ar fi apropiat din oricare direcţie.

„Iubirea ta şi iubirea mea

îşi ţin tovărăşie una alteia...”

În spatele paravanului sculptat din capela Sfântului Gheorghe – un loc atât de sacru pentru a celebra dragostea noastră lumească prin săruturi încinse de pasiune. Acolo am stat – eu tremurând în braţele lui – ascunşi de frunzele şi florile create de un meşteşugar care habar n-a avut că lucrarea lui va ascunde obrajii îmbujoraţi ai reginei Angliei şi pe iubitul ei.

„Iubirea ta e

o alinare ce nu se poate compara cu nimic...”

În calma solemnitate a capelei regelui, când clericii erau ocupaţi cu treburile lor şi nu aveau timp să se bucure de relaxare, ne plimbam mână în mână şi vorbeam despre... Nu-mi amintesc ce ne spuneam, ci doar felul cum mâna lui o atingea pe a mea, felul în care degetele lui se împleteau cu ale mele, palma lui dură şi cu bătături din pricina sabiei şi a hăţurilor. Şi, fascinaţi unul de altul, ne plimbam pe lângă ziduri, atunci când gălăgioşii corişti erau neatenţi, cufundaţi în îndatoririle lor, vocile lor înălţându-se într-o

miraculoasă polifonie care acompania sonor suspinele noastre.

„Adam a căzut,

A căzut adânc în păcat;

Patru mii de ierni,

El a considerat că nu sunt prea multe.”

O trimitere dulce-amară. Eu căzusem prea adânc într-un păcat la care nu aveam nici o dorinţă să renunţ. Cuvintele aproape că erau prea frumoase pentru a le putea suporta.

„Şi totul pentru un măr,

Un măr pe care l-a luat,

După cum au aflat învăţaţii

Scris într-o carte.”

Iar Edmund, maestru al tuturor scamatoriilor miraculoase, mi-a calmat dorinţa atunci când pasiunea a devenit prea puternică, atunci când respiraţiile noastre au fost prea excitate. Ca şi cum el ar fi pus totul la cale – şi probabil chiar o făcuse, pentru că îl credeam capabil de orice –, a scos un măr din mânecă, roşu-aprins, pe care mi l-a oferit de parcă ar fi fost o piatră preţioasă. L-am împărţit felie cu felie, după ce l-a tăiat cu cuţitul. Mi-a lins sucul de pe degete – până când dorinţa s-a stârnit din nou, iar eu m-am gândit că nu pot exista fără el.

Pereţii Vechii Săli, transformată cu ani în urmă într-o cameră pentru uzul personal al regelui, dar acum

neocupată, până când tânărul Henric nu avea să împlinească vârsta potrivită pentru a o folosi, ne ofereau un spaţiu vast. Aici, unde puteam fi văzuţi, eram mai discreţi, îngăduindu-ne doar câte o atingere a degetelor. Cele douăzeci de ferestre ale sălii nu ne protejau de priviri, aşa că nu ne sărutam aici. A, dar în intimitatea Camerei Trandafirului, lucrurile stăteau altfel. Veşmintele noastre nu se zăreau pe fundalul zugrăvelii albastre, verzi şi purpurii, şi a strălucirii foiţelor de aur, ascunşi ca nişte fluturi pe o floare luminoasă. Trupurile noastre erau astfel libere să se atingă şi să se agaţe unul de altul.

„Iubirea ta şi iubirea mea

Vor fi de neclintit în loialitatea lor

Şi nicicând nu se vor despărţi...”

Poate că, pe măsură ce lunile treceau, am devenit mai îndrăzneţi. În odaia reginei Philippa erau oglinzi pe toţi cei patru pereţi. Aici, ne-am provocat soarta, trupurile noastre contopindu-se într-un sărut pasional, mâinile lui Edmund apucând faldurile de mătase, mângâindu-mi scobitura taliei, arcuirile pieptului şi ale şoldurilor, totul multiplicat iarăşi şi iarăşi, din fiecare parte.

Şi toate celelalte momente, gustul dulce, parfumul lui...

Mă împiedicau să dorm când dorinţa mă cuprindea, iar amintirea atingerii lui mă făcea să simt un foc în pântec şi îmi transforma sângele în aur topit. Sala de dans unde – cu ocazia unei petreceri improvizate, aranjată de Edmund din simplul motiv că el considera curtea a fi un loc plictisitor – am dansat şi ne-am atins pentru că era îngăduit. O goană râzând cu răsuflarea tăiată pe scările din Turnul Rotund,

din care ceasul cu greutăţi al regelui Eduard ne anunţa orele, braţele sale mişcându-se încet, iar mecanismele ticăind în timp ce noi suspinam, ne sărutam şi ne mângâiam. O cameră de audienţe părăsită de toţi, cu excepţia noastră. Casa de la porţile castelului, un loc primejdios de aglomerat deoarece era intrarea în palat, ne-a îngăduit totuşi să schimbăm o privire atât de plină de dorinţă, încât pielea mea albă s-a colorat intens. Sau aleea acoperită dintre marele hol şi bucătării, pe care circulau slujnicele şi pajii, dar care nu era atât de aglomerată încât noi să nu putem zăbovi...

Iar când vremea era îngăduitoare, grădina privată, cu joasele sale garduri vii şi plante aromatice, ne-a ascuns în umbra adâncă a masivului Turn Salisbury. Sărutările lui Edmund au devenit mai pătimaşe, până când toate simţurile mele au fost îmbătate de el.

Cine mă putea învinovăţi că mă azvârlisem cu capul înainte într-o iubire delicioasă? Edmund Beaufort era vrăjitorul care adusese bucurie în inima mea tristă. Melancolia mea hibernală, în loc să revină la începutul anului, a dispărut în uitare, ca un fum împrăştiat de o adiere uşoară. Un gest atât de simplu ca mângâierea limbii lui Edmund în palma mea a alungat-o cu totul, într-atât încât nici nu-mi mai aminteam profunzimile nefericirii în care mă cufundasem cândva. În acel an, am trăit într-o altă lume, aşteptând următorul moment când aveam să-l văd, apoi pe următorul şi pe următorul. Cu pielea furnicându-mi, cu respiraţia întretăiată, trăiam pentru fiecare clipă petrecută împreună, ducându-i dorul atunci când trebuia să lipsească. O plăcere febrilă mă cuprinsese – ce altceva să fi fost dacă nu o febră? Dacă asta era, o acceptam cu plăcere. Mi-am petrecut dansând acele zile.

Când tânărul Henric a fost făcut cavaler, sabia lui John de Bedford atingându-i uşor umărul de copil de patru ani, nu mi-am putut stăpâni mândria şi încântarea. Radiind fără îndoială, i-am zâmbit lui Edmund, care se afla în mulţime, fericită să-mi împart plăcerea cu un bărbat asemenea lui. El era un Beaufort, un bărbat de rangul meu, un bărbat important. Un bărbat cu potenţial la curtea Angliei. Era cu adevărat demn de dragostea mea.

Secretul n-a putut fi ţinut multă vreme. Discreţia nu stătea în firea unui tânăr care abia împlinise douăzeci de ani şi nici în a unei neobosite regine rămase văduvă, aşa că ne-am expus indiscreţiei celor de la curte şi, în cele din urmă, am fost descoperiţi. Au început zvonurile, câte o şoaptă, câte o privire furişată în direcţia noastră, apoi şoapte care se stingeau când intram într-o încăpere.

— Nu este înţelept, doamnă.

Alice, prima care şi-a exprimat dezaprobarea, a fost severă.

— Este extraordinar, am replicat eu stând la fereastra camerei mele, înfigând un trandafir de toamnă, un dar, în nodul cingătorii şi fredonând versurile cântate de Edmund, desfătându-mă cu sentimentele dulci.

„Ia acest trandafir, o, Rose,

Fiindcă aceasta este floarea dragostei,

Iar prin acest trandafir,

Iubitul tău captiv este...”

— N-o să iasă nimic bun din asta.

Pe chipul lui Alice se citea în continuare reproşul, iar tonul era critic.

— De unde ştii?

M-am răsucit, privirea mea iubitoare urmărindu-l pe Edmund, care se afla în curte şi încălecase pe cal pentru a pleca la Londra.

— Trebuie să puneţi capăt, doamnă.

— Dar de ce?

Nu vedeam nici un motiv pentru care să fac asta. Absolut niciunul.

— Prevăd că veţi fi nefericită.

— Dar sunt fericită acum.

— Doamnă, este o greşeală!

Am ignorat-o.

Intendentul meu, de obicei taciturn, mi s-a părut mai sumbru decât altădată, în timp ce supraveghea scoaterea tapiseriilor din galerie, pentru a fi curăţate.

— Este vreo problemă, master Owen? l-am întrebat.

Nici eforturile slujitorilor supravegheaţi de el, nici starea scenei silvestre, în care domni şi doamne cântau, nu meritau încruntarea lui.

— Nu, doamnă.

A făcut o plecăciune, iar apoi şi-a proptit din nou pumnii în şolduri.

— Crezi că va fi dificilă îndepărtarea prafului?

— Nu, doamnă.

— Oare crezi că a fost mâncată de molii?

M-am apropiat pentru a vedea dacă nu existau găuri în tapiserie.

— Nu, doamnă. Şi, dacă îmi permiteţi să vă dau un sfat, poate că ar trebui să vă ţineţi la distanţă.

Am plecat de-acolo. Nu-mi puteam imagina ce-l deranja pe master Owen. Sau poate că puteam.

Edmund se întoarse.

— A început să se vorbească.

L-am întâlnit pe scări şi l-am avertizat în vreme ce păşeam unul lângă altul, atenţi să păstrăm o distanţă de un braţ între noi, de-a lungul galeriei. Pentru o clipă, pe chipul lui a apărut o expresie reţinută, dar apoi a zâmbit şi am întrezărit ceva ce n-am putut interpreta decât ca fiind aroganţa Beaufort.

— Lasă-i să vorbească. Nu-mi pasă. Şi nici ţie să nu-ţi pese, iubita mea...

Dorinţa arzătoare din ochii lui, căldura gurii sale pe degetele mele, admiraţia când m-a condus la cină m-au asigurat că, într-adevăr, nici mie nu-mi păsa. Nu vedeam nici o primejdie pentru noi.

Până când...

— Vino în patul meu, regină Cat... a şoptit el după ce menestrelii s-au retras, iar curtenii mei s-au ridicat de la masă, lăsându-ne singuri pentru câteva clipe. Lasă-mă să-ţi dovedesc iubirea ce ţi-o port, dacă te îndoieşti cumva de ea. Îngăduie-mi să te venerez cu trupul meu...

Invitaţia, cu tot ce implica ea, declanşă un fulger de dorinţă care mă străbătu din cap până în picioare, făcându-mă să mă aprind toată. Privindu-l fix, am tras anevoie aer în piept.

— Nu pot.

— Atunci, trebuie să vin eu în al tău.

Am clătinat din cap, conştientă că Alice mă privea încruntată, din pragul uşii, unde zăbovea ţinându-l pe tânărul Henric de mână.

— Invită-mă! mi-a cerut el. O să vin la tine când toată lumea din palat va dormi. Şi îţi promit că n-o să regreţi. Nu suntem noi doi făcuţi pentru dragoste...?

Am căutat disperată un răspuns, izbutind doar să zic:

— N-o s-o fac... Tu n-o să...

— Ba o s-o fac. M-a luat de mână, aparent doar politicos, pentru a mă ajuta să cobor de pe platforma pe care se afla

masa. Nu mai pot continua jocul ăsta de-a şoarecele şi pisica pentru că pisica doreşte şoarecele de aur.

Era prea mult. Prea curând. Panica a stins flăcările. Am încercat să zâmbesc, pentru ca nimeni să nu bănuiască vorbele lui sau pe ale mele.

— Nu pot. Trebuie să înţelegi că nu pot. Nu-ţi dai seama cum se va răzbuna Gloucester dacă îmi distrug reputaţia?

Strânsoarea mâinii lui se înteţi atât de tare, încât am tresărit.

— Mă refuzi? Sprâncenele lui se înălţară într-un mod bizar. Cum poţi face asta când noi suntem meniţi să fim împreună?

— Da. Da, refuz. Iartă-mă...

— Te avertizez, nu voi renunţa. Vocea îi era coborâtă, dar îmi sărută degetele cu o intensitate care îmi alungă orice îndoială legată de pasiunea lui sau de întrezărirea furiei trecătoare de pe chipul lui. Mi-ai dat o sarcină dificilă. La fel de dificilă precum cea primită de cavalerii regelui Arthur. Dar nu voi renunţa. Te voi cuceri, doamnă. Voi asedia castelul şi voi învinge. N-o să mă recunosc niciodată învins, pentru că nu pot trăi fără tine.

Eliberându-mi mâna şi dându-se îndărăt, Edmund făcu o plecăciune. L-am privit îndepărtându-se. Când ajunse la uşă, se uită înapoi şi făcu o altă plecăciune. Strălucirea luptei i se zărea în ochi.

Când am participat la liturghia de a doua zi, am fost informată de intendent, cu chipul impasibil, că lordul

Edmund a părăsit Windsorul în zori. Nu spusese că avea să se întoarcă.

Aşadar, mă părăsise. Mă părăsise pentru că nu voiam să mă duc în patul lui sau să-l invit în al meu. Se înfuriase şi plecase la Londra – sau oriunde în altă parte – doar pentru a mă pedepsi pentru că îl refuzasem.

Fusese oare Edmund Beaufort refuzat vreodată?

Mă îndoiam, dar nu puteam accepta un angajament faţă de care eram atât de nesigură. Şi de ce să nu mă culc cu el? Nu eram virgină, dar nici să fac un pas atât de important... Nu puteam. Nu îmi pierdusem minţile de-a binelea, iar raţiunea îmi spunea să nu-mi expun reputaţia la acuzaţiile unui scandal, care să mă dea pe mâinile lui Gloucester şi ale Consiliului Regal. Cine ştie ce măsuri ar fi luat împotriva mea, dacă ajungeau să considere că acţiunile mele îl discreditau pe tânărul rege în vreun fel? Făcusem ce era bine.

O, dar îmi era dor de el. Tânjeam să-i simt braţele cuprinzându-mi trupul, mângâierea cuvintelor pe gât. Poate că distrusesem singura şansă la fericire, darul strălucitor oferit de palmele întinse ale lui Edmund. Totuşi, ştiam că n-o făcusem. Ştiam că nu-l văzusem pentru ultima dată pe Edmund Beaufort. Devenisem Sfântul Graal pentru el şi ştiam că nu va renunţa până nu voi ajunge în braţele lui.

Plecarea neaşteptată a lui Edmund le oferi domnişoarelor mele prilej de speculaţii, iar pe Alice o făcu să răsufle uşurată. După două zile în care am fost obiectul interesului lor, fiind urmărită pentru a vedea dacă nu mă sting de

pasiune neîmpărtăşită, i-am informat pe cei din anturajul meu că doresc să vizitez castelul Leeds, proprietatea primită ca zestre, locul unde lady Ioana fusese cândva ţinută prizonieră. Am considerat că acea reşedinţă izolată se potrivea cu starea mea de spirit, liniştită cum era, ferită de lume, un loc unde nici curtea şi nici domnişoarele nu aveau să mă însoţească.

Şi dacă Edmund Beaufort descoperea absenţa mea şi dorea să mă vadă?

În inima mea, am ştiut că mă va urma.

I-am transmis poruncile mele lui master Tudor, care le-a primit cu un chip inexpresiv, iar a doua zi, micul meu anturaj a pornit la drum, însoţit de intendent şi de câţiva soldaţi care alcătuiau o escortă rigidă şi tăcută. Instalată la Leeds şi având-o doar pe Guille pentru a mă servi, m-am învăluit în singurătate. În fiecare dimineaţă, urcam pe metereze şi priveam spre Londra cu inima plină de speranţă.

Eram la fel de capabilă ca iubitul meu să fac faţă unei provocări. Aveam să vedem cât de puternică era dragostea lui pentru mine.

— M-ai părăsit! l-am acuzat eu, în timp ce îşi făcea apariţia cu paşi hotărâţi în holul de la intrare. Cunoşteam rolul pe care aveam de gând să-l joc. Nu avusesem prea mult de aşteptat – de fapt, mai puţin de şapte nopţi – până la venirea lui Edmund, ceea ce era satisfăcător de repede, însă mi-a făcut plăcere să nu fiu conciliantă. Mi-a făcut plăcere să-i văd paşii ezitând pentru o clipă atunci când i-am vorbit cu ceea ce ar fi putut să fie interpretat ca arţag.

Ai plecat de lângă mine şi m-ai făcut să devin subiect de bârfe vulgare, am adăugat eu, în caz că nu-şi dăduse seama de efectul plecării sale rapide.

— Ai fost crudă. Mi-ai refuzat invitaţia. Mi-ai respins iubirea, mi-a răspuns Edmund printre dinţii încleştaţi.

Era înfierbântat şi transpirat din cauza goanei călare, cu ochii sălbatici şi părul ciufulit când îşi dădu jos capişonul. Era absolut fermecător.

— Nu am putut face ce mi-ai cerut, am rostit eu cu fermitate.

— Nu mă iubeşti suficient? De sărutările mele te bucuri. Există o limită a iubirii tale, doamnă?

O, cuvintele lui erau acuzatoare.

— Nu există nici o limită, am replicat eu. Ştii că te iubesc, dar nu mai ştiu dacă tu mă iubeşti.

— Consider că a fost crud să mă respingi atât de făţiş.

Am fost surprinsă de răceala şi de încrederea din vocea mea. Ştiam că aveam dreptate să-l refuz. Gândul că Gloucester îmi putea judeca moralitatea mă îngrozea încă, aşa că am rămas neclintită când am întâlnit privirea furioasă a lui Edmund.

— Eşti foarte rece, a remarcat el.

— Sunt rănită.

Întinse mâna cu un gest poruncitor. Mi-am dus mâinile la spate.

Luându-mă prin surprindere, în loc să văd frustrare sau chiar mânie, chipul îi fu iluminat de un zâmbet care îmi făcu inima să cânte.

— Mă trimiţi la plimbare? a întrebat el.

— Da, am spus eu, dar inima mea s-a cutremurat.

— Te aştepţi să-mi cer scuze? a vrut să ştie.

Bănuiam că nu cunoaşte semnificaţia cuvântului.

— Crezi că ar trebui? Am strecurat intenţionat puţină asprime în tonul meu. Cum poţi să-mi faci atât rău, Edmund? Şi eşti atât de necugetat, încât nici nu-ţi dai seama de ce trebuie să-ţi ceri scuze.

— Iubirea nu e iubire fără suferinţă.

— Nu te cred.

Edmund se năpusti şi îmi apucă o mână – pentru că i-am îngăduit –, apoi începu să recite:

— Iubirea fără durere şi fără teamă/Este foc fără flăcări şi fără căldură/Zi fără lumină, stup fără miere /Vară fără floare, iarnă fără îngheţ...

— Ce înseamnă asta? am întrebat ridicându-mi bărbia, ca şi cum nu aveam dispoziţia necesară pentru asemenea sentimente.

De fapt, mă încântaseră, dar m-am ţinut tare pe poziţie.

— Înseamnă că iubirea trebuie să aibă parte de durere pentru a face fericirea mai intensă. Edmund îmi duse

degetele la buzele sale. Vino în patul meu, regina mea de aur.

— Nu vin.

— Trebuie să plec iarăşi?

Am ridicat nepăsătoare din umeri.

— Nu mă las intimidată, Edmund...

— Te implor, măreaţa mea regină Cat. Ai milă...

Am clătinat din cap. Şi nici înduioşată nu doream să mă las, cu toate că nu puteam concepe să nu-l mai văd niciodată, să nu-l mai ating, să nu-i mai savurez gura lipită de a mea. Dar ştiam că nu mă va mai părăsi...

— Vorbeşte-mi. Edmund îşi lipi buzele de pielea fină de la încheietura mâinii mele, în locul unde pulsul îmi bătea cu putere. Vino în patul meu, îndărătnica mea iubire. Cine să ştie...?

— Nu.

— Gura ta m-a provocat/Sărută-mă, sărută-mă dulce!/Ori de câte ori te văd, mi se pare...

— Nu te provoc.

— Ba da. Refuzul tău îmi provoacă nebunie. Dă-mi un sărut dulce, dulce, sau două, sau trei...!

Încă ţinându-mă de mână, în cizmele şi pantalonii de călărie pătaţi cu noroi, Edmund se lăsă într-un genunchi, cu capul aplecat.

— Nu mă ruga din nou, i-am cerut eu încercând să mă îndepărtez. Pentru că n-o voi face.

Şi totuşi, simţeam că starea lui de spirit se schimbase, că flirtul dispărea. Încet, privirea lui se ridică spre a mea.

— Caterina.

Nu exista nici urmă de glumă în felul în care îmi rostise numele şi nici vreo urmă de lumină în ochii lui. Nu-l văzusem niciodată atât de serios. Chiar renunţase la mine? Poate că îmi va cere iertare şi îmi va spune că greşise la urma urmelor, că sentimentele lui pentru mine se dovediseră a fi ceva trecător. Mâna mi se încordă în a lui, dar l-am privit cu fermitate, pentru a-mi ascunde fluturii din stomac.

— Vrei să te măriţi cu mine, Caterina?

Mi se tăie respiraţia.

— Să mă mărit?

— De ce nu? Ne iubim. Nu m-aş însura cu altcineva. Sprâncenele lui coborâră. Doar dacă tu nu cumva te gândeşti la alt bărbat...

— Nu... nu.

— Atunci, te măriţi cu mine?

— Nu... Am făcut un efort pentru a-mi exprima gândurile. Trebuie să mă gândesc, Edmund...

— Atunci, gândeşte-te şi la asta.

Se ridică, mă trase în braţele lui şi mă sărută îndelung şi cu pasiune. Nu m-am opus. El era al meu, iar eu eram a lui.

În noaptea aceea, singură în camera mea, ghemuită pe pernele de la fereastră, cu o singură lumânare aprinsă şi având doar căţeluşul drept companie, m-am gândit cum ar fi să fiu măritată cu Edmund Beaufort. Nu ar exista nici un moment de plictiseală, am decis eu pomenindu-mă zâmbind larg. Ar fi o căsătorie cât se poate de respectabilă, cu un bărbat stimat la curte. Edmund avea să fie un bărbat de care să mă mândresc şi pe care să-l admir. Iar asta ar fi reciproc. Nu mi-a spus el că mă admiră? Că sunt regina lui de aur? M-am cutremurat la gândul de a afla dragostea fizică în braţele pricepute ale lui Edmund. El nu m-ar abandona niciodată şi nici nu m-ar desconsidera. Mă iubea.

Dar avea să continue viaţa noastră la fel de incitant? Avea să continue să mă copleşească el cu poezii şi complimente extravagante, să mă ademenească în cotloane ascunse, pentru a mă săruta până mi se tăia răsuflarea? „Viaţa reală nu este aşa, mi-am spus singură. Nu poţi să stai cu răsuflarea tăiată pentru totdeauna.”

Dar de ce nu? El mă iubea. Făcea să mi se înmoaie picioarele.

— Ei bine? Te măriţi cu mine, regină Cat?

În dimineaţa următoare, Edmund aştepta în faţa camerei mele, cu umerii sprijiniţi de perete. Nu ştiam cât timp mă aşteptase, dar, desigur, probabil că nu-i fusese greu să

descopere programul zilelor mele la castelul Leeds. Era îmbrăcat impecabil, cu o cămaşă imaculată, cu cizme lustruite, cu o tunică până la şolduri, impresionant de bogată, după cum intenţionase. Îmi făcu o plecăciune adâncă, aşa cum m-am aşteptat. Penele de păun de pe pălărie măturară podeaua.

— Te implor, alungă-mi nefericirea. Mărită-te cu mine, iar eu voi fi cel mai atent soţ pe care ţi l-ai putea dori vreodată. Îşi înălţă capul, iar părul îi străluci în lumina dimineţii. Trebuie să îngenunchez din nou?

— Nu, am răspuns eu încet, toate gândurile nopţii trecute cristalizându-mi-se în minte. Nu îngenunchea. Şi da, Edmund. Mă voi mărita cu tine.

Gura lui se arcui într-un zâmbet, ochii îi străluciră, iar el scoase din punga de la cingătoare o broşă din aur cu email, pe care o prinse de corsajul meu, unde străluci în albastru şi roşu, şi auriu. Nu era o bijuterie aleasă pe care un astfel de bărbat i-ar fi dat-o femeii pe care o iubea, ci un blazon, un sigiliu care marca proprietatea. Nu l-am recunoscut.

— Ce este? l-am întrebat.

— Este o bijuterie de familie, o insignă. Blazonul familiei Beaufort. Vezi tu... Îşi trecu vârful degetului peste poarta zăbrelită şi peste leul agresiv. M-am gândit că ţi-ar face plăcere să porţi un obiect personal de-al meu.

— Este frumos. Îl voi purta cu plăcere.

I-am răsucit mâna şi l-am sărutat în palmă.

— Te ador, frumoasa mea Caterina.

Când am îngenuncheat împreună în capelă pentru a asculta liturghia, când părintele Benedict a ridicat sfânta anafură, mi-am simţit sângele fierbinte de bucurie. Bărbatul aflat lângă mine mă adora. Asta spusese. Şi ce bijuterie deosebită îmi oferise, însemnându-mă ca fiind o proprietate Beaufort. Faptul că o purtam aşa cum o purtasem şi dimineaţa era o declaraţie clară a intenţiei mele. Când liturghia se termină, Edmund îmi şopti:

— Te pot ruga să fii discretă când porţi această broşă?

L-am privit surprinsă.

— Doar pentru scurt timp. Până când voi putea da de veste întregii lumi că vei fi soţia mea.

Am acceptat. De ce nu? Edmund trebuia să-şi informeze familia. Când ne vom întoarce la Windsor, aveam să fiu liberă să port blazonul Beaufort când pofteam.

CAPITOLUL 9

— De ce să nu ne declarăm dragostea?

Eram nerăbdătoare, doream s-o strig în gura mare lumii întregi.

Ne întorseserăm la Windsor, iar Edmund călătorea făţiş împreună cu mine, parte din escorta mea, companionul meu preferat. Şi de ce nu? Protecţia lui în calitate de văr al fiului meu nu era ceva ieşit din comun. Mi-a fost imposibil

să nu-i urmăresc trupul zvelt, călare pe armăsarul său lucios, în timp ce mergea alături de litiera mea. Mă simţeam atât de exuberantă, încât îmi era greu să mă prefac că între noi nu erau decât legături de familie obişnuite, prietenie şi o politeţe formală. Acesta era bărbatul cu care aveam să mă căsătoresc. De ce să nu fim văzuţi iubindu-ne? Nu trecuse oare mai mult de un an de când Edmund îmi făcuse curte la Windsor, într-o frenezie de plante veşnic verzi şi vechi tradiţii reînnoite – înveşmântaţi în catifea şi cu aripi de argint?

— Ce rost are să păstrăm secretul? am vrut eu să ştiu. Cine ar putea obiecta?

Edmund era de viţă nobilă. Sângele lui nici că putea fi mai bun, pata ilegitimităţii fiind de mult ştearsă. Pe cine putea deranja că-i făcea curte reginei-văduve?

— Aşteaptă puţin, iubirea mea, mi-a murmurat lângă tâmplă, buzele lui mângâindu-mă în treacăt, când m-a ajutat să mă urc în litieră pentru a ne întoarce la Windsor.

Însă eu l-am apucat de partea din faţă a tunicii.

— Nu înţeleg de ce.

Mi-a desprins mâinile cu grijă, punându-mi-le una peste alta în poală.

— Pentru că nu are rost să stârnim limbile să flecărească, a rostit el privindu-mă în ochi, dorind să mă facă să văd viitorul aşa cum îl vedea el. Nu încă. Trebuie să ai încredere în mine. Cu toate că vocea i-a rămas rece, de parcă discutam aranjamentele călătoriei, Edmund a fost de neclintit. Nimeni n-ar fi putut bănui tonul înfierbântat al

replicii sale atunci când s-a aplecat peste mine, aranjându-mi pernele pentru a sta confortabil: Într-o zi, vei fi a mea. O să te duc în patul meu, ca soţie a mea, iar acolo voi deschide porţile raiului pentru tine. Trebuie să ai răbdare, iubita mea. Întâi, trebuie să-mi fac cunoscute intenţiile lui Gloucester şi episcopului Henric. Consiliului Regal. Tu eşti regina-văduvă, iar eu sunt un Beaufort. Uniunea noastră va fi şi politică, şi bazată pe iubire adevărată. Nu se va face în secret.

Ceea ce părea de bun-simţ.

S-a întins să dezlege perdelele, pentru a mă feri de vântul tăios.

— Învaţă să fii răbdătoare, regină Cat, şi ţine cont de faptul că dragostea mea pentru tine nu are margini.

Iar perdeaua a căzut la locul ei.

Dar îmi era foarte greu să am răbdare. Ce obstacol putea oare să apară în calea căsătoriei dintre o regină-văduvă şi un tânăr de sânge regesc? N-ar fi făcut rău nimănui. Tânărul Henric îl plăcea pe Edmund. Iar eu? Eu tânjeam să fiu cu el şi să cunosc fericirea împlinirii.

„O să te duc în patul meu, ca soţie a mea, iar acolo voi deschide porţile raiului pentru tine.”

Nu mai puteam aştepta.

Edmund mă sfătuise să aştept. Să aştept puţin. Atunci asta trebuia să fac, aşa că m-am lăsat pe spate pe perne. Eram prea fericită pentru a-mi face griji, prea sigură de

dragostea lui, abia aşteptând ziua când aveam să fim împreună.

Întorşi la Windsor, l-am lăsat pe Edmund să-şi ducă calul în grajd şi pe intendentul cu buzele strânse să organizeze plasarea litierei şi a escortei, iar eu m-am dus direct în apartamentul regal. Acolo l-am găsit pe tânărul Henric într-o tunică plisată şi cu colanţi, cu degetele lipicioase de la bomboane şi cu o claie de păr care evident nu mai văzuse pieptănul de câteva ore bune. A alergat spre mine, iar eu l-am ridicat în braţe. La aproape cinci ani, devenea tot mai greu.

— Mi-ai adus un cadou, maman?

— Ţi-am adus.

— Pot să-l mănânc?

I-am luat mâna în a mea, pentru a-l împiedica să-mi păteze corsajul cu miere.

— Nu cred că poţi... Scârţâitul unei balamale a uşii şi un foşnet moale de fuste îmi atraseră atenţia. Uite cine vine la tine, Henric. Ce părere ai, Alice? Cred că s-a înălţat în aceste câteva săptămâni. Mi-am întors capul zâmbind de plăcerea revederii. Ai...?

Nu Alice fusese cea care intrase. Femeia care se afla în pragul uşii nu avea ţinuta verticală şi nici silueta robustă a lui Alice, vizitatoarea mea era mai degrabă fragilă şi păşea cu grijă. Apoi a păşit în lumină şi am putut s-o văd bine. Lăsându-mi fiul pe podea, m-am apropiat de ea şi am întâmpinat-o zâmbind, cu inima încălzită, recunoscând în

sinea mea că numai eu eram de vină pentru distanţa care rămăsese între noi.

— Lady Ioana...

Trecuse prea mult timp – de fapt, de la înmormântarea lui Henric – de când găsisem răgaz să stau cu ea şi să vorbim.

Henric alergă spre ea, dar, văzând-o că se retrage involuntar, l-am prins înainte de a apuca să se agaţe de fustele ei. Ridurile de la ochi şi din jurul gurii, mai crude de cât îmi aminteam, îi spuneau povestea.

— Nu vrei să iei loc? Eşti mai mult decât bine-venită. Ţinându-l pe Henric departe de ea, am luat-o de mână şi am condus-o spre un jilţ, ajutând-o să se sprijine încet de spătarul înalt.

Ioana suspină, aşezându-se cu greu.

— Mulţumesc, copilă dragă. Izbuti să zâmbească. Acum, poţi să mă săruţi.

Am sărutat-o şi, văzând-o de aproape, am fost şocată de pielea ei uscată, la fel de subţire şi de galbenă ca un pergament vechi. Era clar că mâinile şi picioarele o dureau rău, iar starea ei se agrava cu fiecare lună care trecea. Dându-mi seama că nu va dori să discute despre asta, am sărutat-o din nou pe obraz.

— Când ai sosit? am întrebat-o.

— Ieri. Am venit în etape scurte de la King’s Langley.

— Ca să mă vezi pe mine? Atunci, sunt norocoasă că m-am întors astăzi. I-am luat cu grijă mâinile noduroase, cu articulaţii umflate.

— Au spus că eşti la Leeds...

— Da. Am şoptit la urechea tânărului Henric, care nu stătea locului o clipă, şi l-am trimis să dea fuga să aducă vin pentru musafira noastră, făcându-i semn pajului meu, Thomas, să se ducă după el, apoi m-am aşezat lângă Ioana. Văzând-o că se foieşte cu dificultate, nu am putut să n-o întreb: Lady Ioana... te simţi bine? Chiar trebuia să baţi atâta drum...?

— Mă dor încheieturile, dar e de aşteptat, rosti ea, buzele mişcându-i-se foarte puţin. M-am gândit că trebuie să vin.

— Ei bine, desigur, am spus eu, deşi n-am prea înţeles. De ce să nu mă vizitezi? Cu toate că ar fi fost mult mai bine dacă m-aş fi gândit să te vizitez eu la King’s Langley. Iartă-mă, lady Ioana. Intenţionezi să stai? Măcar câteva zile! Henric se va bucura să-ţi arate cum se mânuieşte sabia de lemn. Atâta vreme cât vei sta departe de el, desigur...

Însă lady Ioana nu mai zâmbea, ci îşi retrăgea mâinile din ale mele. Acel gest uşor mi-a dat impresia că, dacă ar fi fost în stare, s-ar fi ridicat şi s-ar fi îndepărtat de mine.

— Ce este? am întrebat-o. S-a întâmplat ceva care te-a supărat?

Ochii ei erau bătrâni, plini de cunoaştere, plini de dureri trecute, dar privirea ei era neplăcut de directă.

— Am venit cu un scop. După ce vei auzi ce am de spus, s-ar putea să nu-ţi doreşti să rămân mult timp.

A fost o introducere neliniştitoare, dar tot nu pricepeam.

— Îmi pare rău...? De ce să nu vreau să rămâi?

— Edmund Beaufort este aici?

— De ce...? Da. Da, este...

— A fost cu tine la castelul Leeds?

Acum, mi-am dat seama încotro se îndreptau întrebările ei.

— Da. Mi-am ridicat bărbia când am simţit primul fior de teamă strângându-mi puţin inima. Dar n-am fost tulburată. Poate că nu a înţeles cu adevărat, iar când o va face, cu siguranţă lady Ioana nu va avea nimic împotriva lui Edmund... Atunci, îmi va dori tot binele, pentru că nu se gândeşte decât la fericirea mea. Da, am repetat eu, a fost la Leeds.

Luându-mă prin surprindere, îşi ridică mâinile şi îmi cuprinse obrajii în palme, de parcă eram un copil care trebuia dezmierdat, ferit de ceva neplăcut. Apoi, le lăsă să-i cadă în poală, iar cuvintele fură ca un pumnal în nou găsita mea fericire.

— Of, Caterina! Vei accepta un sfat de la o bătrână care a văzut multe şi a suferit mult din cauza bărbaţilor ambiţioşi? Şi, pentru prima dată, am văzut că lipsa ei de naturaleţe nu era pricinuită doar de articulaţiile umflate şi dureroase. Avea sufletul bolnav, iar suspiciunile mele erau serioase. Nu sunt mama ta, ca să-ţi dau sfaturi, dar sunt

tot ce ai. Cred că ar trebui să te fereşti de o prietenie prea apropiată cu Edmund Beaufort.

Cu toate că inima mi s-a cutremurat, răspunsul meu a fost ferm.

— Nu-ţi place de el?

— Problema nu este dacă îmi place sau nu de el. Este o legătură primejdioasă, Caterina.

Ce voce blândă avea, ce privire plină de compasiune, dar cât de rele erau cuvintele ei.

— Nu aprobi prietenia noastră?

— Nu este un lucru înţelept.

— Cum se poate să nu fie? Replicile mele deveneau tot mai reci. Este vărul fiului meu.

— Dacă între voi nu există decât prietenie, atunci trebuie să-mi cer scuze. Îşi lăsă bărbia în jos, de parcă mi-ar fi putut citi gândurile. Dar bănuiesc că este mai mult de atât, fata mea dragă. Mult mai mult.

Grăbită să ascund ce gândeam, mi-am îndepărtat privirea, temându-mă de nemulţumirea ei, aşa cum mereu mă temusem de nemulţumirea celor din jurul meu.

— Nu înţeleg...

— Fii sinceră cu mine, Caterina. Cât de mult este între voi?

Mi-am coborât privirea spre degetele încleştate, albite de strânsoare.

— Mă face fericită.

— Fericită?

M-am ridicat brusc şi am traversat camera, oprindu-mă în mijlocul ei, dar cu spatele la lady Ioana. Nu puteam suporta reproşul de pe chipul ei. M-am concentrat asupra flăcărilor care se zbăteau în inima mea, în timp ce-mi căutam cuvintele pentru a exprima tot ce gândeam şi ce simţeam faţă de acest miracol care era Edmund Beaufort.

— Da, Edmund mă face fericită. Este acesta un păcat, lady Ioana? Nu cred. Ştii? Mă face să zâmbesc şi să râd, şi să mă bucur de tot ce-mi poate oferi viaţa. A ridicat o povară de pe umerii mei, iar acum, mă simt din nou tânără. Nimeni n-a făcut niciodată aşa ceva pentru mine. Nimănui nu i-a păsat suficient de mult de mine. Înainte să-l cunosc, după moartea lui Henric, am fost copleşită de singurătate şi nefericire. M-am simţit atât de bătrână şi... şi de inutilă. M-am simţit cu adevărat oribil. Nu sunt mândră de asta. Poate că ar trebui să fiu dispreţuită pentru lipsa de voinţă, de caracter. Dar aşa m-am simţit.

Am tras aer în piept. Ioana a aşteptat, simţind că încă mai aveam lucruri pe care voiam să le spun.

— Iar apoi, Edmund Beaufort a intrat în viaţa mea cu atâta energie, cu atâta bună dispoziţie. S-a priceput atât de bine să mă silească să văd cum puteam fi dacă eram suficient de curajoasă pentru a face ceea ce trebuia. N-am cunoscut niciodată pe cineva ca el. M-a salvat de gândurile negre, m-a forţat să mă întorc la viaţă. Poţi înţelege asta?

— Caterina, ştiu cum este să fii singură.

M-am simţit cuprinsă de vinovăţie. Răsucindu-mă, am alergat şi i-am îngenuncheat la picioare, căutând pe chipul ei puţină înţelegere.

— Iartă-mă! Iartă-mă! Fireşte că ştii, dar atunci trebuie să ştii şi cât de mult preţuiesc...

— Caterina! Cât de mult este între voi? a repetat ea.

— Mă iubeşte, am răspuns eu cu simplitate.

— Ţi-a spus el asta?

— Da. Iar eu îl iubesc pe el.

— Al naibii băiat! Sigur că ţi-a spus. Mi-a atins părul, băgându-mi o şuviţă rebelă sub voal, iar în cuvintele ei, deşi blânde, am simţit muşcătura. Am auzit că te-a sedus în toiul petrecerilor din cele douăsprezece nopţi.

— Cine ţi-a zis asta? am întrebat-o eu nemulţumită.

— Nu contează. James ar fi trebuit să te avertizeze, dar bănuiesc că era prea îmbătat de libertatea sa şi de noua lui mireasă. Se uită la mine. Ce ghinion că s-a întors în Scoţia. Este un tânăr inteligent şi poate că ai fi ascultat mai degrabă sfatul lui decât pe al meu.

— Dar ei doi sunt prieteni, am obiectat eu. De ce să mă avertizeze în privinţa lui Edmund?

— Or fi ei prieteni, dar James are un nas bun când vine vorba de grijă de sine şi manevre politice. Făcu o pauză de câteva clipe. Ai fost atât de prostuţă încât să întreţii relaţii intime cu el?

M-am înroşit până la rădăcinile părului.

— Da?

— Nu. Nici vorbă.

— A încercat să te convingă s-o faci? Fac pariu că da.

Am clătinat din cap şi mi-am întors faţa.

— N-aş fi... am şoptit eu.

— Atunci, eşti norocoasă. Cei din familia Beaufort au mai mult farmec decât e bine pentru ei, iar Edmund, chiar mai mult decât majoritatea, în vreme ce tu eşti frumoasă şi singură, şi... vulnerabilă.

— Sunt vulnerabilă? Faci să pară ca şi cum Edmund a încercat să mă silească. Nu a făcut aşa ceva. Când am refuzat, n-a insistat. Mi-a înţeles reţinerea. Pe măsură ce furia mi se aprindea, vocea mi-a devenit tot mai stridentă. Iar tu n-ai nici un drept să-mi ceri socoteală.

— Asta făceam? Buzele ei se arcuiră în ceea ce ar fi putut să fie un zâmbet, însă se zărea povara tristeţii. Poate. Dar trebuie să vorbesc înainte ca tu să fii şi mai prinsă în această relaţie. Nu-ţi va aduce decât durere. Ţi-a cerut deja să te măriţi cu el?

— Da.

— Şi tu ce i-ai răspuns?

Am zâmbit cu încântare pură. Cu siguranţă, asta o va face să înţeleagă.

— I-am spus că accept.

— Copila mea... nu se poate.

— Îl iubesc, am rostit eu.

Chiar nu-şi dădea seama cât de potrivită era uniunea noastră?

— De parcă iubirea poate face ca lumea să accepte. Tu ai fost înfometată de dragoste atât de multă vreme. Îmi pare atât de rău... Se aplecă anevoie pentru a mă săruta între sprâncene. Să ştii că n-or să te lase să te măriţi. Or să facă tot posibilul pentru a împiedica asta.

Nu eram eu regina-văduvă? Nu voi accepta amestecul nimănui.

— Cine n-o să mă lase? Nu cred că îmi va refuza cineva dreptul de a-mi alege bărbatul cu care vreau să mă căsătoresc...

— Atunci, eşti o proastă Caterina, m-a anunţat ea. Nu te-ai gândit deloc la asta. Iar ceea ce plănuieşte Edmund Beaufort... Cu siguranţă, Gloucester va obiecta. La fel şi Bedford când se va întoarce din Franţa. Chiar şi Warwick. Episcopul Henric ar putea fi convins să-ţi acorde un sprijin călduţ, dacă vede vreun interes pentru el în această uniune, dar până şi el ar putea avea reţineri...

— N-or să mă poată împiedica.

Ioana suspină.

— Spune-mi un lucru, Caterina, mi-a cerut ea, fermă în faţa hotărârii mele, aplecându-se în faţă, dornică s-o ascult şi să accept. Ţi-a cerut să ţii secretă cererea în căsătorie?

— Da... însă doar pentru scurtă vreme... până când...

— Până când?

— Nu ştiu.

Chiar şi pentru urechile mele a părut în neregulă, oglindind propriile temeri.

— Foloseşte-ţi mintea, draga mea. Părea mai degrabă frustrată decât mânioasă. Sunt ultima femeie de pe lumea asta care să te condange la o văduvie sterilă. Nu ştiu oare mai bine decât multă lume ce înseamnă asta? Şi Dumnezeu ştie că ai avut parte de prea puţină plăcere în căsnicia cu fiul meu vitreg. El putea să pună la încercare până şi răbdarea unui sfânt. Însă Edmund Beaufort nu poate fi bărbatul potrivit pentru tine. Nici măcar el nu prea vede cum s-ar putea realiza acest lucru, aşa că ţi-a cerut să păstrezi tăcerea. Suspină îndurerată. Nu te poţi baza pe această cerere în căsătorie, Caterina...

— Dar de ce nu? am întrebat eu, gândindu-mă brusc că motivele Ioanei ar putea fi de natură politică. Nu înţeleg eu bine cum stau lucrurile? N-a fost declarată familia lui Edmund perfect legitimă...?

— Ba da, da. Ioana alungă întrebarea cu un gest nerăbdător. Dar te-ai gândit la posibilele urmări ale căsătoriei tale cu acest bărbat? Nu te-ai gândit deloc dincolo de talentul lui Edmund de a-ţi seduce simţurile? Ce se întâmplă dacă te măriţi? Sprâncenele ei se împreunară

într-un unghi ascuţit. Dacă din căsătoria voastră va rezulta un copil legitim – mai cu seamă un băiat –, acesta va avea în venele sale un amestec de sânge de Valois şi de Plantagenet. Oricine s-ar putea gândi că pretenţia lui la tronul Angliei ar fi la fel de justificată ca a tânărului Henric.

— Nu... gândurile mi se învârtejeau nebuneşte. Nu se poate. Tânărul Henric este moştenitorul tatălui său...

— Şi mult prea mulţi copii mor de mici.

— Acest lucru nu se va întâmpla. Henric este puternic şi bine îngrijit...

— Cu toate astea, afirm că... un copil făcut de tine cu Beaufort ar reprezenta un risc pentru stabilitatea acestei ţări. Oricare om cu gânduri de rebeliune ar putea considera un astfel de copil ca fiind un pion util într-un foarte primejdios joc politic.

M-am gândit la vorbele ei. Apoi, am clătinat din cap.

— Nu!

— Foarte bine. Atunci, gândeşte-te la un motiv pentru care căsătoria voastră ar fi o năpastă pentru mulţi: cât de multă putere ar căpăta Edmund Beaufort însurându-se cu tine şi devenind tatăl vitreg al regelui?

M-am simţit cuprinsă de oroare. Aveam senzaţia că mă cufund într-o mlaştină. Am început să respir greu, de parcă plămânii îmi erau strânşi de ceva. Existau atât de multe obstacole în calea mea, la care eu, în inocenţa şi ignoranţa mea, nu mă gândisem deloc! Dar apoi, cunoscându-l pe Edmund aşa cum îl cunoşteam, le-am dat deoparte.

— Nu i-ar dori niciodată răul fiului meu, am afirmat eu cu fermitate. Cum poţi sugera aşa ceva?

— Sigur că nu. Nu asta am vrut să spun. Însă o asemenea poziţie i-ar îngădui să încerce să controleze frâiele puterii. N-ar putea pretinde să fie făcut regent în numele tânărului rege, avându-te alături ca regină-mamă? N-ar putea pretinde să fie numit tutore al copilului, în locul lui Warwick? Fireşte că ar putea. Şi cât de multă putere i-ar da asta lui Edmund Beaufort, un tânăr care nici măcar n-a intrat în al treilea deceniu al vieţii sale, dacă ştiu bine? Să nu-mi spui, Caterina, să nu încerci să-mi spui – buzele ei aproape că se arcuiră – că acel tânăr nu este ambiţios.

Acuzaţia mă afectă profund, dar mi-am păstrat stăpânirea de sine.

— Ştiu că este ambiţios. Bănuiesc că e posibil să pretindă a avea un rol în creşterea tânărului Henric. Dar ăsta ar fi neapărat un lucru rău? Nu este Gloucester prea ambiţios?

— Ba da – şi tocmai în asta constă primejdia pentru tine. Gloucester îşi doreşte să fi fost el fiul cel mare. Detestă faptul că trebuie să împartă puterea cu Bedford. Cu siguranţă, nu-i va ceda nici măcar o fărâmă din puterea sa lui Edmund! M-am aşezat la picioarele Ioanei, cu ochii largi, ascultând cu atenţie vorbele ei, în vreme ce ea îmi mângâia mâna. Nu este bine pentru tine să ai o relaţie cu un tânăr care el însuşi are o putere atât de mare.

Am fost cuprinsă de gânduri amare.

— Gândeşte-te, copila mea. Gândeşte-te la ce ştii despre familia lui. La modul cum membrii ei s-au infiltrat peste tot în treburile statului şi ale bisericii. Cine ar fi crezut că e

posibil, având în vedere că descind dintr-o relaţie ilegitimă dintre John de Lancaster şi acea Swynford? Şi totuşi, au făcut-o. Acum, sunt legitimi: sunt talentaţi şi reprezintă o prezenţă remarcabilă la curte. Însă ei nu vor fi niciodată satisfăcuţi, iar ambiţia lor este considerabilă. Ceea ce înseamnă că nu se poate avea încredere în ei.

— Nu ştiu dacă e aşa. A fost un ţipăt care mi-a ţâşnit din inimă. Pot avea încredere în Edmund. Sunt sigură de asta.

Lady Ioana făcu un efort pentru a se ridica în picioare, de parcă ultimul atac pe care îl dăduse la fericirea mea o secătuise de toată energia, însă, când ajunse la uşă, se opri şi mă privi peste umăr.

— Eşti o femeie foarte atrăgătoare, Caterina. Şi nu doar datorită înfăţişării tale. Nu uita de legăturile pe care le ai atât cu coroana engleză, cât şi cu cea franceză. Faptul că faci parte din familia de Valois şi faptul că eşti mama tânărului rege sunt bunuri inestimabile. Să nu uiţi niciodată asta. Nu că ţi s-ar îngădui să uiţi vreodată. Mă tem că ţi se va reaminti asta tot restul zilelor tale. Iar în ceea ce-l priveşte pe Edmund...

Ridică puţin din umerii dureroşi.

— Nu-ţi place de el, am vorbit eu ca un copil.

Şi, în cele din urmă, un zâmbet a apărut pe chipul ei, trezind la viaţă toată frumuseţea pe care o avusese cândva.

— De fapt, îmi place. Este greu să nu-ţi placă de el, iar el ştie cum să intre în graţiile unei bătrâne. Dar, cu toate astea, mi-aş face griji din pricina lui. Ridică zăvorul uşii.

Înainte de a-ţi pune toate speranţele în el, întreabă-te un lucru: eşti chiar atât de sigură că el...?

Se auziră paşi apropiindu-se. M-am gândit că era tânărul Henric, care, în sfârşit, aducea vinul de care nu mai aveam nevoie.

Însă Edmund fu cel care apăru în pragul uşii.

— Lady Ioana...

Făcu o plecăciune când ea se răsuci, apoi îi sărută mâna. Îşi zâmbiră şi se salutară, amândoi îngrozitor de politicoşi, după care Ioana îşi ceru scuze şi se retrase, dar nu înainte de a-mi zice:

— Gândeşte-te la ce ţi-am spus.

Edmund se strâmbă, dându-şi seama de tot ce nu fusese rostit.

— Prin urmare, ştie.

— Da. I-am spus, dar bănuia deja.

— Te-a avertizat în privinţa mea?

Pentru o clipă, se încruntă în urma siluetei care se îndepărta.

— Da. N-am putut să mint, fiindcă sufletul meu ţipa să fie liniştit după un asemenea potop de avertismente. M-a avertizat în legătură cu dificultăţile pe care le va întâmpina căsătoria noastră. În privinţa lui Gloucester şi a lui Warwick, şi...

Am simţit în spatele pleoapelor furnicătura lacrimilor de slăbiciune, de dezamăgire.

— Nu trebuie să plângi, regina mea de aur.

Traversă imediat camera, venind lângă mine, ridicându-mă cu mâini atât de puternice, încât m-am pomenit cuprinsă în braţele lui.

— A sugerat că nu mă iubeşti, am şoptit eu.

Întrebarea neterminată pusă de lady Ioana îmi rămăsese în minte. „Eşti chiar atât de sigură că el...?” Ştiam ce m-ar fi întrebat. „Eşti chiar atât de sigură că Edmund te vrea pe tine mai mult decât vrea puterea? Eşti sigură că te iubeşte? Sau îl interesează uşa pe care o poţi deschide pentru el, asigurându-i poziţia supremă în regat?”

— De unde să ştie ea?

— Nu ştie...

— Ţi-a spus că te-am sedus pentru că rangul tău mi-ar oferi o poziţie mai bună?

— Da...

— Şi o crezi?

M-am uitat în ochii lui atât de plini de înţelegere, de lumină şi de iubire pentru mine.

— Nu ţi-am jurat eu că iubirea mea depăşeşte orice putere lumească? Cum poate puterea să fie pusă în balanţă cu această copleşitoare iubire pe care o simt pentru tine?

Era toată asigurarea pe care o doream. Lady Ioana nu înţelegea. Iubirea lui pentru mine era adevărată. Nimic nu-mi putea clătina certitudinea. De parcă mi-ar fi citit gândurile pe chip, Edmund îşi lipi cu blândeţe buzele de fruntea mea, iar când vorbi, cuvintele avură solemnitatea unui jurământ.

— Ştiu că ai încredere în mine. La fel cum şi eu am în tine. Vom câştiga lupta asta, o să vezi. Voi avea grijă să fie aşa. Voi aduce în viaţa ta o fericire şi o împlinire cum n-ai cunoscut niciodată. Forţa braţelor lui, siguranţa de pe chipul lui, ploaia de sărutări de pe obrajii mei îmi alungară temerile. O să vorbesc cu unchiul meu. Zâmbetul lui Edmund lumină toate cotloanele întunecate ale inimii mele, încântarea înflorind când solemnitatea lui dispăru, iar buna dispoziţie reveni. Dacă nu din alt motiv, episcopul Henric va fi în orice caz încântat să-i pună beţe în roate lui Gloucester. Te-am convins?

— Da, am suspinat eu. Iartă-mi lipsa de încredere.

— Nu este uşor pentru tine, a murmurat el cu buzele lipite de ale mele. Dar să nu uiţi niciodată că te venerez în genunchi, iubirea mea.

Atunci apăru tânărul Henric însoţit de Thomas şi cărând concentrat o carafă cu vin. În vreme ce Edmund îi răspundea la salutul entuziast şi turna vin, avertismentele făcute de lady Ioana se risipiră lipsite de însemnătate. Fericirea mă cuprinse iarăşi, iar mintea mi se linişti.

Conversaţia mea cu Warwick fu mult mai scurtă şi mai la obiect decât cea cu lady Ioana. Mi-a vorbit pe şleau. Şi nici măcar nu a inventat un pretext, ci pur şi simplu m-a luat

de lângă domnişoarele mele spunând că are ceva personal de discutat.

— Nu-mi place să-l văd pe Edmund Beaufort dând târcoale pe la Windsor ca un motan în călduri.

— Edmund nu dă târcoale, am replicat eu, devenind rigidă din cauza a ceea ce implicau cuvintele sale.

— Chestiune de opinie. Are un aer de prădător, Caterina. Şi posesiv, aşa mi s-a spus.

Şi-a coborât privirea fermă asupra mea. Astăzi, era Warwick, nu Richard. Mi-am îndreptat trupul, astfel încât ochii noştri să fie la acelaşi nivel.

— Se află aici la invitaţia mea.

— Ştiu.

Trăsăturile chipului lui Warwick, în loc să fie amabile şi zâmbitoare, parcă erau dăltuite în piatră.

— Nu-i putem interzice să-şi viziteze vărul. Fiului meu îi place compania lui.

— Ştiu şi asta, s-a răstit Warwick. Şi nu-mi place nici asta.

— Edmund Beaufort este bine-venit în casa mea şi va continua să fie, am declarat eu.

— Iar eu nu te pot opri. Dar ascultă un sfat. Warwick era mai aspru decât niciodată. Nu te implica într-o situaţie dificilă, care îţi va aduce mai multă durere decât plăcere.

Mi-am ridicat bărbia. Nu aveam de gând să-l ascult.

— Mă duc la Westminster, m-a anunţat Edmund a doua zi.

— Nu pleca, l-am rugat eu. Ca orice femeie, voiam să-l am mereu aproape pe iubitul meu.

— Ştii că trebuie. Cu toate că a zâmbit, i-am văzut nerăbdarea din ochi, în încordarea maxilarului. Cu cât mă întâlnesc mai repede cu episcopul Henric, cu atât mai repede ne vom putea căsători.

Mi-a sărutat mâna cu o politeţe admirabil reţinută, pentru că ne aflam în solariul meu, sub privirea de vultur a lui Beatrice. Toate temerile mele au fost îndepărtate precum cutele de pe o mătase impecabilă, iar eu l-am însoţit la uşa principală, unde intendentul meu îl aştepta pe Edmund cu hainele de purtat afară.

— Mă întorc peste o săptămână, mi-a promis el, îmbrăcându-şi haina şi punându-şi mănuşile înainte de a coborî în fugă treptele, câte două odată, şi a se îndrepta spre locul unde grăjdarul îi ţinea calul.

— Mulţumesc, master Owen, am spus eu pentru că Edmund, în graba lui de a pleca, nu o făcuse.

— Doamnă, a răspuns acesta privindu-l pe Edmund ieşind călare din curte şi făcând un gest voios, cu pălăria în mână. Tonul lui m-a făcut să-mi ridic privirea spre el, iar reproşul întunecat – sau poate chiar dispreţul – pe care l-am văzut în ochii care îl urmăreau pe Edmund m-a surprins. Apoi a dispărut de parcă ar fi fost doar o umbră, în vreme ce intendentul s-a aplecat spre mine: Aveţi nevoie de ceva, doamnă?

Am clătinat din cap. Nu voiam decât ca Edmund să se întoarcă repede şi cu o dată stabilită pentru căsătoria noastră.

— N-ai deloc minte, femeie?

Nu era Edmund, ci Gloucester.

Îmi doream atât de mult ca Edmund să se afle lângă mine. Însă nu era, aşa că a trebuit să înfrunt singură mânia aprigă a lui Gloucester. A sosit la două zile după plecarea lui Edmund, ca o furtună, revărsând mustrări şi năpustindu-se în camera mea privată de parcă era gata de luptă. Alături de el a apărut episcopul Henric în toată splendoarea lui clericală, impasibil şi zâmbitor, în ciuda licărului stânjenit din privire, pe care şi-a îndepărtat-o când mi-am ridicat sprâncenele, uitându-mă la el. Cel puţin unchiul lui Edmund mi-a făcut o plecăciune, mi-a sărutat mâna şi m-a întrebat de sănătate. Gloucester n-a putut decât să se încrunte şi să fumege în vreme ce rostea cuvintele grele.

— N-ai nici măcar mintea cu care te-ai născut?

Am icnit la auzul jignirii şi m-am ridicat încet, lăsându-mi broderia să alunece pe duşumea.

— N-o să te întreb dacă zvonurile sunt adevărate. Sunt foarte sigur că sunt. Iritat şi categoric, arătă spre domnişoarele mele. Trimite-le afară!

Tremurând de nervi, le-am cerut să plece.

— Toate!

— Nu, Alice rămâne.

Aveam nevoie de un sprijin şi, din moment ce aveam norocul de a face parte din suita mea, voiam s-o păstrez alături de mine.

— Bănuiesc că n-ar fi trebuit să mă aştept la altceva din partea fiicei Isabellei a Franţei. O femeie crescută în destrăbălarea de la curtea franceză! Furia lui Gloucester reverberă de pereţi, bubuind în capul meu. Niciodată, nu-l auzisem adresându-i-se cuiva cu o asemenea ferocitate. De obicei, în prezenţa mea dovedea o politeţe de gheaţă şi pe cât de impersonal putea fi, de data asta era furios şi extrem de personal. Ce-a fost în mintea ta? a continuat el, întinzându-şi braţele ca şi cum ar fi vrut să cuprindă toate păcatele mele. Cum ai putut îngădui să te laşi atrasă în această farsă...?

— O farsă? Nu înţeleg ce vrei să spui, domnule.

Nelinişstea îmi fu alungată de un resentiment la fel de puternic precum furia lui Gloucester. Am făcut câţiva paşi pentru a reduce distanţa dintre noi, încleştându-mi pumnii şi strângându-mi buzele pentru a nu răspunde la ocara adusă ascendenţei mele şi părinţilor mei, fiindcă ştiam că nu se cade să răspunzi la insultă cu insultă. Sângele şi ascendenţa mea erau la fel de nobile ca ale lui Gloucester. Eram o de Valois, fiica regelui Carol al VI-lea. Nu aveam să mă plec în faţa acestui bărbat, indiferent cât de prinţ era el. Aveam să-mi joc rolul de regină-văduvă cu toată priceperea dobândită în ultimii ani.

— Consider nevrednice acuzaţiile tale, domnule, am anunţat eu, înainte ca Gloucester să apuce a mă lămuri ce voise să spună. Cred că ar trebui să te gândeşti serios la

modul în care mi te adresezi. O, chiar eram trufaşă. Iar iubirea lui Edmund îmi dăduse încrederea în sine care îmi lipsise înainte. Cuvintele mele erau bine alese, manierele, fără pată. Nu ai nici un drept să mi te adresezi în felul acesta.

Neaşteptându-se la asemenea răspuns, chipul lui Gloucester fu inundat de sânge, vinişoarele zărindu-i-se roşii pe obraji, de parcă ar fi călărit ore în şir pe un vânt puternic. Următoarele lui cuvinte mă loviră cu putere:

— Ai capul atât de sec, m-a acuzat el, încât crezi că ţi se va îngădui să te măriţi cu Edmund Beaufort?

— Cred că decizia îmi aparţine exclusiv mie. Dacă doresc să mă mărit cu el, o voi face. Nu mă aflu în stăpânirea ta, domnule.

— Deci, este adevărat. Te gândeşti să te căsătoreşti cu Edmund Beaufort. Ha!

Gloucester se apropie de scrin şi îşi trânti pe el mănuşile şi sabia, cu atâta furie, încât acestea alunecară pe podea, făcându-l pe căţeluşul meu să fugă din calea lui. Pentru scurt timp, Gloucester rămase cu spatele la mine, ca şi cum îşi punea în ordine planul de campanie, iar eu am aşteptat. Nu aveam de gând să port o discuţie despre viaţa mea privată.

— Ei bine? S-a răsucit şi s-a apropiat la o distanţă de o lungime de spadă. Ce ai de spus despre această mizerie?

Am refuzat să dau înapoi, cu toate că s-a folosit de masivitatea şi de furia lui pentru a mă intimida.

— Edmund m-a cerut de soţie, iar eu am acceptat, am declarat. Plănuim să ne căsătorim.

— Aşa ceva n-o să se întâmple. Vei anula orice înţelegere făcută.

— Serios? M-am uitat la episcopul Henric. Tu ce spui, domnule? Mă mărit cu nepotul tău?

Ochii vicleni ai clericului se îndepărtară din nou de ai mei, concentrându-se asupra inelelor sale.

— Trebuie să fiu de acord că aceasta este o situaţie îngrijorătoare, draga mea Caterina.

— O situaţie îngrijorătoare, pentru Dumnezeu! Gloucester îşi încleştă pumnii. Cum poţi să vorbeşti atât de ocolit? N-o să te măriţi!

— O să mă mărit, am repetat eu pe un ton de parcă mi-aş fi exprimat dorinţa de a face o simplă călătorie la Westminster.

Cu toate că o teamă puternică începea să-mi şubrezească atitudinea, mi-am oţelit genunchii şi spinarea.

Gloucester pufni.

— Nu s-a mai pomenit aşa ceva. O regină engleză, încoronată şi unsă, să-şi ia un al doilea soţ după moartea regelui...

Mi-am îngăduit să râd uşor. Oare doar de asta era în stare? Să ridice problema precedentului, şi nici măcar nu era una serioasă, după cum mi se părea mie. De ce să nu se

căsătorească din nou o regină-văduvă? Nervozitatea mi-a dispărut.

— În sutele de ani de regalitate ai acestei ţări, n-a existat niciodată o regină care să se fi măritat din nou? am întrebat eu de parcă mi se părea peste putinţă să înţeleg.

— Nu. N-a existat niciodată aşa ceva – şi nici nu va exista... Consiliul n-o va îngădui.

Episcopul Henric îşi drese vocea.

— Ei bine, da, de fapt a existat. Zâmbi ironic, de parcă se amuza. Adeliza de Louvain s-a recăsătorit.

— Cine? a vrut Gloucester să ştie, uimit pentru câteva clipe.

— Adeliza. Soţia regelui Henric Întâiul. Zâmbetul episcopului îi rămase pe chip când Gloucester îşi ridică dezgustat mâinile. Merită să citeşti istorie, nu-i aşa? Cu toate astea, trebuie spus că Adeliza a fost a doua soţie a lui Henric şi că nu a fost mama moştenitorului tronului. Totuşi, dacă vorbim de precedente...

— Dumnezeule! Dacă nu a avut nici o legătură cu originea regală, ea nu contează. E irelevant, Henric. Dacă te gândeşti să-ţi susţii blestematul de nepot în această tâmpenie...

Am ridicat mâna pentru a curma un alt atac împotriva lui Edmund, deşi groaza revenise, cuprinzându-mă din cap până în picioare.

— Spui că nu am voie să mă mai mărit niciodată?

— Nu chiar... începu episcopul Henric.

— Nu există nici un precedent pentru asta, s-a încruntat Gloucester.

— Înţeleg. Un peisaj mohorât, cumplit în vastitatea lui, se deschise în faţa mea. Aşadar, trebuie să rămân singură.

Când Gloucester dădu din cap, l-am simţit că e uşurat că el câştigase bătălia, iar vocea îi deveni îngrozitor de mieroasă.

— Mulţi ţi-ar invidia poziţia, Caterina. Ai pământuri în Anglia, îl ai pe fiul tău, un loc asigurat la curte. Un statut potrivit pentru văduva unui rege.

Un statut potrivit. Dar, după părerea mea, lipsea un privilegiu esenţial. În inima mea, am ştiut în clipa aceea că era o cauză pierdută, că niciodată nu i-aş stârni simpatia lui Gloucester, dar tot am întrebat:

— Aşadar, am tot confortul, tot respectul, dar nu mi se îngăduie să iubesc?

— Iubire! Buzele lui Gloucester se strâmbară de parcă un astfel de sentiment era demn de dispreţ. Amorurile particulare sunt pentru femei proaste, care n-au nici un rang. Dacă nu erai regina-văduvă, de ce nu? Dacă asta ai dori, de ce să nu-ţi găseşti un nobil inofensiv, care să te ia de soţie şi să te ducă pe moşia lui de la ţară, unde să te dedici creşterii copiilor şi facerii de bine?

— Nu este drept, am rostit eu agăţându-mă cu disperare de ultimele rămăşiţe de speranţă, în vreme ce Gloucester

îmi distrugea toate şansele de a-mi găsi fericirea în căsătorie.

— Lady Ioana n-a considerat dificil să rămână o văduvă respectabilă.

— Lady Ioana are cincizeci şi şapte de ani. Eu am numai douăzeci şi cinci şi...

— Şi se pare că nu eşti în stare să-ţi stăpâneşti dorinţele carnale.

Ce judecată aspră! O acuzare atât de personală! Nu-mi venea să cred că folosise acele cuvinte faţă de mine şi am încremenit.

Ochii lui Gloucester mă cercetară din cap până în picioare.

— Semeni prea mult cu mama ta.

Am simţit un nod în gât. Avea reputaţia mamei să fie amintită iarăşi şi iarăşi, pentru a fi folosită ca dovadă împotriva mea? Şi ce drept avea Gloucester, dintre toţi bărbaţii, să mă acuze de dorinţe carnale? Furia îmi clocoti în stomac, neagră şi intensă, până când se revărsă în cuvinte fierbinţi, arzând aerul dintre noi.

— Ce drept ai? Ce drept ai să mă acuzi de pierderea stăpânirii de sine? N-ai absolut nici un drept să întinezi numele mamei mele, după cum n-ai nici un motiv să mă judeci pe mine. Nu mi-am jucat rolul perfect, în toate detaliile, aşa cum mi s-a cerut? Mi-am însoţit fiul, am stat alături de el, l-am dus la Parlament. Nu m-am purtat altfel decât cu demnitate şi graţie, atât în public, cât şi în particular. N-aş putea face acelaşi lucru, aş distruge

sanctitatea regalităţii fiului meu, dacă mă mărit? Nu, fireşte că nu. Toate resentimentele mele izbucniră din nou, întărindu-mi voinţa de a face propriile alegeri. Nu-ţi accept decizia. O să mă mărit cu Edmund Beaufort. Nu există nici o lege care să spună că n-am voie.

Gloucester îşi încleştă pumnii pe lângă trup.

— De ce eşti furioasă? Asta n-ar trebui să fie o surpriză pentru tine. Nu ţi-am explicat ce se aşteaptă de la tine, atunci când te-ai întors în Anglia?

— O, ba da! Furia tot mai clocotea în mine. Îmi amintesc. Momentul a fost perfect ales. În săptămâna în care stătusem lângă trupul lui Henric în Westminster Abbey, mi-ai spus care sunt planurile tale pe termen lung pentru mine, planuri care nu pot fi schimbate decât de moarte.

— Era necesar să îţi spun. Importanţa ta în susţinerea statutului unui rege-copil este vitală pentru noi toţi. Pentru menţinerea dreptului tânărului Henric de a fi regele Angliei şi al Franţei... Nici nu-ţi pot spune cât de important este rolul tău pentru Anglia...

— Iar eu nu voi face nimic pentru a-l pune în pericol. Nu ţi-am zis? Cum aş putea face ceva care să dăuneze poziţiei fiului meu ca rege?

— Trebuie să rămâi de neatins...

— Ştiu, ştiu. Un potir sacru. Neatinsă până în ziua în care voi fi învelită în giulgiul morţii.

În ciuda voinţei, vocea mi se frânse.

— Ascultă-mă, Caterina. Gloucester răsuflă cu zgomot, dând glas cu o încredere dezgustătoare unui alt argument: Nu te-ai gândit cum va fi considerată această... această căsătorie? De către cei curioşi şi cei atraşi de plăceri senzuale? Sfânta noastră regină şi-a luat brusc un nou soţ, mai tânăr decât ea şi de rang inferior. Toată creştinătatea va spune că ţi-ai băgat în pat primul bărbat pe care ai pus ochii, pentru a-ţi satisface dorinţele...

— Dorinţele...?

— Ţi-ar prejudicia onoarea şi felul în care eşti văzută, a insistat el. Ţi-ar pângări reputaţia. Ar păta însuşi caracterul sacru al coroanei.

Am rămas împietrită de enormitatea raţionamentului său.

— Nu e chiar inferior, a murmurat episcopul Henric legându-se de unul dintre multele aspecte. Vocea lui păru să vină de la mare distanţă. Edmund nu este vreun ţăran găsit de Caterina în grădina palatului. La urma urmelor, în venele lui curge acelaşi sânge regesc ca în ale tale, dragul meu Humphrey.

— Nu te contrazic, s-a răstit Gloucester răsucindu-se spre episcopul Henric, cu chipul livid de furie. Despre asta-i vorba, nu-i aşa? Nepotul tău are prea mult sânge regesc. Iar eu n-o să îngădui ca un Beaufort să se însoare cu regina-văduvă.

Prin urmare era doar hotărârea lui Gloucester de a sta în calea ascensiunii oricărui Beaufort. Niciunui Beaufort nu-i va fi îngăduit să se caţere spre putere agăţându-se de fustele mele de mătase. Gloucester se întoarse din nou

spre mine, de data asta fără să-şi mai aleagă cuvintele, fără să ţină cont de cât tare avea să-şi jignească unchiul.

— Ce rol intenţionezi să-i dai noului tău soţ? De regent? De protector al regatului? Mă va înlocui pe mine? La asta v-aţi gândit voi doi? O, sunt sigur că Beaufort a făcut-o. Nimic nu i-ar plăcea mai mult decât să domnească peste regat, în numele fiului tău...

— Gloucester...

Însă intervenţia episcopului Henric se izbi de furia lui Gloucester.

— Căsătoria ta cu Beaufort poate distruge tot ce-am realizat pentru a păstra un regat condus de un copil. Nu-ţi dai seama cât de vulnerabili suntem cu un rege care încă nu a împlinit cinci ani? Trebuie să facem tot ce ne stă în puteri pentru a menţine forţa moştenirii lăsate de fratele meu Henric, ca să consolidăm respectul şi loialitatea poporului faţă de regele-copil. Nu este îngăduit nimic care să ştirbească sanctitatea dată de Dumnezeu regalităţii. Iar tu... comportamentul tău egoist ameninţă să distrugă tot ce-am făcut noi. Este inacceptabil. O căsătorie cu un bărbat care nu este cunoscut decât pentru bufonerie şi ambiţii mari. Acesta este bărbatul pe care l-ai alege să-ţi stea alături, ca tată vitreg al fiului tău? Este o legătură complet nepotrivită!

Se opri gâfâind răguşit.

Iar eu, rănită de cinismul cu care criticase persoana mea, judecata mea şi pe bărbatul pe care îl iubeam, m-am străduit să zâmbesc şi l-am întrebat cu falsă sfioşenie:

— O căsătorie nepotrivită? Dacă e să vorbim de căsătorii şi de relaţii nepotrivite, domnule...

Şi am lăsat cuvintele rostite cu blândeţe să plutească în aer, conştientă că episcopul Henric a devenit ţeapăn de mirare lângă mine.

— Cum îndrăzneşti?! a zbierat Gloucester.

— Cred, domnule, că există o vorbă în legătură cu ciobul care râde de oala spartă. Nu aşa se zice?

Nori de furtună goniră pe chipul lui. Legătura bigamă dintre Gloucester şi Jacqueline de Hainault fusese de scurtă durată. Şi, în vreme ce se ocupa de anularea ei, o luase pe Eleanor Cobham în patul lui, doamna care aştepta să-i ia locul respinsei Jacqueline. O, era un fapt bine-cunoscut, dar probabil că era lipsit de tact să-l pomenesc aici. Am făcut-o totuşi, cu un frison de triumf, iar chipul lui Gloucester deveni rigid de furie.

— Căsătoria ta a fost mult mai nepotrivită decât oricare la care m-aş putea gândi, Humphrey. Nici eu, nici Edmund Beaufort nu ne-am angaja într-o relaţie bigamă. Şi jur că lui Edmund nu i-ar trece prin cap s-o bage în patul lui pe vreuna dintre domnişoarele mele...

Gloucester era mai mult decât furios.

— Nu-ţi permit să vorbeşti despre relaţiile mele personale... s-a răstit el printre dinţii încleştaţi.

— Cu toate astea, tu eşti liber să o faci fărâme pe a mea.

Cât de îndrăzneaţă eram!

— Nu te vei mărita cu Edmund Beaufort.

— Nu accept. Nu ne poţi împiedica.

— Nu pot? Rămâne de văzut.

Şi, culegându-şi mănuşile şi sabia, Gloucester ieşi din încăpere cu un chip mai întunecat decât niciodată. I-am auzit vocea aspră şi nestăpânită răsunând din hol, în timp ce le striga servitorilor să-i fie aduşi caii. Mi-a fost milă de suita care avea să-l însoţească pe drumul de întoarcere spre Londra.

— Presupun că nu are rost să încerc a-l împăca şi a-i cere lordului Humphrey să ia cina cu noi, m-am adresat eu episcopului Henric, care zăbovea gânditor lângă mine.

Se uită întrebător la mine.

— Nu a fost înţelept, Caterina. Ce-ai sperat să obţii? Riposta, oricât de satisfăcătoare ar fi, după cum ştiu din proprie experienţă, nu este de nici un ajutor cauzei tale.

Dar am ridicat din umeri, fără să regret nimic.

— Am avut o satisfacţie imensă. M-am bucurat să-i văd expresia de pe chip. Nimic din ce aş spune nu l-ar face să se răzgândească, aşa că n-am distrus nimic de care m-aş fi putut folosi.

Însă episcopul Henric se încruntă.

— Tot ce pot să-ţi spun este, pentru numele lui Dumnezeu, fii discretă. O purtare compromiţătoare te va aduce în atenţia poporului, şi cine poate şti care ar fi rezultatul?

Spre surprinderea mea, îmi strânse mâna. Te implor, Caterina. Nu este prea târziu. Retrage-te din această...

Însă eu mi-am eliberat mâna. Aşadar, nici el nu era prietenul meu.

— N-am nici o intenţie să-mi arăt dragostea în public, pentru a isca un scandal. Nu am stricat nici reputaţia fiului meu, nici a coroanei engleze. M-am uitat la el. Ai vorbit cu nepotul tău?

— Nu. Cu capul aplecat gânditor, de parcă ar fi putut să găsească răspunsul în extravagantul model floral al lespezilor de sub cizmele sale, episcopul deja se îndrepta spre uşă, deşi mă îndoiam că se grăbea să-l ajungă din urmă pe Gloucester. O să încerc să dau de el înaintea lui Gloucester şi să-l fac să-şi bage minţile în cap.

— Să-şi bage minţile în cap? Crezi că o să-l convingi să dea înapoi? Toată energia care mă făcuse să mă apăr de Gloucester începu să pălească în faţa acestei noi opoziţii. Mă durea faptul că şi episcopul Henric era împotriva mea. Prin urmare, eşti de acord cu Gloucester, am rostit eu cu tristeţe. Mă sfătuieşti să n-o fac.

— Nu ştiu. Se opri lângă uşă şi i-am văzut tulburarea din ochi. Tot ce ştiu este că Gloucester nu se va da în lături de la nimic pentru a împiedica legătura voastră. Zâmbetul lui fu sec şi fragil. Desigur, visul meu este să vedem steaua noastră ridicându-se. Iar până nu voi vedea calea – până nu vom avea cale liberă –, sfatul meu pentru tine, draga mea Caterina, este să rămâi... Ezită în privinţa cuvântului. ... circumspectă.

Un cuvânt care putea însemna orice sau nimic.

— Şi nemăritată, am adăugat abătută.

Ridică din umeri.

— E încă devreme. Nu renunţa la speranţă, draga mea.

Alice, care tăcuse în tot acest timp, veni lângă mine, în vreme ce episcopul se îndepărta, şi îşi puse mâna pe braţul meu, care tremura acum.

— Lady Ioana v-a avertizat, doamnă.

— M-a avertizat. La fel şi Warwick, în felul lui.

Ce avea să spună Edmund după aceste acuzaţii?

CAPITOLUL 10

Nu-mi găseam locul, tremurând de nelinişte şi de temeri care creşteau în mine asemenea unui nor de furtună cu tunete. Neştiind unde se afla Edmund, n-am mai pierdut vremea să-i scriu o scrisoare, ci am trimis un curier cu un mesaj la Westminster. Trebuia să-l văd.

Zilele au trecut fără nici o vorbă de la Gloucester sau de la vreunul dintre cei doi Beaufort. Curierul meu s-a întors cu mâna goală, fără altă veste decât că Edmund nu era la Westminster. Tot ce puteam face era să aştept şi să-mi fac griji, cearta cu Gloucester răsunându-mi întruna în minte:

„Nu ne poţi împiedica.”

„Nu pot? Rămâne de văzut.”

Da, rămânea de văzut. Prins în lupta duşmănoasă cu episcopul Henric pentru puterea supremă în Consiliul regal, Gloucester era hotărât să-i doboare pe cei din familia Beaufort. Măcar de atât lucru îmi dădeam seama deja. Poate că nu fusese chibzuit din partea mea să-l provoc amintindu-i de căsătoria lui, dar era ceva ce nu mai puteam drege. M-am rugat ca mistress Cobham, femeie de rând cum era, să îndulcească furia iubitului ei.

— O să mă duc eu însămi la Westminster, am anunţat când n-am mai suportat tăcerea.

Lady Ioana plecase de la Windsor la reşedinţa ei favorită, Havering atte Bower, chiar înainte de sosirea lui Gloucester, aşa că nu mai aveam nici consolarea oferită de modul ei calm de a privi lumea.

— Nu vă sfătuiesc, a replicat Alice ursuză când mi-am exprimat intenţia. Fiţi discretă şi s-ar putea ca totul să fie dat uitării. „Cu puţin noroc, inclusiv Edmund Beaufort.”

I-am desluşit gândul nerostit, dar am refuzat să-i răspund. În plus, amândouă ştiam că aşa ceva nu se va întâmpla. Conflictul dintre Gloucester şi episcopul Henric depăşise limitele unei toleranţe consfinţite cu o strângere de mână, atingând apogeul atunci când trupele lui Beaufort nu-i permiseseră lui Gloucester accesul în Turnul Londrei. Furia ducelui cu sânge regesc nu cunoscu limite.

— Păcat că nu v-aţi îndrăgostit de un bărbat fără nume răsunător sau ambiţie, remarcă Alice pe un ton caustic. Dacă aţi fi făcut-o, poate că v-ar fi lăsat în pace Consiliul, să fiţi fericită.

Ştiam că şi acesta era un neadevăr.

— Dacă aş fi vrut să mă mărit cu un bărbat neimportant, Consiliul ar fi obiectat că nu are un rang suficient de înalt, am replicat cu acreală, sătulă de toate. Căsătoria cu un om de rând mi-ar fi pus în pericol statutul de regină-văduvă. Ei n-or să-mi îngăduie să mă mărit cu nimeni. M-am încruntat. Şi, în afară de asta, pe Edmund îl iubesc.

Alice deschise gura pentru a spune ceva, apoi o închise la loc.

— Îl iubesc, am insistat eu. Îl iubesc şi mă iubeşte.

— Dacă ziceţi... Am auzit din nou cuvintele nerostite: „Dar el vă iubeşte sau e un flirt frivol? Nu cumva este un plan egoist de a câştiga mâna unei regine...?”

— Ştiu ce gândeşti. Lady Ioana crede acelaşi lucru. Dragostea lui Edmund pentru mine este adevărată. Sunt convinsă de asta.

— Dacă spuneţi, doamnă. Dar, dacă mă întrebaţi pe mine, eu n-am încredere în nici un Beaufort pe care nu-l am sub ochi...

— Nu m-ar fi cerut de soţie dacă nu mă iubea.

Buzele lui Alice se strânseră aşa cum făceau când îl dojenea pe tânărul Henric dacă era nepoliticos.

— Aţi putea să vă întrebaţi, doamnă, ce ar avea de câştigat dintr-o astfel de căsătorie...

Am ieşit din cameră. Nimeni nu-mi dorea binele. Cum puteau să nu vadă dragostea lui Edmund pentru mine? Cum puteau să nu aprecieze toate calităţile, toate

talentele la fel de strălucitoare ca bijuteriile pe care mi le rostogolise la picioare pentru încântarea mea?

Trebuia să-l văd. Trebuia să fiu sigură.

Spre bucuria mea, Edmund s-a întors la Windsor înainte de a mă cufunda într-o tristeţe adâncă. Inima a început să-mi tresalte, iar eu am sărit în picioare, întinzându-mi braţele spre el, în timp ce el şi le-a ridicat pentru a mă învălui în căldura lor. Mi-am ridicat gura nerăbdătoare să o întâlnească pe a lui. Pentru scurtă vreme, am rămas aşa, savurând apropierea.

— Ei bine, iată o întâmpinare căreia nici un bărbat n-ar putea să-i reziste! a remarcat el privindu-mă în cele din urmă, cu mâinile mângâindu-mi umerii.

— Mi-a fost dor de tine.

— Şi mie de tine, aşa că am venit... Dar ce-i asta? Privirea lui îmi studie chipul. Arăţi de parcă te-ai fi luptat cu toate îngrijorările din lume, a constatat el trecându-şi un deget peste fruntea mea. Ce s-a întâmplat de te-ai încruntat? Nu poate fi îngăduit nimic care s-o necăjească pe iubita mea.

— Gloucester a fost aici. Şi unchiul tău, am spus eu.

— Ştiu, a mârâit el. Nu trebuie să-mi zici. Deja mi-a împuiat capul Gloucester. Se îndepărtă de mine pentru a umple două căni cu bere. Mi-a întins una, apoi a băut-o pe a lui dintr-o înghiţitură şi şi-a şters gura cu dosul palmei. Mi-a spus cuvinte grele.

— Spune că nu ne putem căsători. Zice că ei ne vor opri.

— Şi găseşte o sumedenie de motive pentru care nu putem s-o facem, a fost Edmund de acord. Principalul este acela pe care n-a considerat potrivit să-l numească, dar pe care toată lumea îl vede fiindcă străluceşte ca un far aflat pe un deal. Şi anume că Gloucester mai degrabă ar renunţa la dreptul la tron decât să permită ca familia Beaufort să capete mai multă putere. Doar că n-ar face una ca asta, nu-i aşa? Îşi doreşte nespus de mult ca acea coroană să fie a lui. Nu mă va lăsa să mă apropii de tânărul rege – cu siguranţă nu ca soţ al tău, de teamă că îl voi face să deprindă obiceiuri proaste. Sau că voi încerca să-i influenţez deciziile în favoarea familiei Beaufort, atunci când va creşte.

— Edmund... am încercat eu să-i atrag atenţia.

— Lasă-mă să mă gândesc... m-a întrerupt el. Nu prea îmi dau seama pe unde s-o apuc în această...

Edmund se încruntă cufundându-se în gânduri, răsucind cana goală în mâini. În timp ce frământam între degete mica broşă prinsă de căptuşeala corsajului, neliniştea lui mă aduse în pragul disperării. Îl considerasem pe Edmund ca fiind forţa mea. Mă rugasem la Dumnezeu ca el şi unchiul lui să-i ţină piept lui Gloucester.

— L-ai văzut pe episcopul Henric? am întrebat eu.

Edmund se strâmbă.

— Nu. A trimis după mine, aşa că nu pot întârzia. Nu-mi dau seama ce poate el să facă...

— Am crezut că episcopul nu este cu totul împotriva noastră, am sugerat eu. Şi pentru că el nu a catadicsit să

răspundă, am adăugat: Chiar poate Consiliul să ne împiedice?

— Habar n-am. Gloucester aşa spune, aşa că de ce nu? Pot să te bage oricând într-o mănăstire şi să te silească să te călugăreşti. Asta ar rezolva definitiv problema văduvei regale care s-ar putea căsători din nou. Mireasa lui Hristos, pentru Dumnezeu! Iar pe mine m-ar putea trimite la Bedford, în Franţa. Asta ar pune capăt situaţiei. O fi fost sălbatic rânjetul lui rapid, însă ochii îi erau mohorâţi. Mai ales dacă se întâmplă să fiu ucis în luptă. Asta i-ar da lui Gloucester motiv să urle de bucurie.

Era ceva de neînchipuit pentru mine, moartea lui în luptă. Habar n-aveam ce să fac. Nu ştiam ce să spun, aşa că am aşteptat doar, toate visurile legate de viitor pălind în faţa ochilor mei. Dacă Edmund zicea că nu se poate, nu ne rămânea decât să ne supunem poruncilor lui Gloucester? În cele din urmă, devenind conştient de tăcerea mea, se uită la mine, iar chipul i se îmblânzi în vreme ce, cu un suspin, aruncă neglijent cana pe scrin, traversă încăperea şi mă trase aproape de el. Cu tandreţea pe care învăţasem să mă bizui, zâmbi cu mâhnire, sprijinindu-şi bărbia pe părul meu.

— Ce brută trebuie să mă crezi. Iartă-mă, Cat. Fireşte că nu te vor trimite la mănăstire. Şi nici pe mine în Franţa. Ştii cum e Gloucester – fac pariu pe cel mai bun cal al meu că e numai fanfaronadă de el.

— Era foarte furios.

— Ştiu. Şi deloc politicos faţă de mine sau de unchiul meu. M-a acuzat că sunt un parvenit obraznic, cu sânge stricat. Nu-mi amintesc să-l mai fi văzut vreodată atât de turbat,

dar lucrurile stau foarte prost între el şi episcopul Henric. Ochii lui se îngustară când văzu spaima pe care nu am putut să mi-o ascund şi, în cele din urmă, mă cuprinse în braţe. Nu pot să stau, dar m-am gândit că ar trebui să vin ca să te liniştesc. O să stau de vorbă cu episcopul Henric. Totul o să se aranjeze, să ştii.

Gura îi fu caldă, coborând delicată de pe frunte pe buzele mele.

— Pot să vin cu tine când te duci să-l vezi? am întrebat eu.

Dacă ne susţineam amândoi cauza, episcopul trebuia cu siguranţă să ne asculte.

— Nu e necesar, a murmurat preocupat, în vreme ce dinţii lui mă muşcau uşor de gât, trimiţându-mi fiori de plăcere spre picioare.

— Dar vreau să vin.

Edmund încetă să mă sărute, cuprinzându-mi în schimb chipul în mâini. Ochii lui străluceau, iar pe faţă i se zărea o oarecare viclenie.

— Atunci, vei veni, regină Cat. Îl vom înfrunta pe unchiul Henric în vizuina lui, iar tu vei plânge tristă şi frumoasă la picioarele lui. Apoi, fiindcă stimabilul meu unchi va fi incapabil să refuze dorinţa inimii tale, îl vom anunţa pe Gloucester că a dat greş. Totul se va realiza, minunata mea fată, toate speranţele şi visurile ţi se vor împlini.

Inima mi se linişti datorită asigurării date de Edmund.

— Mult ai mai întârziat, băiete. Cât timp durează să ajungi la Westminster?

— Iartă-mă, domnule. Regret întârzierea, dar acum mă aflu aici, ca să răspund pentru păcatele mele.

Aşezat în spatele unui birou impozant, episcopul Henric nu era în toane bune, dar, fiind un maestru al diplomaţiei, după primele cuvinte aspre îmi ură politicos bun-venit şi ne făcu semn să ne aşezăm pe scaunele cu perne moi, lucru pe care l-am şi făcut. Un servitor dădu ascultare poruncii de a ne turna vin, după care i se făcu semn să plece.

Deodată, toată politeţea dispăru.

— Căsătoria asta, Edmund. Ai stârnit un adevărat cuib de viespi, pentru Dumnezeu.

Cu pumnii încleştaţi sprijiniţi pe coapse, Edmund răspunse totuşi cu o voce moale ca untul proaspăt bătut:

— Nu văd care este dificultatea, domnule. Ce contează că ne căsătorim? Caterina este liberă s-o facă, la fel şi eu. Nu poate exista vreo interdicţie din partea Bisericii – nu suntem înrudiţi în nici un fel...

— Nu te preface că nu înţelegi, rosti cu voce tărăgănată episcopul Henric. Cunoşti motivele la fel de bine ca mine.

— Ce vrei să spui? O roşeaţă intensă cuprinse pometii lui Edmund. Sugerezi să mă retrag? Să-mi încalc jurământul făcut Caterinei, să o refuz ca soţie?

Nu... nu... Răsuflarea mi se opri în gât.

Însă episcopul Henric surâse. Avea ceva înspăimântător, de reptilă bătrână, în acel zâmbet.

— Am zis eu asta?

— Sincer să fiu, domnule, nu ştiu ce spui.

— Ai multe de învăţat despre manevrele politice, băiatul meu. Zic că există mijloace şi mijloace.

Nu înţelegeam unde voia să ajungă, însă asigurarea episcopului Henric făcu să apară o rază de speranţă acolo unde nu mai existase niciuna.

— Vrei să spui, domnule, că Gloucester poate fi convins să-şi retragă obiecţiile? am întrebat eu.

Nu-mi dădeam seama cum se putea face asta.

— Nu, doamna mea. Zâmbetul îi deveni mai larg. El categoric o să încerce să vă împiedice să vă căsătoriţi, însă eu cunosc o cale de a-i curma ambiţiile. Îmi va face o plăcere enormă să tai treptele scării de sub picioarele lui Gloucester.

Aşa că, la urma urmelor, nu a fost nevoie să plâng la picioarele lui. Episcopul Henric devenise brusc un diplomat abil.

— Nu văd cum... a intervenit Henric.

— Sigur că nu vezi. Dar eu o să-ţi arăt... Nu sunt eu lord-cancelar? Nu sunt lipsit de putere, indiferent ce s-ar putea să-i placă lui Gloucester să creadă. Asociaţii mei din Consiliu, mereu dornici să sară la beregata lui Gloucester, vor avea grijă să se întâmple aşa cum vreau eu.

— Însă Gloucester are o voce puternică în Consiliul regal.

— A! Dar eu îl am şi pe Bedford de partea mea. Bedford are nevoie de bani pentru a purta războaiele din Franţa. În situaţia în care Consiliul nu poate aduna suficient aur, cine îi scoate din necaz şi le oferă împrumuturile necesare? Zâmbi cu seninătate, ca răspuns la propria întrebare. Eu! Consiliul îmi este foarte recunoscător.

Edmund îşi înclină capul pentru prima dată de când sosisem, cu un zâmbet luminându-i chipul. Nu te-am preţuit cum trebuia, unchiule.

— Nu e niciodată înţelept să faci asta. S-ar putea totuşi să-ţi capeţi încântătoarea soţie franţuzoaică.

— Vei vedea. Te voi face soţia mea, înainte de sfârşitul anului, mi-a spus Edmund cu entuziasmul renăscut, în timp ce mă conducea spre uşă. Mi-a cuprins faţa în palme pentru a mă putea săruta pe buze drept rămas-bun. Gloucester nu se poate măsura cu vicleanul meu unchi. O să mă însor cu tine şi vom dovedi că Gloucester şi Consiliul n-au avut dreptate. Ce cuplu nemaipomenit vom fi!

I-am lăsat să comploteze cu capetele aplecate asupra unui manuscris. Erau doi membri ai familiei Beaufort. Episcopul Henric era de partea noastră. Ce putea să meargă rău?

Şi iată: o scamatorie inteligentă, demnă de iscusita viclenie a episcopului Henric. Vestea ajunse la Eltham, unde se mutase curtea tânărului Henric, în periplul său anual de la un palat regal la altul, pe calea întortocheată a bârfelor şi declaraţiilor legale. Am refuzat să mă bucur până în momentul în care cancelarul meu, John

Wodehouse, nu mi-a citit documentul şi nu s-a pronunţat cu certitudine în privinţa lui. A făcut-o, neputând să-şi ascundă mirarea.

— Pur şi simplu, nu văd necesitatea... a declarat el nu doar o dată.

S-a aflat că, atunci când Parlamentul s-a întrunit la Leicester, un membru al Camerei Comunelor a înaintat o petiţie, din bunătatea inimii lui şi în numele colegilor săi, toţi supuşi loiali ai unui bărbat. Nu ar fi un act de mărinimie să le fie îngăduit văduvelor regilor să se recăsătorească dacă doresc asta? În schimbul unei taxe adecvate, desigur, care să intre în vistieria regală. Ar putea lordul-cancelar să acorde acestei chestiuni priceperea şi consideraţia sa, bazate pe vasta lui experienţă?

Episcopul Henric, lordul-cancelar, îşi exprimase interesul şi preocuparea faţă de situaţia văduvelor regale în general şi avea să chibzuiască asupra respectivei chestiuni.

— Intenţionează lady Ioana să se mărite din nou? a întrebat cancelarul, fără să se adreseze cuiva anume. Nu m-aş fi gândit la asta. Ridică din umeri. Poate că vreun cavaler în vârstă i-a atras atenţia pentru a-i ţine companie, iar ea are nevoie de o binecuvântare legală. Cine poate şti ce idei le vin femeilor când ajung la o anumită vârstă...?

Dar eu ştiam. Întreprinzătorul membru al Camerei Comunelor fără îndoială că avusese palma unsă de o pungă cu aur de la episcopul Henric. Iar inteligentul episcop avea să ia decizia finală. Cât de încântător era, cât de pragmatic! Câtă viclenie! Am admirat formularea plină de simpatie.

Şi toate astea erau pentru mine, pentru mine. Lady Ioana nu urma să se mai mărite vreodată, însă eu aveam s-o fac.

M-am rugat ca episcopul Henric să chibzuiască mai repede, iar Consiliul să-şi dea consimţământul. Cu siguranţă, acum era doar o chestiune de timp până când eu şi Edmund aveam să stăm în faţa unui preot care să ne consfinţească uniunea. Cu toate că am trăit acele zile pradă îngrijorării, nimic nu mi-a putut submina fericirea.

L-am aşteptat în fiecare zi pe Edmund să vină la Eltham, să descalece de pe cal şi să intre triumfal în hol, dându-mi vestea cea bună. A sosit în schimb episcopul Henric şi am fost surprinsă că zvonurile zburaseră, repezindu-se, în ultimele săptămâni, ca nişte libelule pe suprafaţa unui râu lent, niciunul nefiind bun. Pe străzile Londrei apăruseră trupe, izbucnirile de violenţă devenind ceva la ordinea zilei, şi, spre uimirea mea, tânărul Henric a devenit un premiu valoros în lupta pentru putere dintre Gloucester şi episcopul Henric.

Am ascultat aceste veşti cuprinsă de teroare. Beaufort sau Plantagenet, episcop sfinţit sau nobil duce, era vreunul dintre ei de încredere atunci când era în joc propria-i autoritate? Micul meu fiu ajunsese un pion în jocul lor mortal. Mi-am făcut uitate problemele, deoarece libertatea tânărului Henric era ameninţată şi m-am rugat ca influenţa liniştitoare a lui Bedford asupra fratelui şi unchiului său să dea roade. Dar Bedford era încă în Franţa, iar zvonurile au devenit mai tulburătoare atunci când trupele înarmate ale lui Gloucester şi Beaufort s-au înfruntat pe Podul Londrei, Gloucester ameninţând că va veni şi-l va lua pe fiul meu de la Eltham, trecându-l în custodia sa cu forţa, dacă era necesar. Tresăream la fiecare zgomot, deşi dublasem

gărzile, pândind zăngănitul armelor şi larma făcută de cavaleri în armuri care s-ar fi apropiat. Şi iată, în toiul revoltelor politice, episcopul Henric a sosit la Eltham, ca să-mi spună – ce să-mi spună?

— Nu am veşti bune, Caterina, Dumnezeu să mă ajute.

A intrat în hol şi a traversat încet lespezile tocite, cu chipul întunecat, apropiindu-se de locul unde îl aşteptam. Tot amabil, tot îmbrăcat fără cusur în veşmintele lui clericale, episcopul Henric părea obosit, de parcă ar fi purtat o îndelungă bătălie pe care o pierduse. Eu am rămas pur şi simplu locului, cu mâinile şi picioarele amorţite de anticiparea a ce era mai rău. Dar care era cel mai rău lucru pe care putea să-l facă Gloucester? Alungasem gândul prostesc pe care Edmund mi-l băgase în cap cu cruzime, că aş putea fi închisă într-o mănăstire, împotriva voinţei mele. Nu era posibil. Nu se putea întâmpla aşa ceva! Dacă se punea problema, aveam să mă întorc pur şi simplu la curtea Franţei.

Dar, dacă era să mă întorc în Franţa, aş fi făcut-o fără fiul meu...

Am făcut un efort pentru a-mi aduna gândurile. Nu se va ajunge la asta. Aşadar, ce anume îl făcea pe episcopul Henric să aibă o înfăţişare cadaverică? Şi, mai grav, unde era Edmund?

— Spune-mi, i-am poruncit eu cu asprime, eu, care rareori porunceam ceva cu asprime.

Episcopul Henric se conformă, cu chipul lipsit de expresie:

— Totul e pierdut. Petiţia mea trimisă la Camera Comunelor pentru tine a fost distrusă. Bedford s-a întors şi a ordonat oprirea luptelor. Ridică dintr-un umăr, cu o acceptare tristă. Nu este foarte încântat. Şi, în consecinţă, lui Gloucester i-a făcut plăcere să se răzbune pe numele Beaufort. Sunt înfrânt.

Am aşteptat. Mai urma ceva. Episcopul Henric şi-a încrucişat braţele şi a declarat:

— Vor exista urmări şi pentru tine.

A, asta era.

— Deci, nu mi se va îngădui să mă mărit cu Edmund.

Mi-a fost greu să rostesc cuvintele. Un ghem de durere pură şi crudă îmi strânse pieptul cu atâta putere, încât abia mai puteam respira, dar, cu toate astea, mi-am îndreptat umerii şi m-am uitat direct în ochii lui, cu toate că episcopul şi-a îndepărtat privirea. Vocea îi era răguşită, ca şi cum şi-ar fi adus argumente sieşi până la epuizare.

— Există anumite dificultăţi, Caterina. Gloucester se pregăteşte să te pună într-o situaţie neplăcută. Şi eu am avut de plătit un preţ greu. Am fost silit să renunţ la funcţia de lord-cancelar.

În ciuda propriei dureri, m-am gândit: „Cât de tare ţi se citesc astăzi anii pe chip!” În ciuda groazei care mă cuprinsese, inima mea simţea compasiune pentru el. Mi-am pus cu blândeţe mâna pe braţul lui, simţind încordarea de sub stofa bogată, când el adăugă:

— Gloucester are tot mai multă putere, facă Dumnezeu să-i putrezească oasele. Mă tem că este un rezultat tragic pentru tine.

Nu s-a opus când l-am condus în salonaşul meu, făcând semn domnişoarelor să plece. Odată aflaţi acolo, s-a aşezat obosit pe scaunul meu cu spătar şi braţe sculptate, lăsându-se pe spate, de parcă ar fi avut nevoie de sprijinul său. I-am îndesat nişte perne moi la spate şi am cerut să ni se aducă vin. Când am rămas singuri, am tras un taburet jos şi m-am pregătit să ascult ce se petrecuse şi ce lucru tragic urma să aibă un impact atât de mare asupra vieţii mele.

— Gloucester intenţionează ca, la următoarea sesiune, să convingă Camera Comunelor să emită o lege. Este aproape sigur că membrii ei se vor conforma.

— Şi ce anume va spune această lege?

Episcopul Henric bău îndelung.

— Niciunui bărbat nu-i va fi îngăduit să se însoare cu regina-văduvă, fără consimţământul regelui şi al Consiliului său.

— Oh!

M-am gândit la cele auzite, studiindu-mi mâinile, împletindu-mi degetele. Nu părea atât de rău. Nu-mi fusese tocmai interzis să mă recăsătoresc. Nu aveam nevoie decât de permisiunea...

— Asta-i tot? am întrebat ridicându-mi privirea spre ochii obosiţi ai episcopului.

Era rău, dar nu de nedepăşit.

— Gândeşte-te, Caterina. Gândeşte-te la ce a făcut.

M-am gândit – şi, în sfârşit, ideea simplă care se învârtea în capul meu deveni clară. Cred că am râs din pricina enormităţii ei.

— Desigur. Consimţământul regelui. Am simţit cum neliniştea creşte în pieptul meu. Şi din moment ce fiul meu e doar un copil care nu are vârsta necesară pentru a consimţi ceva... am rostit eu. Cu câtă inteligenţă fusese pus la cale totul, cu câtă cruzime! El nu avusese nevoie să rostească numele meu – n-ar fi dorit să fie acuzat că este răzbunător – şi nici nu fusese necesar să-mi interzică, făcuse doar să devină imposibil... Ştie Gloucester ce face? Ştie că mă condangă la văduvie?

— Nu mă îndoiesc că ştie. Episcopul Henric îşi goli cupa. Va trebui să aştepţi cel puţin zece ani, până când Henric va ajunge la majorat.

— Zece ani...

Doream să mă mărit cu Edmund, dar nu puteam să aştept vreme de zece ani, asta admiţând că tânărul Henric putea fi convins. Mi se părea o eternitate. Nici măcar nu-mi puteam imagina o aşteptare atât de lungă, gândindu-mă doar că voi fi depăşit cu mult treizeci de ani, că părul îmi va fi cenuşiu, iar chipul marcat de semnele trecerii timpului. Şi Edmund – nu-şi va căuta el o mireasă mai tânără? Disperarea mă cuprinse în timp ce mi-am ridicat din nou privirea spre episcop şi l-am văzut privindu-mă cu atâta milă, încât n-am putut suporta. Cum să cred că Edmund va aştepta zece ani pentru a-mi câştiga mâna? Nu

credeam că putea să existe vreun bărbat care să aştepte zece ani la rând.

Am privit în altă parte, pentru a-mi ascunde lacrimile care mi se prelingeau pe obraji, în vreme ce gândurile mele luară alt curs, încercând să găsească o cale de a ocoli hăţişul ţesut cu viclenie de Gloucester. Nu mi se interzicea complet să mă mărit, nu-i aşa?

— Şi dacă nu mă supun? am întrebat eu, surprinsă de modul în care trecuseră de la acceptare la sfidare. Aş îndrăzni oare să fac ceva împotriva dorinţei Parlamentului? Nu credeam, dar totuşi, cu Edmund alături, de ce n-aş fi îndrăznit? Voi fi pedepsită dacă mă căsătoresc fără consimţământul tânărului Henric?

Episcopul Henric puse jos cupa, fără să fi simţit gustul vinului, şi îmi luă mâna în mâinile lui.

— Cine poate spune? Mai există o consecinţă a răzbunării lui Gloucester de care trebuie să ştii, Caterina. Au fost făcute aranjamente ca tu să locuieşti permanent la reşedinţa tânărului rege. Nu ţi se va permite să-ţi vizitezi domeniile primite ca zestre şi nici să călătoreşti după bunul plac. Vei merge acolo unde va merge tânărul rege. Înţelegi?

Înţelegeam foarte bine. Eram prizonieră. Fără gratii, fără lacăt şi cheie, dar tot prizonieră eram.

— Această îngrădire intenţionează să-ţi fie de ajutor... să te ajute să-ţi înfrângi dorinţele carnale, a continuat el cu blândeţe.

Am tresărit auzind această judecată care devenea gravată în sufletul meu. Imaginea mamei mele, machiată şi plină de bijuterii, aruncându-le priviri lascive tinerilor curteni se ivi în faţa ochilor mei. Am respirat adânc, simţindu-mi faţa înfierbântându-se de umilinţă.

— Regret ce s-a petrecut, a reluat episcopul Henric văzând că nu găsesc cuvinte pentru a-i răspunde. Dar nu va fi chiar atât de rău, să ştii.

Cuvintele mi se revărsară deodată, rostite cu o voce spartă:

— Nu? Ba eu cred că da. Tot ce s-a făcut a fost pentru a fi ţinută permanent sub supraveghere.

— Mă tem că aşa este. Dreptul tânărului Henric la tronul Franţei depinde întru totul de tine, aşa că reputaţia ta trebuie să fie mai pură decât perlele din diadema Fecioarei.

Nu m-am mai putut înfrâna şi am început să plâng. Pentru dorinţele mele călcate în picioare, pentru o viaţă alături de Edmund. Pentru discreta mea încarcerare în casa fiului meu, astfel încât să nu mai pot face niciodată ceva care să stârnească valuri în politica engleză. Aveam să fiu bine legată de autoritatea lui Henric, ca vâscul de ramura unui măr. Inima mea era frântă.

— Nu plânge, Caterina. Eşti tânără încă.

— Şi la ce-mi foloseşte? Faptul că sunt tânără înseamnă că am şi mai mulţi ani de trăit ca prizonieră închisă într-o cochilie însingurată. Nu am nici o scăpare, nu-i aşa?

Avea Edmund să se însoare cu mine din dragostea ce mi-o purta, urma să rişte a se căsători cu mine fără permisiune? Aceasta era întrebarea la care aveam nevoie de un răspuns. Singura întrebare pe care nu îndrăzneam s-o pun. Însă n-a fost nevoie pentru că episcopul Henric a căutat în mâneca sa şi a scos o foaie de hârtie împăturită, purtând sigiliul Beaufort.

— Edmund m-a rugat să-ţi dau asta, draga mea. Mi-am dat seama din arcuirea compătimitoare a gurii episcopului Henric că se aştepta să fie scrisoarea de bun-rămas a lui Edmund faţă de mine. Cu lacrimile gata să se reverse, am aşteptat până când a băut ultimele picături de vin şi a plecat – trebuia să se ducă la Roma, m-a informat el, urmărind să capete o pălărie de cardinal, odată ce ambiţiile din Anglia îi fuseseră atât de grosolan curmate –, după care am rupt sigiliul şi am citit. Nu voiam să-mi arăt şi mai mult inima frântă în faţa egoistului episcop. Dar, de îndată ce am rămas singură, am deschis scrisoarea. Era mai bine să ştiu ce era mai rău. Propoziţiile erau simple, iar scrisoarea, scurtă.

„Pentru Caterina, unica mea iubire.

Îmi este atât de dor de tine. Mi se pare că a trecut o viaţă de când am împărţit aceeaşi răsuflare. Tânjesc să te ţin în braţe, să ştiu că eşti a mea. În curând, vom fi din nou împreună, iar eu îţi voi vedea iarăşi zâmbetul.

După cum ştii deja, Gloucester face tot posibilul pentru a ne despărţi, dar îţi jur că nu va reuşi. Care va fi pedeapsa dacă ne căsătorim cu sau fără permisiunea tânărului rege? Cred că, într-un astfel de caz, nu i se poate da nici o pedeapsă unei regine a Angliei şi unui Beaufort. Chiar este

familia mea atât de lipsită de autoritate? Ce ne pot face? Nici o atenţionare nu mă poate ţine departe de tine. Nici o pedeapsă nu se compară cu faptul de a fi împreună.

Ştiu că te vei bucura pentru mine. Ca dovadă a poziţiei mele la curte, mi s-a acordat domeniul Mortain. Este un semn de onoare. Ce altă dovadă îmi mai trebuie că picioarele mele stau ferm pe scara ascensiunii politice?

Nu-ţi pierde credinţa în mine, iubirea mea. Voi fi la Westminster când îl vei aduce pe tânărul rege la curte, la sfârşitul lunii. Ne vom face planurile.

Să fii mereu convinsă că te iubesc.

Al tău acum şi pururi,

Edmund Beaufort.”

— O, Edmund!

Am strigat uimită de surpriză, în timp ce am cuprins în palmă broşa cu blazonul Beaufort, leul plin de viaţă care susţinea poarta principală, talismanul pe care mi-l prindeam de corsaj în fiecare dimineaţă. Eram a lui, iubită şi preţuită mai mult decât oricine. Iar prin scrisoarea aceasta, cu propriile cuvinte, îmi jura că va face tot posibilul pentru a ne căsători. Oare nu ştiusem asta dintotdeauna? Edmund era suficient de îndrăzneţ, suficient de încrezător în spiţa Beaufort şi în sângele de Plantagenet încât să li se opună lui Gloucester şi Parlamentului – lumii întregi dacă era necesar – pentru a avea femeia pe care o iubea. Pentru a mă avea pe mine.

Era conte de Mortain. Oare nu însemna asta că era foarte apreciat?

În timp ce strângeam scrisoarea în mână, l-am simţit lângă mine. Brusc, în mintea mea n-a mai fost decât râsul lui, capul răsunându-mi de murmurul cuvintelor lui de iubire. Buzele mele simţiră gustul dorinţei lui când le-am lipit de scrisoarea pe care din tocul lui curseseră cuvinte de iubire pentru mine. Trupul mă durea de dorinţa de a fi cu el. Mai era doar puţină vreme de aşteptat. Urma să fim din nou împreună, la Westminster. Aveam să fim alături şi, curajul fiindu-mi susţinut de iubirea lui Edmund, aveam să contestăm dreptul Parlamentului de a ne despărţi. Iar dacă era necesar, aveam să-l înfruntăm pe Gloucester. Cu siguranţă, Edmund va găsi o cale de a ocoli hăţişul viclean al acestuia.

Mă iubeşte şi nu mă va părăsi.

Am păstrat aceste cuvinte în suflet, repetându-le de parcă erau un elixir tămăduitor, o vrajă care să ne unească în ciuda tuturor obstacolelor, în timp ce am urcat în fugă scările până în vârful marelui Turn Rotund, pentru a privi înspre Londra. Nu puteam aştepta până aveam să-l văd din nou.

— Edmund!

Văzând un chip anume pe care îl recunoscu în mulţime, tânărul Henric râse zgomotos înainte de a-şi opri o mică aplecare jenată a umerilor sub noua lui tunică. Mi-am pus uşor mâna pe braţul lui, îndemnându-l să meargă mai departe, şi i-am zâmbit liniştitor când şi-a ridicat privirea spre mine.

— O să-l poţi vedea mai târziu, i-am şoptit.

Cu toată ceremonia necesară, am mers alături de Henric, în vreme ce toţi curtenii se prosternau străduindu-se să-i arunce o privire tânărului rege. O altă vizită la Westminster, prefigurând momentul care se apropia rapid, când fiul meu avea să fie încoronat rege al Angliei.

Zilele năzdrăvăniilor sale se sfârşiseră, iar el avea o demnitate ciudată – cu chipul palid şi încă înduioşător de îngeresc, în ciuda mâinilor şi picioarelor care îi creşteau, cu părul blond pieptănat îngrijit sub pălărie, Henric zâmbea încântat, ochii lui rotunzi de uimire privind în toate direcţiile. Până când îl întâlniseră pe Edmund Beaufort, conte de Mortain.

— Pot să vorbesc cu el acum? a şoptit tânărul Henric. Am ceva să-i spun.

— Sigur că ai. Dar, întâi, trebuie să-l saluţi pe unchiul Gloucester, i-am răspuns eu.

Şi eu trebuia să am răbdare. Cele câteva zile de când citisem scrisoarea mi se păruseră ani. De câte ori o recitisem, umplându-mă de speranţa care strălucea prin cuvinte! Acum, mai erau doar câteva minute până când eu şi Edmund aveam să ne aflăm faţă în faţă, declarându-ne făţiş dragostea. Am zâmbit conştientă de fericirea care mă învăluia precum o foiţă de aur, o icoană sfântă. Aveam să fim împreună.

Henric dădu cu solemnitate din cap şi păşi mai departe, lăsându-mă în spate, unde tot ce-am putut face a fost să-mi silesc mintea şi trupul să creeze aparenţa unui calm perfect. Dacă l-aş fi văzut pe Edmund înaintea fiului meu,

şi eu i-aş fi strigat numele. Inima îmi bătea atât de nebuneşte, încât abia puteam înghiţi, iar mâinile îmi erau umede de dor.

Şi iată-l în dreapta mea, făcând o plecăciune elegantă. Mi-am răsucit capul spre el. Însă ochii noştri nu se întâlniră nici măcar când îşi îndreptă trupul şi zâmbi văzând entuziasmul fiului meu. Inima mea îşi reluă ritmul normal, iar eu m-am mustrat singură. Era prea multă lume pentru o revedere pasională. Fireşte că nu vom vorbi despre iubire acum. Dar în curând, în curând...

Cu graţie încrezătoare, am mers mai departe, înclinându-mi capul spre cei care mă salutau, ocupându-mi poziţia în spatele lui Henric când era nevoie să se facă prezentări. Se rostiră saluturi, se făcură plecăciuni şi jurăminte de credinţă. Gloucester şi Warwick, alături de ceilalţi curteni. Din mijlocul lor, Edmund ieşi pentru a fi salutat de fiul meu ca văr favorit.

— Ne-ai lipsit, Edmund.

— Iartă-mă, sire. Am fost ocupat cu treburile tale din Franţa, răspunse Edmund cu solemnitate şi ducându-şi mâna la inimă.

— Ştiu. Eşti conte de Mortain. Am un cal nou, a anunţat fiul meu cu mândrie. Nu este la fel de frumos ca al tău.

— Nu pot să cred asta. Dacă a fost un dar de la lordul Warwick, trebuie să fie un animal deosebit.

— Mai vii la Windsor? Când o să fie frig, ca să mă poţi învăţa să patinez aşa cum ai învăţat-o pe mama.

— Va fi plăcerea mea, sire...

Se dădu îndărăt, pentru a lăsa pe altcineva să se apropie.

Cât de amabil, am gândit eu parcă de la distanţă. Cât de serios i-a răspuns micului meu fiu. Şi cât de surprinzător de crud faţă de mine. Nici măcar o dată în decursul conversaţiei, nici măcar o dată după plecăciunea graţioasă în direcţia mea, Edmund Beaufort nu s-a uitat la mine. În schimb, eu am avut parte de o privelişte impresionantă a profilului său nobil, zâmbitor şi sigur de sine, şi atât de arogant.

Oare mă înşelasem? Abia dacă am reuşit să-mi pun gândurile într-o oarecare ordine. Oare mă ignorase intenţionat? Poate considerase că este nevoie de discreţie în privinţa relaţiei noastre. Dar faptul că îmi întorsese spatele, că nu-mi adresase nici un cuvânt era dificil de acceptat. Aproape imposibil de scuzat. Cu siguranţă, putea să-mi vorbească, eram regina-mamă, iar el vărul fiului meu, fără ca asta să creeze valuri la curte. Panica începu să se domolească. Edmund avea să-mi vorbească după încheierea formalităţilor. Fireşte că o va face.

— Când vei veni la Windsor, o să despachetăm iarăşi măştile şi costumele...? l-am auzit pe tânărul Henric strigând în urma lui Edmund, prin vacarmul din capul meu.

Apoi, prezentările se încheiară, iar lumea fu liberă să circule şi să converseze. Acum, avea să vină la mine! Acum, avea să treacă printre micile grupuri de curteni, cu privirea aţintită doar asupra mea, luminată de hotărârea de a nu lăsa nimic şi pe nimeni să intervină între noi. Dar nu... Spre mâhnirea mea, Edmund se retrase în capătul îndepărtat al încăperii. Trecuse pe lângă mine de parcă nu

însemnam nimic pentru el. Cândva, petrecusem ore în şir spunând cuvinte tandre, cu sângele înfierbântat fiecare de prezenţa celuilalt. Acum, nici măcar nu s-a uitat la mine, în vreme ce mă aflam în grupul din jurul fiului meu, schimbând saluturi şi bârfind cu Warwick. Îmi spusese că puteam fi împreună, că vom face planuri, că nimic nu ne putea despărţi. Aveam scrisoarea ascunsă în corsajul rochiei mele şi îmi era greu să înţeleg atitudinea lui rece.

Recepţia se desfăşură conform tiparului obişnuit, curtenii şi aristocraţia amestecându-se, vorbind cu persoanele influente, lăsându-se văzuţi în prezenţa celor care puteau certifica sau distruge o reputaţie. Mi-am jucat rolul cu o atitudine regală şi decentă, cu toate că eram obosită de el până în măduva oaselor, teama crescându-mi în piept tot mai mult, pe măsură ce minutele treceau. Încercam să-mi amintesc cuvânt cu cuvânt ce-mi scrisese exact Edmund Beaufort. „Să fii mereu convinsă că te iubesc. Nici o atenţionare nu mă poate ţine departe de tine.” Nu făcuse el aceste declaraţii? Cu siguranţă, trebuia să găsească o cale de a ajunge la mine, de a-şi revărsa încă o dată adoraţia la picioarele mele.

N-a făcut-o. Nici măcar o dată nu s-a apropiat de mine.

Durerea mi se cuibări în piept, răspândindu-se în mâini şi picioare pe măsură ce totul începea să fie clar pentru mine. Nu aveam nici o şansă să mă retrag, date fiind cerinţele de la curte. Aceasta era o despărţire deliberată, intenţionată. Şi, înecându-mă în nefericire, m-am luptat să rămân demnă. Mi-am îndepărtat privirea de la el. Mi-a trecut cu amărăciune prin minte că Henric, cel rece şi extraordinar de stăpân pe el, ar fi fost mândru de puterea mea de a-mi ascunde sentimentele în acea zi.

Însă exista o limită a puterii mele de a mă stăpâni.

Cu toate că jurasem să mă uit oriunde, numai în direcţia iubitului meu nu, când a venit vremea ca tânărul Henric să se retragă, am privit mulţimea de feţe pentru a-l zări pentru ultima oară. Răsuceam iarăşi pumnalul pe care Edmund îl înfipsese în inima mea atunci când, atât de absurd, mă neglijase de-a lungul nesfârşitei recepţii. Şi l-am văzut întreţinând o conversaţie spumoasă cu o tânără frumoasă, pe care o cunoşteam bine. Eleanor Beauchamp, fiica lui Warwick, care venise la curte cu soţul ei, Thomas de Ros, dar asta nu-l oprea pe Edmund Beaufort să flirteze cu ea. O, am văzut atenţia grijulie pe care i-o acorda. I-am recunoscut înclinarea capului, în timp ce asculta cuvintele ei, am remarcat felul în care îşi ţinea umerii, maniera încrezătoare în care se aplecase puţin spre ea. Toate îmi aminteau de modul cum flirtase cu mine, cândva. De cuvintele mieroase şi gesturile jucăuşe. Iar apoi, când a întors capul pentru a-i răspunde unui prieten care a trecut pe lângă el, fluturarea genelor pe obraz, linia curată a profilului său împlântară şi mai adânc pumnalul.

L-am privit fix. În vreme ce lady Eleanor se îndepărtă însoţită de soţul ei, Edmund se răsuci, iar întâmplarea făcu să se uite în direcţia mea. Pentru că eu mă uitam la el, privirile noastre se întâlniră. Vreme de o clipă, rămase încremenit. Iar apoi, făcu o plecăciune ceremonioasă, potrivită pentru regina-văduvă, rece şi distantă, executată perfect.

Stăpânirea mea de sine cedă asemenea unei coarde de arc întinsă prea tare. El era iubitul meu, bărbatul care urma să se însoare cu mine. Exista probabil o neînţelegere cumplită, care pusese stăpânire pe mintea mea, o greşeală pe care Edmund o putea corecta, dar apoi, totul

avea să fie din nou bine. Tot ce trebuia să fac era să vorbesc cu el, să mă apropii de el şi să-i cer... Ce să-i cer? O explicaţie probabil. Cum putea el să nu vină înspre mine, după ce îşi declarase iubirea? Cum putea să nu-mi zâmbească şi să nu-mi vorbească despre dorinţa inimii lui în vreme ce îmi săruta degetele. Cu gâtul uscat, am hotărât că trebuie să ştiu.

— Nu...

Abia dacă apucasem să fac al doilea pas, când o mână mă apucă uşor de încheietură.

— Richard...!

Era Warwick, aflat alături de mine şi privind în direcţia în care mă uitam eu.

— Dar trebuie să...

— Nu te duce la el, a rostit cu blândeţe. Este inutil, Caterina. Să provoci o scenă ar fi...

— A spus că se va însura cu mine şi că va înfrunta Parlamentul, l-am întrerupt eu, fără să-mi pese că aş face o scenă, dar izbutind totuşi să-mi păstrez vocea coborâtă.

— N-o s-o facă. N-o să se însoare cu tine, acum.

— Cum poţi să spui asta?

M-am opus strânsorii uşoare a braţului meu, însă Warwick era hotărât să mă scoată din mulţime şi să mă conducă lângă peretele acoperit cu tapiserii.

— Ştiu că n-o va face. Trebuie să afli ce s-a petrecut. Ascultă-mă, Caterina. În micul spaţiu pe care îl crease între noi, Warwick m-a strâns mai tare, aşa că a trebuit să mă concentrez. S-au întâmplat lucruri noi. Gloucester ţi-a încuiat toate uşile, ţi-a pus gratii la toate ferestrele.

— Dar ştiu, am protestat eu, fiindcă n-avea cum să fie atât de rău. Am aflat ultimele veşti, că trebuie să cer permisiunea fiului meu pentru a mă căsători, dar cu siguranţă...

— Mai e ceva. O altă clauză, a rostit el aproape fără nici o pauză. Va avea consecinţe serioase asupra măritişului tău. Cu oricare bărbat...

— O! Acum, mă speriase.

— Oricare bărbat care încalcă interdicţia şi te ia de soţie fără consimţământul regelui va pierde totul. Chipul lui Warwick era rigid, cuvintele ieşiră sălbatice din cauza mesajului transmis, însă ochii îi erau plini de o infinită compătimire. Îi vor fi luate pământurile şi bunurile sale şi va fi îndepărtat din funcţia deţinută în Parlament.

— O, am rostit eu din nou, aproape în şoaptă, încercând să cuprind enormitatea celor aflate.

— Un astfel de om va pierde toate favorurile, tot sprijinul. Toate oportunităţile de ascensiune viitoare vor dispărea.

— Înţeleg.

— Pentru oricare bărbat care s-ar căsători cu tine – Warwick era neînduplecat, ar fi o sinucidere. Pricepi? Dacă te-ar lua de soţie, Edmund Beaufort ar fi ruinat.

— Da, m-am auzit eu spunând. Da, înţeleg.

Richard. Dragă Richard, cum m-ai distrus tu pe mine...

Gâtul îmi era plin de lacrimi fiindcă declaraţiile crude ale lui Warwick fuseseră ca nişte cuie bătute în sicriul speranţelor şi visurilor mele. Am rămas tăcută pentru o vreme, cu mâinile încă în ale contelui, lăsând piesele să cadă la locul lor, ajungând în cele din urmă să accept imposibilitatea unirii mele cu oricare om ambiţios, din cauza unei simple legi răzbunătoare, care nu specifica nici un nume, dar a cărei intenţie era la fel de clară ca semnăturile de pe document. Inima mi se încleştă de durere în timp ce pricepeam inevitabilul acelui avertisment.

Pentru oricare bărbat care s-ar căsători cu tine, ar fi o sinucidere.

Acela era sfârşitul, nu-i aşa? Avea Edmund Beaufort să se arunce cu capul înainte în căsătoria cu mine, riscând să piardă ascensiunea politică şi socială? Ar renunţa la ambiţiile sale pentru mine?

Înălţându-mi capul şi ţinând bărbia dreaptă, cu o hotărâre care nu lăsa să se vadă cât de zdrobită eram sub povara celor aflate, m-am uitat spre locul unde îl văzusem ultima oară. El se afla tot acolo, cufundat în conversaţie cu nobili care deţineau puterea în regat în numele fiului meu, aşa cum ar fi făcut cândva episcopul Henric, unchiul lui. Gloucester, Hungerford, Westmorland, Exeter, arhiepiscopul Chichele. Edmund ştia cine îl putea ajuta să-şi împlinească ambiţiile, iar eu, privindu-i augusta companie, am ştiut de asemenea. Ambiţiile lui erau mai presus de orice. Dacă mai fusesem tentată să mă agăţ de

vreo speranţă prostească, compania lui Edmund din clipa aceea mi-a confirmat toate avertismentele lui Warwick.

— E mai bine să nu-l abordezi, a rostit Warwick încet.

— Înţeleg. Înţeleg perfect. Mi-am ridicat privirea spre chipul lui. Cum de a putut să fie atât de crud?

— Nu ţi-a spus?

Am clătinat din cap, incapabilă să exprim în cuvinte sentimentul de respingere totală.

— Îmi pare atât de rău. El nu o consideră o cruzime, ci o necesitate politică. O decizie pragmatică. Aşa ar gândi toţi membrii familiei Beaufort. Din leagăn, au fost crescuţi să fie aşa.

— Chiar şi cu preţul frângerii inimii mele?

— Chiar şi aşa.

— Mi-a scris că va rămâne credincios iubirii noastre.

— Îmi pare atât de rău, Caterina... a repetat Warwick.

— Tu m-ai avertizat, am spus eu, gura mea strâmbându-se în ceva care nu era zâmbet.

— Ştiu. Dar n-am vrut să fii rănită în felul acesta.

M-am uitat din nou spre locul unde Edmund râdea de ceva ce spusese Gloucester, răspunzându-i cu un gest teatral, cu un braţ, pe care l-am recunoscut atât de bine. O, eram rănită. Mă zbăteam deznădăjduită că toate visurile mele

de fericire nu erau altceva decât frunze în vântul care le risipea, lăsându-mă pustiită.

În acea noapte am luat cu mine în pat nefericirea şi lacrimile. Cumpliţi tovarăşi care să-mi ţină companie în lungile ore de nesomn. Dar m-am trezit într-o stare de spirit cu totul diferită.

— Doamnă, putem să stăm de vorbă?

Făcu o plecăciune, soarele matinal creând străluciri roşiatice în părul său, în vreme ce îşi flutură pălăria de catifea.

Furia mă făcea să simt uşoare bătăi în tâmple. Considerase că nu valorez nimic şi scăpase de mine de parcă eram un cal de război şchiop care nu-i mai era util. Când şi-a îndreptat trupul şi am văzut pe chipul lui o expresie de vină, furia mea clocotitoare a fost primejdios de aproape să dea pe dinafară. Nu fusesem conştientă că puteam fi posedată de o asemenea mânie. Tocmai mă duceam la liturghie, însoţită de Guille, şi mă aflam în încăperea unde pajii şi servitorii se grăbeau să îndeplinească poruncile stăpânilor. Era greu să ai parte de intimitate la Westminster şi nici nu aveam de gând să-i acord un astfel de lux. Dacă dorise să se afle doar cu mine, ar fi trebuit să vină la Windsor.

— Rămâi cu mine, i-am poruncit lui Guille, văzând-o că încetineşte pasul pentru a rămâne în urmă, exact în clipa în care Edmund Beaufort făcu acea plecăciune, cu tot farmecul lui, cu o atitudine teatrală, atenţie de care mă lipsise atât de crud cu o zi în urmă.

În momentul acela, dincolo de broderiile verzi şi aurii ale tunicii sale lungi până la genunchi, de pantalonii eleganţi şi de capişonul de catifea, l-am văzut aşa cum era: numai pretenţii şi spectacol menite a-mi atrage afecţiunea, numai ambiţii de a juca un rol vital în politica Angliei. Era un Beaufort până în măduva oaselor. Cu toate astea, era încă suficient de impresionant pentru a-mi face prostuţa inimă să tresară. Privirea lui luminoasă şi sigură o căută şi o susţinu pe a mea, apoi zâmbi, însă inima mea n-a mai tresărit, iar eu nu i-am întors zâmbetul. Nici prin cap nu mi-a trecut să-l salut. Pur şi simplu, am rămas locului, cu spinarea dreaptă, cu mâinile împreunate şi am aşteptat să văd ce va spune în apărarea sa. Ieri, mă tratase ca pe o regină-văduvă. Astăzi, aveam să mă port ca o regină-văduvă şi aveam să-mi stăpânesc furia pe care o simţeam ca un bulgăre de foc în stomac.

— Regină Cat. Eşti la fel de încântătoare ca întotdeauna.

Cât de mârşav era. Chiar mă credea atât de superficială încât să mă las îmbunată de o linguşire goală?

— De ce nu mi-ai spus? am vrut eu să ştiu.

L-am luat prin surprindere cu francheţea mea, însă nu a ezitat:

— Îţi spun acum. Însă tot o să-ţi zic că eşti cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată.

Vanitatea unui bărbat. Aproape că îi vedeam vicleanul creier Beaufort lucrând cu furie în spatele zâmbetului victorios, în timp ce apela la linguşire. Furia mea era de nestăpânit. Nu mi-am coborât vocea. Astăzi, nu eram în stare nici de compromisuri, nici de discreţie.

— Ar fi trebuit să vii la mine şi să-mi spui că nu te mai poţi căsători cu mine. Ar fi trebuit să vii la Windsor.

— Putem să stăm de vorbă în particular?

Sprâncenele lui se ridicară întrebător.

— Nu.

Zâmbetul lui se transformă într-o expresie de pocăinţă.

— Ar fi trebuit să vin. A fost greşit din partea mea, absolut groaznic. Merit dispreţul tău, doamna mea, şi nu pot decât să te implor să mă ierţi. Am crezut că vei înţelege.

Prin urmare, încerca să-mi obţină înţelegerea. Întinse mâna aşteptându-se să o pun pe a mea în a lui, aşa cum aş fi făcut cândva. Mi-am ţinut degetele împletite.

— Nu faci deloc să-mi fie uşor, a rostit el.

— Şi nici n-o voi face. Ar fi trebuit să-mi zici că nu mai ai de gând să te însori cu mine, i-am răspuns. Şi mi-ar fi plăcut să-mi spui motivele pentru care ţi-ai încălcat jurământul de dragoste nepieritoare pe care mi l-ai făcut. Nu mi-a făcut deloc plăcere să aflu de la Warwick, sub privirile pline de interes ale întregii curţi. Şi nici faptul că m-ai ignorat în timpul întregului eveniment.

Pentru o clipă, am rămas stupefiată. De unde veneau această încredere, această impresionantă fluenţă, această dorinţă de a răni? Se născuseră din revolta de nestăpânit faţă de respingerea atât de crudă din partea iubitului meu. O, nu am fost deloc subtilă. Nu mi-a păsat de cei care treceau pe lângă noi. Voiam s-o aud de pe buzele lui, să-i văd stânjeneala, în timp ce-mi explica faptul că ambiţia lui

făcea ca iubirea mea să fie imposibilă. Fiindcă tonul stârnea atenţia şi atrăgea priviri în direcţia noastră, fruntea lui Edmund se întunecă, iar pocăinţa dispăru, fiind înlocuită de un fulger de mânie. Mă înhăţă deloc drăgăstos de braţ şi mă trase din drumul oamenilor, în ambrazura unei ferestre, făcându-i lui Guille semn să se îndepărteze.

— Nu este necesar să ne facem publice neînţelegerile personale.

L-am urmărit cum se lupta să-şi alunge iritarea şi i-am admirat puterea de a se stăpâni când chipul lui însufleţit aproape că a devenit blând de compasiune. De ce nu l-am bănuit niciodată, în loc să-i cred fiecare cuvânt rostit?

— Înţeleg de ce eşti dezamăgită de mine.

— Nu, nu înţelegi, i-am replicat prompt. Şi n-am ştiut că avem neînţelegeri personale. După cum văd eu lucrurile, neînţelegerile noastre sunt politice.

El suspină. Un suspin care sugera cea mai profundă remuşcare. Cât de bine se pricepea să jongleze cu sentimentele.

— Ai intuit perfect. Totuşi, am crezut că vei înţelege.

Făcu un gest îndurerat cu mâna lui elegantă, care îmi spori şi mai tare furia. Nimic nu era îndurerat la Edmund Beaufort. Totul era doar pentru efect, juca un rol care să-i uşureze conştiinţa, admiţând că avea aşa ceva.

— Ce anume să înţeleg, Edmund? am întrebat eu pe un ton banal.

— Cred că este evident, Caterina. În cele din urmă, o uşoară iritare îi colorase vocea. Nu te-am crezut niciodată îngustă la minte.

Faptul că mi-a rostit intenţionat numele, lucru care odinioară mă făcea să mă cutremur de dorinţă, mă lăsă rece acum. M-am pomenit că-l studiam, aşa cum făcea tânărul Henric, care era în stare să observe ore în şir mişcările furnicilor sub lespezile pictate din grădina de la Windsor. Fără îndoială, era un maestru al cuvintelor şi sentimentelor, urzindu-le în folosul propriu. Inima mea, care cândva bătea înfierbântată pentru el, era acum la fel de rece ca gheaţa în pieptul meu.

— Cred că apreciez în mod corect situaţia, l-am informat eu calmă. Credinţa mea că mă iubeşti a fost distrusă ieri. De către bunătatea lui Warwick şi de răceala ta, care a fost aproape insolentă...

— Caterina... niciodată n-a fost vorba de asta! Trebuie să înţelegi...

Vocea lui fu uşor seducătoare, îndemnându-mă să mă las convinsă.

— Înţeleg. Acum, înţeleg surprinzător de bine. Bănuiesc că ar trebui să mă simt onorată că ţi-ai găsit vreme să mă cauţi.

Brusc, farmecul dispăru, iar furia reveni.

— În cazul acesta, dacă ai cunoştinţă despre termenii legii, ce-aş mai putea să-ţi spun în plus faţă de ce ştii?

— Într-adevăr, ce? Dar cred că ar fi trebuit să ai onestitatea de a-mi face cunoscut că ai pus politica înaintea iubirii. Cât de stăpână pe mine eram! Pentru prima dată în viaţa mea, mă simţeam capabilă să-mi controlez sentimentele, în timp ce-l provocam pe bărbatul pe care îl iubisem cândva. Îmi pare rău că nu ai fost în stare să-ţi recunoşti greşeala şi nu mi-ai explicat că dorinţa ta de putere şi de ascensiune este mai importantă decât căsătoria cu mine.

Chipul lui Edmund păli, iar un muşchi i se încordă în colţul gurii.

— Au făcut în aşa fel încât să-mi fie imposibil să procedez altfel, a răspuns el tăios.

Era furios, dar şi eu eram.

— Da, aşa au făcut. Se pare că iubirea, chiar şi după atât de minunate promisiuni de fidelitate pe viaţă, se termină la un moment dat, conte de Mortain. Am remarcat că buzele strânse îi păliră şi mai tare în urma loviturii date de mine. O asemenea onoare precum titlul de Mortain nu poate fi refuzată, nu-i aşa? L-ai fi pierdut chiar înainte de a pune piciorul pe acel domeniu, dacă n-ai fi renunţat la căsătoria cu mine. Am fost destul de bine pusă la locul meu, nu-i aşa?

Chipul lui Edmund, palid precum ceara, fu inundat de un val de roşeaţă care îi ajunse până la linia părului, iar răspunsul lui fu plin de ticăloşie, confirmând tot ce ştiam despre el:

— Eşti nebună, Cat? Cunoşti termenii legii. Căsătoria cu tine m-ar fi distrus. Te aşteptai să renunţ la pământul, la

titlurile mele? La ambiţiile mele ca soldat? Sunt un Beaufort. E dreptul meu să am putere în acest regat. Chiar te aşteptai să renunţ la ambiţiile mele pentru a mă căsători?

— Nu. Mă aşteptam să îmi spui.

El ridică uşor din umeri. L-am considerat un gest crud şi am continuat:

— M-ai învăţat o lecţie dură, Edmund, însă am priceput-o bine: să nu am încredere în nici un bărbat care ar putea fi pus să aleagă între putere pe de o parte şi iubire pe de altă parte. Este o decizie prea dureroasă pe care trebuie s-o ia un bărbat.

Mi-am ridicat bărbia şi am privit cum i se încordează maxilarul, în minte venindu-mi brusc avertismentele făcute de lady Ioana. Chiar îi ghicise corect planurile? Oare el chiar se folosise de mine? O, da, categoric. Propria naivitate mă îngrozi.

— Poate că nu a fost o decizie dureroasă pentru tine. Poate că nu m-ai iubit deloc – poate doar atunci când credeai că era posibil să reprezint drumul spre glorie. Căsătoria cu mine ţi-ar fi oferit atâta putere, nu-i aşa, Edmund? Ai fi stat la dreapta tânărului rege. Vărul lui, sfătuitorul lui, minunatul lui prieten. Tatăl lui prin căsătorie. Ei bine, asta chiar că ar fi fost o lovitură. Bănuiesc că te-ai gândit că puteam fi tolerată ca soţie dacă îţi aduceam un astfel de premiu. Îmi pare rău că planul ţi-a fost spulberat. Gloucester a avut dreptate când a apreciat că ascensiunea ta nu ar fi un lucru bun. Şi am bătut şi ultimul cui: Bănuiesc că a avut dreptate să-i

bănuiască pe toţi membrii familiei Beaufort. Nu urmăresc altceva decât puterea şi bogăţia.

Culoarea i se retrăsese sub atacul meu, iar Edmund era din nou palid.

— Te-am iubit, a rostit el, iar eu i-am remarcat încordarea. Te-am rănit.

— Da.

Era aceasta o încercare de a-mi alunga dispreţul faţă de el? Am reuşit fără nici o dificultate să strecor o nuanţă de sarcasm în vocea mea.

— Da, m-ai rănit. Cred chiar că aş putea spune că mi-ai frânt inima. Şi să nu zici că-ţi pare rău pentru asta, am rostit eu văzând că deschide gura. Nu doresc mila ta.

— Iartă-mă.

— Nu. Nu cred că o voi face. Nu am starea de spirit necesară pentru asta. Mi-am ridicat mâinile şi, preţ de câteva clipe, m-am luptat să desprind broşa de pe corsaj. Îţi înapoiez asta.

Am rupt ţesătura, dar i-am întins-o, ţinând-o în palmă.

Nu făcu nici o mişcare pentru a o lua.

— Este un cadou pe care ţi l-am făcut, a spus el rigid.

— Da, un cadou pe care mi l-ai făcut atunci când ai jurat că te însori cu mine.

Zăbrelele porţii străluciră în razele soarelui, iar ochiul leului licări dându-i un aer neserios, şmecheresc. Aşa cum era şi Edmund Beaufort, am decis eu.

— Acum, jurământul a fost încălcat, iar această bijuterie nu-mi mai poate aparţine. Aparţine familiei tale şi ar trebui să-i fie dată viitoarei tale soţii.

— N-o s-o iau înapoi. Păstreaz-o, draga mea Cat, a rostit el pe un ton amar, folosind cuvinte deliberat alese pentru a mă răni. Păstreaz-o în amintirea iubirii mele pentru tine. Pentru că te-am iubit...

— Serios? M-ai iubit vreodată?

— Da. Eşti o femeie atrăgătoare. Însă ochii lui îi evitară pe ai mei. Nu l-am crezut. Nici un bărbat nu-ţi poate nega frumuseţea. Cum aş fi putut să nu simt atracţia dintre noi?

— Poate că ai simţit-o, am acceptat eu cu tristeţe. Dar pur şi simplu nu a fost îndeajuns.

— A fost un flirt cu adevărat încântător.

— Un flirt? Un ébats? Mi-am încleştat pumnul în jurul bijuteriei pentru a mă stăpâni să nu-l lovesc, vorbind în franceză din pricina furiei sporite. Mon Dieu! Cum îndrăzneşti să dezonorezi dragostea mea, dăruită din tot sufletul, numind-o trivial „flirt”? Eu te iubesc. Sau nu – am greşit din nou. Te-am iubit cândva, când am crezut că eşti un om de onoare. Poate că, la urma urmelor, ar trebui să-i fiu recunoscătoare lui Gloucester pentru că m-a scăpat de un soţ necinstit şi laş. O compătimesc din toată inima pe viitoarea ta soţie.

Se dădu îndărăt de parcă l-aş fi lovit.

— Nu pot face nimic mai mult decât să-mi pledez cauza, a rostit el tăios. Ar fi fost ca şi cum m-aş fi băgat singur în coşciug înainte de a împlini douăzeci de ani. Mi-ai cere prea mult.

— Ştiu. Şi tocmai asta e trist.

Pentru că era adevărat, desigur. Ar fi fost o cruzime să-l leg de mine, lipsindu-l de orice speranţă de a avea viaţa pentru care fusese născut şi crescut. Ar fi fost greşit din partea mea şi, ştiind asta, m-aş fi dat la o parte.

— Ia-o. Mi-am deschis din nou palma, culorile broşei revenind la viaţă. Fiindcă nu făcu nici un gest de a o lua, ci doar mă privi cu un ciudat amestec de disperare şi sfidare, am pus-o pe pervazul de piatră al ferestrei de lângă mine. Te-am iubit, Edmund. Înţeleg perfect. Te-aş fi eliberat de jurămintele făcute, însă tu nu ai avut curajul de a-mi spune în faţă. Eşti un laş. Nu mi-am dat seama de asta.

L-am ocolit, iar Guille m-a urmat. Nu aveam să privesc îndărăt, deşi inima mea plângea pentru ceea ce pierdusem. Măcar acum, avea să vină după mine, să se răzgândească, să-mi spună că dragostea lui încă este puternică şi că nu o poate nega? Pentru o clipă, inima mi-a bubuit cu putere în urechi, în vreme ce aşteptam să-i aud paşii mari apropiindu-se de mine şi vocea cerându-mi să mă opresc...

„Caterina – nu mă părăsi...”

Desigur că nu a făcut aşa. Când, ajunsă la uşă, am privit în spate – cum aş fi putut să rezist? –, el dispăruse. M-am

uitat pe pervazul ferestrei, unde albastrul şi roşul, şi auriul ar fi alcătuit o pată strălucitoare în soarele palid. Era plat, cenuşiu şi gol. Luase broşa. Poate că avea să împodobească, într-o zi, corsajul unei doamne pe care el şi legea aveau s-o considere potrivită pentru a fi mireasa unui Beaufort.

Poate că mă iubise. Dar ce însemna o astfel de dragoste, dacă fusese prea slabă pentru a triumfa asupra consideraţiilor lumeşti? Respingerea rece a lui Edmund îmi distrusese toată fericirea, toată nou găsita încredere în mine. În acel moment, iubirea mea pentru el se transformă în praf sub picioarele mele. N-aş fi crezut că era atât de superficial.

Poate că, m-am gândit eu în acel moment de înţelegere orbitoare, nu mă îndrăgostisem deloc. Singură şi izolată, pur şi simplu căzusem în fatala capcană a unei orbitoare pasiuni nebuneşti, doar pentru a fi sacrificată pe altarul dorinţei de mărire a lui Beaufort.

Pasiunea dispăruse.

CAPITOLUL 11

Când Henric a murit, am fost mai mult decât singură. Nefericirea îmi ţinea spiritul înlănţuit, iar eu m-am scufundat într-o beznă apăsătoare, de parcă aş fi fost permanent ferită de căldura soarelui de o pelerină de catifea. Respingerea atât de lipsită de cavalerism a lui Edmund, atât de directă, atât de publică, alegerea deliberată a propăşirii personale în schimbul a ceea ce

inima lui rece se poate să fi considerat a fi dragoste mă făcură la fel de nefericită. Ca urmare a respingerii lui Henric, mă cufundasem în disperare, dar, de data aceasta, am alungat orice idee de melancolie. Furia era asemenea unui vânt care curăţa totul, scăpându-mă de orice pornire de a plânge sau de a jeli pentru faptul că eram izolată, nelăsându-mă nici măcar să mă gândesc că acea izolare nu se mai termina niciodată. Furia făcea să-mi clocotească sângele, stârnind o vibraţie asemănătoare cu cea pe care mi-o pricinuise Edmund Beaufort în acea fatală a douăsprezecea noapte. Era cu siguranţă furie, un sentiment fierbinte, dar totuşi îmi simţeam inima dură, o bucată de granit, un ciob de gheaţă. Lacrimile erau îngheţate în inima mea.

Mânia mea nu se îndrepta doar spre Beaufort. M-am biciuit pe mine însămi cu multe cuvinte aspre. Cum de am îngăduit să mă las atrasă în aşa ceva, cum de m-am lăsat convinsă? Cum de n-am văzut cât de goale erau promisiunile lui? N-o să mai am nevoie de dragostea unui bărbat pentru a-mi trăi viaţa cu o oarecare mulţumire. Evident, eram o femeie incapabilă să atragă iubirea: nici Henric, nici Edmund nu mă consideraseră demnă de dragostea lor. Cum de fusesem atât de slabă, încât să mă las atrasă în braţele lui Edmund ca un şoricel momit de brânza lăsată într-o capcană. O, eram mai mult decât furioasă!

— Sfântă Fecioară, m-am rugat eu. Dă-mi puterea de a-mi trăi viaţa fără să am un bărbat alături. Dă-mi răbdarea şi mulţumirea sufletească de a-mi petrece toate zilele, până voi muri, în compania femeilor. Ajută-mă să nu-mi număr anii în ridurile de pe faţă şi nici să nu jelesc când părul îmi va deveni din auriu argintiu.

Fecioara zâmbi cu seninătate, cu chipul atât de blând, încât mă făcu să mă ridic din genunchi, alungându-mă din capelă, spre uimirea preotului meu, care se pregătea să-mi asculte confesiunea, şi a domnişoarelor mele de onoare care probabil că au văzut pe chipul meu mai mult decât fervoare religioasă. Furia mea refuza să se risipească. De ce aşteptam mila Sfintei Fecioare? Oare nu fusese şi ea măritată? Nu dăduse ea naştere şi altor copii în afară de Hristos? Clocoteam de atâta nedreptate.

— Iubirea fără durere şi fără teamă/Este foc fără flăcări şi fără căldură...

Cu degetele ciupind sonor corzile, Beatrice cânta cu nostalgie, în vreme ce noi brodam într-una dintre camerele pline de lumină de la Windsor. Încercând să-mi alung melancolia, înfigeam furioasă acul în acoperământul pentru altar, fără să-mi pese de fragilitatea ţesăturii.

— Zi fără lumină, stup fără miere/Vară fără floare, iarnă fără îngheţ.

Când vocea i se stinse, se auzi un suspin colectiv.

— N-aş vrea să trăiesc fără dulceaţa mierii, a comentat Meg.

— Dar eu aş vrea, am anunţat eu. Încă mai eram atentă când mă aflam în preajma englezoaicelor mele, însă m-am pomenit că vorbele mi s-au revărsat de pe buze înainte de a le putea opri. Refuz toată dulceaţa şi mierea, tot focul cu flăcările sale fierbinţi. De fapt, de azi renunţ la toţi bărbaţii.

Vreme de o clipită, mă priviră de parcă îmi pierdusem minţile, apoi se uitară repede în altă parte. Despărţirea mea de Edmund probabil că le oferise ore întregi de presupuneri. După care se apucară toate să încerce să mă convingă de valoarea a ceea ce tocmai respinsesem.

— Dragostea îi aduce fericire unei femei, doamnă.

— Sărutările unui bărbat îi aduc culoare în obraji.

— Iar un bărbat în patul ei o face să aibă un copil în pântec!

Râsetele stârniră ecouri în încăpere.

— O să supravieţuiesc fără sărutările unui bărbat. O să supravieţuiesc fără un bărbat în patul meu, am spus eu, bucurându-mă măcar o dată de schimbul de replici însufleţit. N-o să mai cedez niciodată în faţa seducţiei. N-o să-mi mai îngădui niciodată dorinţa carnală.

Ceea ce le reduse la tăcere pe domnişoarele mele care flecăreau de dimineaţă până seara despre amorurile lor trecute şi prezente, făcându-le să se uite chiorâş, de parcă ar fi fost sub demnitatea unei regine-văduve să vorbească despre ceva atât de lumesc cum ar fi dorinţa carnală. Le-am privit sprâncenele expresive, în timp ce recunoşteam că, astăzi, le doream compania: astăzi, aveam să iau parte la bârfele lor şi la aluziile atotcunoscătoare. Îmi petrecusem viaţa în Anglia, izolată de ele, în mare parte din cauza neputinţei de a mă simţi în largul meu în mijlocul lor, însă nu avea să mai fie aşa. În mod ciudat, mi-am simţit inima uşoară. Poate că datorită cupei de vin pe care o băusem sau a neaşteptatei camaraderii.

— O să vă arăt. Am luat câteva sculuri de mătase pentru brodat din cufărul meu, decizând într-un moment de prosteală să fac un mic spectacol. Aduceţi-mi o lumânare.

Se supuseră şi, abandonându-şi broderiile, în vreme ce Cecily aduse lumânarea, se aşezară pe duşumea sau pe taburete, având ceva nou care să le ajute să treacă lunga după-amiază.

— Voi începe, am rostit eu, făcându-mi plăcere atenţia lor. Mă lepăd de lordul Gloucester. Imediat se auzi un murmur de aprobare faţă de aruncarea arogantului duce în flăcări. Ce culoare să aleg pentru Gloucester?

Prinseră ideea.

— Roşie, culoarea puterii.

— Roşie, culoarea ambiţiei.

— Roşie, culoarea lipsei de loialitate faţă de soţie şi a alegerii proaste în privinţa celei de-a doua...

Îmi era greu să fiu manierată faţă de Gloucester, care îmi distrusese viaţa. Actul Parlamentului pe care el îl iniţiase avea să rămână pentru totdeauna. Nici un bărbat ambiţios nu avea să mai fie tentat să mă ia de soţie. Eram cu siguranţă condangată la văduvie veşnică. Aşa că, încântată, am luat un fir de mătase roşie ca sângele, am tăiat cu foarfeca un lat de palmă din el şi l-am ţinut deasupra lumânării până s-a aprins şi s-a strâns, transformându-se în scrum.

— Poftim. Gloucester a dispărut, nu mai înseamnă nimic pentru mine... Am surprins privirea nervoasă a lui Beatrice

urmărind dispariţia mătăsii. Nu-mi vine să cred că eşti prietena lui Gloucester, Beatrice.

— Nu sunt, doamnă. Se cutremură. Dar oare nu este asta vrăjitorie...? Poate că în Franţa...

— Nici vorbă, am asigurat-o eu. E doar un semn al dorinţei mele. Acum, episcopul Henric. El a fost cumsecade, dar, după părerea mea, la fel de egoist ca toţi membrii familiei Beaufort. Nu este de încredere...

— Violet, a rostit Beatrice. Îi plac banii şi e plin de sine.

— Şi e atras de pălăria de cardinal, a adăugat Cecily.

Mătasea violetă păţi acelaşi lucru ca şi sora ei roşie.

Cine urma? M-am gândit întâi la tata, care îmi insuflase atâta teamă: un nebun, în care nu se putea avea încredere, cumsecade într-un moment, violent şi crud în următorul, însă ştiam că nu el alesese să fie aşa. Apoi, la Carol, fratele meu, care avea să fie regele Carol al VII-lea, dacă reuşea să-i convingă pe francezi să-l susţină, uzurpând astfel dreptul fiului meu la tronul Franţei. Dar nu era, prin naştere şi ascendenţă, dreptul lui să domnească? Nu-i puteam nega credinţa în moştenirea lui. Nu era o sarcină uşoară, însă fascinaţia domnişoarelor mele mă făcu să continui. Am ales un fir de mătase de un alb pur.

— Despre cine e vorba?

— Soţul meu. Henric. Care, din păcate, a murit tânăr.

Deodată deveniră solemne.

— Pur...

— Venerat...

— Atât de cavaler... o mare pierdere.

— Da, am fost eu de acord şi n-am mai spus nimic, ştiind că n-ar fi fost politicos. Henric, pur şi rece ca iarna, prin felul în care m-a neglijat tot atât de crud ca cea mai ascuţită sabie. I-am admirat calităţile, dar nu i-am regretat absenţa în timp ce mătasea albă se aprinse şi pieri la fel ca el în ultimele convulsii ale cumplitei sale boli. Nu mai are nici un rol în viaţa mea.

— A fost un mare rege, a afirmat Meg.

— Adevărat, am fost eu de acord. Cel mai bun. În modul în care a urmărit să sporească puterea Angliei, nu a avut rival.

Amintirea iubirii mele imature, a faptului că mă părăsise nepăsător îmi reveniră în minte şi, pentru o clipă, mâinile îmi căzură goale în poală, abandonând mătasea, iar domnişoarele mele se foiră stânjenite. Bucuria dispăruse.

— Ce spuneţi de Edmund Beaufort? a întrebat Beatrice părând imediat îngrozită de îndrăzneala ei, pentru că era un subiect sensibil.

Aveam să izbucnesc, furioasă din cauza propunerii lor? Aveam să plâng, în ciuda negărilor mele că sufeream? Aveam să mă fac de râs şi pe ele să se simtă stânjenite?

M-am gândit pentru o clipă la Edmund, la cum mă lăsasem atrasă în acea fantezie, aşa cum un fluture, la sfârşitul scurtei sale existenţe, cade într-un râu şi e dus de apele lui. Edmund ţesuse o plasă magică în care să mă prindă şi

să-mi răpească voinţa. Cât de mult îmi plăcuse, trăind de la o clipă la alta, de la o zi la alta, abia aşteptându-i următorul sărut, următorul plan îndrăzneţ. Cum putea vreo femeie să reziste unei asemenea seducţii măiestre?

Putea, dacă avea puţină minte. El era la fel de egoist ca toţi ceilalţi, iar eu fusesem o proastă să mă las compromisă în asemenea hal, şi nimeni nu era de vină în afară de mine. În nebunia mea, mă încrezusem orbeşte în el. Nu aveam să mai fac aşa ceva. Nu aveam să mă mai las folosită de vreun bărbat. Nu aveam să mă mai las vreodată sedusă de o limbă mieroasă şi de un atac inteligent. Nici un bărbat nu va mai avea parte de încrederea mea, de loialitatea mea. În nici un caz, de dragostea mea.

— Este greu să-i rezişti, a remarcat Meg cu solemnitate, de parcă mi-ar fi citit gândurile.

O, controlul meu era impecabil. Am luat un strălucitor fir auriu şi am rostit din suflet:

— Iată-l! Edmund, care mi-a făcut curte şi care ar fi putut să mă câştige dacă avea onoare. Unul dintre strălucitorii membri ai familiei Beaufort. A fost crud atunci când m-a respins.

Şi am ars întregul fir costisitor, fără să mai tai o bucăţică, în vreme ce am privit în jur, la chipurile atente. Cred că le-am câştigat admiraţia sau măcar respectul.

Le-am lăsat râzând, în timp ce se gândeau la bărbaţii care le înşelaseră speranţele. Le-am admirat seninătatea – inima uşoară, siguranţa că, într-o zi, se vor mărita şi că, dacă aveau noroc, vor afla ce înseamnă dragostea. Eu

aveam să fiu întotdeauna singură. Aveam să rămân izolată şi nemăritată. Nu aveam să mai iubesc niciodată.

Furia îmi ţinu tovărăşie în acele zile.

Fermă în hotărârea mea de a duce o viaţă solitară, am îmbrăţişat noua mea forţă a spiritului, necesară între graniţele strâmte pe care mi le stabilise ducele de Gloucester. Aveam să fiu regina-văduvă, admirabilă şi perfectă în rolul care îmi fusese dat.

În sfârşit, mă maturizasem. Şi nu prea curând, ar fi spus Michelle.

— Doresc să vizitez câteva dintre proprietăţile mele, l-am informat pe micul meu fiu. Iar tu trebuie să vii cu mine.

Privirea tânărului Henric trecu de la mine la iubitele lui cărţi.

— Chiar trebuie, maman?

— Da, Henric. Trebuie.

Nu aveam de gând să mă las convinsă să renunţ.

— Aş prefera să stau aici. Lordul Warwick spune că va veni şi…

N-am aşteptat să aud ce plănuia Richard.

— Vei veni cu mine, Henric. Eu sunt mama ta, iar dorinţa mea este mai importantă decât a lordului Warwick.

— Tu poţi să pleci, iar eu pot să rămân aici…

— Nu, nu pot. Nu avea rost să-i explic de ce. Am rămas fermă. Va fi bine pentru tine să fii văzut de oameni, Henric. Este datoria ta de rege să fii văzut.

Ceea ce reuşi să-l păcălească. Printr-un sol trimis să călărească încet, i-am informat pe Warwick şi pe Gloucester că regele nu se va afla la Windsor, ci pe domeniile de zestre ale reginei-văduve. Le-am enumerat şi am pornit la drum a doua zi, înainte ca vreunul dintre ei să afle de hotărârea mea. Nu că ar fi avut de ce să se plângă. Pur şi simplu, i-am luat cu mine pe rege, pe servitori, anturajul şi escorta călare – de fapt, tot personalul lui, în alai regal complet. Am dat un spectacol impresionant în timp ce am vizitat Hertfordul, după care ne-am dus la Waltham şi Wallingford.

În cele din urmă, ne-am îndreptat spre castelul de la Leeds, unde Henric, bucuros, abia aştepta să ajungă, în vreme ce eu simţeam o urmă de frică. Leeds, frumosul decor al neîmplinitei mele cereri în căsătorie, unde fusesem atât de fericită de ceea ce mi-ar fi putut aduce viitorul. Totul devenise praf sub picioarele mele. Dar trebuia să fac asta. Trebuia să fac această vizită.

În timp ce traversam podul şi treceam de casa de la poartă, intrând în curtea interioară, m-am simţit îngheţată de nervozitate. Sentimentele mele pentru Edmund păruseră suficient de puternice pentru a dura o viaţă. Oare n-aveam să dau aici peste licărul vreunei amintiri care să-mi facă rău? Am tras adânc aer în piept şi m-am pregătit să-mi fie spulberată siguranţa de sine.

A călcat Edmund pe tivul rochiei mele? Nu, n-a făcut-o. I-a răsunat vocea pe coridoare şi în sala de audienţe? Nici

vorbă. Inima a continuat să-mi bată încet şi liniştit, iar eu am râs.

Eram vindecată. Ce scurtă era viaţa iubirii! Cât de crudă era inima să facă o femeie a crede că iubea un bărbat, când se dovedea foarte clar că nu era deloc aşa. Nu aveam nevoie de dragoste, nu aveam nevoie de căsătorie. M-am simţit ca şi cum aş fi dat jos o veche şi ponosită manta de iarnă pentru a îngădui unei adieri de vară să-mi mângâie pielea. O, da, eram vindecată.

Ne-am întors la Windsor, unde am observat privirea caustică a lui Warwick şi am aruncat în flăcări scrisoarea prin care Gloucester mă admonesta spunând că ar fi trebuit să-i cer permisiunea lordului protector dacă doream să străbat ţara. Am intrat într-o perioadă de calm pentru minte şi trup, fără nimic care să perturbe serenitatea oazei în care existam. Asta îmi dorisem, nu-i aşa? Atunci, de ce săptămânile de primăvară se târau cu o lentoare greu de suportat?

Voci îndepărtate, grele în aerul umed, venind din direcţia râului, ne atraseră atenţia. Voci masculine: zgomotoase, necizelate, întrerupte de râsete şi gemete, şi – după cum bănuiam din cuvintele ajunse până la noi – blasfemii necuviincioase. Orice fel de petrecere ar fi fost, era clar una care le stârnea o bucurie aspră, dar nimic care să ne provoace spaimă. Cine să ne fi făcut rău în timp ce ne plimbam la doi paşi de castel? Cu domnişoarele foarte aproape de mine, am continuat să merg pe cărarea care ducea spre un cot al Tamisei unde era plăcut să stai în bătaia vântului, mai ales că ne aflam într-o perioadă călduroasă. Vocile deveniră mai clare, mai stridente, iar eu

am văzut două dintre gărzile înarmate rânjindu-şi, iar pe Meg şi Cecily schimbând o privire.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat.

— Bănuiesc că sunt câţiva servitori, doamnă. Făcându-şi vânt cu o crenguţă înfrunzită, ruptă dintr-un frasin cu ramurile joase, Beatrice nu se lăsase impresionată de agitaţie. Bărbaţii înoată când e cald. Buzele i se strâmbară dispreţuitoare faţă de un asemenea comportament masculin depravat. S-ar putea crede că n-au nimic mai bun de făcut...

Pleoscăiturile şi ţipetele continuau în faţa noastră.

— Poate că ar trebui să ne întoarcem... spuse una dintre însoţitoarele mele.

— Poate că ar trebui să ne continuăm drumul...

— S-ar putea să nu fie cuviincios...

Am văzut strălucirea din ochii lor şi am înţeles-o, din moment ce aveau parte de atât de puţină distracţie la Windsor. Sau – gândul îmi veni brusc – încercau să-mi protejeze demnitatea regală de vederea servitorilor goi care se bălăceau în Tamisa? Nu aveam de gând să fiu atât de delicată, aşa că mi-am continuat drumul.

— Mergem mai departe. Am mai văzut bărbat gol. N-o să leşin dacă mai văd unul.

Am ajuns pe malul apei care cotea pe lângă o salcie cu rădăcini mari, un loc umbros, bun să te odihneşti. Acolo, m-am oprit.

— Poftim... După cum am spus. N-au nimic mai bun de făcut cu timpul lor! Beatrice se uită în lungul elegantului ei nas. Cred totuşi că ar trebui să ne întoarcem...

— Încă nu... am spus eu şi am ridicat mâna pentru a le reţine.

Câţiva servitori de la castel profitau de faptul că aveau câteva ore în care erau liberi, fie şezând pe iarba aspră şi scurtă din locul unde începea apa, fie scufundaţi în râu. Era zona cea mai primitoare, malul retrăgându-se acolo şi formând un bazin adânc, ideal pentru înot vara şi la fel de bun pentru patinaj, după cum ştiam, atunci când apa îngheţa pe o întindere mare. Pe unii dintre bărbaţi i-am recunoscut: paharnicul meu şi gravorul. Fără să ştie că erau priviţi, stăteau goi până la brâu, tolăniţi, potolindu-şi setea din urcioare de ceramică. Unii erau complet goi.

Am rămas nemişcate şi ne-am desfătat privirile cu acea privelişte atrăgătoare – atâtea trupuri strălucind de soare şi de apă, parcă aşteptând să fie admirate. Domnişoarele mele erau fascinate, cu ochii atât de sclipitori, de parcă tocmai le-ar fi fost prezentat un platou cu migdale aurite pe care să le savureze.

— Aşadar, dacă n-ar fi să ne lepădăm de toţi bărbaţii, pe care dintre aceste superbe exemplare ne-am gândi să-l luăm în pat? a întrebat Meg, cu respiraţia uşor gâfâită.

M-am uitat în jur pentru a-i zâmbi şi a-i răspunde. Dar cuvintele mi se stinseră pe buze când o siluetă, cu muşchii de la coapse şi de la umeri încordaţi, se ridică în picioare, rămase pentru o clipă pe malul apei, întorcându-şi capul pentru a râde de un comentariu, apoi se aruncă în apă fără să stârnească aproape nici o unduire, pielea strălucindu-i

în vreme ce înainta cu viteza şi agilitatea unui somon. Ieşind la câţiva metri distanţă în curentul lin, se ridică, iar stropi de apă îi străluciră ca diamantele pe umeri şi în păr.

Am tras încet aer în piept, umplându-mi plămânii.

Owen Tudor. Intendentul reginei.

Cu apa lovindu-i-se de talie, îşi trecu mâna prin păr pentru a-l îndepărta de pe faţă, iar coama neagră îi căzu grea pe umeri, stropii strălucitori zburând în soare şi formând un arc de curcubeu. Spre ruşinea mea, nu mi-am putut îndepărta privirea – eram fascinată, mă uitam fix la el şi am răsuflat încet când am descoperit că îmi ţinusem respiraţia. Nu puteam să nu-l admir pe acest bărbat bine proporţionat, cu muşchii proeminenţi şi carnea fermă, mâinile elegante, cu degete lungi. Iar chipul lui... Ah! Am tras din nou aer în piept. Chipul lui era luminat de o asemenea lipsă de griji, de o bucurie neîngrădită, iar ochii îi erau negri ca tăciunii, părul ud, la fel de strălucitor ca mătasea veneţiană.

Sfântă Fecioară, era frumos.

Mi-am dat seama că guralivele mele domnişoare rămăseseră tăcute în jurul meu.

— Ei bine... a remarcat Beatrice în cele din urmă, rupând vraja.

Dar nu şi pentru mine. Pentru mine, nu. Eu fusesem vrăjită fără scăpare.

Intendentul meu a înotat spre locul unde apa era mică şi, nepăsându-i că era gol, a mers prin valurile mici. Cu gura

uscată, am descoperit că ochii mei, din proprie voinţă, urmăriră porţiunea de păr negru de pe piept până spre stomac şi mai departe. Pântecul îi era plat şi dur, coapsele, fine şi musculoase. Mi-a părut rău când a ieşit din apă şi şi-a pus lenjeria pentru a-şi ascunde masculinitatea – sau poate că a scos-o în relief, fiind pânza s-a lipit de pielea udă. Un suspin s-a auzit în jurul meu.

Acest bărbat splendid era extrem de departe de master Owen Tudor care stabilea zilnic ce feluri de mâncare trebuiau servite la masa mea, de severul master Owen care se asigura că duşumelele sunt măturate, iar lumânările, înlocuite, care se ocupa de finanţele mele şi de calitatea vinului servit în salonul meu. Cum de puteau hainele, un comportament studiat şi o discreţie rece să ascundă atât de bine ceva atât de atrăgător?

Zâmbetul lui atinse o coardă din pieptul meu, răsunând precum clinchetul unui clopoţel.

— Regina...!

Fuseserăm văzute.

Micul grup, până la ultimul om, se grăbi să-şi găsească hainele, cu toţii încercând să facă un fel de plecăciune, lucru total deplasat dată fiind goliciunea lor, însă expresiile de pe chipurile lor nu fură greu de interpretat. Nu erau deloc încântaţi de prezenţa mea, de apariţia mea în nişte momente care ar fi trebuit să le aparţină, în care să nu fie supravegheaţi. Owen Tudor îşi trase o cămaşă peste cap, de parcă hainele i-ar fi putut restabili poziţia, ceea ce probabil că făcură, fiindcă mi-am dat seama că n-ar fi trebuit să mă aflu acolo. N-ar fi trebuit să rămân. Era la fel de înjositor pentru mine să spionez cum era pentru ei să

fie spionaţi. Mustrarea de conştiinţă îmi alungă inocenta delectare.

— O să-i lăsăm să se distreze, am spus eu întorcându-mă cu spatele la râu şi la silueta tulburătoare a lui Owen Tudor, cu părul negru, dens ca satinul, în soare. Plăcerile lor n-ar trebui să fie un subiect de distracţie pentru noi.

— Dacă rămâneam, aveam noi parte de mai multe plăceri, doamnă... a chicotit Meg în vreme ce ne întorceam.

— Da, tu, am replicat eu surprinsă de răceala tonului. Dar n-ar fi fost corect din partea mea să rămân, nu-i aşa?

— Nu, doamnă, ei nu v-ar fi dorit acolo...

A fost un şoc – cu toate că n-ar fi trebuit să fie. Cum putea să nu ştie acest lucru orice prinţesă de Valois sau regină engleză? Remarca inocentă a lui Meg şi îmbrăcarea rapidă a servitorilor mei îmi arătaseră clar prăpastia de netrecut care exista între mine şi cei cu care trăiam sub acelaşi acoperiş, mult mai mult decât oricare predică ţinută mie despre buna-cuviinţa feminină sau sanctitatea sângelui regesc. Domnişoarele mele ar fi putut să rămână şi să se bucure de scenă, iar bărbaţii, simţindu-le admiraţia, ar fi apreciat audienţa. Dar să fie priviţi de regina-văduvă? Nu era în firea lucrurilor. Ei erau servitori, iar eu eram unsă de Dumnezeu cu Sfântul Mir. Împărţisem patul cu regele, iar acum, îmi trăiam viaţa în castitate sacră. Nu era normal ca eu să trag cu ochiul şi să mă amestec în distracţia lor. Dacă ar fi fost bărbaţi de rang înalt, Henric sau Edmund Beaufort, ar fi fost acceptabil. S-ar fi alăturat celorlalţi, la sport sau la jocuri, bărbaţi printre bărbaţi, diferenţele de statut fiind uitate în fierbinţeala competiţiei sau în provocările momentului. Până şi pe tânărul Henric, aşa

copil cum era, l-ar fi primit cu bucurie, şi-ar fi temperat limbajul şi poate l-ar fi încurajat să înoate şi să se poarte ca un bărbat. Însă eu eram femeie, izolată prin regalitate, iar poziţia mea, sacrosanctă. Trebuia să fiu ţinută într-un cocon de politeţe şi inocenţă.

M-am întors pe unde am venit, domnişoarele păşind tăcute în jurul meu, străduindu-mă să-mi controlez un surprinzător acces de furie. Oare ei credeau că nu cunosc formele şi detaliile unui trup bărbătesc? Cum credeau că am conceput un copil? Eram femeie şi aveam dorinţe şi nevoi ca oricare femeie, însă asta nu se putea accepta. Dacă m-aş fi gândit vreodată că rangul meu regal nu contează, că sunt pur şi simplu o altă femeie printre domnişoarele mele, tocmai mi se arătase că greşesc cu totul. Nu existase nici un dubiu: când Owen Tudor îmi făcuse o plecăciune adâncă, cu trupul din nou ascuns privirii mele de cămaşa cuviincioasă, fusese ca şi cum o mască revenise la locul ei, toată vioiciunea de mai devreme dispărând. Gândise că nu aveam nici un drept să mă aflu acolo, poate chiar mă dispreţuise pentru că-mi recunoscusem nevoile asemenea unei muritoare.

Oare ce văzuse pe chipul meu? Nu mă pricepeam absolut deloc să mă prefac. Îmi văzuse oare dorinţa pură? M-am cutremurat la gândul că era posibil să fi dezvăluit mult prea mult, dar în vreme ce mă întorceam la castel, unde puteam să-mi ascund obrajii învăpăiaţi, n-am putut să-mi alung imaginea lui din minte. Linia coapsei şi a piciorului, curburile fesei şi gambei, umezeala strălucitoare prinsă în părul negru de pe pieptul lui – am ştiut exact ce mă impresionase cel mai tare din toată acea etalare de putere masculină. Henric, mereu regesc, mereu regele, fusese conştient de impresia pe care o crea, ştiind că nu puteam decât să-i apreciez maiestuozitatea superbă. Edmund

fusese voit seducător, intenţia lui fiind să mă facă să cad în genunchi în faţa lui, şi se simţea stimulat când nu puteam să nu-i răspund.

Însă Owen Tudor? Owen Tudor, când m-a văzut acolo, n-a avut absolut nici o dorinţă să mă impresioneze. Dar, pentru Dumnezeu, a făcut-o. Pielea mi s-a încins când mi-a venit în minte acea amintire... iar oroarea, realitatea şocantă mă lovi în piept cu forţa unei săgeţi.

„Nu! Nu, nu, nu!”

Mi-aş fi acoperit chipul cu mâinile dacă n-aş fi fost în public. Cuvintele repetate iarăşi şi iarăşi îmi bubuiau în cap. Nu voi accepta aşa ceva! Oare nu învăţasem nimic din experienţa cu Henric? Din faptul că mă îndrăgostisem rapid de Edmund? O, învăţasem, şi învăţasem cu durere. N-aveam să mai îngădui niciodată inimii şi minţii să fie la cheremul vreunui bărbat. N-aveam să îngădui ca voinţa să-mi fie răpită de dorinţa zadarnică de a descoperi iubirea. Această... această dorinţă carnală nu era nimic altceva decât o atracţie fizică faţă de un trup bine alcătuit şi de un chip frumos. Pentru Dumnezeu, era intendentul meu, un bărbat pe care îl cunoşteam de ani de zile, de când devenisem văduvă. Acesta era un sentiment nepotrivit, imatur. Oare nu dovedisem că o dorinţă atât de superficială, oricât de puternică la un moment dat, pălea repede şi murea?

„Nu voi accepta aşa ceva!”

Furioasă din pricina propriei slăbiciuni, m-am îndreptat grăbită spre castel. La asta se redusese lepădarea mea de bărbaţi. La asta se redusese prostescul spectacol cu fire de mătase colorată. Fusesem prinsă în cârlig ca un

garbage din lacurile mele, la vederea unui bărbat frumos ieşind din apele Tamisei, o scenă demnă de una dintre povestirile romantice din Le Morte D'Arthur[3], în care femeile erau prea proaste pentru a le fi bine, iar bărbaţii prea cavaleri pentru a-şi da seama când o femeie dorea mai mult decât un sărut cast pe vârfurile degetelor.

Domnişoarele mele mergeau grăbite alături de mine, fără să se plângă, până când, cu un ţipăt, Mary se împiedică pe poteca denivelată, iar eu mi-am încetinit paşii. Goana era inutilă, pentru că nu puteam scăpa de gândurile mele sau de brusca obsesie nefericită. Owen Tudor mi-a rămas ferm întipărit în minte.

Chiar mă gândeam să am o relaţie cu Owen Tudor, servitorul meu?

Este degradant. E un servitor. Nu e o... o legătură potrivită.

N-o fi fost potrivit, dar simţeam nevoia să-l ating, imaginându-mi cum i-aş fi simţit braţele cuprinzându-mi trupul. Obrajii îmi ardeau ca focul, coapsele îmi erau pline de dorinţă, deşi inima mă durea de ruşine. Oare aşa îmi voi petrece viaţa? Tânjind după servitori pentru că erau frumoşi şi tineri?

Reîntoarsă în salonul meu, i-am cerut lui Cecily să aducă vin şi o lăută. Aveam să cântăm şi să citim despre eroi adevăraţi. Aveam să ne ocupăm minţile cu lucruri mai importante. Poate chiar vom citi o pagină din Cartea

[3] Moartea lui Arthur este o compilaţie de Sir Thomas Malory a tradiţionalelor povestiri despre regele Arthur, Guinevere, Lancelot şi cavalerii Mesei Rotunde. (n.tr.).

orelor[4], pentru a-mi abate gândurile nepotrivite spre lucruri mai reci, mai decente. Regina-văduvă trebuia să fie mai presus de dorinţele lumeşti. Trebuia să fie nesimţitoare faţă de dragoste şi dorinţe carnale.

Şi dacă nu era?

Gândeşte-te la bârfe, m-am certat singură, folosind intenţionat cuvinte aspre pentru a mă trezi la realitate. Dacă nimic altceva nu-l va alunga pe Owen Tudor din gândurile tale, gândeşte-te la urmări. Cum vei putea rezista vorbelor de la curte, săgeţilor otrăvite şi insinuărilor ironice? Dacă aveam să cedez dorinţelor mele, urma să fiu considerată o târfă mai mare decât mama. Ce spusese Gloucester despre mine? „O femeie incapabilă să-şi controleze pe deplin dorinţele carnale. Un copil stricat al Isabellei de Bavaria, regina Franţei, despre care toată lumea ştia că nu-şi poate împiedica mâinile şi buzele să-i seducă pe bărbaţii tineri.” Nu, nu puteam suporta privirile insinuante ale domnişoarelor mele, ochii care mă judecau când îl însoţeam pe tânărul Henric la curte. Reputaţia mea, deja şubrezită, avea să fie făcută zdrenţe. Şi n-ar fi fost mult mai rău dacă mă uitam la Owen? Mama, cel puţin, senzuală cum o fi, trăgea o linie în privinţa seducerii servitorilor.

„Ai auzit? Regina-văduvă şi l-a luat pe intendent în patul ei. Şi nu ca să cerceteze starea lenjeriei din patul regal, nu…?”

Mi-am înăbuşit un geamăt. Cât de ruşinos! Absolut înjositor. Gloucester m-ar încuia în dormitorul meu de la castelul Leeds şi ar azvârli cheia în râu.

[4] Ceaslovul, sau Cartea orelor, conţine ordinea slujbelor din ciclul zilnic aşa cum se desfăşoară ele în Bisericile ortodoxă şi catolică. (n.tr.).

— Vă simţiţi bine, doamnă? a întrebat Beatrice.

— Mă simt perfect, am îngânat eu printre buzele uscate.

— Este foarte cald, a spus ea întinzându-mi un evantai din pene. Va fi mai răcoare după apusul soarelui...

— Da. Da, se va răcori...

M-am cutremurat neplăcut pe acea căldură, cu obrajii înfierbântaţi, în ciuda adierii stârnite de evantaiul fluturat intens. Dacă Beatrice ar fi ştiut ce se petrece în mintea mea, n-ar fi arătat atâta înţelegere.

— Poate că aveţi febră, doamnă, a rostit Meg plină de bunăvoinţă.

— Poate...

Febră! Asta era, o fierbinţeală neimportantă, am decis eu. Eram victima unei nefericite crize de dorinţă carnală din cauza nevoii fizice de a avea un bărbat frumos, provocată de zăpuşeală şi de lipsa unui lucru mai interesant asupra căruia mintea mea să se concentreze. O astfel de obsesie pierea. Trebuia să piară. Dacă nu o făcea de bunăvoie, aveam s-o ucid eu.

Ochii care nu se văd se uită. Oare nu era acesta cel mai bun remediu? La solicitarea lui Gloucester, m-am dus la Westminster cu tânărul Henric, lăsându-mi la Windsor tot personalul, inclusiv pe Owen Tudor. Vreme de şapte zile, m-am bucurat de festivităţi, de agitaţia şi zgomotul Londrei. În fiecare zi, mă bucuram să-mi văd fiul devenind tot mai mult rege sub îndrumarea lui Warwick. Am fost

încântată de rochiile frumoase şi de bijuteriile şi mai frumoase, ceva de care uitasem în existenţa mea liniştită şi retrasă. Şi în fiecare zi, am ridicat ziduri împotriva oricărui gând iraţional legat de Owen Tudor. Nu voiam să mă gândesc la el. Nu aveam nevoie de el. Am zâmbit, am dansat şi am cântat, am râs de glumele nebunului curţii. Aveam să dovedesc superficialitatea atracţiei mele faţă de omul care stabilise detaliile vieţii mele zilnice, după moartea lui Henric.

Când a trecut o zi întreagă fără să mă gândesc aproape deloc la el, am răsuflat uşurată. Obsesia mea se sfârşise. Singurătatea nefericită care îmi alimentase visurile era lipsită de importanţă. Pasiunea nebunească pierise.

Dar, inevitabil, a trebuit să ne întoarcem la Windsor.

Zădărnicia planului meu a ieşit la lumină după nici măcar o oră de la întoarcerea noastră. Personalul meu s-a reunit pentru ultima gură de bere, ultima bucată de pâine de la sfârşitul zilei şi pentru aprinderea lumânărilor. Totul s-a făcut sub supravegherea lui master Tudor, cu aceeaşi eficienţă şi precizie manifestate de el în preajma mea, indiferent de sarcina îndeplinită.

Mi-a dat lumânarea.

— Noapte bună, doamnă. Era întruchiparea bunei-cuviinţe. Ne bucurăm că sunteţi din nou alături de noi.

Mie mi s-a părut că aerul dintre noi ardea. Fiecare respiraţie era plină de dorinţa de a-i atinge vârfurile degetelor care ţineau sfeşnicul. De a-l atinge când i-am

dat cana înapoi. Absenţa mea nu făcuse nimic pentru a-mi domoli setea.

— Fie ca Dumnezeu şi toţi sfinţii să vegheze asupra dumneavoastră, doamnă, a rostit el înclinându-şi pentru ultima oară capul.

Oare nu simţea nimic pentru mine? Era evident că nu. Mă considera pur şi simplu regina-văduvă.

Dar, ferindu-mi lumânarea de curenţii de aer, în drum spre dormitorul meu, mi-am amintit că ochii noştri – ai lui bordaţi de bogate gene negre – se întâlniseră. Iar noaptea, intendentul meu galez s-a furişat în mintea mea, deşi i-am interzis accesul. M-a urmărit în visele mele. La venirea zorilor, am plâns de frustrare.

Cum de era posibil aşa ceva, faptul că îl doream când el nu păruse să mă privească nici măcar o dată ca femeie? M-a revoltat nedreptatea, dar mi-am şi dispreţuit neputinţa de a mi-l scoate din minte.

„Alungă-l!” mi s-a strecurat o şoaptă printre gânduri.

N-am fost în stare să mă gândesc la această posibilitate.

*

Am încercat să nu-l privesc pe Owen Tudor. Am încercat să nu îngădui ochilor să-l urmărească în timp ce traversa marele hol – cam tot aşa cum privirea lui Henric era aţintită asupra desertului său favorit, un piure gros de miere şi pâine, care îi era adus la sfârşitul câte unui ospăţ.

Am încercat să nu remarc contururile evidente ale trupului său pe sub hainele impecabile. A fost imposibil. Indiferent dacă era îmbrăcat în damasc negru şi purta lanţul bătut cu pietre preţioase la un ospăţ sau obişnuita haină din lână şi piele la o cină obişnuită, îi vedeam încordarea muşchilor sub piele şi toate formele corpului. Owen Tudor ajunsese ca un ghimpe în inima mea.

M-am pomenit gândindu-mă la puţinul pe care îl ştiam despre el. De când se ocupa de afacerile mele? De şase ani deja, dar, pentru că nu eu îl alesesem, îi acordasem prea puţină atenţie şi nu ştiam nimic despre familia sau trecutul lui. Beneficiind de susţinerea lui Sir Walter Hungerford, intendentul lui Henric, master Tudor fusese în Franţa, făcând parte din suita lui Henric atunci când ne-am căsătorit, iar apoi, după moartea regelui, când tot personalul casei era alcătuit din oamenii lui Henric, fusese numit intendent. Tot ce ştiam era că îşi îndeplinea rolul la perfecţie, fără nici o intervenţie din partea mea: învăţase tot ce ştia de la un maestru.

Dar ce ştiam despre el ca om? Nimic. Nu ştiam nimic cu excepţia faptului că, dacă îi dădeam un ordin, era îndeplinit rapid şi fără comentarii – iar uneori, parcă înainte chiar de a-mi exprima dorinţa. Mi-am dat seama că, în toţi acei ani, nu schimbasem mai mult de câteva cuvinte care să nu aibă de-a face cu o dorinţă sau cu îndeplinirea ei. M-am îngrozit că ştiam atât de puţine despre un om care mă servise atât de intim.

Totuşi, acum tânjeam după mai mult decât servicii impecabile, dar distante din partea lui.

Cum de mă puteam coborî în halul acesta – să-mi privesc servitorul cu ochi plini de dor, ca un câine bolnav de

dragoste pândind întoarcerea stăpânului său? M-am întors repede, tocurile mele bocănind parcă dezgustate de mine, şi m-am îndreptat spre scările care duceau spre apartamentul meu, în vreme ce el se întindea pentru a ajuta o tânără servitoare să înlocuiască lumânările unui candelabru. Râse, uitându-se la ea când aceasta nu nimeri suportul şi scăpă o lumânare pe jos. Gâtul îmi era uscat ca după o sete îndelungă. Oare fusesem într-un deşert toată viaţa mea? Oare de ce fusese acest foc aprins atât de iute?

Acest lucru nu e cu nimic mai bun decât acela că ai ajuns în braţele lui Edmund Beaufort? N-ai învăţat nimic, Caterina?

Nu era însă deloc ca atunci când mă îndrăgostisem de Edmund Beaufort. Edmund plănuise să mă farmece, să mă câştige cu daruri şi cu extravaganţe, să mă atragă cu conversaţii şi ridicole manifestări de spiritualitate care mă făceau să uit de vârstă şi de rang, ajungând să mă simt din nou precum o fată tânără şi liberă care dă ascultare simţurilor. Fusesem ispitită şi momită, vrăjită. Fusesem atât de captivată, încât nu izbutisem să văd ambiţia pură de sub suprafaţa aurită.

Owen Tudor nu urmărea deloc să mă farmece, ba mai degrabă mi se părea că prima lui dorinţă era să mă respingă. Niciodată nu fusese atât de rezervat, niciodată conversaţia nu-i fusese atât de scurtă şi la obiect, ca acum, indiferent ce spuneam. Am decis că probabil îşi dăduse seama de interesul meu, iar acum, era hotărât să-l distrugă pentru binele lui şi al meu. Trebuia să presupun că avea mai mult discernământ decât mine pentru că abilitatea lui de a mă ţine la distanţă era cu adevărat deosebită. Oare toate femeile deveneau la fel de nefericite

ca mine când aveau de-a face cu un bărbat care nu manifesta nici o dorinţă faţă de ele?

Într-un moment de claritate orbitoare dintr-o dimineaţă când m-am ridicat din patul în care nu-mi găsisem odihna, mi-am dat seama într-un mod ciudat ce era cu febra care continua să mă ardă pe dinăuntru. Nu era nevoia de admiraţie şi afecţiune, nici reacţia la seducţie. Nu-mi dorisem asta, nu urmărisem asta, dar, în ciuda gândurilor înţelepte, mă îndrăgostisem într-un mod dezastruos. Era ca o cădere într-un puţ fără fund.

Cum puteam să trăiesc astfel? Să iubesc, dar să nu fiu niciodată iubită.

„Alungă-l!”

Am dat înapoi la gândul de a nu-l mai vedea nicicând.

— Guille, există vreun leac pentru a potoli iubirea unei femei? am întrebat eu, fără să-mi pese când ridică din sprâncene uimită.

— Se spune că frecţiile cu un unguent din excremente de şoarece ar fi bune...

Mi-am întors faţa pentru a mă feri de privirea ei. Aveam să trăiesc cu dorinţa mereu neîmpărtăşită şi cu durerea pricinuită de asta. Lepădarea mea de bărbaţi fusese o prefăcătorie, luarea în bătaie de joc a adevărului, fiindcă oare cum se putea ca o femeie tânără şi cu sânge fierbinte să se creadă capabilă a-şi trăi viaţa fără un bărbat? Ardeam de dorul lui, la fel cum arsesem firele de mătase, dar în acele flăcări a fost aprinsă şi o minusculă scânteie de răzvrătire. Ştiam ce trebuia să fac. Mama cedase

dorinţelor carnale, fiica ei nu o va face. Aveam să-mi joc rolul de regină-văduvă cu toată sobrietatea şi demnitatea aşteptate din partea mea. Concedierea lui master Tudor nu era necesară pentru că niciodată nu aveam să caut a mă apropia de Owen Tudor, chiar dacă, în inima mea, îl iubeam. În genunchi, am jurat că aşa va fi.

Dar apoi, el m-a atins.

Observasem că n-a făcut-o niciodată. Nu că un servitor ar atinge o regină fără a fi invitat de ea, însă cu acea ocazie, fără vreo intenţie din partea lui sau a mea, a făcut-o. A fost unul dintre acele momente vesele neaşteptate, când Warwick a decis că era vremea ca tânărul Henric să fie iniţiat în arta dansului. După cină, ne-am dus în sala mare, unde postamentul a fost înlăturat şi toţi servitorii, menestrelii, pajii şi domnişoarele mele au fost chemaţi pentru a putea dansa. Dansuri simple, care să i se potrivească unui copil: suite şi carole, pline de naivitate. Pajii mei s-au conformat plini de energie, iar tânărului Henric i-a plăcut mult, dar jur că nu a existat niciodată un copil mai lipsit de coordonare decât fiul meu de opt ani. Cum putea să mânuiască un toc cu o asemenea pricepere, cum putea să-şi înveţe textele, dar totuşi să-i fie imposibil să-şi mişte picioarele aşa cum trebuia? Entuziasmul lui nu cunoştea limite, dar capacitatea lui de a ţine ritmul sau de a respecta nişte paşi simpli era la pământ.

— Este foarte mic... a observat Warwick. Dar trebuie să înveţe...

Tânărul Henric sărea. Zburda. Nu putea să se concentreze pentru a face mai mult de trei paşi corecţi unul după altul. Warwick îşi ascunse bărbăteşte disperarea şi se retrase

din acea hărmălaie. Mi-am impus o răbdare de fier şi mi-am ocupat locul în procesiune. Domnişoarele şi pajii mei adoptară tactici de evitare. Henric încercă din nou, cu o sârguinţă ciudată, până când, într-o carolă[5] însufleţită, îşi pierdu echilibrul, se desprinse de partenera lui şi căzu spre mine, călcându-mă pe rochie, aşa că şi eu m-am poticnit. Henric râdea pe podea, eu m-am clătinat făcând eforturi să nu-l urmez, iar o mână fermă m-a prins de braţ. Şi m-am pomenit lipită de un trup solid.

Venindu-mi să râd, am ridicat privirea, gata să-i mulţumesc. La care tot aerul care îmi mai rămăsese în plămâni dispăru. Tot corpul îmi deveni rigid.

— N-o să cădeţi.

Fără nici o formulă de politeţe. O simplă declaraţie a stării de fapt.

Cât de aproape eram, cu răsuflările amestecându-se, atât de aproape, încât mi-am putut vedea imaginea în ochii lui. Mâna lui coborî pe braţul meu şi se strânse în jurul degetelor. Iar vocea lui, cu toate acele inflexiuni galeze domoale şi muzicale, îmi mângâie pielea ca o manta de blană.

— Sunteţi în siguranţă, doamnă, a spus Owen Tudor în vreme ce eu rămăsesem împietrită. Iar fiul dumneavoastră nu s-a rănit.

Nu la Henric mă gândeam. Ci la palma lui lipită de a mea, la degetele lui cuprinzându-le reci pe ale mele, cealaltă mână susţinându-mă ferm de talie pentru ca rochia să nu-mi fie trasă sub greutatea tânărului Henric. Gândurile mele

[5] Dans medieval francez executat în cerc sau în lanţ (n.tr.).

erau concentrate asupra căldurii formate brusc în pântecul meu şi care mi se risipise pe fiecare centimetru al pielii.

Era posibil ca el să nu simtă asta? Era posibil să nu simtă flăcările care mă cuprinseseră? Mâna îi era rece, dar a mea părea la fel de fierbinte precum sângele care făcea pulsul să-mi bată cu putere la gât. Era el neatins de această dorinţă care zvâcnea în mine asemenea unui râu care se revărsa? Cu siguranţă, nu se putea să nu-şi dea seama. Mi-am simţit chipul devenind stacojiu de la bărbie până la rădăcinile părului în timp ce ruşinea mă învăluia şi, cel mai rău, limba mea refuza să alcătuiască vorbele care să alunge tensiunea. Privirea mea era ţinută captivă de a lui, iar eu nu găseam nici măcar un singur cuvânt de spus...

Domnişoarele mele se repeziră ca un cârd de găini mămoase să-l salveze pe tânărul Henric. Warwick se apropie pentru a da un sfat, însă eu eram strâns învăluită într-o plasă de dorinţă pură.

— Puteţi sta pe picioare, doamnă? a murmurat Owen Tudor.

— Da, am izbutit să spun.

În vreme ce deschideam gura să-i mulţumesc pentru că mă salvase, el mi-a dat drumul, mâinile lui îndepărtându-se de parcă ar fi fost prins furând. Se duse imediat să ajute la ridicarea de pe podea a fiului meu, care râdea, iar eu am rămas singură. Mi s-a părut că totul durase o viaţă. În realitate, durase mai puţin decât stingerea flăcării unei lumânări.

Remarcase cineva gestul lui cavaleresc? Observase cineva reacţia mea? Cred că nu. Am decis că tânărul Henric se distrase destul în seara aceea, aşa că a fost condus în dormitorul lui, pentru a-şi face rugăciunile şi a se culca. Ceilalţi se lăsară cuprinşi de relaxare şi începură să flecărească. Una peste alta, fusese o seară plăcută.

Dar, în vreme ce sorbeam o cupă cu vin şi mâncam pâinea de seară, m-am cutremurat amintindu-mi cum mă ţinuseră mâinile lui Owen Tudor, împiedicându-mă să cad.

— Sunteţi tensionată în seara asta, doamnă, a observat Guille, în vreme ce îmi desprindea cingătoarea şi desfăcea şireturile rochiei.

— Da, am râs eu uşor. Sunt obosită, cred. Fiul meu nu este un dansator înnăscut.

Gândurile mele erau împrăştiate, roind în jurul lui Owen Tudor ca nişte albine în jurul unui strat de margarete abia deschise. Toate bunele mele intenţii fuseseră reduse la zero de atingerea îndatoritoare, impersonală, a mâinilor lui. Damascul gros alunecă pe podea, iar eu am ieşit din el ridicându-mi braţele pentru ca Guille să se poată ocupa de şireturile cămăşii.

— Dumneavoastră dansaţi bine, doamnă, a spus ea cu capul aplecat pentru a vedea ce face.

„Mi-ar plăcea să dansez cu Owen Tudor!” Gândul mi se strecură în minte, urmat repede de altul: „El nu va putea fi niciodată al tău. N-o să dansaţi niciodată împreună.”

M-am gândit la asta. „E un bărbat care, pentru un motiv pe care nu-l pot defini, îmi face inima să bată mai tare.”

Nu mi-a plăcut replica în stilul celor date de sincera Alice. „Nu te poţi mărita cu un asemenea bărbat.”

„Cine vorbeşte de căsătorie?”

„Vrei să ţi-l faci iubit pe intendent?” Acuzaţia mi-a rănit rău sentimentele.

„Cum aş putea? Nu simte nimic pentru mine.”

„Atunci, de ce te mai osteneşti să te gândeşti la el? Ţi-a atins mâna o dată...”

„Şi talia!” am adăugat.

„Şi a luat mâna de pe tine ca de pe o oală încinsă. Eşti o proastă, Caterina.”

M-am încruntat la invizibila Alice. Chiar eram proastă. Mi-am coborât privirea spre Guille.

„Şi nici măcar să nu-ţi treacă prin cap s-o întrebi pe Guille ce părere are despre toată povestea asta nefericită. Dacă nu vrei ca oamenii tăi să se minuneze de caraghioslâcul reginei lor, n-o să sufli o vorbă...”

„Ba o s-o fac dacă asta vreau...”

M-am uitat peste umăr la Guille, care încă se lupta cu dantela înnodată pufnind furioasă că nu era în stare s-o dezlege. Capul îi era aplecat şi era concentrată la ce făcea.

— Guille, după părerea ta, ar fi foarte greşit dacă o femeie de rang înalt ar... Era mai mult decât dificil. ... ar dori să vorbească în particular cu un servitor?

Cu sprâncenele la fel de înnodate ca dantela, Guille îşi ridică privirea, apoi şi-o coborî din nou spre lucrul pe care îl avea de făcut.

— Aş zice că depinde, doamnă.

— De ce depinde?

— De ce vrea să-i spună această doamnă de rang înalt servitorului. Şi cărui servitor vrea să-i spună. Dacă nu e vorba de a-i da instrucţiuni despre un banchet sau o călătorie...

— Şi dacă este vorba despre o... despre o chestiune personală? Era ca şi cum amestecam o supă groasă, alegând cuvintele cel mai puţin încărcate de vină. Ar fi bine?

— Nu, doamnă. Nu cred că ar fi...

— Deci, ar fi greşit...

„Poftim! Ţi-am zis că ar fi greşit.”

— Ar putea da naştere bârfelor, doamnă...

— Da, am încuviinţat cu un suspin. Ar fi extrem de riscant.

— Dar, cu toate astea, vreţi să vă întâlniţi cu master Tudor?

Izbutind să desfacă nodul, se ridică în vreme ce eu eram zăpăcită. Fusese atât de evident, deşi încercasem din răsputeri să-mi păstrez măcar puţină demnitate?

— Vorbeşte lumea despre asta? am şoptit eu.

— Nu, doamnă... Însă eu vă cunosc bine şi văd ceea ce doriţi să rămână ascuns.

— Da, e adevărat, am recunoscut eu. Nu mai voiam să mă ascund pe după deget. Eram la fel ca toate celelalte. Cât de proaste pot fi femeile? Cu toate astea, am mai răsucit cuţitul în rană, în inimă. Guille, are vreo... o femeie care este specială pentru el?

— Nu una, doamnă...

Buzele lui Guille se strânseră, dar ochii îi licăriră.

Am râs, înţelegând ce voia să spună.

— Aşadar, multe...

— La fel de multe precum zâmbetele sale. Are mult farmec.

Dar nu-l folosise faţă de mine. Eu eram doamna lui cu sânge regesc, el era supusul meu.

— Prin urmare, şi ţie îţi place de el? am întrebat-o.

— Nu l-aş refuza, dacă m-ar invita să ne sărutăm, a zis Guille, deloc ruşinată. Probabil că-i aşa fiindcă e galez.

— Probabil.

— Rangul dumneavoastră vă împiedică să aflaţi, doamnă.

— Ştiu.

Dar nu puteam lăsa lucrurile aşa cum erau.

O, pretextele pe care le găseam pentru a sta de vorbă cu el – pentru că nu puteam să-l abordez direct. N-am fost niciodată o femeie îndrăzneaţă. Cât de îngrozită am fost de viclenia mea când m-am pomenit atrasă de el ca un iepure de ochii vicleni ai unei hermine. Cu toate astea, Owen Tudor nu era un animal de pradă. Dorinţa mea era creaţie proprie.

— Master Tudor, aş vrea să călăresc cu fiul meu, regele. Ai dori să ne însoţeşti?

— O să aranjez să fie aduşi caii, doamnă. Ar fi mai bine să luaţi o escortă înarmată, a răspuns el prompt, judecata mea lăsând evident de dorit după părerea lui. O să mă ocup şi de asta.

Şi se ocupă, revenind în curte pentru a se asigura că totul era aşa cum trebuie. Însă când am avut nevoie de ajutor pentru a urca în şa – care femeie n-ar fi avut nevoie, stânjenită de toţi metrii aceia de damasc greu şi de blană? –, s-a ţinut la distanţă, cerându-i unuia dintre tinerii grăjdari să-mi vină în ajutor. Când ne-am întors, master Tudor ne aştepta, dar acelaşi grăjdar mă ajută să descalec.

Cum să-i provoc o reacţie – orice reacţie – unui bărbat nepăsător?

— Master Tudor, în camerele mele e frig. Nu avem lemne? Nu ai făcut provizii pentru această schimbare a vremii...?

Cât de lipsită de amabilitate am fost!

— Avem provizii, doamnă, a răspuns el pe un ton la fel de rece precum crivăţul ce bătea prin ferestrele care nu se închideau bine. Voi remedia imediat lucrurile.

Făcu o plecăciune şi se duse să îşi îndeplinească sarcina, fără îndoială iritat că pusesem sub semnul întrebării modul de a-şi organiza munca. Era august, când focurile se aprindeau rar. Am refuzat să am remuşcări.

Altădată, i-am cerut părerea:

— Fiul meu este suficient de mare pentru a avea un şoim, master Owen. Putem aranja asta?

Cu siguranţă, avea să manifeste un oarecare interes faţă de păsările de vânătoare. Nu erau toţi bărbaţii interesaţi de ele?

— O să se rezolve, doamnă. Şoimarul dumneavoastră bănuiesc că are o pasăre potrivită. O să vorbesc de îndată cu el şi îl voi trimite să vă aştepte.

Cu altă ocazie, l-am întrebat pe un ton uşor rugător, zâmbindu-i:

— Cânţi, master Owen? Am înţeles că galezii au voci grozave. Ai dori să ne cânţi...?

— Nu cânt, doamnă. Menestrelii dumneavoastră vor face o treabă mai bună decât mine. Să vă trimit unul?

N-am primit nici un răspuns, cu excepţia refuzurilor. Mereu politicos, mereu eficient, mereu distant şi nepăsător. N-am reuşit să obţin altceva decât ceea ce era de aşteptat de la un servitor impecabil, care îşi cunoştea poziţia şi politeţea datorată stăpânei lui. Mi-am imaginat răspunsul lui dacă i-aş fi spus: „Master Owen, ai vrea să împarţi patul cu mine pentru o oră, ca să ne simţim bine? Sau poate să avem o discuţie galantă? Sau eventual o după-amiază în care să ne potolim dorinţele?” Cu siguranţă, ar fi spus: „Mulţumesc, doamnă, dar astăzi este imposibil. Trebuie neapărat să curăţăm canalele de scurgere înainte de a veni îngheţul iernii.”

Calm, rece, infinit de atrăgător – şi complet inaccesibil mie.

Am bătut darabana în braţul jilţului, în timp ce ne aflam la cină. De parcă încercam să fac o conversaţie cu porumbelul umplut care stătea neatins pe farfuria din faţa mea. Făcând o altă plecăciune, se întoarse să plece. Nici măcar o dată nu-şi ridicase ochii spre ai mei. Rămăseseră respectuos coborâţi, dar totuşi, m-am gândit eu, nu din cauza statutului său de angajat în casa mea. După ce îl urmărisem o oră întreagă, nu credeam că dă doi bani pe faptul că avea o poziţie de servitor. M-am gândit că era foarte posibil ca master Tudor să fie surprinzător de plin de aroganţă sub strâmta lui tunică neagră. Îşi îndeplinea sarcinile ca un rege în propria ţară, cu siguranţa şi certitudinea puterilor sale. Era... Am căutat cuvântul. Cuviincios. Da, asta era: avea un lustru rafinat care îi învăluia toate acţiunile.

Aveam însă să descopăr curenţii invizibili care circulau pe sub rezerva politicoasă.

— Master Tudor...

— Da, doamnă?

Se opri şi se întoarse spre mine.

Am simţit câteva furnicături de iritare la ceafă. O să-l fac să se uite la mine, dar ce puteam să-i spun fără să par fie prostuţă, fie indiscretă? Am căutat până m-am oprit la...

— Master Tudor, m-am gândit să fac nişte schimbări în casă.

— Da, doamnă? Şi rămase enervant de drept, înnebunitor de respectuos, de parcă i-aş fi cerut să-l cheme pe pajul meu. Mă gândeam să fac nişte schimbări printre cei care mă servesc...

Chipul lui rămase ca de piatră în vreme ce m-am ridicat de pe scaun şi am coborât de pe postamentul mesei pentru a veni în faţa lui.

— Eşti mulţumit de poziţia dumitale aici, master Tudor? am vrut să aflu.

În sfârşit, ochii lui master Tudor se uitară direct în ai mei.

— Nu sunteţi mulţumită de serviciile mele, doamnă? a întrebat el încet.

— Nu. Nu asta am vrut să spun. M-am gândit că, poate, ai prefera să-l slujeşti pe tânărul rege. Acum, că se face mare, o să aibă nevoie de un personal mai numeros. Ar fi o promovare. Ar fi un domeniu de acţiune mai larg pentru un om cu talentele tale...

M-am oprit şi mi-am ţinut răsuflarea în aşteptarea răspunsului său. Mi-a susţinut privirea şi, fără nici o urmă de umilinţă, mi-a răspuns:

— Sunt foarte mulţumit de poziţia pe care o am în prezent, doamnă.

— Dar personalul meu e puţin numeros şi aşa va rămâne, iar dumneata nu vei avea nici o şansă să avansezi.

— Nu urmăresc să avansez. Dumneavoastră îmi porunciţi. Eu sunt mulţumit.

L-am lăsat să plece, înfuriată de atitudinea lui, supărată de propria nevoie.

— Spune-mi ce părere ai de master Tudor, m-am adresat eu lui Alice când, într-o dimineaţă, a venit în camerele mele cu tânărul Henric, care şi-a găsit imediat de lucru întorcând paginile cărţii pe care o adusese cu el.

— Owen Tudor? Ce nevoie aveţi de părerea mea, doamnă? a întrebat ea încrucişându-şi mâinile în poală şi aruncându-mi o privire pătrunzătoare, de parcă aştepta o bârfă bună.

— Cred că l-am subestimat, am replicat eu pe un ton oarecare. Este chiar atât de eficient pe cât pare?

— Este un organizator excelent, a răspuns Alice fără să ezite, însă expresia de pe chipul ei era prevenitoare. N-aţi fi putut avea unul mai bun.

M-am gândit la ce doream să spun în continuare. Ce ar trebui sau n-ar trebui să zic.

— Dar ce părere ai despre el ca om?

Zâmbetul lui Alice deveni uşor răutăcios.

— Aş spune că ştie despre flirt mai multe decât e bine pentru oricare bărbat. Cu cântecul lui ar putea convinge un liliac să coboare de pe tavan.

— Cu mine nu vorbeşte, am recunoscut eu cu tristeţe. Cu mine nu cântă.

Ştiam că nu era mereu de gheaţă. Îi văzusem comportamentul relaxat, zâmbetul când servitoarele făceau câte o remarcă sfioasă, conversaţia uşoară pe care o purta cu unul sau altul dintre membrii personalului şi felul în care nu ezita niciodată să sară în ajutorul celui mai neîndemânatic dintre servitori. Îl văzusem sărind să salveze o sculptură fină – un tigru alături de un cavaler călare care ţinea în mână puiul tigrului, o miraculoasă realizare din zahăr –, fără vreun alt reproş decât o mână fermă pusă pe umărul unui paj care nu fusese suficient de atent. Bucătarul meu l-ar fi doborât pe flăcău cu un pumn în falcă dacă ar fi văzut catastrofa care fusese pe cale să se întâmple, însă Owen Tudor se mulţumise să ridice o sprânceană şi să-i arunce o privire pătrunzătoare. Iar cât priveşte femeile... odată, l-am văzut trecându-şi o mână peste un şold arcuit, iar posesoarea şoldului i-a zâmbit peste umăr, cu ochii strălucind de dorinţă, iar eu am simţit gelozie, oricât de fără temei era.

— Owen Tudor îşi cunoaşte locul, doamnă.

Mi-am dat seama de implicaţia cuvintelor seci.

— Crezi că eu nu mi-l ştiu?

Alice se întinse şi îmi atinse mâinile.

— Nu se face, doamnă.

M-am gândit să râd în semn de negare. În schimb, am întrebat-o:

— E atât de evident ce gândesc?

— Da.

— O! Şi eu care crezusem că fusesem atât de isteaţă. Şi dacă...?

Dar n-am putut să rostesc întrebarea: „Şi dacă nu eram regina-văduvă?” Până la urmă, nici n-a trebuit s-o fac – Alice mă cunoştea prea bine.

— Sunteţi mult deasupra lui, doamnă. Sau el e mult mai prejos. E acelaşi lucru, iar dumneavoastră trebuie să acceptaţi asta. Se încruntă puţin îngrijorată, puţin dojenitoare. Şi ar fi înţelept dacă gândurile dumneavoastră n-ar fi atât de evidente...

— Nu credeam că sunt...

Alice se lăsă pe spate şi îşi încrucişă din nou mâinile.

— Atunci, cum de am putut să-mi dau atât de bine seama de interesul pe care îl aveţi faţă de acest bărbat, de parcă aş fi citit pagina pe care o citeşte fiul dumneavoastră acum?

Am renunţat şi am îndreptat conversaţia spre subiecte mai inofensive. Până la plecarea ei.

— Este un bărbat bun. Dar nu e pentru dumneavoastră.

Înţelepciunea ei era ca un cuţit cu lama ascuţită.

— Niciodată n-am crezut că este.

— Există o cale, doamnă, a şoptit Guille la urechea mea, în vreme ce mă îmbrăcam pentru liturghie, a doua zi dimineaţă.

— Ca să fac ce anume?

Îmi regretam dezvăluirea, necuviinţa fiind o povară grea pe umerii mei, sporită de faptul că trebuia să-i spun totuşi ceva părintelui Benedict, cu ocazia confesiunii.

— Ca să vă întâlniţi cu master Owen.

— M-am răzgândit.

— Poate că aşa e mai bine, doamnă.

Începu să-mi perie şi să-mi împletească părul. I-am privit chipul, aşteptând să văd dacă mai spunea ceva. Dar n-o făcu, ocupându-se cu plasa de păr complicată şi cu prinderea unui voal bogat decorat cu petale de trandafir din mătase.

— Ce mi-ai sugera?

— Să vă întâlniţi cu el deghizată.

— Şi cum propui să fac asta? am întrebat-o. Oare nu mă gândisem deja, în meandrele fanteziste ale visurilor mele, la un astfel de scenariu – şi nu-l respinsesem ca fiind un

plan care nu putea fi alcătuit decât de o idioată? Furia clocoti amenințătoare. O deghizare? În ce să mă deghizez? Singura cale pe care o pot vedea este să mă îmbrac ca o servitoare şi să îi aţin calea – vorbeşte cu servitoarele, nu-i aşa? Dar cum ar putea fi posibil? M-ar recunoaşte. Trebuie să mă întâlnesc cu el într-o cămară întunecată, cu chipul ascuns sub glugă. Trebuie să fiu mută? Mi-ar recunoaşte vocea. Şi chiar dacă i-aş vorbi ascunsă de veşminte, ce să-i spun? „Sărută-mă, master Owen, sau voi muri de dor. Şi apropo, sunt regina Caterina...” Am râs, dar fără să fiu deloc amuzată. M-ar dispreţui că l-am păcălit, pentru faptul că, fără îndoială, sunt o femeie superficială, iar eu n-aş putea suporta asta. Mai, mult, aş părea o femeie uşoară. Nu sunt oare deja bănuită că aş fi prea atrasă de păcatele trupului?

Prea agitată ca să mai stau jos, m-am ridicat şi am început să umblu prin cameră, cu voalul acoperit de petale prins doar pe jumătate.

— Bănuiesc că lordul Gloucester ar spune că...

— Sigur că ar spune. Şi nu doar Gloucester. Ce-ar zice domnişoarele mele? Regina-văduvă, îmbrăcată ca o slujnică de la bucătărie, să aţină calea unui servitor neajutorat. Ar fi înjositor şi pentru mine, şi pentru el. N-o să apelez la păcăleli. N-o să mă expun la ridicol şi umilinţă.

— Iertaţi-mă, doamnă...

Am fost cuprinsă instantaneu de remuşcări, aşa că m-am apropiat de Guille şi mi-am pus degetele pe încheietura ei.

— Nu. Eu trebuie să-mi cer iertare. Am încercat să zâmbesc. N-am nici o scuză pentru proasta dispoziţie. Promit că mă voi spovedi.

— Vă pasă ce spune lady Beatrice, doamnă? a întrebat Guille după câteva clipe de gândire stânjenitoare pentru amândouă.

M-am gândit la întrebarea ei.

— Nu, nu cred. Dar nu voi risca să fiu dezonorată...

— Unii ar zice că dezonoarea e mai bună decât un pat rece, în care eşti singur. Vedeţi cum este el, doamnă.

— Nu pot.

— Aş putea aranja o întâlnire de taină pentru dumneavoastră...

— Nu e posibil. Vom uita această conversaţie, Guille. Mi-e ruşine.

— De ce să-i fie ruşine unei femei pentru că doreşte un bărbat frumos?

— N-ar trebui să-i fie, dar când bărbatul frumos nu are nici un fel de sentimente pentru ea, iar ascendenţa şi poziţia îl plasează departe de ea, atunci trebuie să accepte că nu este cu putinţă.

— Ascendenţa lui nu influenţează cu nimic dorinţele unei femei...

Ceea ce putea fi adevărat, dar nu oferea nici o rezolvare dilemei mele. „Ce să fac, Michelle?” N-am primit nici un

răspuns. Trebuia să străbat singură drumul nesigur printr-un labirint imposibil.

„Alungă-l!”

Dumnezeu îmi era martor că nu puteam.

CAPITOLUL 12

Am privit lunga scrisoare din mâna mea: scrierea oficială a unui grămătic de la Westminster curgând pe pagină cu majuscule roşii şi cu sigilii care atârnau de ea. Măcar pe astea le recunoşteam – fuseseră create recent, pentru tânărul Henric, pentru a marca încoronarea care urma să aibă loc în curând. Cât priveşte restul, literele înghesuite, spaţiile mici dintre rânduri, iniţial mi-au stârnit resentimente amestecate cu milă de mine însămi şi o împunsătură serioasă de jenă. Nu eram mândră de ce mi se întâmpla. Puteam să bănuiesc conţinutul izbitor de oficial, însă ghicitul nu era suficient pentru un comunicat cu atât de multe cuvinte, aşa că era necesar să recunosc că aveam nevoie de ajutorul cuiva.

— Păreţi îngândurată, doamnă.

Am tresărit ca o căprioară într-un tufiş, la apropierea ogarilor care lătrau. Master Tudor apăruse cu paşi uşori lângă mine. Nu-l auzisem venind şi îmi doream să n-o fi făcut. Îmi doream să nu fi văzut pe chipul meu acea expresie care îl alertase. Nu ceream compasiune, mila de mine însămi era suficient de mare pentru a fi tolerată cu greu, iar la douăzeci şi nouă de ani, cu siguranţă că ar fi

trebuit să fiu în stare să-mi ascund neplăcerile. Nu era o problemă nouă pentru mine.

M-am încruntat nedreaptă la el.

— Nu, master Tudor, i-am răspuns.

Arăta stăpân pe sine, de neclintit, însă privirea îi era tulburător de grijulie.

— Sunt doar nişte veşti de la Westminster...

— Aveţi nevoie de serviciile mele...? m-a întrebat.

I-am dat un răspuns chibzuit.

— Nu... nu, adică...

Şi am eşuat lamentabil. Era atât de aproape de mine, încât puteam auzi scârţâitul pielii tălpilor de la cizmele sale, în vreme ce îşi schimba greutatea de pe un picior pe altul. Îi puteam vedea luciul albăstrui al părului său brunet, irizat ca penajul unei coţofene.

— Poate doriţi o cupă cu vin, doamnă? Sau să trimit să vi se aducă o pelerină. Această cameră este prea friguroasă pentru a zăbovi aici...

Îmi puteam imagina foarte bine gândurile lui nerostite: „Pentru numele lui Dumnezeu, de ce stai fără nici un rost aici, în camera asta neîncălzită, când ai putea să te simţi confortabil în salonul tău?”

— Nu, nu vreau vin, am izbutit eu să spun în cele din urmă. Şi nici pelerină nu-mi trebuie. N-o să mai rămân mult aici.

Avea dreptate, desigur. M-am uitat în jur şi m-am cutremurat când un curent de aer rece s-a înfăşurat în jurul picioarelor mele. Aceasta nu era o încăpere, ci o vastă sală de audienţe sumar mobilată, aşadar nu puteai să stai în ea fără o pelerină căptuşită cu blană. Mă aflam aici doar pentru că primisem un sol regal enervant de oficial, în livrea şi cu însemne heraldice, care fusese trimis la mine de lordul Gloucester. Cu tot formalismul care mi se ceruse să-l manifest când comunicam cu lumea exterioară, însoţită de domnişoarele mele de onoare, înveşmântată impresionant în splendoarea mătăsurilor şi herminei regale, am stat pe dalele din această cameră rece şi am acceptat documentul, după care l-am expediat pe mesager şi le-am dat liber domnişoarelor. Dar acum, iată-l pe Owen Tudor, care îmi observase încurcătura. Trebuia să scap, să-mi ascund slăbiciunea. Observând că era îmbrăcat ca şi cum urma să iasă afară, am profitat de şansă.

— Nu vreau să te reţin, master Owen, din moment ce se vede clar că ai o treabă...

— Au fost veşti proaste, doamnă? m-a întrerupt el brusc.

Probabil că părusem cu adevărat îndurerată. I-am întors privirea, respirând încet.

— Nu.

Răspunsul meu concis avu efectul dorit.

— O s-o trimit aici pe camerista dumneavoastră, doamnă...

Făcu o plecăciune sumară şi se răsuci lăsându-mă pradă grijilor mele. Nu asta dorisem? M-am întrebat ce m-ar fi

sfătuit draga mea Michelle, ce ar fi făcut ea într-o situaţie asemănătoare, şi n-am mai avut nici o îndoială.

— Master Tudor...

Se opri.

— Da, doamnă?

— Ştii să citeşti? Fireşte că ştia. Un intendent trebuia să citească. Citeşti cu uşurinţă?

— Da, doamnă.

— Atunci, citeşte-mi asta, te rog.

Înainte de a mă putea răzgândi, i-am întins foaia grea. Nu putea să aibă o părere mai proastă despre mine decât avea deja. Fără să comenteze, master Tudor îşi înclină capul asupra misivei. Temându-mă să nu-i văd dispreţul, am întrebat totuşi, pregătindu-mă să suport lipsa de apreciere.

— Mă dispreţuieşti pentru că nu pot descifra singură scrisul?

— Nu, doamnă.

— Unde ai învăţat?

Îşi ridică privirea.

— În serviciul lui Sir Walter Hungerford, când am venit la curte, doamnă. Ochii lui licăriră pentru o clipă, aprinşi de o amintire îndepărtată. Sir Walter a insistat. O tragere de

ureche poate fi foarte convingătoare... iar înainte de asta, am învăţat să citesc în limba mea, desigur.

— Nimănui nu i-a păsat dacă ştiu să citesc sau nu, m-am pomenit eu spunând.

— Palatul e plin de oameni care ar fi încântaţi s-o facă pentru dumneavoastră, doamnă, a replicat el.

— Cred că s-ar grăbi să mă condange pentru ignoranţa mea.

Owen Tudor ridică uşor din umeri.

— De ce ar face-o?

Se duse la fereastră, unde lumina era bună, şi îngădui ochilor săi s-o parcurgă, în vreme ce eu respiram mai uşor. Poate că greşisem când mă aşteptasem să fiu criticată.

— Este cea mai bună veste, a raportat el. Lordul Henric este considerat suficient de mare pentru a fi încoronat rege, la Westminster, luna viitoare. Iar cândva în cursul anului viitor – încă nu s-a decis exact când –, va merge în Franţa şi va fi încoronat şi rege al acelei ţări.

Erau veşti bune, nu-i aşa? Tânărul Henric încoronat şi uns. Şi avea să se ducă la Paris, pentru a se aşeza, deşi era copil, pe tronul tatălui meu şi a purta coroana tatălui meu. Deodată, gândurile mă duseră înapoi în trecut, amintindu-mi de clipa când păşisem ultima oară pe ţărmul patriei mele, fiind încă soţie, încă sperând o împăcare – doar că Henric murise, iar eu nici măcar nu ştiusem. Tot ce-mi rămăsese de făcut fusese să-i însoţesc trupul acasă, ferecată într-o durere uimită. Neplăcerile reci ale acelei

călătorii, lipsa mea de speranţă, nefericirea mea profundă şi sentimentul abandonului mă loviră adânc, profunzimea durerii amintite surprinzându-mă atât de mult, încât m-am pomenit încleştându-mi involuntar pumnii, şifonând ţesătura fragilă a fustei mele. Crezusem că dădusem deoparte suprema respingere a lui Henric, dar ea pândea acolo, la marginea vieţii mele, o rană care nu voia să se vindece.

— Îl veţi însoţi pe tânărul rege, nu-i aşa, doamnă?

Am făcut un efort pentru a reveni la prezent şi am luat înapoi scrisoarea. Întrebarea lui master Tudor mă ajută să-l alung pe Henric din minte.

— La Londra, da.

— Şi la Paris.

Un alt motiv să-mi fac griji.

— Nu ştiu, am răspuns cu sinceritate. Nu era nici un secret, nici măcar faţă de servitori, că existau nişte restricţii în viaţa mea, iar motivul lor probabil că era subiectul bârfelor de la bucătărie, din grajduri, din pivniţă, de oriunde oamenii se întâlneau ca să bârfească. Gloucester va decide dacă merg sau nu. E posibil să depindă de comportamentul meu. Sau poate se gândeşte că, dacă îmi îngăduie să plec, s-ar putea să aleg să rămân în Franţa, refuzând să mă mai întorc în Anglia. N-ar risca niciodată asta... Am reuşit să zâmbesc, dar n-am făcut nici o încercare de a-mi ascunde amărăciunea. Cu toate că nu înţeleg de ce ar conta. Nu mai joc nici un rol în viaţa fiului meu.

Ce mă făcuse să-mi dezvălui sufletul atât de mult? Temându-mă să nu mă expun şi mai mult, m-am îndepărtat puţin, întorcându-mă cu spatele la el.

— Cu siguranţă, veţi merge la Paris, doamnă, mi-a răspuns master Owen.

— Dar Henric este considerat suficient de mare pentru a fi independent. Odată ce va fi încoronat, Warwick îi va da toate îndrumările de care are nevoie. Îndrumarea unei de Valois este considerată a fi fără valoare.

— Sunteţi de cea mai mare valoare, doamnă, a rostit Owen Tudor. Chiar şi lordul Gloucester ştie asta.

Mi-am întors brusc capul, privindu-l peste umăr.

— Pari să fii foarte bine informat, master Owen.

— Este datoria mea să fiu bine informat, doamnă. Era imperturbabil. Veţi fi alături de lordul Henric la Paris, proclamând în faţa tuturor ascendenţa lui regală din familia de Valois.

— Iar eu sunt mai mult decât sătulă să fiu o vasală având sângele regal de Valois, m-am răstit eu încleştându-mi mâinile pe scrisoare şi mototolind-o. Sentimentele mele erau mult prea puternice în această dimineaţă pentru a le îngădui să-mi scape de sub control, aşa că trebuia să pun capăt acestei conversaţii în care părea că reuşisem să capăt rolul central. Controlându-mi respiraţia şi cu un zâmbet crispat, m-am întors brusc cu faţa la el. Mulţumesc pentru grijile dumitale, master Owen. Probabil că ai dreptate, desigur. Sângele meu de Valois are o mare

însemnătate. Şi, după cum ai spus, este mult prea frig pentru a sta aici, iar dumneata ai treburi...

Am arătat spre mantaua grea şi spre cizme.

— Mi-am terminat treburile, doamnă. M-am asigurat doar că mesagerul are tot ce-i trebuie pentru a se întoarce la Westminster. Acum, grija mea sunteţi dumneavoastră...

— Nu e nevoie...

Mă îndepărtam deja de el.

— Cred că este mare nevoie, doamnă.

— Nu am nevoie de nimic...

— Ba aveţi, doamnă, dacă sunteţi dispusă să recunoaşteţi...

Nu se clinti. Eu am fost cea care s-a oprit şi s-a uitat îndărăt. Brusc, schimbul nostru de replici luase o turnură neliniştitor de intimă, iar totul în jurul meu căpătă o înfăţişare extrem de clară. Lambriurile sculptate, zidăria complicată, tapiseriile, toate străluceau în culori mai vii. Era ca şi cum până şi calitatea aerului se schimbase, devenind mai rece decât lespezile podelei. Pielea mă duru, întinzându-mi-se pe pometi, manuscrisul deveni casant între degetele mele. Şi nici nu reuşeam să-mi iau ochii de la faţa lui Owen Tudor, de parcă aş fi putut să citesc ceva important în liniile drepte şi în gura parcă sculptată, ceva care era posibil să-mi fi scăpat din inflexiunea tonului cu care îmi dăduse răspunsul.

Fără un cuvânt, Owen Tudor se apropie. Desfăcu agrafa de la gât, îşi dădu jos pelerina de pe umeri şi, cu un gest

calm, fără să-mi ceară permisiunea, puse greul veşmânt în jurul meu şi îmi prinse agrafa simplă la gât. Cu abilitate, foarte impersonal, însă eu am ştiut că nu era aşa. Abia atunci, după ce a terminat, a rostit:

— Daţi-mi voie, doamnă. O să vă ferească de frig.

Cu mare isteţime, am decis eu, nu-mi dăduse ocazia să refuz.

Lâna groasă purta căldura trupului său, faldurile se aşezaseră în jurul meu, gulerul bogat mi se lipise plăcut de gât, dar m-am cutremurat pentru că, prinzând agrafa, mâinile lui Owen Tudor îmi atinseseră umerii şi se opriseră puţin la baza gâtului meu. M-am cutremurat şi mai mult când mi-a aranjat mai bine gulerul, făcându-mă să-mi ridic ochii spre ai lui.

— Eşti foarte amabil... i-am spus.

— Este treaba mea, ca intendent, să fac tot ce pot pentru a vă netezi drumul în viaţă, doamnă. Acesta este motivul pentru care m-aţi angajat.

Cât formalism, vocea fiindu-i la fel de solemnă precum chipul, dar, în acelaşi timp, câtă generozitate! În acel moment, am înţeles că gentileţea lui nu avea nici o legătură cu îndatoririle de serviciu sau cu ceea ce se aştepta de la el. Era mult mai personală. Spre groaza mea, lacrimi mi se adunară în ochi şi în gât. Şi spre tulburarea mea, scoase o batistă de la pieptul tunicii sale şi, fără să mai spună nimic, îmi şterse lacrimile de pe obraji. La început, am tresărit, dar apoi am rămas nemişcată pentru a-i îngădui s-o facă. Inima îmi bătea atât de tare, încât m-am gândit că sigur îi simţea vibraţiile.

— Aş face orice pentru a vă alunga durerea, a murmurat el încet, după ce a terminat ştergându-mi genele cu marginea batistei.

— De ce ai face-o? Nu însemn nimic pentru tine.

Când îmi mai ştersese cineva lacrimile doar pentru că îi păsase sau când îşi exprimase dorinţa de a mă feri de durere?

— Aş face-o pentru că sunteţi stăpâna mea. Regina mea...

Iar eu am râs puţin cam aspru, ridicându-mi bărbia, refuzând să accept dezamăgirea negării lui că ar fi ceva mai personal. Greşisem în interpretarea tensiunii dintre noi – existase doar în mintea mea chinuită.

— Atunci, îţi mulţumesc pentru loialitatea dumitale, master Tudor. Să-i şteargă lacrimile este un lucru firesc pe care un servitor să îl facă pentru doamna lui.

— ...şi pentru că, a continuat el de parcă eu nu spusesem nimic, luându-mi delicat o mână în a lui, pentru că, doamna mea, însemnaţi ceva pentru mine.

Mi s-a tăiat răsuflarea.

— Master Tudor...!

— Doamnă...?

Ne-am privit fix unul pe celălalt.

— Nu înţeleg...

— Ce e de neînţeles? Că ţin la dumneavoastră? Că bunăstarea dumneavoastră mă preocupă? Cum ar putea fi altfel?

Am tras cu greutate aer în piept.

— N-ar trebui... am izbutit să rostesc.

— Nu, sigur că n-ar trebui, a replicat el, liniile care îi încadrau gura adâncindu-se, iar vocea devenindu-i neaşteptat de aspră. Intendentul casei nu trebuie să depăşească niciodată graniţa bunei-cuviinţe în relaţia cu stăpâna sa, altminteri riscă să aibă parte de durerea unei concedieri imediate. Trebuie să dea dovadă de discreţie şi prudenţă.

Ce era asta? Am ezitat, considerând-o o declaraţie neliniştitoare, dar apoi am intrat fără nici o dificultate în rol.

— În vreme ce regina-văduvă trebuie să fie permanent distantă şi rezervată, am remarcat precaută, fără să-mi iau ochii de pe chipul lui.

— Rolul servitorului este să servească...

Dacă eu vorbisem cu amărăciune despre valoarea sângelui de Valois, tonul cu care Owen Tudor rosti cuvântul „servitor” fu nimicitor. Mi-am dat seama că avea mândrie şi un dezgust faţă de servitutea lui pe care nu l-aş fi bănuit niciodată.

— Regina-văduvă trebuie să ceară doar ce e cuviincios de la servitorul ei, am replicat eu. Ea trebuie să fie corectă şi impersonală...

Ne uitam unul în ochii celuilalt. Degetele lui se strânseră în jurul alor mele.

— Intendentul nu trebuie să simtă nici o afecţiune faţă de stăpâna lui...

— Regina-văduvă nu trebuie să-şi încurajeze servitorul să aibă sentimente personale faţă de ea...

— ...iar servitorul nu trebuie să şi le îngăduie niciodată.

— Dacă ar face asta, ar fi foarte greşit.

— Da. Pentru o clipă, am crezut că n-o să mai zică nimic. Dar apoi: Ar fi, doamnă. Ar fi nespus de greşit, a repetat el cu blândeţe, controlându-şi pasiunea.

Cât de tulburătoare era această conversaţie, cât de neliniştitoare, însă avea totuşi un farmec straniu, care îmi tăia răsuflarea. Ne lansasem în aceste observaţii despre ce se cuvenea şi ce nu se cuvenea, exprimându-ne opiniile la o distanţă calculată cu grijă faţă de realitate, de parcă nu aveau nici o legătură cu noi, cu lumea în care trăiam. Şi mi-am dat seama că, într-adevăr, ne eliberase de nevoia de a rosti unele lucruri pe care nu ni le-am fi spus niciodată direct unul altuia. Fusesem ademenită în acest primejdios schimb de replici? Se părea că Owen Tudor se pricepea la cuvinte, însă nu mă simţisem ademenită. Se afla sub aceeaşi vrajă îmbătătoare ca şi mine. Captivi şi neajutoraţi, stăpână şi servitor eram atraşi unul de celălalt.

Probabil că am făcut o mişcare involuntară, pentru că mi-am tras mâna din a lui şi am dat înapoi un pas. Apoi, încă

unul. El nu se mai uita la mine, ci îmi făcea o plecăciune adâncă.

— Ar trebui să vă întoarceţi în camera dumneavoastră, doamnă.

Câtă răceală! Vocea, chipul lui îşi pierduseră toată însufleţirea, iar liniile gravate pe chip erau rigide, însă nu puteam lăsa lucrurile aşa. Nu puteam ieşi din acea cameră fără un alt cuvânt şi fără să ştiu...

— Master Tudor... Ar fi greşit într-o lume perfectă să ai o afecţiune personală, după cum am fost amândoi de acord, dar... Am căutat din nou cuvintele pe care le doream. În această lume imperfectă, ce simte acest nefericit servitor pentru stăpâna lui?

Răspunsul lui fu distrugător de brusc:

— Ar fi neînţelept din partea lui să-i spună, doamnă. Sângele ei este sfânt, în vreme ce al lui este impur din cauza clasei sale. Ar fi mai mult decât primejdios pentru doamnă, şi pentru el...

Primejdie. Mi-a tăiat avântul, dar ajunsesem atât de departe...

— Şi dacă doamna îi porunceşte servitorului ei să vorbească, indiferent dacă este primejdios sau nu?

Am întins mâna, dar el n-a vrut s-o ia.

— Dacă îi porunceşte să-i spună, master Tudor? am şoptit eu.

În cele din urmă, ochii lui se ridicară din nou spre ai mei, mari şi negri.

— Dacă ea îi porunceşte... Atunci, trebuie, doamnă, indiferent de ruşine sau de dizgraţie. Se află sub stăpânirea ei, aşa că trebuie să se supună.

Adânc în mine, o fântână de dor a clocotit. Pielea capului m-a furnicat de încordare. Părea că întreaga cameră îşi ţinea respiraţia, chiar şi siluetele, umane şi animale, de pe tapiserii păreau să privească şi să asculte cu atenţie.

— Atunci, aşa să fie. Am vorbit cu siguranţa calmă aflată în miezul dorului nebun. Stăpâna îi porunceşte servitorului să-i spună ce e în mintea lui.

Pentru o clipă, se răsuci ca să privească afară, spre cerul cenuşiu şi norii goniţi de vânt, spre corbii care zburau în cercuri dincolo de zidurile castelului Windsor. M-am gândit că nu va răspunde.

— Şi ar dori doamna să ştie şi ce este în inima lui? a întrebat el.

Ce întrebare surprinzătoare! Cu toate că atmosfera din acea cameră îngheţată era la fel de tensionată precum coarda unui arc, trebuia să aflu.

— Da, master Tudor. Atât în minte, cât şi în inimă. Stăpâna ar vrea să ştie.

L-am văzut trăgând aer în piept înainte de a vorbi.

— Servitorul îi este loial stăpânei.

— La asta s-ar şi aştepta.

— Şi o serveşte...

— Fiindcă pentru asta l-a angajat...

Mi-am ţinut respiraţia.

Se înclină cu gravitate.

— Şi o admiră.

— Şi asta ar putea fi acceptabil din partea unui servitor faţă de stăpâna lui... Dintr-o dată, îmi fu greu să respir, de parcă pieptul mi-ar fi fost strâns de o chingă metalică. Asta-i tot?

— Şi o adoră.

La asta, n-am avut replică.

— Adoraţie... am rostit cu greutate, încruntându-mă. Parcă stăpâna ar fi o relicvă sfântă.

— Ar putea fi pentru unii. Este mai presus decât supuşii ei. Dar servitorul îşi vede stăpâna ca pe o femeie în carne şi oase, respirând, nu ca pe o statuie de marmură... Adoraţia este pentru ea, cu trup şi suflet. El o venerează.

— Opreşte-te...! Şocată, replica mea, acel cuvânt, se ridică spre grinzile tavanului şi se risipi în încăpere. N-am ştiut... Nu se poate...

— Nu, nu se poate.

— N-ar fi trebuit să-mi spui aceste lucruri...

— Atunci, stăpâna n-ar fi trebuit să întrebe. Ar fi trebuit să prevadă urmările. N-ar fi trebuit să-i poruncească servitorului ei să fie sincer.

Chipul lui, încă din profil, parcă ar fi fost sculptat în granit, fruntea extraordinară, pometii magistral dăltuiți, însă i-am văzut maxilarul încleștându-i-se când am refuzat ce îmi oferise. Formalismul dintre un servitor şi stăpâna lui reveni între noi, la fel de greu ca una dintre acele tapiserii atente, în vreme ce eu încă mă luptam cu mine însămi. Eu îi cerusem adevărul, iar apoi, nu găsisem curajul de a-l accepta. Dar fusesem slabă şi timidă prea mult timp. Aşa că am vorbit:

— Da. Stăpâna ar fi trebuit să ştie, n-ar fi trebuit să-şi pună servitorul într-o situaţie neplăcută. Am revenit neajutorată la formalism, pentru că era singurul mod de a exprima ce aveam în minte. Şi pentru că trebuie să arate consideraţie faţă de servitorul ei, este necesar ca şi stăpâna să fie sinceră.

— Nu, doamnă...

Owen Tudor făcu un pas înapoi spre mine, fără să i se citească nimic pe chip, însă eu am continuat, surprinsă de propria îndrăzneală:

— Ba da. Stăpâna îl preţuieşte pe servitorul ei. Îi apreciază calităţile. Iar înainte de a apuca să regret, am rostit: Îşi doreşte ca el s-o atingă. Îşi doreşte ca el să-i arate că este făcută din carne şi sânge, nu din marmură dură. Îşi doreşte ca el să-i arate adoraţia lui.

Şi am întins o mână, o poruncă regească, deşi ştiam că o putea refuza fără ca eu să-l pedepsesc pentru nesupunere.

Să nesocotească gestul meu ar fi fost cel mai înţelept lucru din lume.

Am aşteptat în vreme ce mâna mea, care tremura uşor, aproape că atingea zalele emailate ale colanului său. Trebuia să fie decizia lui. Iar apoi, când păru că nu o va face, îmi luă mâna în a lui, ridicând-o la buze într-un foarte scurt gest curtenitor. Buzele îi erau reci şi abia mi-au atins degetele, dar am simţit că imaginea lor mi se întipărise în suflet.

— Servitorul este intenţionat îndrăzneţ, a comentat el.

O fi fost sărutarea superficială, dar el nu dădu drumul mâinii mele.

Mi-am trecut limba peste buzele uscate.

— Şi ce anume, date fiind circumstanţele, am întrebat eu, şi-ar dori cel mai mult acest servitor îndrăzneţ?

Răspunsul veni imediat şi fu aspru:

— Să fie singur cu stăpâna lui, într-o cameră aleasă de el. Ca întreaga lume să fie lăsată dincolo de o uşă încuiată. Pentru cât timp doresc el şi doamna lui...

Dacă respirasem cu dificultate înainte, acum îmi era imposibil. L-am privit fix, iar el m-a privit fix.

— Nu se poate... am repetat eu.

— Nu. Dădu drumul imediat mâinii mele. Nu se cuvine, după cum spuneţi.

— N-ar fi trebuit să te întreb niciodată...

Ochii lui strălucind de îndrăzneală – sau poate că era furie – fură imediat acoperiţi de pleoape, mâinile îi căzură pe lângă trup, iar replica lui fu urâtă în fermitatea ei:

— Nu. Şi nici n-ar fi trebuit să vă zic ce credeaţi că vreţi să ştiţi, dar până la urmă nu aţi avut curajul de a accepta. Prea multe s-au spus astăzi, aici, doamnă, dar cine să ştie? Siluetele ţesute sunt martore tăcute şi nu trebuie să vă temeţi de bârfe ce vor pleca din gura mea. Iertaţi-mă că v-am făcut să vă jenaţi, nu a fost intenţia mea şi nici nu voi mai repeta ce am zis astăzi. Trebuie să accept faptul că, fiind şi galez, şi într-o poziţie de dependenţă, nu am puterea de a face după bunul plac. Vă rog să mă scuzaţi, doamnă...

Owen Tudor ieşi cu paşi mari din cameră, lăsându-mă cu toate simţurile treze, încercând să adun laolaltă toate elementele năucitoarei conversaţii din ultimele minute. Ce spusese? Că voia să fie cu mine. Că mă adora şi mă dorea. Deşi îmi deschisesem inima faţă de el şi îi împărtăşisem gândurile mele – după aceea, cuprinsă de frică, mă retrăsesem şi îl respinsesem. Mă acuzase de lipsă de curaj, însă eu aveam curaj. Aveam să-i dovedesc asta. Aşa că am fugit după el şi am intrat în galerie, unde probabil că vreun paj îi aţinuse calea, îndepărtându-se chiar în timp ce eu mă apropiam. Cu toate că îmi auzise paşii, Owen Tudor îşi continuă drumul, îndepărtându-se.

— Master Tudor.

Se opri brusc şi se întoarse încet spre mine, fiindcă trebuia s-o facă.

Abandonând atitudinea regală, am alergat prin galerie şi m-am oprit, suficient de departe de el pentru a-i lăsa însă

spaţiu pentru a accepta sau a respinge ceea ce era necesar să-i spun.

— Dar şi stăpâna doreşte, am rostit eu de-a dreptul, camera şi uşa încuiată.

Păru atât de surprins, de parcă l-aş fi lovit.

— Ai avut dreptate să-mi spui ce este în inima ta, m-am grăbit eu. Şi eu simt la fel. El nu făcu nici o mişcare, iar eu mi-am simţit inima bătându-mi fără milă în gât. De ce nu-mi răspunzi?

— Pentru că sunteţi regina-văduvă. Aţi fost căsătorită cu regele Henric şi aţi avut un mariaj plin de putere şi strălucire. Nu se cuvine ca eu, servitorul dumneavoastră...

— Vrei să-ţi spun despre mariajul meu plin de putere şi strălucire? l-am întrerupt eu.

Şi i-am spus. Toate lucrurile pe care nu le zisesem niciodată, nimănui, ci doar mie, aşa cum ajunsesem să le înţeleg.

— L-am cunoscut într-un pavilion, şi am fost cuprinsă de veneraţie. Cine n-ar fi fost? De faptul că el, acel personaj magnific, mă dorea pe mine, fata cea mică, de soţie. Mi-a făcut curte folosind cuvinte pe care oricare mireasă îşi doreşte să le audă. A fost blând şi plin de afecţiune, şi s-a purtat ca un cavaler când ne-am întâlnit prima oară, la fel şi mai târziu, desigur. Era atât de dificil să-i explic. Dar totul a fost de faţadă, înţelegi? Nu avea de ce să mă curteze, însă a făcut-o pentru că era datoria lui, fiindcă îşi dorea ce aduceam eu ca zestre. Henric era foarte ferm în

privinţa îndeplinirii datoriilor. În privinţa respectării aparenţelor.

Am râs puţin tristă.

— S-a purtat bine cu dumneavoastră, doamnă?

Spre groaza mea, am simţit emoţiile adunându-mi-se în gât, însă am răspuns:

— Desigur. Henric nu s-ar fi purtat niciodată cu o femeie mai puţin curtenitor decât merita aceasta. Nu m-a iubit. Când eram foarte tânără şi naivă, am crezut că da, însă nu m-a iubit. Nu m-a dorit pe mine. A dorit sângele meu regesc pentru a uni coroanele şi a lua Franţa sub controlul său.

— Este un preţ pe care toate femeile de rang înalt trebuie să-l plătească, nu-i aşa, doamnă? Ridică o mână de parcă ar fi vrut să mă atingă. Căsătorindu-se pentru statut şi putere, nu-i aşa?

— Aşa e, desigur. La început, am fost prea naivă pentru a crede asta. Mi-am amintit de tristeţea muşcătoare de la începutul căsătoriei mele, încercând să o exprim în cuvinte. Firește, Henric nu a fost niciodată crud, doar dacă neglijarea nu înseamnă cruzime. Însă lui nu i-a păsat. Şi ştii ce m-a durut cel mai tare? Că, în ultimele lui zile, când se topea rapid şi ştia că moartea este aproape, nu a trimis după mine. Nu a simţit nevoia să-şi ia rămas-bun şi nici măcar să-mi dea şansa să-mi iau adio de la el... Nu ştiu de ce îţi spun toate astea... M-am încruntat privindu-mi degetele încleştate, albe din pricina strânsorii. Am crezut că îl iubesc pe Henric, însă a fost o dragoste fără temei, întemeiată pe visuri de fetişcană, iar el a distrus-o. Ca o

sămânţă care se usucă şi moare în lipsa ploii. Nu mi-a oferit nimic ca să-mi ajute iubirea să crească, aşa că a murit. Dacă a fost vreodată iubire... Eram foarte tânără. Mi-am ridicat privirea spre imperturbabilul meu intendent. Nu sunt o persoană foarte puternică. A trebuit să devin puternică.

— Îmi pare atât de rău, doamnă, a murmurat el cu ochii aţintiţi asupra mea. N-am ştiut asta.

— Nici nu trebuia. Am ascuns totul bine, sper. Îţi spun doar ca să ştii. Căsătoria mea n-a avut nici o strălucire. Văzându-i compasiunea, ochii mi se umplură de lacrimi, însă mi le-am şters cu podul palmei, hotărâtă să nu ratez acest moment. Curajul meu are tendinţa să piară când simt că nu sunt iubită, dorită. Când nu văd vreo cale pe care picioarele mele s-o urmeze, când simt că sunt ţinută captivă de mărăcini care mă înţeapă şi mă zgârie. Însă astăzi, am curaj să-ţi spun asta. Ce e în inima ta este şi într-a mea. Ce doreşti tu doresc şi eu.

Owen Tudor se întoarse încet din drum, se opri în faţa mea şi îmi luă mâna, însă nu cu gestul unui servitor. M-am gândit că a luat-o ca un bărbat care doreşte o femeie, pentru că o răsuci şi mă sărută în palmă. Sărutul lui nu a mai fost rece.

— S-ar putea să fie o dorinţă pe care stăpâna s-o regrete tot restul vieţii ei, a afirmat el.

— De unde să ştie, dacă nu-şi îngăduie să găsească o cale de a o savura?

— Poate că servitorul a greşit când şi-a acuzat doamna că-i lipseşte curajul.

— Cred că da.

Încet, îşi împleti degetele cu ale mele, privindu-mă intens, fără ca ochii lui să reflecte ceva din lumina strălucitoare care se revărsa prin ferestrele galeriei, învăluindu-ne.

— Eşti suficient de curajoasă, Caterina? a întrebat el. Pentru a lua ceea ce îţi doreşti?

Îmi spusese pe nume. Dacă era să pun capăt acestei situaţii, trebuia s-o fac acum.

— Da, Owen, am rostit eu. Sunt suficient de curajoasă.

— Vei veni la mine? În acea cameră încuiată?

— Da. Mă vei chema?

Ridică mâinile noastre împreunate, pentru a-mi atinge obrajii drept răspuns, iar gura lui schiţă o încercare de zâmbet.

— Care ar fi pedeapsa pentru un servitor galez lipsit de drepturi care se întâlneşte în particular cu regina Caterina?

— Nu ştiu.

Egoistă, nici nu-mi păsa.

— Riscăm să fim pedepsiţi. Vei veni la mine?

— Când?

— În noaptea asta.

Inima îmi bubui, dar nu aveam de gând să dau înapoi.

— Unde?

— În camera mea.

Şi, trăgându-mă atât de aproape, încât mătăsurile mele şoptiră atingând lâna tunicii lui, îşi înclină capul ca şi cum avea să mă sărute pe buze.

Am încremenit. Paşii care se auziră în capătul galeriei anunţară întoarcerea lui Thomas, pajul meu, care aducea o carafă acoperită şi o cupă. Înainte ca flăcăul să străbată jumătatea distanţei, Owen se îndepărtă de mine.

— Va fi aşa cum doriţi, doamnă, a spus el de parcă stabilisem o treabă. Voi transmite cererea dumneavoastră tânărului rege. Şi dacă aţi vrea să vă gândiţi la sugestia mea...

Nimic din toată scena nu era necuviincios.

— M-am gândit, master Tudor. Cred că e bine aşa şi voi acţiona în consecinţă. M-am uitat zâmbind la pajul meu. Bună dimineaţa, Thomas. Pe mine mă cauţi...?

— Master Owen m-a trimis să vă aduc vin, doamnă, în sala de audienţe.

Aşadar, se gândise la mine, deşi fusese atât de supărat.

— A fost foarte amabil, dar m-am răzgândit. Poţi să mă însoţeşti înapoi în camera mea şi poţi să-mi spui...

Mai târziu, nu mi-am putut aminti ce chestiune neimportantă discutasem cu pajul meu. O făcusem. Acceptasem să mă întâlnesc cu Owen Tudor. Între noi exista o legătură imposibil de negat, în ciuda prăpastiei de

netrecut care ne despărţea. Eu păşisem peste acea prăpastie, iar făcând asta, nu simţisem decât o bucurie extraordinară. Ajunsă la uşa camerei mele, am descoperit că încă îi purtam pelerina impregnată de mirosul lui, al cailor, al fumului de lemn de măr. Al bărbăţiei. M-am îmbătat cu el înainte de a desface fără nici un chef agrafa, îngăduind greutăţii care mă cuprindea să-mi alunece de pe umeri, în timp ce studiam broşa. Era din argint şi nu avea mare valoare, era puţin uzată de atâta frecare şi nu avea pietre preţioase, însă când m-am uitat îndeaproape am văzut că forma sa circulară reprezenta o creatură despre care am bănuit că era un dragon. Aripile lui erau doar pe jumătate întinse, ca şi cum ar fi putut să-şi ia zborul în orice clipă, dacă n-ar fi avut coada prinsă în gură. Avea o aură de putere, de mister sugerate de lucrătura măiastră. Crezusem că nu e valoroasă – cum ar fi putut un servitor să aibă bijuterii de preţ? –, însă micul dragon conţinea esenţa a ceva vechi şi preţios. M-am gândit că, poate, dragonii erau galezi. Poate că aparţinuse cândva familiei lui, fiind transmisă din generaţie în generaţie. Mi-am trecut degetul peste aripile de argint. Era departe de blazonul Beaufort cu emailul şi pietrele sale preţioase, dar totuşi...

— Doamnă?

Thomas stătea şi aştepta instrucţiunile mele.

Am împăturit pelerina şi i-am dat-o.

— Dă-i asta înapoi lui master Tudor, i-am cerut eu. Şi transmite-i mulţumirile mele că mi-a venit în ajutor. Spune-i că...

N-am găsit nimic ce nu puteam să-i zic eu însămi, în acea noapte.

Iar broşa? Am păstrat-o. Doar pentru scurtă vreme. Mi se părea că, poate, Owen Tudor avea în el ceva dintr-un dragon, ceva din puterea lui clocotitoare. Nu aveam să o păstrez mult timp – doar puţin. Pentru a avea ceva al lui.

*

M-am aşezat pe patul lui – pentru că oricum n-am avut unde în altă parte. Nu spusesem nimănui de intenţiile mele. Cui să-i spun? Nici măcar Ioanei nu puteam să-i mărturisesc acest pas nebunesc. Le dădusem liber domnişoarelor mele, Guille fusese expediată. Declarasem că aveam să mă pregătesc singură de culcare. Oare nu eram capabilă s-o fac? Când Guille manifestase o oarecare mirare, pretinsesem că vreau să fiu singură pentru a mă ruga şi a mă gândi. Cu toate astea, iată-mă aici, învăluită în umbre întunecate, singură în camera bărbatului pe care îl plăteam pentru a se ocupa de casa mea. O relaţie cu un servitor. Am înghiţit convulsiv, nervii din stomacul meu săltând ca broaştele pe un lac, într-o noapte de vară.

Eram îmbrăcată în cele mai simple haine pe care le aveam. Oricine m-ar fi observat când am traversat holul şi am urcat scara nu s-ar fi uitat de două ori la femeia în veşminte sobre, cu părul blond ascuns vederii de o glugă. Nu eram decât una dintre femeile din suita regală care se ducea să-şi vadă de treburile ei. Iar dacă era vorba de un bărbat care îi atrăsese atenţia, atunci să-i fie de bine.

Aşa că iată-mă şezând pe patul lui Owen Tudor, picioarele neatingându-mi duşumeaua, şi privind în jur. Era o surpriză pentru mine. Nu faptul că era mică – Owen era norocos să aibă o cameră a lui. Abia dacă era suficient de

mare pentru a încăpea un pat, un scaun simplu, pe care îl evitasem, un cufăr pentru mici obiecte personale şi un suport pentru lumânări. Dacă aş fi stat în mijloc, cu braţele întinse, aproape că aş fi atins pereţii opuşi. Surpriza fu ca înţepătura unui ac. Owen Tudor avea grijă de lucrurile lui, făcându-mă să-mi dau seama din nou că, în afară de faptul că apropierea lui îmi făcea pulsul să bată nebuneşte, nu ştiam mai nimic despre el. Nu erau haine împrăştiate în jur, nimic care să se afle acolo unde nu-i era locul. Mi-am trecut mâna peste cuvertura aspră de pe pat. Şi nici nu exista nimic care să indice statutul de intendent. Ar fi putut foarte bine să fie o chilie de călugăr, care nu-mi spunea prea multe despre bărbatul cu care începusem această relaţie.

Privirea mea se îndreptă spre cufăr şi spre vasul şi urciorul din ceramică pictată, foarte frumoase, aflate alături de el. Şi am zâmbit pentru că nu m-am putut abţine. Se mai aflau acolo căni din ceramică şi o carafă pe care o bănuiam plină cu vin. Un sfeşnic. Şi o carte. Era un obiect de valoare. Îmi lăsase ceva de citit pentru a-mi trece mai uşor timpul, deoarece ştiuse că era posibil să întârzie. Cât de grijuliu! Cât de atent! O carte, o lumânare şi o cană cu vin. Am râs uşor, în ciuda îndoielii serioase din mintea mea. Ştiuse oare că voi fi nervoasă, deşi mă declarasem curajoasă? Poate că da, aşa că făcuse tot posibilul pentru a îndrepta acest lucru.

Am deschis cartea – dându-mi imediat seama că era o Carte a orelor ca a mea – şi, întorcând paginile, am descoperit o ilustraţie care îmi era tare dragă, a nunţii din Cana, frumoasă prin familiara profunzime a culorilor şi participanţi plini de viaţă. Dar am închis brusc cartea, ţinând-o între palme. Nu mă aştepta o căsătorie sacră. Era o celebrare plină de păcat a dorinţei. Iar dacă Owen Tudor

nu venea curând, nepreţuitul meu curaj avea să se transforme în fum.

„N-ar trebui să te afli aici.”

„Pot pleca dacă vreau. Nu mă obligă nimeni...”

I-am auzit paşii siguri în capul scărilor. Se apropiară. Rapid şi hotărât, Owen Tudor părea a fi un om mânat de grabă. Şi m-am cutremurat.

„Este o greşeală...”

Când uşa se deschise, eram în picioare, parcă pregătită s-o iau la goană. Pentru o clipă, rămase în prag, blocând lumina de pe coridor, întunecat şi solemn ca întotdeauna, la fel de plăcut de privit la sfârşitul zilei cum fusese şi la începutul ei. Chiar dacă îmi desluşi nesiguranţa, nu lăsă să se vadă, ci îmi zâmbi, şi orice gânduri de evadare fură alungate când uşa se închise lin în spatele lui.

— Iertaţi-mă, doamnă, a spus el făcând o plecăciune de parcă ne aflam în public, iar conversaţia noastră anterioară nu avusese loc. Am întârziat. Stăpâna mea mi-a dat treburi de făcut. Timpul îmi aparţine rareori.

Buzele i se arcuiră, ochii îi licăriră, iar eu m-am gândit că era prima oară când dădea dovadă de umor în prezenţa mea. Chipul îi era luminat de zâmbet, pometii nu-i mai erau proeminenţi, iar eu, cu toate că îmi strângeam mâinile, m-am pomenit că mă relaxasem suficient pentru a-i răspunde în acelaşi stil.

— Te munceşte din greu – stăpâna ta?

— Habar n-ai. Făcu doi paşi lenţi spre mine. Ai băut vin?

— Nu.

Gesturile îi fură la fel de îngrijite şi de simple ca şi încăperea, atunci când mai aprinse o lumânare şi turnă vin – de parcă întâlnirea noastră aici era normală –, în vreme ce eu nu ştiam sigur ce să fac. Nu mă puteam aşeza pe patul lui. Nu puteam. Îmi dădu o cană şi o ridică pe a lui.

— În sănătatea dumneavoastră, doamnă.

— În a ta, Owen Tudor.

Am sorbit şi aproape m-am înecat. Formalismul revenise între noi – stăpâna şi servitorul. Habar nu aveam ce să spun. Conştientizarea prezenţei lui în acest spaţiu strâmt fu ca un curent care mă străbătu din cap până în picioare.

— Ţi-am spus că te admir, a rostit el încet. Iar când l-am privit nedumerită, a continuat: am avut dreptate s-o fac. Ai tot curajul pe care îl aşteptam de la tine.

— Nu mă simt curajoasă.

— Uşa nu este încuiată, a declarat el.

— Nu...

Şi mi-am dat seama că îmi dădea de ales, chiar şi în acest ceas târziu. Văzând că mâinile îmi tremurau, îmi luă cana şi le puse pe amândouă pe cufăr, fiind astfel cu spatele la mine, ispitindu-mă să-mi trec mâna peste materialul fin al tunicii pe care o purtase la cină, pentru a simţi fermitatea umărului de sub ea. Dar n-am putut să-l ating. N-am vrut să-l ating.

„Sfântă Fecioară, ce să fac? Vino-mi în ajutor...”

Şi, ca şi cum şi-ar fi dat seama de dificultatea în care mă aflam, Owen luă decizia din mâinile mele, apropiindu-se, cuprinzându-mi palmele în ale lui şi trăgându-mă spre el.

— Am permisiunea s-o sărut pe cea care a fost cândva regina Angliei?

— Dacă doreşti.

Mă împiedică să mai văd ceva aplecându-şi capul şi lipindu-şi buzele de ale mele. Cu blândeţe. Mai degrabă o promisiune decât o posesiune. Şi în treacăt. Abia dacă simţisem căldura lor când îşi înălţă capul şi se uită la mine.

— N-o să-ţi mai cer permisiunea din nou, Caterina. Asta e ceea ce îţi doreşti?

N-am putut să-i răspund, incapabilă să găsesc cuvintele care să exprime îngrijorările care se luptau în mintea mea, însă nici n-a trebuit. Cuprinzându-mi chipul în palme, buzele lui le căutară din nou pe ale mele, iar asta fu distrugerea mea. Cât de diferit fu acest sărut! Gura lui fierbinte şi înfometată, trupul puternic, mâinile ţinându-mă pentru a mă putea gusta iarăşi şi iarăşi, îmi copleşiră dorinţa care crescuse în mine. Ridică din nou capul, mâinile lui cuprinzându-mă încă, degetele lui mari mângâindu-mi tâmplele – până când, cu o mişcare bruscă îmi trase gluga de pe cap, iar pelerina îmi căzu pe podea. Eliberat, părul mi se rostogoli pe umeri şi ajunse pe piept, îngăduindu-i să-şi bage mâna în el, astfel că se înfăşură în jurul încheieturii sale. Respiraţia mi se precipită printre buze, scoţând un sunet care exprima plăcere pură.

— Spune-mi pe nume. Spune-mi Owen.

Vocea lui era poruncitoare.

— Owen, am rostit eu suspinând încântată.

— Eşti cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată. Cea mai atrăgătoare. Şi ar trebui să ştiu că nu e bine să fii aici, dar care bărbat se poate ţine departe de femeia care îi înc inge sângele. Te doresc de ani de zile. Nu mai pot să-ţi rezist.

Braţele lui mă ancorară de el, mărturisirile lui fierbinţi amestecându-se ca vinul în sângele meu în vreme ce mă sărută, iar eu m-am agăţat de el, cu simţurile în derivă, cu voinţa complet distrusă, conştientă doar de faptul că acesta era un bărbat care îmi spusese că mă dorea şi că mă dorise dintotdeauna. O explozie de sentimente ameţitoare mă cuprinse. Owen Tudor mă dorea, iar eu îl doream pe el dincolo de orice raţiune. Îl voi lăsa să mă aibă. Mâinile lui se îndreptară spre şireturile rochiei mele...

Nu!

Brusc, dorinţa fu înlocuită de panică pură.

— Nu... am rostit eu.

Mi-am pus mâinile pe pieptul lui şi l-am împins, iar când mi-a dat drumul, mi-am îngropat în palme chipul, care ardea. Ce făceam? Oroarea îmi bolborosi în sânge şi o teroare copleşitoare începu să tresalte în propriul ritm. Înnebunită de durere, m-am uitat la bărbatul pe care mi l-aş fi făcut iubit şi deodată am văzut în faţa ochilor chipul lui Edmund râzând. Edmund, care mă sedusese cu râsul, cu cântecele şi cu tinereţea lipsită de griji, care mă făcuse să mă simt din nou ca o fetişcană lipsită de

responsabilităţi şi care mă abandonase când înţelesese că nu mă poate folosi pentru a urca pe scara puterii. Aceasta nu era o seducţie superficială, ci o explozie de pasiune care mă târa cu ea, trăgându-mă într-un vârtej de dorinţă. Voiam – dar nu puteam îngădui, fiindcă nu avea să aducă nimic altceva decât umilinţă pentru mine şi înjosire şi concediere pentru Owen. Dacă afla Gloucester... Dacă afla Consiliul... O legătură cu un servitor? Dar îl doream. Doream să mă atingă din nou. Doream să-i simt gura pe a mea.

Ah, nu! Nu se putea!

În acel moment, am fost copleşită de dureri trecute. Owen Tudor nu putea să mă dorească. Nu aveam dovada? Nimeni altcineva, nici Henric, nici Edmund, nu mă doriseră decât pentru ce le putea oferi numele Valois sau statutul de regină-văduvă. Owen Tudor nu mă putea iubi. Poate că în inima lui era milă. Da, asta era. Toată încrederea mea se risipi...

Am devenit conştientă de faptul că Owen se încrunta de parcă încerca, dar nu reuşea, să înţeleagă complexitatea gândurilor care îmi treceau prin minte. Mâinile îi căzură de pe umerii mei, dar totuşi îşi trecu dosul degetelor peste obrazul meu, iar temerile mele aproape că fură alungate.

— Ţi-e frică de mine? a întrebat el.

— Nu. Nu trebuia să cedez. Nu trebuia... Nu-i vorba de asta... N-ar trebui să fiu aici...

Şi am văzut exasperarea care licări în ochii lui când suspină.

— Este puţin cam târziu pentru asta.

— E numai vina mea...

M-am desprins din mâinile lui pentru a pleca. Uşa era descuiată. Încă doi paşi şi puteam ajunge la ea, iar apoi, puteam ieşi din această cameră în care se afla tot ce îmi doream, dar era imposibil să am. Mă puteam întoarce în camera mea, unde puteam uita tot ce aproape că făcusem. Puteam să uit că aproape îi căzusem la picioare de dorinţă, însă înainte de a apuca să fac un pas, Owen mă prinse de încheietura mâinii.

— Nu pleca aşa...

Când degetele lui se strânseră, mă cuprinse o spaimă iraţională. Mi-am tras mâna cu putere, dar în zadar.

— Caterina. Nu te zbate. N-o să fac nimic ce nu-ţi doreşti...

— Nu pot face asta... Îmi pierdusem raţiunea, copleşită de vina că putea să fie judecat din pricina mea. M-am comportat necuviincios. Ar trebui să ştii că în venele mele curge sânge stricat. Mama... nici un bărbat frumos nu era în siguranţă în preajma ei. Trebuie să-mi cer scuze...

— Nu. Între noi, scuzele nu sunt necesare...

Încercă să mă tragă în braţele sale. Mi-o doream mai mult decât viaţa însăşi şi, pentru o clipă, mi-am îngăduit să mă las lipită de el, dar apoi reproşurile faţă de mine mi-au revenit în minte.

— Nu pot să stau... M-am zbătut şi m-am dezechilibrat, aşa că m-a strâns la pieptul lui. O...!

Înţepătura de durere din pomete m-a redus la tăcere.

— Ce este?

Am clătinat din cap.

— Dă-mi drumul...

Vocea lui deveni de gheaţă, toată înţelegerea dispărând.

— Aşadar, mă dispreţuieşti ca pe un servitor, nu sunt destul de bun ca să te culci cu mine. Îmi poţi dori trupul, dar ascendenţa mea nu e suficient de bună pentru tine...

— Nu... nu e vorba de asta...

— Mie aşa mi se pare...

— Te rog, l-am implorat eu. Te rog să înţelegi. Trebuie să-mi dai drumul...

— Atunci, plecaţi dacă doriţi, doamnă... Nu vă oblig. N-o să vă pun în primejdie sufletul muritor silindu-vă să împărţiţi patul cu un bărbat care nu e demn nici măcar să vă scoată pantofii.

Formalismul greu, judecata aspră mă durură cumplit.

— Nu se poate să mă iubeşti, am strigat eu în suferinţa mea. Nici un bărbat nu m-a iubit vreodată.

Iar când Owen se dădu la o parte, am deschis uşa cu o smucitură şi am luat-o la fugă pe coridoare, prin camere, cu părul desfăcut, cu faţa neacoperită, rugându-mă neputincioasă să nu mă întâlnesc cu nimeni. Nu m-am întâlnit, dar asta nu a fost o uşurare. Disperarea mă

inunda din cap până în picioare. Din pricina a ceea ce aproape că îmi îngăduisem să fac.

Şi a ceea ce distrusesem.

Închizând uşa camerei mele, m-am sprijinit de ea, dorindu-mi ca tumultul sentimentelor să se potolească. Ruşinea era vie, urâtă şi crudă, şi o simţeam în fiecare răsuflare. Copleşită de nevoie fizică, cerusem intimitatea. Îi spusesem Owen şi fusesem de acord cu acea întâlnire, compromiţându-mi onoarea. Îi băusem vinul, îl sărutasem, iar apoi o luasem la goană ca o copiliţă înspăimântată, nu ca o femeie de aproape treizeci de ani. Îmi lăsasem pelerina la el. Alergasem pe coridoare ca o femeie uşoară de la curte care voia să scape de un amant nedorit. Totuşi, acum, silită să-mi accept dezonoarea, îmi doream să mă aflu din nou în camera lui, să stau pe patul lui, să-i îngădui să mă conducă pe orice drum ar fi dorit.

„Proasto! Proastă desăvârşită. Ai îngăduit dorinţei să pună stăpânire pe tine şi uite ce s-a întâmplat. N-ai învăţat nimic din toată viaţa ta? Cum o să mai poţi da vreodată ochii cu el?”

Cu toate astea, dorinţa pe care o simţeam faţă de el nu voia să dispară. Dacă ar fi venit la uşa mea, în clipa aceea, i-aş fi deschis-o şi l-aş fi invitat să intre. I-aş fi căzut recunoscătoare la picioare.

„N-o să vină. Crede că îl dispreţuieşti fiindcă îţi este inferior, nepotrivit a se însoţi cu o regină.”

Am hohotit. De ce? De ce am fugit?

Pentru că mi-a fost frică. Frică să-mi încredinţez viaţa în mâinile unui bărbat pe care abia îl cunoşteam, căruia s-ar fi putut să nu-i pese de ea. Frică de faptul că graniţa dintre servitor şi stăpână era neclară şi că, în cele din urmă, nu aveam curajul să-mi iau inima în dinţi şi să sar peste ea. Ce-ar fi spus Beatrice dacă ar fi ştiut că mă gândeam să-mi descui uşa pentru Owen Tudor? Sau lady Ioana? Cândva, spusesem că nu-mi pasă. Dar îmi păsa. M-am cutremurat la gândul reproşului lor.

Dar cum rămânea cu Owen Tudor? Îl respinsesem, lăsându-l să creadă că îl consideram mult inferior mie. Un bărbat atât de mândru nu m-ar ierta niciodată pentru asta. Am fost lipsită de onoare – vina îmi aparţinea întru totul.

Silindu-mă să traversez camera, mi-am luat oglinda. Ce aveam să văd? Aveam să văd chipul unei femei uşoare? Aveam s-o recunosc pe femeia care se va uita la mine. Şi am fost surprinsă. Nu se zărea nici un semn al păcatului.

Apoi, m-am uitat din nou, apropiind oglinda de o lumânare. O femeie nefericită se uită la mine, o femeie care a fost cât pe ce să capete ce-şi dorea cel mai mult în viaţă. Acolo, întinzându-se ispititor în faţa ei, se afla podul peste prăpastie, mâna întinsă care îi venea în ajutor, bărbatul care i-ar fi îndeplinit dorinţa inimii – iar ea dăduse îndărăt. Fugise distrugând orice şansă de a face din nou acel pas. El avea s-o dispreţuiască, să-i dispreţuiască lipsa de curaj, lipsa de politeţe. Nu mai exista nici o speranţă.

Am retrăit acele momente iarăşi şi iarăşi, în toată gloria şi durerea lor. Îmi spusese Caterina. Mă sărutase, iar eu îl împinsesem la o parte, deşi nu-mi dorisem decât să zic „Sărută-mă din nou!” şi să folosim patul acoperit cu acea cuvertură în culori vii.

„Îmi poţi dori trupul, dar ascendenţa mea nu e suficient de bună pentru tine...”

Owen Tudor avea să mă dispreţuiască, dar nu la fel de mult cum mă dispreţuiam eu.

Am trecut un pieptăn prin părul meu încâlcit, trăgând de el, de parcă durerea fizică ar fi putut să-mi risipească suferinţa. Nu puteam să plâng. Vina îmi aparţinea fiindcă eu alesesem să intru în camera unui bărbat pasional, iar apoi s-o iau la goană când mă sărutase.

M-am uitat din nou, răsucindu-mi capul, când am văzut semnul de pe obraz. Era roşu şi pielea îmi fusese foarte puţin zgâriată. Desigur. Colanul funcţiei lui mă marcase. Ce potrivеală îngrozitoare.

O amintire cumplită a unei seri dezastruoase.

Guille îndepărtă perdelele grele ale patului, care fuseseră martore nesomnului meu, apoi se opri strigând uimită.

— Doamnă!

— Ce este?

Reacţiile mele, atât ale trupului, cât şi ale minţii, erau lente.

— Ce-aţi făcut?

Dispăru, se întoarse şi îmi întinse oglinda.

Şi m-am uitat. Roşeaţa de pe pomete, neînsemnată cu o seară înainte devenise de un roşu amestecat cu vineţiu.

— Cine v-a făcut asta?

Am atins locul sensibil şi am tresărit de durere. Nu puteam recunoaşte adevărul.

— A fost vina mea, am izbutit să spun. Am căzut şi m-am lovit de piciorul patului. Am stat prea mult în genunchi când mi-am făcut rugăciunea... Vânătaia era teribil de evidentă. Am închis ochii – ultimul lucru de care aveam nevoie era să atrag atenţia asupra purtării mele condangabile. Putem îndrepta asta? am întrebat-o.

— Bănuiesc că e vremea pentru o deghizare iscusită.

Guille scotoci prin cufărul meu şi scoase de pe fundul lui o casetă cu cosmeticale.

Rareori le foloseam. Aveam tenul palid, aşa cum era la modă, însă astăzi, aveam nevoie de un subterfugiu. Eu şi Guille aveam destule cunoştinţe de la mama, care fusese expertă în aplicarea farmecelor artificiale pentru a atrage privirile unui bărbat. Eu însă doream să mă ascund de el. Owen Tudor nu trebuia să bănuiască faptul că întâlnirea noastră nepotrivită lăsase un semn pe faţa mea.

Am petrecut cu folos o oră deschizând pacheţele şi flacoane, iar în cele din urmă am aplicat praf de rădăcină de crin alb pentru a-mi albi faţa şi a ascunde vânătaia. Apoi, am adăugat praf de frunze zdrobite de angelică pentru a da strălucire obrajilor şi a distrage atenţia de la vânătaie.

— E mai bine, fu de părere Guille, cu o cută de încruntare între sprâncene. Bănuiesc...

— Dar nu bine.

Disperată, am aruncat oglinda pe pat.

— N-o putem ascunde complet...

— Nu.

Am suspinat. Asta era tot ce puteam face. Am mâncat în cameră şi am lipsit de la liturghie, însă trebuia să cobor pentru a lua prânzul cu suita mea, fiindcă altminteri locul meu gol de la masă ar fi stârnit comentarii.

Şi va trebui să dau ochii cu Owen Tudor.

Când mi-am ocupat locul la masă, fără să-mi pese ce se afla în farfuria mea şi fără să aud binecuvântările părintelui Benedict, nu m-am putut gândi decât la privirea lui Owen Tudor, care mă măsurase de sus până jos şi de jos până sus când intrasem sfidătoare în încăpere. Privirea îi deveni fixă, tot trupul i se încordă, apoi îşi aminti de îndatoririle sale şi se îndepărtă pentru a le cere pajilor să aducă platourile cu mâncare. Nu mi-a rămas decât amintirea expresiei sale uimite, pentru că mult apreciatele cosmeticale nu ascundeau deloc vânătaia lividă.

Ştiam deja asta. Venind în solariul meu, domnişoarele de onoare se arătaseră compătimitoare faţă de necazul meu şi pline de sugestii de remedii proprii, însă nimic nu putu ascunde pata colorată. Şi nici remuşcarea mea când am văzut reacţia lui Owen Tudor.

Nu master Owen. Nu va mai fi niciodată master Owen. Cum aş fi putut să mă gândesc la el ca la un servitor, după

ce mă ţinuse în braţe? După ce sărutările lui îmi transformaseră sângele în aur topit? Din nefericire, din pricina firii mele, aurul se transformase în plumb, iar eu îi dădusem o lovitură cumplită. Îl încurajasem doar pentru a-l respinge apoi.

Tot timpul cât a durat masa, am fost chinuită de căinţă din pricina a ceea ce văzusem în acea clipă care mi-a tăiat respiraţia, înainte ca el să-şi ascundă gândurile. Cu siguranţă, fusese şocat că nu ştiuse. Dar după aceea fusese o izbucnire bruscă de supărare furioasă. Îmi îngheţase sângele în vene şi îmi sporise încâlceala gândurilor.

Cum îndrăznea să fie supărat pe mine?

Şi totuşi, de ce n-ar fi, am recunoscut eu, luând din prăjitura cu prune însiropate aflată în faţa mea. Nu meritam? Îl făcusem să creadă că sunt dispusă să accept, îl sărutasem cu o pasiune păcătoasă pe care nu o mai cunoscusem. Îmi lipisem trupul de al lui într-o rugăminte mută, pe care n-ar fi avut cum s-o interpreteze greşit. Îl ademenisem, ar fi spus domnişoarele mele, ca o femeie uşoară de la palat. Iar apoi, când îmbrăţişarea lui devenise prea puternică, o luasem la goană, exact când ar fi trebuit să fi avut suficientă încredere pentru a avea o aventură cu un bărbat cu oarecare stăpânire de sine.

Dar asta doream. Chiar dacă era servitor.

Iar dacă nu doream, n-ar fi trebuit să-i răspund de la bun început. Nu-mi dăduse el ocazia să mă retrag după ce recunoscusem prosteşte prima dată?

„Siluetele ţesute sunt martore tăcute şi nu trebuie să vă temeţi de bârfe ce vor pleca din gura mea.”

Fără îndoială, vina îmi aparţinea şi îi meritam mânia.

Masa continuă. Cu toţii am mâncat, am băut. Am bârfit – sau cel puţin domnişoarele mele au făcut-o. Pajii, de neam ales, care îşi învăţaseră perfect îndatoririle într-o casă nobilă, sub îndrumarea lui Owen, ne serveau cu o concentrare tăcută. Comportamentul lui Owen era exact aşa cum trebuia, însă nu a mâncat împreună cu noi, ocupându-şi locul la masă aşa cum îi era obiceiul. În schimb, a stat în picioare în spatele scaunului meu, într-o tăcere austeră, ca o declaraţie personală şi plină de reproş adresată mie, vrând parcă să sublinieze diferenţa de rang dintre noi.

Meritam şi asta.

Nu am avut nimic să-i cer. Toată atenţia mea era concentrată asupra intensităţii privirii sale dintre omoplaţii mei. Parcă aveam un cuţit implântat în spinare.

Mi-am pus lingura pe masă. Prăjitura îmi căzuse greu la stomac şi am rostit în gând o rugăciune ca masa să se încheie mai repede şi să mă pot adăposti în camera mea. După ce masa a fost strânsă, n-am avut încotro şi, fiindcă Owen nu se clintise, a trebuit să trec pe lângă el. Când am riscat să îl privesc, am văzut în ochii lui dezaprobarea.

— Nu v-a fost pe plac mâncarea, doamnă? m-a întrebat.

Remarcase că mâncasem puţin.

— A fost bună. Ca întotdeauna.

Nu am inventat nici o scuză, însă replica mea a fost răstită.

El îmi făcu o plecăciune. Am trecut pe lângă el cu inima la fel de îndurerată şi de rănită ca şi obrazul.

— Master Owen a venit să vă vadă, doamnă.

Trecuse o oră de la prânz, iar Guille intră în camera în care şedeam fără să văd Cartea orelor închisă pe genunchi.

— Pentru a discuta aranjamentele legate de sărbătorirea zilei de naştere a tânărului rege.

— Spune-i lui master Owen că nu mă simt bine, am răspuns eu concentrându-mă asupra paginii cărţii pe care simţisem brusc nevoia s-o deschid. Avem mai mult decât suficient timp să discutăm despre întrecerea cavalerească. Spune-i să-l întrebe pe lordul Warwick, dacă există dificultăţi.

Ochii mei priviră îngroziţi psalmul de pocăinţă de pe pagina cărţii, care exprima întristarea pentru păcat.

„Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea.”

Aveam nevoie de mila lui Dumnezeu şi de a lui Owen Tudor pentru că păcătuisem cu adevărat.

— Master Owen doreşte să ştie dacă veţi celebra ziua Sfintei Winifred printr-o petrecere, doamnă. Trebuie să aibă grijă ca fondurile necesare să fie disponibile. Ar fi în a treia zi din noiembrie, mi s-a adresat Guille din nou.

O altă oră se târâse anevoie, iar dezgustul pe care îl simţeam faţă de mine era la fel de puternic.

— Cine este Sfânta Winifred? am întrebat morocănoasă.

— Master Owen spune că e o sfântă galeză. Guille îşi exprimă lipsa de interes ridicând din umeri. Zice că a fost o femeie care s-a dovedit capabilă de integritate şi curaj în condiţii vitrege. Spune că aceste calităţi sunt rare la femei...

Am devenit rigidă la auzul acelui comentariu atât de ţintit al intendentului.

— Spune-i lui master Owen că îmi fac rugăciunile...

— Cum doriţi, doamnă.

Cum a îndrăznit? Cum de i-a trecut prin minte să mă acuze şi mai tare? Îngenunchind pe prie-dieu, mi-am acoperit faţa şi am ignorat privirea plină de curiozitate a lui Guille.

Mai era o oră până să ne întâlnim cu toţii pentru a lua cina.

— Master Owen a adus asta înapoi. Era pelerina mea, împăturită cu grijă. Spune că probabil aţi uitat-o în capelă.

— Da, probabil. Mulţumeşte-i, te rog, Guille.

Luând-o din mâinile ei, mi-am îngropat chipul în catifeaua moale, când a ieşit din cameră. Nu-mi puteam înfrunta propriile gânduri.

*

Drumurile noastre aveau să se întâlnească la cină. M-am gândit să mă închid în cameră, folosindu-mă de o scuză oarecare, dar n-aş fi fost în acest fel laşa care mă credea? Avusesem rolul meu în această situaţie, aşa că trebuia să-l joc până la capăt. Trebuia să am curajul veneratei Sfinte Winifred. Mi-am ocupat locul, cu mâinile încrucişate, fără poftă de mâncare, şi m-am pregătit să sufăr.

O, şi cât am suferit! Nici măcar o dată nu s-a uitat la mine. A umblat prin cameră de parcă avea o durere de dinţi, apoi, ca mai devreme, a devenit o prezenţă greu de ignorat în spatele scaunului meu. Dacă înainte fusese supărat, acum era mânios. Am mâncat la fel de puţin ca şi la prânz, iar la sfârşit, am trecut pe lângă el fără să-l bag în seamă.

Seara, am îngenuncheat din nou pe prie-dieu, însă am revenit la gândurile mele. Trebuia să mă revanşez, trebuia să-mi recunosc vina, să fac tot posibilul pentru a lămuri acest amestec încâlcit de teamă şi dorinţă. După liturghia din dimineaţa următoare, îl voi chema pe Owen Tudor şi îi voi explica... dar ce-i voi explica, din moment ce nici eu nu înţelegeam tumultul din inima şi din mintea mea? Îi voi explica faptul că greşisem, acceptând că atracţia faţă de el murise din cauza fricii. Aveam să accept asta la fel cum acceptasem răceala lui Henric şi trădarea lui Edmund, care preferase ambiţia. Nu avea să fie mai rău. Trecusem prin acele furtuni destul de bine. Căsătoria mea cu Henric îmi adusese un fiu mult iubit, iar la Beaufort mă gândeam rareori, şi atunci dorindu-mi să fi fost puţin mai matură şi mai înţeleaptă. Faptul că-l pierdeam pe Owen înainte de a-l cunoaşte nu avea cum să fie mai rău.

Numai că avea să fie. Oricât de greu îmi era să recunosc, nu credeam că pot trăi fără Owen Tudor. Dorinţa pe care o simţisem atunci când l-am văzut ieşind din râu nu se risipise odată cu trecerea timpului, ba mai degrabă devenise mai puternică încât ajunsesem să nu mai am pace.

Mi-am ridicat faţa spre Fecioară şi i-am promis că voi găsi pacea şi cu el, şi cu mine.

CAPITOLUL 13

Îmi plăceau orele de vară matinale, când soarele mă îndemna să mă dau jos din pat. În dimineaţa următoare, înainte de micul dejun, după cum era obiceiul, tot personalul meu – domnişoarele de onoare, pajii şi servitorii care nu aveau treburi urgente – s-a adunat în capela mea privată, pentru liturghie. În vreme ce cuvintele familiare îmbăiau capela în putere divină, iar degetele mele treceau peste mărgelele rozariului, mintea îmi repeta cuvintele cu care aveam să-i explic lui Owen Tudor că îl doream, dar că trebuia să-l resping, că aveam să păstrăm rigida relaţie de stăpână şi servitor.

Sfântă Fecioară, nu asta voiam de fapt. Dar asta trebuia să fac.

La sfârşit, când mi-am îndreptat gândurile spre binecuvântările părintelui Benedict, reuşisem să iau măcar o decizie. Aveam să mă întâlnesc cu Owen în marele hol. Nu credeam că vorbele mele aveau să-i placă, însă avea să fie destulă lume pentru a avea o discuţie cât de cât

politicoasă. Am rostit o ultimă rugăciune pentru a căpăta putere şi iertare, m-am ridicat în picioare pregătindu-mă să-i dau cartea de rugăciuni şi mantaua lui Guille şi...

El mă aştepta lângă uşă şi nu exista nici o îndoială în privinţa expresiei lui austere – starea sa de spirit era la fel de sumbră astăzi cum fusese şi ieri. Nu intenţiona să-mi îngăduie să scap, însă aveam să i-o iau înainte, preluând iniţiativa, în ciuda genunchilor care îmi tremurau. Trasarea între noi a unei linii pe care niciunul să n-o mai treacă vreodată avea să se facă în condiţiile mele.

— Sărbătorirea Sfintei Winifred, am rostit eu cu un mic zâmbet politicos pe buze. Trebuie să vorbim despre asta, master Owen. Însoţeşte-mă, te rog, în marele hol...

— Putem vorbi foarte bine aici, doamnă.

Să-i fi poruncit să mergem ar fi atras atenţia. Le-am făcut semn domnişoarelor să o ia înaintea mea şi i-a făcut semn lui Guille că n-am nevoie de ea. Apoi, am rămas faţă în faţă. Părintele Benedict avea să fie un însoţitor suficient de bun.

— Master Tudor... am început eu.

— Eu ţi-am făcut vânătaia de pe faţă. Iar tu n-ai vrut să mă primeşti.

Ochii îi ardeau pe chipul alb, iar vocea îi fu un mârâit în surdină.

— Ei bine, am crezut...

Atacată pe neaşteptate, n-am putut să-i explic ce crezusem.

— Te-am însemnat, iar tu ai refuzat să mă vezi!

— Mi-a fost ruşine...

Aveam să fiu cinstită, deşi mi s-a făcut frică de furia lui.

— Ţie ţi-a fost ruşine?!

Am făcut un pas în spate pentru a mă feri de veninul lui, însă nu mai eram foarte sigură încotro i se îndrepta mânia. Crezusem că pe mine era furios. Cu toate astea, aveam să spun ce credeam că e necesar.

— Te rog să înţelegi şi să-mi ierţi nechibzuinţa...

— Eu să te iert? E de neiertat că ţi-am stricat frumuseţea... Îşi ridică pe jumătate mâna pentru a-mi atinge faţa, apoi, fiindcă l-am auzit pe părintele Benedict foşnind ceva în dreptul altarului, a lăsat-o să cadă pe lângă trup. Merit să mă dai afară pentru acţiunile mele. Şi totuşi, să-mi interzici accesul în camerele tale şi să refuzi să mă vezi... E prea mult.

— Vina nu este a ta... am încercat eu.

A tras încet aer în piept, recăpătându-şi controlul asupra sa şi a vocii sale. Prin urmare, era temperamental. Am avut dreptate în legătură cu dragonul din el. Mă temeam de el, dar totuşi mă răscolea.

— Regret...

— Nu. N-ai de ce să regreţi. Brusc, îmi luă mantaua din mâini, o desfăcu şi mi-o puse pe umeri – era a doua oară când simţise nevoia să mă protejeze de frig. E prea rece fără ea, doamnă. Controlul revenise, pasiunea era

înfrânată, însă cuvintele îi fură aspre. Cred că vina îmi aparţine, pentru că ţi-am cerut ceva ce nu-mi puteai da. Ar fi trebuit să înţeleg asta şi să nu te pun într-o situaţie imposibilă. Am judecat greşit. Iar din cauza asta, te-am rănit...

Mă durea. Mă durea că îl făcusem să mă creadă atât de slabă.

— Puteam, am ripostat eu, dar încet, conştientă că părintele Benedict încă era îngenuncheat în faţa altarului. Pot!

— Atunci, de ce ai fugit de mine?

— N-ar fi trebuit s-o fac...

Sângele lui se înfierbânta din nou, dragonul ieşea la iveală.

— Ce s-a întâmplat între noi, Caterina? Într-o clipă, am crezut că gândeşti ca mine, iar în următoarea, m-ai îmbrâncit de parcă îţi primejduiam onoarea. Ai venit la mine de bunăvoie. Mi-ai îngăduit să te ating şi să te sărut. Mi-ai spus Owen. Poţi să negi? Ai crezut că îţi voi face rău?

— Niciodată! Dar să iau o decizie a fost de nesuportat...

— Ce decizie? De a ne găsi fericirea unul în braţele celuilalt? Mânia clocotea dincolo de uimire. Asta ţi-am oferit. Am crezut că şi tu îţi doreşti acelaşi lucru. Şi de ce m-ai acuzat că nu sunt capabil să te iubesc?

— Pentru că nimeni n-a făcut-o niciodată!

Mi-am acoperit gura cu mâinile, îngrozită să mă aud recunoscând cu voce tare.

— Dumnezeule!

Era furios? Nu îndrăzneam să-l privesc. Regretul mă făcu să trec pe lângă el, pentru a scăpa de inevitabilele acuzaţii, dar, când am ajuns la uşă, Owen m-a apucat de încheietură. M-am uitat către părintele Benedict, însă acesta era ocupat în faţa altarului. Când mi-am tras-o cu putere, pentru a mă elibera, Owen pur şi simplu m-a strâns mai tare şi m-a tras înapoi în capelă.

— Caterina! Scoase un suspin. Toate femeile sunt atât de neînduplecate şi de surprinzătoare? Jur că e nevoie de un bărbat curajos care să te aibă! Vreau să te înşfac şi să te zgâlţâi zdravăn pentru nehotărârea ta şi, în acelaşi timp, să mă prosternez la picioarele tale, îndurerat din cauza sălbăticiei mele. Mă sfâşii. Cu două nopţi în urmă, pentru o clipă, ai ars în braţele mele. Astăzi, eşti rece ca gheaţa. Un bărbat are nevoie să ştie ce gândeşte femeia lui.

M-a şocat.

— Nu sunt femeia ta, am remarcat eu.

Chiar că eram rece ca gheaţa.

— Spune-mi că nu m-ai vrut când ai venit în camera mea. Dacă asta nu înseamnă că eşti femeia mea, nu ştiu ce ar însemna. Sau, la curtea regală a Franţei, există standarde diferite?

De două ori rănită de o acuzaţie care avea în ea o oarecare doză de adevăr, furia m-a străbătut ca un fulger. Mi-a venit să-i arunc în cap cartea de rugăciuni. Am strâns-o cu putere, încheieturile degetelor albindu-mi-se, şi, fără

să mă gândesc, fără nici urmă de respect, comiţând toate păcatele pe care le dezaprobasem cu tărie, i-am răspuns:

— Cum îndrăzneşti tu, un servitor, să mă judeci? Nu ai nici un drept...

Strângând şi mai tare cartea de rugăciuni, am regretat pe dată cuvintele necontrolate. Pricepând cam ce era în mintea mea, Owen îmi aruncă o privire care spunea totul şi îmi luă cartea din mână.

— Cred că vorbele tale au făcut destul rău, a remarcat el. Recurgerea la violenţă n-ar fi deloc potrivită, doamnă.

Am fost copleşită de durere. Mă simţeam ca şi cum l-aş fi lovit cu adevărat – cum de fusesem în stare să rostesc cuvinte atât de înjositoare, să dispreţuiesc statutul unui om, indiferent că era un servitor sau bărbatul pe care mă gândisem să mi-l fac iubit? Cuvinte înjositoare atât pentru Owen Tudor, cât şi pentru mine. Oare ce credea acum despre mine? Întâi, mă jucasem cu el de-a şoarecele şi pisica, iar apoi, izbucnisem într-un acces de furie pe care nu avea cum să-l înţeleagă. Cum aş fi putut să-i explic că mă temeam mai mult decât de orice să nu fiu asemănată cu mama şi curtea ei rău famată, unde dorinţa carnală era la putere, iar principiile, mult mai prejos? De câte ori nu auzisem reproşându-mi-se amorurile scandaloase ale mamei, care erau folosite drept unitate de măsură? Nu-i puteam spune, nu-i puteam explica...

— Îmi pare atât de rău, am şoptit. Mă simt şi mai ruşinată...

Şi cât de neiertătoare fu replica lui!

— Ei bine, comentariul meu a fost neinspirat, presupun. Ce să ştie un servitor despre lucruri atât de înalte, cum ar fi comportamentul între cei cu sânge regesc?

— N-ar fi trebuit să spun asta. A fost de neiertat. Tot ce zic pentru a îndrepta lucrurile între noi pare să le înrăutăţească.

Şi mi-am acoperit nefericită faţa, iar atunci când Owen m-a tras pentru a mă aşeza pe jilţ, am tresărit, însă nu l-am refuzat. Şi nu l-am îndepărtat, când părintele Benedict se ridică şi se retrase în altar, iar el se aşează lângă mine.

— Nu plângeţi, a spus el. Ce am zis a fost intolerabil pentru un bărbat de onoare – însă am fost provocat. Zâmbetul îi fu crispat. Lacrimile pe care le vărsaţi reprezintă o condangare suficientă a acţiunilor mele faţă de dumneavoastră. Fără îndoială că ar trebui să fiu dat afară pentru asta. N-aş face nimic care să vă rănească, doamnă.

— N-o să te concediez. Nu înţelegi? Revenirea lui la formalism m-a copleşit, alungându-mi intenţiile de a rămâne rece şi distantă, iar cuvintele se revărsară la fel de nestăpânite precum lacrimile. E vina mea. Am fost prea impulsivă. Mi-e ruşine că am venit în camera ta, că te-am sărutat şi ţi-am acceptat săruturile, iar apoi, curajul mi-a dispărut în ultimul moment. N-am putut să văd fericire şi nici vreun viitor pentru oricare dintre noi. Nu înţelegi? Nu-mi este îngăduit să am ceea ce m-ar face fericită. Viaţa mea este dictată de Gloucester şi de Consiliu. Da, te-am dorit. Aş fi ajuns în braţele tale, dacă nu m-ar fi apucat remuşcările că încep ceva ce nu poate fi dus la bun sfârşit. Pentru că furia lui Gloucester faţă de mine te-ar afecta şi pe tine.

Nu spuse nimic, ci doar se aplecă în faţă, cu antebraţele sprijinite pe coapse, studiind lespezile dintre cizmele sale. Nu-mi dădeam seama dacă înţelesese sau dacă mă dispreţuia fiindcă eram o femeie slabă, incapabilă să se decidă ce vrea. Mă temeam că a doua variantă era cea adevărată.

— Îmi doresc să nu te fi văzut niciodată înotând în râu, m-am smiorcăit eu.

Îşi întoarse capul pentru a-şi ridica privirea spre mine.

— De ce?

— Pentru că de atunci, sunt atrasă de tine cum nu am fost de nici un bărbat.

— N-am ştiut că mi-ai admirat priceperea la înot, a rostit el.

— Nu asta. Ţi-am admirat trupul şi l-am dorit, am recunoscut eu.

Owen râse uşor, un râs nu complet lipsit de amuzament, în timp ce îmi dădu înapoi cartea de rugăciuni.

— Atunci, de ce m-ai refuzat?

— Pentru că trebuie să-mi trăiesc viaţa aşa cum mi se spune, cu discreţie şi precauţie, pentru a face onoare fiului meu şi Coroanei.

Sprâncenele negre se uniră.

— Nu eşti un copil care să urmeze ordinele.

— Nu este atât de simplu.

— De ce nu?

— Pentru că sunt singură. N-am pe nimeni care să mă încurajeze, care să-mi dea putere. Dacă e să mă împotrivesc celor care au putere asupra mea, n-o pot face singură. Ai avut dreptate. Sfânta Winifred a avut mult mai mult curaj decât mine.

— La naiba cu Sfânta Winifred. Eu o să-ţi dau forţa necesară.

— Dar dacă o facem... adică dacă...

— ...dacă îmi îngădui să devin iubitul tău...

— Da. Asta am vrut să spun. Am rămas cu privirea aţintită asupra degetelor mele având încheieturile încă albe, în timp ce strângeau oropsita carte de rugăciuni. Când se va descoperi, mânia lui Gloucester se va revărsa asupra noastră. Iar asta ar însemna să fii dat afară, chiar pedepsit.

— La naiba şi cu Gloucester! Nu eşti tu stăpâna casei tale? Ţi-aş putea oferi fericirea.

— Iar eu aş putea atrage dezastrul asupra capului tău.

— Ne respingem unul pe celălalt din cauza a ceea ce vor alţii pentru noi?

Totul părea atât de simplu când o spunea el. Dar nu era simplu deloc.

— Da, am zis eu. Trebuie să ne respingem unul pe celălalt.

Îmi atinse braţul.

— Eu spun că nu trebuie s-o facem. Unde îţi este curajul, doamnă?

— N-am deloc. Mila de mine însămi mă cuprinse ca un val. Nu cred că merit să fiu iubită.

— Uită-te la mine, Caterina.

Am făcut-o, dorindu-mi ca faţa mea să nu fie răvăşită de lacrimi, dar totuşi m-am uitat şi am descoperit că toată supărarea şi tot reproşul de pe chipul lui dispăruseră. Am fost surprinsă de atâta înţelegere, de atâta grijă tandră, încât nu mi-am putut îndepărta privirea.

— Spune-mi pe nume, rosti el cu blândeţe.

— Owen, am zis eu cu un zâmbet înlăcrimat.

— Bine. Mi-ai dat o sarcină grea, nu-i aşa? De a-ţi dovedi că iubirea mea e sigură. Acum, ascultă-mă. Uite cum văd eu lucrurile, a declarat Owen solemn. Eşti o femeie care are un curaj extraordinar. Ai venit într-o ţară străină, ca tânără fată, pentru a începe o viaţă nouă, în singurătate, deoarece soţul tău te-a părăsit pentru a răspunde îndatoririlor războiului. Ai suportat durerea de a deveni văduvă şi ai fost alături de micul tău fiu. Crezi că nu am văzut cum te-ai purtat? Niciodată nu a existat vreo regină-văduvă atât de deosebită precum Caterina a Franţei. Ai scăpat din mrejele lui Edmund Beaufort, Dumnezeu să-i putrezească sufletul. Şi deloc prea devreme, el nu era bărbatul potrivit pentru tine. Aş spune că eşti o femeie curajoasă. Şi că nu ar trebui să accepţi o viaţă de singurătate deoarece cumnatul tău crede că aşa e bine

pentru Coroană. Chiar nu meriţi o viaţă a ta, aşa cum ţi-o doreşti?

Urmă o scurtă tăcere.

— Uită-te la mine, Caterina. Răspunde-mi.

— Eu...

— Doamnă?

Părintele Benedict, care se apropiase fără să băgăm de seamă, se uita oarecum tulburat de la mine la Owen.

— E vreo problemă?

Ochii lui îmi priveau obrajii pătaţi de lacrimi.

— Nu, părinte.

— Ai necazuri, fata mea? a întrebat el, încruntându-se.

— Nu, părinte. E doar o situaţie neplăcută legată de finanţele pentru festivităţile Sfintei Winifred. Master Owen îmi reamintea...

— Banii! Mereu, o sursă de discuţii... Master Owen va rezolva problema, sunt sigur. El rezolvă toate problemele noastre...

Liniştit, cu un zâmbet, făcu semnul crucii şi ne binecuvântă pe amândoi înainte de a pleca.

— E oare ăsta un semn? am întrebat eu distrasă pe moment. Ne-a binecuvântat pe amândoi...

— N-ar fi făcut-o dacă ar fi ştiut ce e în mintea noastră, a răspuns Owen, căldura inconfundabilă a dorinţei, precum o catifea groasă în ochii lui, făcându-mi inima să bată cu putere. Tânjesc după tine. Nici măcar în somn nu-mi găsesc liniştea.

— Şi eu tânjesc după tine, i-am repetat eu cuvintele. Mi-am şters obrajii, tresărind când am atins vânătaia. Îmi doresc să nu fi plâns.

— Eşti frumoasă chiar şi când plângi.

— Şi tu eşti frumos.

Owen Tudor râse şi întinse ambele mâini.

— Şi sunt şi practic, după cum spune preotul tău. Mă pot ocupa de Sfânta Winifred. Pot să mă ocup de bani. Îmi vei îngădui să rezolv şi problemele tale? Să-ţi dăruiesc fericirea?

Îmi zâmbea, iar eu am ştiut că acesta era un moment care va avea consecinţe uriaşe. Indiferent ce decizie luam acum, porneam pe un alt drum. Avea Owen Tudor să-mi dea puterea, îndrăzneala de a accepta fericirea pe care mi-o oferea? Dacă făceam acel pas, avea să fie pentru totdeauna, însă nu aveam să fiu singură pe acel drum. M-am uitat la mâinile întinse spre mine, cu palme mari, cu degete lungi, extrem de convingătoare.

Am închis ochii, îngăduind liniştii să îmi cuprindă mintea, inima, aducându-mi pacea ei. Şi m-am hotărât.

— Da. O, da! Abandonând cartea de rugăciuni, mi-am pus mâinile în ale lui. Calde şi ferme, se strânseră în jurul alor

mele ca şi cum nu aveau să-mi mai dea drumul niciodată. Vreau să fiu cu tine, Owen, am rostit eu.

— Atunci, aşa o să fie, a promis el. Vom fi împreună. Vei fi iubita mea pe veci. În acest loc, este un jurământ sfânt. Nu voi îngădui să fim despărţiţi până la mormânt.

Şi acolo, în acel loc sfânt, cu harul binecuvântării părintelui Benedict încă zăbovind în aer, n-am avut nici o presimţire neagră. I-am apucat mâinile strâns în vreme ce m-a tras spre el şi şi-a lipit buzele de obrazul meu învineţit.

— Iartă-mă, iartă-mă... a murmurat.

— Te iert, i-am şoptit. O să merg până la capătul pământului cu tine, Owen Tudor.

— Iar eu te voi feri de toate relele.

Pentru câteva clipe, m-am sprijinit de el, odihnindu-mi capul pe umărul lui.

— Dar mai am un păcat de mărturisit, dacă tot îmi dezvălui sufletul.

— Altul? Câte păcate se poate să aibă frumoasa Caterina?

Chipul îi fu luminat de râs în vreme ce mi-am eliberat mâna din a lui şi am căutat în faldurile mânecii.

— Am păstrat asta, am rostit eu şi am întins palma în care se afla dragonul de argint.

O expresie ciudată îi traversă chipul.

— Ah, la tine era! Îl luă şi îşi trecu degetul mare peste gravura uzată. Am crezut că am pierdut-o, şi mi-a părut rău. Se uită întrebător la mine. De ce ai păstrat-o?

— Pentru că am vrut să am ceva de la tine, ceva care îţi aparţinea şi la care ţineai. Nu am furat-o, l-am asigurat. Ţi-aş fi dat-o înapoi. Cred că o preţuieşti...

O ţinu în continuare în palmă, iar dragonul care îşi ţinea coada în gură era de o frumuseţe fantastică.

— O preţuiesc. Nici nu ştii cât... Cu chipul serios, prinse broşa de corsajul meu. Iată! Dragonul arată foarte bine.

— Dar nu trebuie... Mi-am amintit de o altă broşă, de altădată. Nu pot s-o primesc.

— Asta este ceea ce doresc. Dragonul galez te va feri de toate relele. N-aş fi dăruit-o nimănui altcuiva, cu excepţia femeii pe care o iubesc, adică ţie.

Şi Owen Tudor mă sărută cu mare blândeţe pe buze. M-am simţit mişcată până în adâncul sufletului.

Am ieşit împreună din capelă, sub arcadele spaţiului închis de la Horseshoe Cloisters, tot ce spusesem, făcusem şi promisesem creând o tăcută şi încântătoare legătură între noi. Până când fu sfărâmată. De obicei un loc liniştit, graţioasele arcade erau acum martorele unei scene gălăgioase, care ne făcu să ne oprim pentru a privi un grup de tineri care se alăturase personalului casei pentru a-şi perfecţiona calităţile cavalereşti în compania fiului meu, sub îndrumarea lui Warwick şi a maestrului de arme regal. Erau fără îndoială o frăţie zgomotoasă, certăreaţă,

în felul grupurilor de tineri cu prea multă energie nestrunită. Astăzi, vocile ridicate răsunau în tot locul – ţipete, înjurături, râsete aspre. Şi era clar că nişte pumni aveau să fie împărţiţi înainte de soluţionarea chestiunii.

Deodată se auzi scrâşnetul periculos al oţelului când o sabie fu trasă din teacă. Nu era un duel de antrenament, controlat şi supravegheat de ochii de vultur ai lui Warwick, ci mai degrabă o izbucnire furioasă, apogeul unei certe. Într-o clipită, cearta deveni o confruntare cu sclipiri de arme nepriceput mânuite. Cei doi flăcăi îşi dădură ocol, cu săbiile gata să lovească, în vreme ce camarazii lor îi încurajau cu fluierături şi batjocuri. O fandare, o luptă, un strigăt de durere. Nu se pricepeau deloc – erau prea cuprinşi de pasiune –, însă se atacau unul pe altul de parcă aveau intenţia fermă de a ucide.

— Or să se omoare din pură întâmplare, a mârâit Owen înainte de a o lua la fugă şi de a se năpusti printre cei care priveau.

— Încetaţi! a strigat el cu o voce poruncitoare.

Mulţimea tăcu pe dată, însă cei doi combatanţi erau prea înfierbântaţi de disputa lor pentru a auzi măcar.

— Nechibzuiţilor! li s-a adresat Owen privitorilor. Nu i-aţi putut opri înainte să se ajungă la asta? Pumnii ar fi fost la fel de eficienţi, dar ar fi făcut mai puţin rău tuturor.

În timp ce vorbea, smulse sabia din teaca unui scutier aflat în apropiere şi un pumnal de la altul şi interveni în luptă, oţelul sclipind.

— Lăsaţi jos armele, le-a poruncit el.

Smulse o sabie cu a lui, iar pe cealaltă o pară cu pumnalul. Apoi, văzând că mânia războinică încă nu dispăruse cu totul, lăsă sabia să-i cadă şi îl înşfăcă pe unul de încheietură, acesta întorcându-se spre el cu o furie oarbă. O răsucire a încheieturii şi un pumn în falcă aduse un sfârşit rapid, dar umilitor, în vreme ce eu, martor tăcut, eram mai interesată să văd cum avea să rezolve Owen situaţia. Îl văzusem având de-a face cu servitorii mei, dar niciodată nu-l văzusem implicat într-o ceartă a unor tineri cu sânge nobil.

Cu răsuflarea tăiată, cu părul ciufulit, cu chipul înflăcărat magnific, după părerea mea, Owen rămase între ei, un băiat zăcând în praf, celălalt încă ţinând sabia în mână, dar fără a mai vădi vreo intenţie de a o folosi. Răsucindu-se spre ceilalţi, care deja se îndepărtau de vinovaţi, le porunci:

— Duceţi-vă şi vedeţi-vă de treabă, dacă nu vreţi ca maestrul de arme sau lordul Warwick să afle despre acest incident ruşinos. Apoi, întinzându-i o mână celui aflat pe jos, pentru a-l ajuta să se ridice, li se adresă celor doi: Nu faceţi cinste familiilor voastre. Vă scoateţi armele în prezenţa reginei? Arătă în direcţia mea. Plecaţi-vă în faţa ei!

Îl ascultară ruşinaţi, unul încercând să-şi scuture praful de pe tunică. N-am auzit restul discuţiei. A mai durat o vreme, pe un ton scăzut, în cea mai mare parte Owen fiind acela care a vorbit, băieţii răspunzându-i monosilabic şi posomorâţi. Unul dintre răspunsuri fu pedepsit de către Owen cu o palmă peste ureche.

— Faceţi-o acum!

Cu toate că ordinul fusese rostit cu voce joasă, fu urmat imediat, chiar dacă în silă, de o strângere de mână. Nu erau prieteni astăzi, dar probabil că aveau să fie până mâine.

— Va exista o pedeapsă pentru o astfel de purtare, i-a anunţat Owen. Trebuie să învăţaţi că în casa reginei nu este permis un astfel de comportament necivilizat. Data viitoare, folosiţi-vă mintea în loc să decideţi a rezolva o ceartă neînsemnată cu ajutorul oţelului rece. Şi fiindcă voi sunteţi la fel de vinovaţi ca şi ceilalţi...

Îi înapoie sabia şi îi dădu un pumn în umăr unuia, iar pe celălalt îl trase cu asprime de păr. Mi-a venit să râd. Alesese o pedeapsă dureroasă, dar niciunul nu se opusese.

— Acum, plecaţi... Şi arătaţi-vă respectul faţă de regină...

Cei doi făcură o altă plecăciune.

În timp ce le răspundeam, l-am văzut pe Warwick, alertat de vocile ridicate, stând în pragul intrării de la Lower Ward. Preferase să nu intervină, dar acum se apropie, cu o privire severă. Băieţii făcură o plecăciune rigidă şi plecară în fugă pe acea poartă. Warwick rânji. Cei doi bărbaţi începură să vorbească privindu-i pe scutieri dispărând în direcţia porumbarului. M-am uitat la ei un moment, apoi i-am lăsat singuri.

Mica scenă mi-a rămas în minte, în vreme ce mă îndreptam încet spre locul unde se aflau domnişoarele mele. Îmi stârnise interesul: nu era nimic neobişnuit într-o casă cu atâtea suflete, unde conflictele erau frecvente şi adesea deveneau sângeroase, însă răspunsese tuturor întrebărilor mele interioare. Dorinţa fizică pentru un bărbat

o poate face pe o femeie cumplit de slabă, făcând-o să se poarte fără raţiune. Dar să doreşti şi să respecţi un bărbat? Owen Tudor îmi mersese la suflet în acel moment de autoritate strictă şi de compasiune gravă, de parcă ştiuse cum era să fii victima sau cel acuzat pe nedrept. Owen rezolvase situaţia cu mână fermă, dar cu o pedeapsă dreaptă.

Chiar mai impresionant era faptul că Owen Tudor avea o bună reputaţie la curtea tânărului Henric, care îl făcea să fie ascultat imediat. Autoritatea i se potrivea de minune. Flăcăii îi acceptaseră pedeapsa, se supuseseră poruncilor lui, cu toate că era posibil să-l considere pe Warwick ca având dreptul de judecător suprem asupra lor. Dispăruseră imediat în direcţia porumbarului, acceptând resemnaţi rigorile sarcinii neplăcute care le fusese dată.

Din senin, m-am gândit la ceva care nu-mi mai trecuse niciodată prin minte. Soţul meu, Henric, îşi ignorase scutierii, pe tinerii luaţi din familiile lor şi ajunşi în această lume ciudată de la curtea regală, unde existau cerinţe mari de la ei. Uneori, se simţeau singuri, chinuiţi de dorul de casă ani de zile. Henric abia dacă îi băgase în seamă, considerându-i pur şi simplu nişte tineri care trebuiau pregătiţi să devină cavaleri. Edmund Beaufort nu avusese niciodată timp pentru ei, doar dacă avea nevoie de serviciile lor, cooptându-i pentru vreun joc dur sau organizarea vreunei petreceri. Nu avusese deloc răbdare când aceştia nu se supuneau pe loc. Owen Tudor le spusese băieţilor pe nume. Fusese răbdător cu ei, le arătase compasiune. Şi o înţelegere la fel de profundă cum îmi arătase mie.

Crezusem că nu-l cunoşteam suficient de bine pentru a împărţi patul cu el. Acum, începeam să-l cunosc. Şi da, era un bărbat pe care îl puteam admira.

Ce cale străbătuserăm împreună, de ajunseserăm la o asemenea apropriere? „Voi merge până la capătul lumii cu tine”, Owen Tudor, jurasem eu. „Te voi feri de toate relele”, răspunsese el. Sunase bine – dar noi nu merseserăm nicăieri împreună de o bună bucată de vreme, iar eu nu aveam nevoie să fiu protejată pentru că nu avusesem nici o ocazie să fim cu adevărat împreună. Întâi, a intervenit între noi Sfânta Winifred. Tânărul Henric a fost fascinat de povestea virtuoasei doamne decapitate din porunca prinţului galez Caradoc, care atentase la virtutea sa, doamnă care se vindecase miraculos şi revenise la viaţă. Tânărul Henric îşi exprimase dorinţa de a vizita izvorul sfânt din nordul îndepărtat al Ţării Galilor. I-am explicat că era prea departe.

— Tata a fost în pelerinaj acolo. S-a dus să se roage înainte de bătălia de la Azincourt, a spus tânărul Henric.

Oare de unde ştia asta?

— Vreau să merg şi eu. Vreau să merg să mă rog la Sfânta Winifred, înainte de a fi încoronat rege.

— Este prea departe.

— O să merg. Insist. O să îngenunchez la izvor, de ziua ei.

L-am lăsat pe Warwick să-i explice că ziua sfintei este în a treia zi din noiembrie şi că încoronarea lui era stabilită

pentru a cincea zi, aşa că nu era vreme pentru o călătorie care să traverseze ţara de-a latul.

Prin urmare, am sărbătorit-o pe Sfânta Winifred la Windsor – mai devreme –, însă pregătirile lui Owen i-au stârnit tânărului Henric un mare entuziasm. Ne-am rugat ca Sfânta să ne binecuvânteze, cerându-i să ne dea din curajul şi puterea ei, iar din cuferele mele am scos un bol de argint pe care tânărul Henric i l-a dăruit. Părintele Benedict a privit chiorâş toată agitaţia creată în jurul unei sfinte galeze – mai ales că era femeie –, însă dacă regele Henric, cel care învinsese la Azincourt, considerase potrivit s-o onoreze... atunci, şi noi aveam să facem la fel.

A fost un eveniment magnific.

Apoi, după o zi, totul a fost împachetat, iar noi ne-am îndreptat spre Westminster, pentru încoronarea fiului meu. Oare aveam eu şi Owen să găsim vreodată ocazia de a face şi altceva decât să urmăm cerinţele călătoriilor şi a vieţii de la curte? Se părea că avea să fie nevoie de toată perseverenţa Sfintei Winifred.

În a cincea zi a lunii noiembrie, am stat alături de tânărul Henric, când a fost încoronat rege al Angliei. Cât de ridicol de tânăr arăta la opt ani, mult prea mic pentru uriaşul tron. Pe o platformă, aşezaseră un scaun cu un baldachin cu franjuri pe care erau brodaţi leii Plantagenet şi florile de crin Valois, şi o pernă cu ciucuri pentru picioare. Îngenunchind în faţa siluetei slăbuţe, am fost printre primii care şi-au declarat supunerea, deşi eram frământată de griji.

„Dă, Doamne, să poată ţine sceptrul şi sfera.”

Ochii îi erau măriţi de nelinişti nerostite, atunci când coroana Angliei a fost ţinută deasupra capului său de către doi episcopi. Era prea mare, prea grea pentru ca el s-o poarte chiar şi pentru scurt timp, aşa că i-a fost pusă pe frunte o coroană simplă. Henric era tare mândru, şi ar fi fost şi mai mândru dacă, în timpul banchetului, nu şi-ar fi scos-o cu prima ocazie pentru a-i studia pietrele preţioase, după care mi-o dădu să i-o ţin, văitându-se că îl durea capul din cauza ei.

L-am văzut pe Warwick suspinând. Fiul meu era prea mic pentru o onoare atât de mare, dar şi-a primit supuşii cu un zâmbet dulce şi cuvinte bine învăţate, înainte de a fi absorbit de măreţia capului de mistreţ închis într-un castel din aluat frumos decorat.

Owen m-a însoţit la Westminster, dar între noi ar fi putut la fel de bine să fie şi o distanţă la fel de mare ca de la soare la lună.

Apoi ne-am întors la Windsor, pentru a sărbători a noua aniversare a tânărului Henric, în a şasea zi din decembrie, cu o slujbă specială, o petrecere şi o întrecere cavalerească, dându-le ocazia tinerilor paji şi scutieri să-şi arate talentele. Henric nu a strălucit, ba chiar s-a supărat când a fost învins la un concurs cu săbii mici.

— Dar eu sunt regele, s-a răstit el. De ce nu câştig?

— Trebuie să te arăţi demn de a fi rege, l-am mustrat eu cu blândeţe. Iar când nu poţi, trebuie să accepţi cu graţie înfrângerea.

— Ba nu!

Nu prea era graţios tânărul Henric, iar eu am simţit că nu va fi niciodată războinicul care fusese tatăl lui. Poate că va deveni faimos ca om de carte şi sfânt. Indiferent ce rezerva viitorul pentru copilul meu, când uleiul sfânt i-a atins fruntea, am simţit că îmi făcusem datoria faţă de soţul meu care, prin moartea lui, mi-l lăsase în grijă pe fiul nostru. Poate că acum eram liberă să-mi împlinesc dorinţa de a fi cu Owen Tudor.

Mai târziu a venit Crăciunul şi noaptea de Anul Nou, cu darurile sale şi cele douăsprezece nopţi.

Dar cum rămăsese cu mine şi cu Owen?

Nu exista eu şi Owen.

După acel sărut din capelă, uşor ca o şoaptă pe buzele mele, am fost siliţi să revenim la rolurile de stăpână şi servitor. Obrazul mi s-a vindecat şi nu a mai existat ocazia repetării unei astfel de vătămări. Greutăţile călătoriei, ale petrecerilor nesfârşite, nenumăraţii oaspeţi importanţi care solicitau timpul meu şi al lui Owen, toate fură împotriva noastră. Niciunul dintre noi nu îşi îngăduia nici măcar să se gândească la un moment furat. M-o fi sedus Edmund cu sărutări furate, însă Owen Tudor nu se gândea să mă seducă. În public, Owen avea faţă de mine aceeaşi atitudine gravă pe care o avusese întotdeauna.

Cum am supravieţuit? Cum mă controlam când eram în preajma-i, când nu-mi doream nimic mai mult decât să mă refugiez în braţele lui, dar ştiam că nu se va putea până când... Până când? Uneori, simţeam că această distanţă aspră ne va despărţi pentru totdeauna, ca o întindere de apă de netrecut, plină de vârtejuri. Şi totuşi, îmi făcea curte, în modul cel mai tandru, acest bărbat care nu avea

nimic altceva de dat decât solda pe care i-o plăteam eu şi care nu putea să-şi arate dragostea, chiar dacă voia. Dar bănuiam că Owen era prea solemn pentru a-şi arăta făţiş dragostea.

Totuşi, în acele luni în care n-am schimbat un cuvânt între patru ochi, mi-a făcut curte, iar eu i-am primit darurile. Nimic de valoare, dar datorită lor ştiam că Owen se gândea la mine, de parcă eram iubita lui dintr-un îndepărtat sat galez, iar el, un peţitor înflăcărat. Farmecul situaţiei mă copleşi, mai ales că nu mai avusesem parte de aşa ceva. Henric nu avusese nevoie să mă curteze. Ajunsesem în patul lui ca urmare a semnării unui document. Edmund mă atrăsese într-o seducţie ca un vârtej, fără nici un răgaz pentru ceva atât de tandru cum este curtarea. Owen – micile daruri, simplul fapt că se gândise să mi le ofere, mă luară prin surprindere şi îmi câştigară inima pentru totdeauna.

Cât de mult le preţuiam! O farfurie plină de curmale dolofane, proaspăt aduse de peste mări, trimise în camera mea. Câteva mere păstrate din recolta de toamnă, dar încă tari şi dulci. Un garbage frumos, preparat în lapte de migdale şi servit la masa mea – numai pentru mine – de Thomas, pajul meu, la ordinele lui Owen. O cană de vin cu mirodenii, fierbinte, adus în camera mea de Guille, într-o dimineaţă rece, când bruma acoperea ferestrele. Oare Henric sau Edmund observaseră vreodată ce mâncam? Ştiuseră ce-mi plăcea şi ce nu-mi plăcea? Owen ştia că-mi plăceau dulciurile.

Şi nu numai asta. Lăuta mea a fost reparată cu pricepere până dimineaţă – i se rupsese o coardă cu o seară în urmă –, înainte chiar de a apuca să cer să i se pună o strună nouă. Ar fi făcut Henric asta pentru mine? Cred că ar fi

cumpărat o lăută nouă. Edmund n-ar fi băgat de seamă. Când au apărut şoareci în apartamentele domnişoarelor, am primit o pisicuţă tărcată. Şoarecii n-au fost în mare primejdie, însă giumbuşlucurile ei ne făceau să râdem. Ştiam de unde venise darul.

Nu era nimic nepotrivit. Nimic care să poată stârni comentarii sau care să atragă atenţia. Doar pe a lui Beatrice, care, într-o dimineaţă, când a fost adus un coş cu buturugi din lemn de măr frumos mirositoare, remarcă pe un ton oarecare:

— De la o vreme, master Owen e foarte atent...

— Mai atent decât de obicei? am întrebat eu cu o nepăsare prefăcută.

— Cred că da... a rostit ea, cu ochii îngustându-i-se.

Atenţiile continuară. Un trandafir, păstrat la rece şi cu petalele abia desfăcute. Unde îl găsise în ianuarie? O glugă complicată, din piele brodată, pe care fusese prins un frumos mănunchi de pene, pentru noul meu şoim. Ştiam ale cui degete dibace realizaseră cusăturile. Iar în noaptea de Anul Nou, în care se făceau daruri, un crucifix sculptat cu o uimitoare precizie tot în lemn de măr, lustruit şi strălucitor, mi-a fost lăsat anonim şi fără explicaţii pe prie-dieu.

Dar eu ce i-am dăruit? Ştiam că nu am libertatea de a-i dărui nimic, aşa cum făcuse el sub pretextul funcţiei, însă tradiţia de a-i răsplăti pe servitori în a douăsprezecea noapte făcu posibil acest lucru. I-am dăruit un val de damasc albastru-închis, aproape indigo, pentru a-şi face o tunică. Mi-am imaginat cât de bine i s-ar potrivi.

Owen mi-a mulţumit sobru. Eu i-am zâmbit şi i-am mulţumit pentru serviciile făcute mie şi oamenilor mei. Ochii noştri se întâlniră pentru o clipită, apoi el făcu încă o plecăciune şi se dădu la o parte pentru a le îngădui altora să se apropie.

Obrajii îmi fură cuprinşi de flăcări. Oare nimeni altcineva nu-şi dădea seama de dorinţa arzătoare care licărea în aerul dintre noi? Beatrice şi-a dat seama.

— Sper că ştiţi ce sunteţi pe cale să faceţi, doamnă, a remarcat ea aruncându-mi o privire rece.

O, ştiam! Iar după săptămânile de dragoste plină de piedici, abia aşteptam să se întâmple.

— Când voi putea fi cu tine?

Era întrebarea pe care tânjeam s-o aud de la el.

— Vino în camera mea, i-am răspuns. După slujba de seară.

Era ianuarie, mohorât şi rece, iar curtea încerca să facă faţă iernii încălzindu-se şi obişnuindu-se cu întunericul nesfârşit – cerul nu era luminat când ne trezeam şi se făcea beznă până la cină. Dar sângele meu gonea înfierbântat prin vene. Consumarea fizică a iubirii noastre trebuia să aibă loc. Voiam să fiu cu el pentru că-l iubeam cu o pasiune pe care nu ştiam cum s-o exprim. Tot ce ştiam era că-l iubeam şi că el mă iubea. Şi a trebuit să mă confesez lui Guille. Ea a dat cu simplitate din cap, de parcă ştia că nu aveam încotro, deschizându-i uşa şi închizând-o fără a ne arunca nici măcar o privire când ne lăsă singuri.

— O să am grijă să nu fiţi deranjată, doamnă, îmi promisese ea.

Guille nu mă judeca prea aspru.

Şi iată-l pe Owen Tudor în lumina lumânărilor, pentru că, poate dintr-o tulburare finală, îmi luminasem camera ca pentru un ritual religios. Înveşmântat în negru, cu părul des ca damascul pe care i-l dăruisem, cu chipul de o frumuseţe aspră, prin prezenţa lui umplu camera şi mă copleşi. Însă ştiam ce aveam să fac.

— O să fugi iarăşi de mine? a întrebat el cu blândeţe, fără să se clintească din uşă, oferindu-mi tot răgazul din lume.

— De data asta, nu.

Cuvintele fură uşor răguşite, iar respiraţia, întretăiată.

Îşi ridică bărbia puţin.

— Nu am nimic altceva să-ţi ofer decât ceea ce vezi.

— E destul.

A dat încet ocol camerei mele, stingând lumânările de parcă era ultima sarcină pe care o îndeplinea pentru mine ca stăpână, lăsând-o doar pe cea de lângă pat să pâlpâie şi să arunce umbre pe florile brodate pe rochia mea de interior. Dădu la o parte perdelele patului meu şi întinse o mână spre mine.

— Doamnă...?

Tonul a fost doar foarte uşor întrebător, încă îngăduindu-mi libertatea.

Nu m-am clintit. Nu puteam să fac acel ultim pas chiar atunci.

— Trebuie să-ţi spun că... trebuie să-ţi spun că nu ştiu... Am înghiţit un nod şi am încercat din nou. Doar că... Şi mi-am ridicat disperată mâinile. Nu ştiu deloc cum să fac dragoste cu un bărbat... cum să mă fac dorită de el.

Pe chipul lui nu am zărit nici urmă de milă. Owen făcu un pas spre mine şi îşi puse degetele pe buzele mele.

— Nu contează. O să-ţi arăt eu. Eu te voi conduce, iar tu mă vei urma, dacă doreşti.

Aşa am făcut, îngăduindu-i să mă domine, urmându-l pe cărări ale încântării pe care nici măcar nu le visasem. N-a contat că răspunsurile mele au fost neîndemânatice, neexperimentate. Chiar dacă mi-a observat lipsa de experienţă, n-a contat. Sub mângâierea palmelor lui, m-am trezit la viaţă şi am aflat ce nu ştiam – că legătura fizică dintre un bărbat şi o femeie putea fi mai mult decât datorie şi necesitate. Putea fi ceva căutat cu plăcere şi care stârnea multă bucurie. Putea fi orbitoare, o nevoie care te ardea şi te consuma, iar apoi, te unea cu pasiune. Putea fi o legătură fără cuvinte, cu râsete împreună şi mângâieri intime, care ne izola în lumea proprie, un univers format din doi oameni. Putea fi la fel de delicată ca pieptul unui porumbel, la fel de gingaşă ca lăbuţele pisicuţei mele. N-aş fi putut să bănuiesc nici măcar pe jumătate. M-am desfătat cu pielea fină şi carnea tare a lui Owen Tudor, cu degetele experimentate şi buzele care mi-au răpit sufletul.

— Iubita mea! Cea mai strălucitoare stea de pe cer. Inima mea e a ta.

Owen mi-a vorbit chiar dacă vocea îi era răguşită, iar respiraţia, sacadată. Dezmierdările lui m-au zguduit când gura i-a coborât de pe gâtul pe pieptul meu, trezind toate simţurile pe care nu ştiusem că le am. Incapabilă să mă controlez, am ţipat. Şi din nou, n-a fost nevoie de cuvinte pentru că am fost potopiţi de realitatea pe care o creasem între noi.

Părul lui era o încâlceală de mătase neagră pe pieptul meu şi am plâns de minunăţia lui, iar când n-am mai putut să suport, mi-am îngropat faţa în umărul lui, care era ud de lacrimile mele.

— Dormi acum, mi-a murmurat cu buzele atingându-le pe ale mele. Ai călătorit departe şi mult, şi ai călătorit singură. De-acum, nu mai eşti singură, frumoasa mea Caterina. Odihneşte-te!

Inima mi s-a potolit. Nu puteam cuprinde minunea de a fi împreună.

— La ce te gândeşti? l-am întrebat, când ne-am venit în fire şi am reuşit să ne controlăm oarecum.

Ochii îmi erau uscaţi în sfârşit, însă eram recunoscătoare pentru umbrele aruncate de perdelele patului. Ochii lui Owen erau închişi, chipul iarăşi auster odihnindu-se, însă apoi buzele i s-au arcuit, iar degetele lui s-au împletit cu ale mele.

— Că, dacă aş fi un bărbat bogat, te-aş lua de-aici şi te-aş trece Offa’s Dyke.

— Ce este Offa’s Dyke?

— E vechea graniţă dintre Ţara Galilor şi Anglia, alcătuită din şanţuri şi dâmburi de pământ făcute de regele Offa pentru a-i ţine pe galezi departe de Anglia. Zâmbetul îi licări în lumina lumânării. Nu că ar fi funcţionat. Galezii au avut mereu obiceiul de a trece peste graniţă, pentru a se servi cu animalele englezilor.

— Mi-ar plăcea? Dincolo de Offa’s Dyke?

— Desigur. E casa mea. Iar odată aflaţi acolo, m-aş însura cu tine.

Am crezut că n-a vorbit serios, căci părea aproape adormit.

— Nu, n-ai face-o, am murmurat eu.

— De ce nu?

— Pentru că, dacă ai fi un bărbat bogat, ai pierde tot ce ai.

Se trezi la auzul cuvintelor. Cu ochii deschişi, întunecaţi de tulburare, buzele i se strânseră subţiindu-se.

— Dar, desigur, după cum bine ştii, n-am nimic de pierdut.

Nu intenţionasem să-i stârnesc o reacţie atât de amară şi nici n-am înţeles-o pe deplin, însă, regretându-mi nechibzuinţa, am căutat un subiect mai puţin spinos.

— Spune-mi cum este să fii galez şi să trăieşti în Anglia. Este diferit faţă de a fi francez care trăieşte aici?

Dar n-a zis decât:

— Bănuiesc că englezii ne consideră pe toţi la fel de demni de dispreţ.

Nu l-am putut convinge să-mi spună mai multe.

— Atunci, vorbeşte-mi despre familia ta, am rostit eu. Tu ştii totul despre a mea. Vorbeşte-mi despre strămoşii tăi galezi.

Era o rugăminte menită a atrage chiar şi nişte confidenţe sumare. N-a vrut.

— Este ca şi cum ai căuta carne într-o plăcintă din Postul Mare! Las-o baltă, Caterina, a şoptit el. Nu este important. Nu contează pentru noi.

N-am putut să aflu nimic de la el despre viaţa lui de dinainte de venirea la curtea lui Henric. Am renunţat şi am trăit momentul, cufundându-mă în bucuria pe care mi-o oferea, doar că exista un subiect despre care, împotriva oricărei raţiuni, simţeam nevoia să vorbesc. Am pus o mână pe pieptul lui, acolo unde îi bătea inima.

— Nu ţi-a plăcut Edmund Beaufort, nu-i aşa?

Era o stafie între noi, bântuind rea, pe care simţeam nevoia s-o alung, chiar dacă Owen m-ar fi condangat pentru lipsa mea de judecată. Mi-am reamintit dispreţul care strânsese buzele lui Owen, cu o ocazie anterioară, când nu înţelesesem. De parcă mi-ar fi simţit tremurul, el se răsuci şi mă cuprinse în braţe astfel încât să se poată uita la mine, răspunsul lui iniţial surprinzându-mă prin nepărtinirea lui:

— E un bărbat capabil şi inteligent, cu un nume şi o ascendenţă puternice. Bănuiesc că va fi un mare politician, un soldat de primă clasă şi om de mare preţ pentru Anglia. Apoi, braţele lui se strânseră în jurul meu. Nu pot să-l sufăr. A văzut că eşti vulnerabilă şi a întrezărit şansa câştigului personal, aşa că a pornit asediul.

Ţinută strâns la pieptu-i, mi-am întors faţa spre el.

— Îmi pare rău.

Braţele lui se strânseră şi mai tare.

— Nu te învinovăţesc.

— Dar eu o fac. Ar fi trebuit să-l văd cum era, să-mi dau seama ce vrea. Am fost avertizată din plin.

— Ai fost doar o femeie slabă. Mă sărută, curmându-mi cuvintele când am vrut să obiectez. Cum să fi ştiut? Beaufort ar fi fost în stare să farmece şi un garbage, convingându-l să iasă din lac şi să se aşeze pe farfurie, cu tot cu sos şi garnitură. Se lăsă o scurtă tăcere. Pe mine, nu m-a fermecat. Însă pe tine da, ngoleuni fy mywyd[6]...

— Ce...?

Gura lui puse stăpânire pe a mea, trupul lui cerându-mi să mă supun, iar eu am cedat bucuroasă.

N-am mai vorbit niciodată despre Edmund Beaufort. Nu mai făcea parte din viaţa mea şi nici nu avea să mai facă.

---

[6] Lumina vieţii mele (în lb. galeză, în original) (n.tr.).

— Când te-ai îndrăgostit de mine? am întrebat eu, aşa cum face probabil fiecare femeie atunci când se lasă prima oară inundată de plăcere.

— Când am venit în casa ta. Nu-mi amintesc când nu te-am iubit.

Moţăind, ştiam că momentele noastre împreună se grăbeau spre sfârşit. Rutina zilnică de la Windsor, slujba care încheia ziua ne cereau să punem punct idilei noastre luminoase.

— Şi eu cum de nu mi-am dat seama? am întrebat din nou încercând să mi-l amintesc pe Owen din zilele de după moartea lui Henric.

I-am simţit din nou buzele moi pe păr, pe tâmple.

— Gândurile tale erau întunecate de nefericire. De ce ai fi băgat în seamă un servitor?

M-am răsucit astfel încât să-i pot vedea chipul.

— Şi totuşi, tu erai mulţumit să mă serveşti ştiind că eu nu te vedeam...

Zâmbetul lui Owen fu crispat, la fel şi cuvintele.

— Mulţumit? Niciodată. Uneori, simţeam nevoia să-mi strig iubirea de pe metereze sau s-o anunţ la masă, ridicând cupa pentru toastul final. Dar nu exista nici un viitor, sau cel puţin asta credeam. Nu mă aflam acolo decât pentru a mă supune poruncilor tale şi...

Mi-am pus degetele pe buzele lui şi i-am oprit cuvintele.

— Mi-e ruşine, am şoptit.

Sărutul lui Owen topi toată ruşinea din inima mea.

Străluceam. Mergeam cu paşi uşori, în timp ce inima mea cânta. Mă numise „lumina vieţii lui”. Nici nu-mi putusem imagina o astfel de fericire.

— Vă face fericită, doamnă, observă Beatrice precaută.

— Da. Nu m-am prefăcut că nu înţeleg. Se bârfeşte?

— Nu.

I-am mulţumit Sfintei Fecioare pentru bunătatea ei inexplicabilă, în vreme ce trăiam fiecare zi pentru clipa în care Owen avea să sufle în lumânare, iar noi aveam să fim izolaţi în lumea noastră care nu era nici Anglia, nici Franţa, nici Ţara Galilor.

— Ce viitor avem? am întrebat într-o dimineaţă când, la lumina unei singure lumânări şi înainte ca oamenii să se trezească, Owen făcea eforturi, înjurând încet, pentru a intra în tunică şi în pantaloni.

— Nu ştiu. N-am darul prezicerii. Punându-şi cingătoarea pe un întuneric aproape deplin, se uită spre locul unde zăceam în aşternuturile mototolite şi, văzând licărul de spaimă din ochii mei, abandonă catarama şi se aşează pe marginea patului. O să trăim pentru prezent. Asta e tot ce avem şi este îndeajuns.

— Da. E îndeajuns.

— Mă întorc la tine când o să pot.

Îmi sărută buzele cu tandreţe. Îl iubeam destul, aveam destulă încredere în el pentru a-i lăsa în grijă viitorul nostru nesigur şi pe mine. Cât de proşti am putut fi să credem că puteam controla ce stabilise soarta!

CAPITOLUL 14

În vreme ce primăvara făcea să crape mugurii de pe crengile stejarilor, am început să mă simt rău. Nu din cauza unei febre sau a unei intoxicaţii, sau a frigurilor care îi apucau adesea pe locuitorii de la Windsor când începeau ploile şi vânturile rele de aprilie. Nu era nimic care să-mi fi fost cunoscut, ci ceva ciudat, care mă făcea să mă simt tot mai departe de cerinţele vieţii de zi cu zi de la curte. Parcă eram izolată, fără să simt nevoia de a vorbi ori de a face ceva, preferând să privesc pur şi simplu ce se petrecea în jurul meu. Domnişoarele mele îşi vedeau de treburile obişnuite, brodând, rugându-se, cântând, personalul era cufundat în rutina sa, trezindu-se în zori şi retrăgându-se la apus. Cei din jurul meu mi se păreau la fel de îndepărtaţi ca stelele care erau martorele întunecatelor mele ore de nesomn. Voci îmi răsunau în minte. Participam la conversaţii? Probabil că da, dar nu-mi aminteam întotdeauna ce spusesem. Când atingeam ţesătura hainelor mele sau farfuria pe care îmi era servită pâinea, vârfurile degetelor mele nu simţeau mereu suprafaţa respectivă, dacă era tare sau moale, caldă sau rece. Iar lumina strălucitoare a devenit cel mai puternic duşman al meu, răsfrângându-se în ferestre, formând cioburi care îmi străpungeau mintea. Gemeam de durere şi vomam până când mă durea pântecele, după care eram condusă în camera mea, unde draperiile erau trase pentru a mă

învălui în întuneric până ce aveam să reuşesc să suport din nou lumina.

Mi-am ascuns chinul cât de bine am putut de domnişoarele mele. Nerecunoscând faţă de nimeni, am explicat lipsa poftei de mâncare prin starea vremii, căldura neobişnuită făcându-ne pe toţi să năduşim. Sau am dat vina pe miasma fetidă care se ridica din canalizarea ce avea nevoie să fie curăţată temeinic. Sau pe stridiile care nu-mi picaseră bine.

Frica îmi furnica pielea sensibilă, iar stomacul mi se strângea în vreme ce mintea îmi zbura încercând să înţeleagă. Sau poate că înţelegeam prea bine. Nu mai văzusem oare aceste simptome? Distanţarea, izolarea, starea de spirit schimbătoare? O, ba da. Copil fiind, văzusem toate astea şi fugisem de ele.

— Mă simt foarte bine, m-am răstit eu când Beatrice a remarcat că sunt palidă.

— Poate, nişte aer curat, o plimbare pe malul apei... a sugerat Meg.

— Nu vreau aer curat. Vreau să fiu lăsată-n pace. Lăsaţi-mă singură!

Domnişoarele mele începură să se îngrijoreze – cum era şi normal, pentru că starea mea de spirit devenise imprevizibilă.

Nu puteam să brodez. Nu mai vedeam cusăturile sau acestea se încălecau, transformându-se într-un desen nedesluşit. Am închis ochii şi am aruncat lucrul, făcându-mă că nu văd privirile îngrijorate schimbate de

însoţitoarele mele. Cu stomacul strâns de groază, am inventat pretexte ca Owen să nu vină în camera mea, referindu-mă la blestemul femeiesc, şi, în acelaşi timp, m-am silit să cred că starea mea era pricinuită de un deranjament obişnuit care avea să treacă în timp.

Până când m-am prăbuşit.

Atât de public, atât de pe neaşteptate – într-o clipă ţineam materialul voluminos al rochiei, ridicându-l graţioasă cu o mână pentru a putea să cobor treptele înalte spre marele hol, iar în următoarea, la jumătatea drumului, mi-am pierdut echilibrul. Rochia mi-a alunecat dintre degetele inerte şi am întins o mână pentru a mă agăţa de cineva, de ceva. N-am găsit nimic. Lespezile pictate mi s-au părut brusc mult prea îndepărtate, desenele contopindu-se şi pălind cu o iuţeală ameţitoare.

Genunchii mi-au cedat şi am căzut.

De fapt, nu a fost o cădere, ci mai degrabă o rostogolire ruşinoasă din treaptă în treaptă, însă nu mai puţin dureroasă sau degradantă. Am simţit fiecare lovitură, fiecare zgârietură şi denivelare până am ajuns la baza scărilor, într-un maldăr de fuste şi voaluri. Nu mai aveam aer în plămâni şi, pentru o clipă, am zăcut pur şi simplu acolo, cu privirea tulbure şi năucită, dorindu-mi ca podeaua să se deschidă şi să mă înghită. După toţi aceşti ani ca prinţesă şi regină, tot mă deranja să fiu centrul atenţiei, iar personalul meu să fie martorul pierderii demnităţii mele.

Podeaua nu mi-a făcut pe plac şi din nou n-am fost conştientă de ce se petrece în jurul meu – desluşeam doar muchii ascuţite şi zgomote deranjante. Mâini veniră să mă

ridice, chipuri pe care nu le-am recunoscut – dar pe care probabil că le ştiam – îmi apărură ca prin ceaţă. Voci se auziră şi dispărură în jurul meu.

— Nu sunt rănită, am rostit, însă ei nu mă băgară în seamă.

Poate că nici nu rostisem vorbele.

— Daţi-vă la o parte...

Cunoşteam vocea. Mintea mea îi alcătui numele.

— Aduce-ţi vin! Şi să fie dus un vas cu apă în camera Maiestăţii Sale. Chemaţi-l pe medicul ei... Acum, daţi-mi voie să...

Ordinele continuară la nesfârşit, în vreme ce braţele mă sprijiniră, mă ridicară şi mă purtară înapoi pe scări. Ştiam cine mă ţinea. Probabil că se aflase în marele hol când îmi făcusem intrarea nefericită. Mi-am lipit faţa de pieptul lui, trăgându-i în piept mirosul, dar nu i-am vorbit nici când mi-a şoptit în păr:

— Caterina. Săraca mea fetiţă...

Sub obrazul meu, inima îi bubuia mult mai puternic decât a mea. Am simţit nevoia să-i spun că nu eram în primejdie, însă n-am avut putere. Tot ce ştiam era că mă simţeam în siguranţă şi că indiferent ce boală aveam nu-mi putea face nici un rău. Era o fantezie, am decis eu. Oare nu ştiam cât de primejdioase puteau deveni simptomele mele?

Curând, prea curând, am ajuns în camera mea şi am fost pusă pe pat, iar acolo se aflau medicul meu, care spunea ceva, Guille, care îşi frângea mâinile, Beatrice, care cerea

o explicaţie. Până şi Alice auzise şi coborâse grăbită. M-am simţit liniştită cu ei, auzind vocile feminine delicate, dar apoi braţele lui Owen m-au părăsit şi l-am simţit retrăgându-se tăcut spre uşă. Şi a plecat.

Cuprinsă de slăbiciune, mi-am băgat faţa în pernă.

— Un caz sever de isterie feminină. Umorile ei au luat-o toate razna.

După ce le chestionase pe Beatrice şi pe Guille, şi mă studiase pe mine, se încruntă de parcă era numai vina mea.

— Doamna mea nu e niciodată bolnavă, a afirmat Alice, de parcă vina era a medicului.

— Ştiu ce văd, a răspuns acesta cu un dispreţ de care mi-am dat seama până şi eu, cu mintea mea confuză. O indispoziţie nervoasă care a făcut să-i tremure mâinile şi picioarele – asta este. Altminteri, de ce ar fi căzut Maiestatea Sa?

Am fost dezbrăcată şi băgată în pat ca un copil, apoi mi s-a administrat o doză de praf de valeriană pus în vin şi mi s-a spus să nu mă dau jos din pat în acea zi. Nici n-am făcut-o, pentru că am căzut într-un somn greu şi fără vise. Când m-am trezit era seară, iar camera, întunecată. Guille şedea lângă patul meu, moţăind uşor, cu lucrul uitat în poală. Durerea de cap îmi trecuse, iar gândurile îmi erau mai clare.

„Owen”. Primul meu gând, singurul meu gând.

Însă Owen nu avea să vină la mine. N-ar fi fost cuviincios să intre în camera mea când eram bolnavă, iar femeile se aflau cu mine. Am răscolit agitată aşternuturile de pe pat. Ce făcuseră cu broşa mea dragon pe care o purtam întotdeauna? Când m-am mişcat într-o încercare inutilă de a o descoperi, Guille s-a ridicat şi s-a apropiat.

— Unde este? am şoptit eu. Dragonul de argint.

Mi se părea că era cea mai importantă întrebare din lume.

Guille mi-a cerut să mă liniştesc şi mi-a spus să beau din nou, iar eu am ascultat-o. Dar, după ce mi-a luat cana din mână, mi-a strâns degetele pe creatura magică, iar eu am zâmbit.

— Dormiţi acum, a murmurat ea compătimitoare.

„Am nevoie de tine, Owen.”

A fost ultimul meu gând înainte de a mă cufunda din nou în somn.

La venirea zorilor, m-am trezit odihnită, dar prea slăbită pentru a mă ridica. Sprijinită de perne, am băut bere şi am mâncat pâine, surprinsă să descopăr că pofta de mâncare îmi revenise.

— Oamenii dumneavoastră sunt îngrijoraţi, doamnă, m-a informat Guille punând lângă mine pe pat o carte îmbrăcată în piele, cu modele aurii. Din partea tânărului rege, m-a anunţat ea, impresionată de gofrajele aurii. Mi-a spus să vă zic că se va ruga pentru dumneavoastră după

ce îşi va termina lecţiile. Dar trebuie să spun... nu cred că ar trebui să citiţi încă, doamnă...

Iar eu am râs uşor pentru că priorităţile tânărului Henric erau mereu previzibile, dorindu-mi în acelaşi timp ca acea carte să fi fost de la Owen – însă el nu mi-ar fi trimis o carte de rugăciuni. Mi-ar fi trimis o carte cu poveşti, probabil despre îndrăgostiţi galezi. Iar eu aş fi citit-o, indiferent câtă vreme mi-ar fi luat.

S-a auzit o bătaie în uşă, iar inima mi-a tresărit în timp ce Guille s-a dus s-o deschidă. Era însă Alice, care s-a apropiat hotărâtă de patul meu.

— Pot să vorbesc cu dumneavoastră, doamnă?

Am întins o mână.

— O, Alice! Vino şi scapă-mă de plictiseală. Mă simt mult mai în putere.

Vederea îmi era mai clară şi îmi simţeam tot corpul mai calm şi mai sigur. Dar încă mă dureau şoldul şi umărul care se loviseră de trepte. Temerile pricinuite de simptomele mele de dinainte, care păreau să fi dispărut după somnul provocat de valeriană, păliseră de asemenea, rămânând doar o uşoară stare de confuzie. Poate că, la urma urmelor, mă înşelasem. Poate că temerile mele erau nefondate.

Alice trase un taburet şi îi făcu semn lui Guille că nu dorea vinul oferit de ea. Se aplecă în faţă, cu braţele sprijinite pe patul meu, cu ochii la acelaşi nivel cu ai mei, iar vocea abia dacă îi fu mai puternică decât o şoaptă.

— Daţi-mi voie să mă uit la dumneavoastră...

Îşi îngustă ochii, cercetându-mi faţa.

— Ce vezi?

— Sunteţi trasă la faţă...

— O să mă simt mai bine după ce mă odihnesc, am asigurat-o. Medicul meu...

— Medicul dumneavoastră este un prost care nu-i în stare să vadă ce e sub nasul lui. Am venit să vorbesc cu dumneavoastră, doamnă.

— Nu sunt în nici o primejdie...

— Primejdie? Asta rămâne de văzut...

Temerile mele, pe care le alungasem cu atâta seninătate, reveniră şi mai puternice. Dacă tot ce bănuisem era adevărat, că blestemul de care avusese parte tata mă atinsese şi pe mine.... Oare Alice îşi dăduse şi ea seama? Remarcase că, uneori, eram distrasă?

— Dacă e adevărat ce bănuiesc eu, a rostit Alice, aveţi nevoie de un sfat, doamnă. De la cineva care să vă vorbească pe şleau.

— Ce te temi că este? Îmi era groază de răspunsul ei. Probabil că îmi văzuse incoerenţa, îmi auzise răbufnirile temperamentale, oricât de mult încercasem să le ascund. Domnişoarele probabil că bârfiseră despre toanele mele, aşa că aflase şi Alice. M-am pomenit agăţându-mă speriată de braţul ei. Ce boală am, Alice?

— Cred că sunteţi însărcinată.

Şocul îmi alungă toate gândurile din minte: încremenită, m-am ridicat în şezut şi m-am holbat la Alice. Eram însărcinată. Aşadar poate că nu era lucrul de care mă temeam cel mai mult, instalarea unei cumplite fragilităţi a minţii de care să nu mai scap niciodată. Poate că acest copil neaşteptat era ceea ce îmi tulburase mintea şi mă făcuse să am greţuri şi toane. Dar nu-mi aminteam să fi avut niciunul dintre aceste simptome când fusesem însărcinată cu tânărul Henric. Fusesem foarte sănătoasă, calmă şi plină de speranţa unui viitor de aur, nu arţăgoasa care cădea pe scări. Prin urmare, acest copil care creştea în mine era cauza suferinţelor mele.

În acea clipă de revelaţie, am simţit o uşurare atât de mare, încât am izbucnit în râs.

— Nu văd nimic de râs, m-a dojenit Alice. Ei bine, doamnă? E posibil să fie un copil?

— Nu ştiu...

Plesni din limbă de parcă s-ar fi adresat unei slujnice ignorante.

— Vi s-a oprit ciclul?

M-am gândit la asta. Era posibil, dar niciodată nu fusese regulat, iar starea minţii mele din ultima vreme îmi afectase memoria. Însă da, trecuseră cel puţin două luni, poate trei. Purtam în pântece copilul lui Owen. Copilul lui Owen... Un mic fior de încântare – dar apoi de teamă –

trecu peste braţele mele, făcându-mă să tremur în ciuda căldurii din cameră.

Alice îmi cuprinse mâinile în ale ei şi le strânse de parcă m-ar fi putut face să mă concentrez. Nu că întrebările ei ar fi schimbat cu ceva situaţia neplăcută în care mă aflam.

— N-aţi luat măsuri de precauţie?

— Ba da. Am luat.

— Dar se pare că nu suficient de bune.

M-am înroşit, sângele fierbinte grăbindu-se să-mi coloreze obrajii. Fusesem atât de neglijentă. În timpul scurtei mele căsătorii cu Henric fusese necesar să fiu fertilă şi să concep un copil cât se putea de repede, nu să împiedic acest lucru. Cu Owen, din cauza lipsei mele de experienţă şi a amintirilor incorecte ale lui Guille despre seminţele de dantela reginei Ana[7] care trebuiau luate cu vin, căzusem cu capul înainte în plasa care le prinde pe toate femeile care au relaţii păcătoase, fără binecuvântarea Sfintei Biserici.

— Ar fi trebuit să veniţi la mine, mi-a spus Alice supărată.

— Şi să recunosc că am păcătuit?

— Era mai bine să recunoaşteţi şi să vă feriţi de concepţie decât să purtaţi copilul mongrel al unui servitor!

Am icnit la auzul judecăţii ei aspre.

---

[7] Morcov sălbatic, ale cărui seminţe erau folosite ca metodă contraceptivă. Hipocrate a scris despre asta cu două milenii în urmă. (n.tr.).

— Ce-a fost în mintea dumneavoastră? E cazul să întreb cu cine? Nu cred. Clătină din cap, cu degetele încleştate pe încheieturile mele, cu vocea tulburată de supărare. Cum aţi putut face aşa ceva, doamnă? O legătură cu un servitor din propria casă? Un bărbat care nu este de familie bună, care nu are nici un venit, nici un statut. Cum de v-a trecut măcar prin cap? Iar acum un copil făcut în afara căsătoriei... Ce va spune Gloucester? Ochii ei se lărgiră. Ce va face?

— Nu-mi pasă ce spune Gloucester. Mi-am eliberat mâinile din ale ei şi mi-am studiat palmele, cu degetele răsfirate, de parcă aş fi putut vedea un răspuns scris acolo. Purtam copilul lui Owen şi nu puteam întrezări un viitor care să nu fie învăluit în nesiguranţă, dar totuşi o fericire ciudată mă cuprinsese. Mi-am ridicat privirea, încruntându-mă puţin. Ce să fac acum, Alice?

Urmă o pauză semnificativă.

— Nu vreţi să vă gândiţi să renunţaţi la...

Mi-am pus mâinile pe ale ei, oprind-o.

— Nu. Niciodată. Era singura mea certitudine. Indiferent de dificultăţile create de acest copil, aveam să port sarcina până la capăt. După moartea lui Henric, fusesem silită să accept că nu voi mai avea nicicând un alt copil. Acum, aveam. Un copil de la un bărbat pe care îl adoram. Nu trebuie să spui asta, am rostit eu cu asprime. Îmi doresc acest copil.

Alice suspină, dar dădu din cap.

— După cum bănuiam. Grea povară v-a pus Gloucester pe umeri. Nu era natural.

— Dar ce să fac? Sfătuieşte-mă, Alice.

Îşi ţuguie buzele.

— Puteţi s-o ascundeţi pentru o vreme. O houppelandă care se pune peste rochii are rostul său, deşi cuvântul e prea greu de pronunţat. Dar după aceea...

Spre surprinderea mea, ochii i se umplură cu lacrimi.

— Ce este?

— Nu ştiu. Chiar nu ştiu. Nu văd nici o fericire pentru dumneavoastră în situaţia asta.

Nici o fericire? Care era cel mai rău lucru pe care putea să-l facă Gloucester? Să-mi ia copilul imediat după naştere? Să mă despartă de Owen? Nu era de necrezut.

— Gloucester va insista să aveţi în continuare o reputaţie imaculată, a dat Alice glas gândurilor mele.

— Nu va îngădui să fiu văzută ca o târfă care i-a îngăduit unui servitor să-i facă un mongrel, am adăugat eu, teama făcându-mă să spun vorbe urâte. M-am uitat la ea, la lacrimile de pe obrajii ei, ştiind răspunsul înainte de a-i pune întrebarea: Să-i spun?

— Da. Spuneţi-i. Nu puteţi păstra secretul mult timp – nu dacă intenţionaţi să împărţiţi în continuare patul cu el. Ah, doamnă... De ce aţi făcut-o?

I-am răspuns fără să ezit.

— Pentru că îl iubesc şi nu am nici o îndoială că şi el mă iubeşte. N-am cunoscut niciodată o asemenea bucurie.

Alice pufni şi îşi şterse lacrimile.

— Şi dacă Gloucester insistă să-l daţi afară?

Răspunsul era acolo, în faţa mea. Niciodată în viaţa mea nu mă luptasem pentru nimic, dar aveam să mă lupt pentru dreptul meu de a fi împlinită alături de bărbatul pe care îl iubeam. Pentru prima dată în viaţa mea, m-am simţit inundată de putere. În această bătălie crucială, nimeni nu avea să-mi dicteze şi nici nu aveam să mă las manipulată de ambiţiile altcuiva.

— N-o să-l dea afară, am rostit eu încet, surprinsă să aud mândria din vocea mea. Este un om excepţional. N-o să renunţ la el. Eu sunt regina-văduvă. Sunt regina-mamă – cum poate Gloucester să mă silească să-mi concediez servitorii? N-o voi face. Nu voi trăi fără el.

Alice se încruntă, apoi zâmbi tristă printre lacrimi.

— Dacă aş fi din nou tânără şi nemăritată, nici eu n-aş face-o...

Nici măcar o dată, vreuna dintre noi nu i-a rostit numele, dar era acolo, ca o binecuvântare în inima mea.

Am rămas din nou singură, cuvintele lui Alice – „Nu văd nici o fericire pentru dumneavoastră în situaţia asta” – răsunându-mi în minte pentru că, din păcate, nu aveam o fire prea optimistă.

„Îţi port copilul.”

Mi-am imaginat că îi spun asta lui Owen şi m-am cutremurat.

— Ce să facem? o întrebasem pe Alice înainte de a mă părăsi, dar ea îşi ridicase neajutorată mâinile.

— Nu ştiu. Nu am nici un sfat.

„O legătură cu un servitor din propria casă? Un bărbat care nu este de familie bună, care nu are nici un venit, nici un statut...”

Îmi simţeam gâtul uscat de frică, dar m-am ridicat, m-am îmbrăcat într-o rochie preferată, din catifea de culoarea smaraldului, cu manşete de hermină şi broderii cu fir de aur, şi l-am trimis pe Thomas să aranjeze o întâlnire cu Owen în sala de audienţe, scena recunoaşterii a ceea ce însemnam unul pentru celălalt. Însoţită de Guille pentru a avea o companie decentă, am ajuns acolo înaintea lui şi m-am aşezat pe unul dintre taburetele pe care stăteau în general petiţionarii, conştientă de privirile ochilor sălbatici ale animalelor ţesute pe tapiserii. M-am ridicat când a intrat şi i-am făcut semn lui Guille să se ducă în capătul îndepărtat al sălii, lângă pădurea înfrunzită. Chiar dacă auzea, nu conta. Oricum, avea să afle în curând.

M-am gândit că pare cam sever, îmbrăcat ceremonios şi purtând colanul funcţiei pentru că tânărul Henric era aşteptat să ia masa cu mine, însă când m-a văzut, când a renunţat la obişnuita atitudine sobră, gura i s-a îndulcit. Am reuşit să nu-i trântesc veştile pe nepusă masă, inima bubuindu-mi în piept. Ce avea să spună? Ce-ar fi spus oricare bărbat la primirea unei astfel de veşti împovărătoare? Toată siguranţa mea era în primejdie să dispară.

— Aveţi să-mi cereţi ceva, doamnă?

— Vreau doar să vorbesc cu tine. N-o băga în seamă pe Guille... am adăugat văzându-l că se uită în direcţia ei. Nu mă îndoiesc de loialitatea ei.

Veni în faţa mea nu ca să mă atingă, ci ca să-mi studieze chipul, de parcă ar fi putut citi pe el tot ce dorea să ştie. Şi zâmbi în cele din urmă, ca şi cum o povară îi fusese luată de pe umeri.

— Pari să-ţi fi revenit.

Frumoasa lui voce se revărsă asupra mea, liniştindu-mă, confirmându-mi ceea ce-mi doream, ce era corect.

— Mi-am revenit.

— Înainte să cazi, mi s-a părut că pari neliniştită şi tristă... Vocea lui deveni dintr-o dată aspră. Pentru Dumnezeu, Caterina, am fost înnebunit că nu ştiam, că nu puteam veni la tine.

— Am fost tristă, dar nu mai sunt. I-am atins mâneca. Am auzit că tu m-ai dus în camera mea. N-am ştiut dacă a fost realitate sau doar am visat.

Îmi ridică mâna şi o sărută.

— Ai căzut la picioarele mele.

— Atunci, am avut noroc...

— Sper că servitoarea ta e discretă... fiindcă eu nu mai pot fi discret...

Înainte de a apuca să mă ia în braţe, pentru că asta fusese clar intenţia lui, l-am oprit cu mâna proptită în pieptul lui.

— Owen... Am răsucit şi iarăşi am răsucit în minte acele cuvinte simple. Iar apoi, le-am rostit cu îndrăzneală: Îţi port copilul. Acesta e motivul pentru care am căzut.

Chipul lui păli, ochii se întunecară, trupul încremeni. Apoi, braţele îi căzură încet.

— Owen... am şoptit eu.

Dar el se îndepărtă de mine, ducându-se la ferestrele care se întindeau pe un perete, departe de pădurea plină de viaţă, de vânat şi de vânători. Nu a privit în curtea interioară, aşa cum m-am aşteptat. În schimb, s-a întors cu spatele la norii care goneau pe cer, anunţând apropierea unei furtuni, şi s-a uitat la mine. Tăcut, cu gândurile nelămurite , cu sentimentele imposibil de desluşit, pur şi simplu s-a uitat la mine. În timp ce mă apropiam încet, am văzut cât de superficială îi era respiraţia, cât de rigid îi era colanul funcţiei pe piept, pietrele preţioase fiind întunecate şi opace. Mâinile îi erau lipite de peretele din spatele său.

— Eşti supărat? l-am întrebat.

— Da. Şi, ca şi cum toate sentimentele lui răbufniră deodată, se răsuci şi lovi cu pumnul în rama sculptată a ferestrei.

Owen Tudor nu mai era impasibilul meu intendent. Când am pus mâna pe umărul lui, i-am simţit bătăile inimii, la fel de puternice ca ale mele.

— Eşti supărat pe mine? l-am întrebat din nou.

— Cum aş putea fi?

Dar tot nu se întoarse, aşa că l-am ocolit pentru a-i putea vedea profilul.

— Eşti încruntat, i-am spus şi mi-am auzit vocea tremurând.

— Ar trebui să fiu biciuit pentru asta. Ar fi trebuit să ştiu. Expresia de pe chipul lui era sălbatică, tonul, aşijderea. Ce-a fost în mintea mea, de am pus plăcerea fizică mai presus de siguranţa ta? Mai presus de reputaţia ta.

— Nu sunt în nici o primejdie.

— Doar de a fi împroşcată cu noroi de cei de la curte.

— O să arunce cu noroi în amândoi.

— Tu nu meriţi asta... Se uită la mine cu ochii măriţi, cu maxilarul încleştat. Iartă-mă, Caterina. Iartă-mă, iartă-mă pentru egoismul nesăbuit. Dacă te-aş fi iubit mai puţin, nu s-ar fi ajuns niciodată la asta. Dacă te-aş fi iubit mai mult, nu te-aş fi atins niciodată.

Nu mi-a fost deloc greu să-i răspund.

— Dar, dacă nu m-ai fi atins niciodată, aş fi murit de dor.

Am încercat să zâmbesc în vreme ce am dat să-l sărut pe obraz, însă el s-a dat îndărăt, ridicând mâinile pentru a se feri de mine.

— Cât de mult rău ţi-am făcut...

— Dar tu nu doreşti acest copil? l-am întrebat. Un copil născut din dragostea noastră?

Suspină adânc, astfel că pietrele preţioase încrustate în colanul lui scânteiară sinistru în lumina furtunii.

— Cum poţi să mă întrebi aşa ceva? Cum să nu-mi doresc un copil din sângele tău şi al meu? Dar nu trăim într-o lume perfectă, în care să putem alege. Te-am aruncat într-un vârtej. Privirea lui o străpunse cu precizia unui pumnal pe a mea. Şi ştii ce e cel mai rău? a întrebat el. Că nu ştiu cum să fac să fie bine pentru tine...

Dar eu ştiam. O idee nou-născută în mintea mea, la fel de limpede şi ademenitoare ca un iaz strălucitor pentru un călător însetat, alungându-mi toate şovăielile.

— Eu ştiu... am rostit. Ştiu! Eram atât de sigură, cum nu fusesem niciodată în viaţa mea. Ştiu cum să facem să fie bine pentru amândoi.

— Nimic din ce pot face eu nu...

Nu am ezitat.

— Însoară-te cu mine, Owen.

Dacă atmosfera fusese încărcată înainte, acum vibra de tensiune.

— Însoară-te cu mine, Owen, am repetat, cuvintele mele traversând prăpastia dintre noi.

— Să mă însor cu tine?

— Îţi este atât de silă de căsătorie? Gândurile lui o luaseră razna, aşa că am continuat, chiar dacă asta ar fi sporit durerea refuzului, în caz că el nu accepta. Sau căsătoria cu mine îţi repugnă?

În vreme ce şi-a desfăcut larg braţele, am văzut sângele de pe încheieturile degetelor de la mâna dreaptă, care începuse să picure pe podea, căci îşi zgâriase pielea atunci când lovise rama ferestrei. Arătându-mi, de parcă nu ştia deja, cât de aproape era să-şi piardă controlul.

— Mâna ta... am rostit eu îndurerată, întinzând mâna spre el.

— La naiba cu mâna mea! Se mai îndepărtă un pas de mine. Crezi că, dacă te măriţi cu mine, toate problemele noastre se vor rezolva? Încătuşarea unei prinţese de Valois de un servitor sărac va face ca o situaţie proastă să devină oribilă.

— Oribilă...? N-am de gând să accept asta. Nu consider că mă aflu într-o situaţie – cum o numeşti tu – oribilă. Oare nu te iubesc? Poziţia ta în casa mea poate fi rezolvată imediat.

— Dar originea mea nu. Pentru Dumnezeu! Ştii ce înseamnă pentru un bărbat să fie catalogat drept „galez”?

— Nu.

De unde era să ştiu? Nu cunoşteam nici un galez, cu excepţia lui Owen.

— Normal. Este o nedreptate monstruoasă, o răzbunare menită a distruge mândria galeză, moştenirea şi tradiţiile noastre. Drepturile noastre legale.

Tot nu însemna mare lucru pentru mine. De ce l-ar împiedica asta să se însoare? Nu îi puteam înţelege furia care îi aprindea chipul cu o forţă atât de violentă. Cu toate astea, nu mă puteam gândi decât la faptul că era impresionant când se înfuria.

— N-am nimic să-ţi ofer, Caterina, a continuat el. Absolut nimic.

— De ce ar trebui să-mi oferi ceva? N-am nevoie de bunuri materiale. Le am pe ale mele...

— Caterina! Ridicând o mână, mă făcu să tac, vocea coborându-i pentru a face o declaraţie dură: Tocmai asta face ca lucrurile să fie şi mai rele. Tu ai zestrea unei regine, în vreme ce eu... Îşi frecă faţa cu mâinile, lăsând o pată de sânge de-a lungul maxilarului. Am prea multă mândrie pentru a te lua, fără să-ţi dau nimic în schimb.

Inima mea plânse pentru acest bărbat mândru, dar mi-am adunat tot curajul pentru a răspunde pe un ton cât se poate de neutru:

— De ce este mândria atât de importantă? Vreau să fiu cu tine. Dacă ne-am căsători, n-ar mai exista nici un obstacol. Vei îngădui mândriei să stea în calea noastră?

Şi am fost surprinsă să văd că întrebarea mea i-a stârnit iarăşi furia.

— Pe Dumnezeu, îi voi îngădui. Oi fi eu un servitor la porunca ta, dar totuşi în venele mele curge sângele lui Llewellyn cel Mare. Acelaşi sânge care curge în venele puternicului Owain Glyn Dŵr. Da, sunt un bărbat mândru.

— Şi asta-i bine? Să ai sângele acestor bărbaţi?

Nu auzisem niciodată de Llewellyn sau de Owain Glyn Dŵr. M-am gândit că abia le puteam pronunţa numele.

— Nici măcar nu ştii... Râsul lui fu sălbatic, dar nu batjocoritor la adresa mea. Sunt cele mai alese nume. Prinţi ai poporului nostru, care i-au condus pe galezi spre victorie în lupte, până au fost învinşi de blestematul englez...

Cuvintele lui pline de pasiune m-au uimit.

— Dacă ai o ascendenţă atât de strălucită, legată de acest Llewellyn cel Mare, de ce mă slujeşti pe mine?

— Pentru că legea mi-a răpit toate speranţele de a face altceva cu viaţa mea. Dumnezeu să mă ierte, Caterina, dar n-ar fi trebuit să te iau niciodată în patul meu cu atâta nechibzuinţă.

— Îi mulţumesc lui Dumnezeu că ai făcut-o. Mintea mea deja se gândea înnebunită la altceva, departe de acest erou galez şi de mândria iubitului meu. Un singur gând – unul singur – se înfipse cu gheare ascuţite în creierul meu. Vrei să spui că n-ai absolut nici un fel de avere?

— Exact asta. Ştii cu cât mă plăteşti?

— Nu.

— Cu 40 de lire pe an. Şi haine pentru a le putea face o impresie bună oaspeţilor tăi. Atât ar valora soţul tău, Caterina. Nici nu se pune problema.

— Eu cred că e perfect. Este alegerea perfectă pentru mine.

— E o mascaradă...

De data asta, eu i-am curmat şirul vorbelor, făcând doi paşi şi punându-mi degetele pe buzele lui.

— Oricărui bărbat care va risca să se însoare cu mine îi vor fi confiscate toate bunurile. Nici un bărbat care are bani şi pământuri nu se va uita la mine. Dar tu n-ai. I-am zâmbit, dorindu-mi să înţeleagă. Te însori cu mine şi nu ai nimic de care să fii deposedat. Nu ai nimic. Nu poţi fi pedepsit. Mi-am ridicat mâinile spre el, în mintea mea întrezărind brusc toate posibilităţile. Măcar dacă l-aş putea convinge pe acest om încăpăţânat. Nu pricepi, Owen? Nu va exista nici o pedeapsă pentru că nu posezi nimic.

Nu mi-a luat mâinile, dar am văzut pe chipul lui că se gândea la argumentele mele.

— N-o pot face, Caterina.

— De ce nu? Te iubesc. Sunt însărcinată cu copilul tău. Avem şansa de a fi împreună. Singurul motivul pentru care nu m-ai vrea ar fi că nu mă iubeşti deajuns. Iar dacă-i aşa, atunci trebuie să-mi spui acum.

Am aşteptat cu sufletul la gură. Nu mă gândisem că, pus în faţa căsătoriei, şi-ar putea retrage jurămintele de

credinţă faţă de mine. Oare îi apreciasem greşit profunzimea iubirii?

— Dacă te mai gândeşti mult înainte de a-mi răspunde, l-am avertizat eu, o să-mi frângi inima şi mai tare. Nu mă iubeşti, Owen? A fost idila asta doar rezultatul unei dorinţe carnale din partea ta? Pot accepta asta, dar nu voi accepta ca mândria ta să stea între noi...

— Dorinţă carnală... Pe crucea mea, Caterina! Asta crezi tu despre mine?

— S-ar putea – dacă nu-mi spui altceva.

Am aşteptat. El trebuia să ia decizia, şi trebuia s-o facă singur. În cele din urmă, Owen îmi luă uşor mâinile într-ale lui, trăgând îndelung aer în piept pentru a-şi alunga mânia.

— Ştii că te iubesc, a spus, în strania lumină licăritoare zărindu-i-se fiecare linie a chipului fin dăltuit. Numai la tine mă gândesc până adorm. Iar când dorm, nu mă părăseşti niciodată. Iar când sunt treaz, îţi văd chipul în minte înainte de a vedea lumina zilei. Buzele lui se arcuiră uşor. Eşti o femeie surprinzător de calculată, Caterina.

— Nu, nu sunt, am rostit eu pe un ton serios. Dar am aflat că trebuie să lupt pentru ce-mi doresc. Şi vreau atât de mult asta! Dacă ar fi să fiu calculată şi ambiţioasă şi manipulatoare, aş fi... Însoară-te cu mine, Owen. Dă-i copilului meu numele tău, după cum merită.

— Gloucester te-ar putea pedepsi. Te-ai gândit la asta?

— M-am gândit. S-ar putea să fim pedepsiţi amândoi. Dar, dacă suntem căsătoriţi în faţa lui Dumnezeu, ce ne-ar

putea face Gloucester şi Consiliul? Mă îndoiesc că Gloucester va face un scandal în care s-o implice pe regina-văduvă şi mă gândesc că, dacă voi apela la Beaufort, nu va sta în calea noastră. Încrederea îmi reveni când, în cele din urmă, Owen mă trase în braţele lui. Încă se mai gândea, tot nu renunţase la încăpăţânare, dar acum eram sigură de terenul câştigat. Am vorbit, cu degetele răsfirate pe pieptul lui: Dacă nu te însori cu mine, Owen, or să mă forţeze să mă călugăresc, iar copilul – copilul nostru – îmi va fi luat. Nu cred că te-aş putea ierta dacă ai îngădui ca mândria ta să mă închidă într-o mănăstire, iar copilul nostru să fie crescut fără să ne cunoască pe niciunul dintre noi.

Gura i se strâmbă, condangându-se singur, cu amărăciune.

— Nu sunt decât un galez lipsit de drepturi, înfrânt şi dispreţuit de cuceritorii englezi. Cum aş putea să mă însor cu o regină?

N-am înţeles partea cu lipsirea de drepturi, aşa că am ignorat-o.

— O regină care nu a cunoscut niciodată iubirea. Dacă mă iubeşti, te vei însura cu mine.

Pe chipul lui se citi disperarea.

— O, Caterina! Eşti nedreaptă!

— Ştiu. Dar trebuie să fac tot ce pot.

— Nu-mi place asta, a murmurat el, răsuflarea lui zburlindu-mi părul. O fiică de rege să se mărite cu un servitor fără de ţară.

— Dar mie îmi place. O văduvă singură se mărită cu bărbatul pe care îl iubeşte.

— Frumoasa văduvă a învingătorului de la Azincourt se mărită cu un om de rând, fără drepturi.

— Văduva abandonată se mărită cu singurul bărbat pe care l-a iubit vreodată.

Cât de convingătoare eram! Dar totuşi el rezista.

— Regina-văduvă se mărită cu intendentul.

Mi-am lipit fruntea de pieptul lui. Câte obiecţii putea găsi?

— Caterina se mărită cu bărbatul care a pus stăpânire pe inima ei, am suspinat eu. Iar când, în cele din urmă, mă sărută: Dacă n-o vei face, l-am avertizat eu cu buzele lipite de ale sale, atunci voi rămâne singură, neiubită şi nedorită pe vecie.

— Aşa ceva nu trebuie să se întâmple niciodată.

Am aşteptat.

— Eşti atât de preţioasă pentru mine, a şoptit el.

— Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, însoară-te cu mine!

A râs şi, în cele din urmă, a spus ce voiam să aud.

— O s-o facem aşa cum cere tradiţia. Lăsându-se într-un genunchi, cu capul aplecat ca un cavaler dintr-o poveste în faţa doamnei sale, Owen mi-a luat mâinile şi a rostit cu voce clară şi joasă: Mărită-te cu mine, Caterina. Ia-mă aşa

cum sunt, un bărbat lipsit de faimă, a cărui ascendenţă este neînsemnată, dar un bărbat care jură pe numele fără pată al strămoşilor săi că te va iubi şi te va onora. Până când moartea ne va despărţi – şi dincolo de ea.

În treacăt, mi l-am amintit pe Edmund îngenunchind la picioarele mele, râzând în timp ce flirta, dar în final lipsit de onoare, azvârlind inima pe care o vrăjise. Owen Tudor ţinea acea inimă în mâinile lui sigure. Nu avea să îngăduie niciodată să-i cadă din palme. Iubirea pentru el îmi umplu pieptul.

— Te măriţi cu mine, Caterina?

— Ştii bine că da. Acum, ridică-te ca să te pot săruta.

Alice mă aştepta în camera mea, nu chiar încruntată, dar neliniştită. Se afla acolo de ceva timp, după cum mărturiseau farfuria şi cana goale de lângă ea. Se uită la Guille, desluşind cine ştie ce din privirea ei însufleţită, după care o expedie şi mă întrebă:

— I-aţi spus?

— Da.

— Şi?

— Ne vom căsători. Mi-am dat seama că zâmbeam. O afirmaţie atât de simplă. Cuprindea tot ce-mi doream şi, pentru scurt timp, am reuşit să ignor furtuna pe care avea s-o stârnească, la fel de întunecată şi de ameninţătoare precum norii care încă împrejmuiau Windsorul. Eu şi Owen ne vom căsători.

Când reuşi să respire din nou, Alice spuse ceea ce ştiam că va spune:

— Nu puteţi. Veţi încălca legea. Fiul dumneavoastră nu este suficient de mare pentru a-şi da consimţământul, iar Consiliul Regal n-o va face. Gloucester va avea grijă să n-o facă. Legea este împotriva dumneavoastră, doamnă.

Mi-am prins lejer mâinile, calmă.

— Atunci, o voi face fără consimţământul tânărului Henric şi al Consiliului. Voi ignora legea. Este o lege nedreaptă şi nu mă voi supune ei.

Buzele încă îmi erau calde de sărutările lui Owen. Mă simţeam în stare să înfrunt lumea, să provoc pe oricine se punea în calea mea. Câtă forţă îţi poate da dragostea!

— Gloucester s-ar putea să ia măsuri împotriva dumneavoastră.

— Atunci, nu-i voi spune lui Gloucester.

Cât de uşor părea, dar totuşi o urmă de îngrijorare mi se strecură în minte. Oare eram naivă? Nu ştiam şi nici nu-mi păsa. Picioarele mele se aflau pe drumul pe care îl alesesem şi nu aveam să mă abat de la el.

— Dacă Gloucester nu vă va pedepsi pe dumneavoastră, a insistat Alice, atunci e posibil să se răzbune pe Owen Tudor.

Urma de îngrijorare crescu, începând să-mi apese sufletul. Oare aveam cu bună ştiinţă să-i pricinuiesc răul bărbatului pe care îl iubeam? Nu, n-o voi face. Dar alternativa era să-

mi trăiesc viaţa fără el, iar asta de asemenea n-o puteam face.

— Aţi risca asta? a repetat Alice.

— Trebuie, am rostit cu mintea limpede. Ne-am decis. Vom înfrunta lumea împreună, dacă va fi nevoie. Iar acest copil se va naşte într-o căsătorie.

— Dumnezeu să vă binecuvânteze, doamnă. Mă voi ruga pentru dumneavoastră.

Eu şi Owen ne decisesem că o vom face. Nu ne-a luat mult, nu mai mult decât durata unui sărut. Dacă ne căsătoream, aveam s-o facem la lumina zilei şi cu ştiinţa curţii de la Windsor a tânărului Henric. Ce rost avea ascunderea unei căsătorii scandaloase între regina-văduvă şi intendentul ei? La ce ne folosea o căsătorie dacă voiam să trăim făţiş ca soţ şi soţie? Iar de vreme ce copilul creştea în mine, nu se punea problema păstrării secretului. Îmi puteam ascunde sarcina sub fuste şi în rochii cu talia înaltă timp de câteva săptămâni bune, dar nu pentru totdeauna, iar acest copil avea categoric să se nască fără nici o pată pe numele lui. Aveam să ne căsătorim acum, şi naiba să le ia de consecinţe, după cum se exprimase Owen.

— O s-o facem în faţa lui Dumnezeu şi a oamenilor, a declarat Owen. N-o să mă ascund după fustele tale, Caterina. Şi nici nu voi participa la un ritual ascuns, a cărui legitimitate să poată fi pusă sub semnul întrebării, mai târziu.

Se gândise că aş prefera o ceremonie secretă, înainte de ivirea zorilor, fără nici un martor, cu excepţia preotului? Nu mă cunoştea bine. Sau cel puţin n-o cunoştea pe noua Caterina, care părea să se fi ivit în toată măreţia ei sub aripile protectoare ale lui Owen Tudor. În curând, avea să mă cunoască mai bine.

— Nici un om nu va avea vreodată dreptul să te eticheteze drept târfa lui Owen Tudor, a continuat el.

— N-o vor face...

— Crezi? Gloucester va descoperi toate mijloacele posibile pentru a dovedi că această căsătorie e falsă. Paza bună trece primejdia rea, aşa că n-o să-i dăm nici un temei. O să te iau de soţie sub privirile tuturor bărbaţilor şi femeilor care locuiesc în palatul ăsta blestemat şi mă voi mândri cu asta...

— La fel şi eu te voi lua de soţ. Nu voi înjosi dragostea noastră şi faptul că sunt soţia ta, umblând pe coridoare acoperită cu pelerine şi văluri pentru a petrece o noapte clandestină cu soţul meu, de parcă aş fi o târfă, am replicat eu.

Vorbirea mea directă îl surprinse şi îl făcu să râdă.

— N-o să fie foarte apreciat.

Nu era nevoie de cuvinte, aşa că n-am mai vorbit despre asta, lucrurile fiind aranjate fără complicaţii. Cine de-acolo să ne împiedice? Cât priveşte permisiunea fiului meu, nici măcar nu i-am spus tânărului Henric despre planurile mele. Ar fi făcut orice i-ar fi cerut Gloucester sau Consiliul, aşa că nu l-am împovărat cu asta. Iar în privinţa legii

apărute ca urmare a manipulărilor lui Gloucester – ei bine, dorinţa de a mă căsători era mult mai mare decât respectul faţă de aşa ceva.

— Mă iubeşti îndeajuns pentru a face asta? m-a întrebat Owen în final, în vreme ce ne aflam în faţa uşii capelei. Eşti cu adevărat pregătită să înfrunţi mânia poporului?

— Da.

— Eu îţi voi fi alături, indiferent ce se va întâmpla.

— Şi eu voi fi alături de tine.

— Atunci, hai s-o facem. Mă sărută. Data viitoare când te voi săruta, vei fi soţia mea.

Ne-am spus jurămintele în capela magnifică de la Windsor, St. George, în naosul construit de regele Eduard al III-lea, povara istoriei trecute coborând asupra noastră. N-a fost o ceremonie pretenţioasă, ci doar celebrarea iubirii din inimile noastre. Owen purta o tunică dintr-un impresionant damasc indigo, darul meu pentru el, dar nu şi colanul funcţiei. Astăzi, nu era servitor şi nici nu avea să mai fie. Eu am purtat o rochie care îmi plăcea foarte mult, fără nici măcar un centimetru de auriu sau de blană de hermină care să indice regalitatea. Leoparzii şi florile de crin lipseau de asemenea, iar părul îmi era despletit sub voal, ca al unei mirese-fecioare. Nu m-am jenat de alegerile mele, întâlnind cu îndrăzneală ochii lui Owen şi admirându-i silueta dreaptă şi sigură, cu sabia prinsă într-o parte, în vreme ce stăteam în faţa părintelui Benedict, care clipea mai nervos decât mirele şi mireasa. Fusese nevoie să îl convingem.

— Maiestate, şi-a frânt el mâinile cuprins de îngrijorare. Nu pot face asta...

— Asta e ce doresc.

— Dar lordul Gloucester...

— Maiestatea Sa doreşte să ne căsătoreşti, a afirmat Owen. Dacă n-o vei face, există şi alţi preoţi.

— Master Tudor...! Cum puteţi să vă gândiţi la ceva atât de nechibzuit...?

— Omule, o vei face sau nu?

Părintele Benedict cedă cu greu, însă când veni momentul, cuvintele rostite în latină consfinţiră căsătoria noastră, făcându-mă să-mi amintesc de căsătoria mea cu Henric, în catedrala de la Troyes, cu toată ostentaţia ei, cu veşmintele mele cu fir de aur, leoparzi şi crini francezi. Atunci, mă măritasem cu un rege. Acum, mă măritam cu un om care nu avea nimic, cu excepţia inimii mele.

Iar martorii noştri?

N-am fost singuri. Owen jurase că ne vom căsători cu ştiinţa lumii, şi aşa am făcut. Guille mi-a ţinut cartea de rugăciuni. Domnişoarele mele de onoare, sfâşiate între scandalul îngrozitor şi romantismul situaţiei, au stat în spatele meu. Fiecare dintre noi a avut permanent toate simţurile treze, de teamă să nu intervină cineva care să pună capăt acestui act. Alice nu a venit, lucru pentru care mi-a părut rău. Nu fusese lipsită de înţelegere, însă această căsătorie avea să fie prea greu de acceptat pentru

mulţi. Trebuia să mă resemnez în faţa unei asemenea dezaprobări din partea celor pe care îi iubeam.

Părintele Benedict i se adresă lui Owen cu o voce nesigură, dar resemnată:

— Owen Tudor, vis accípere Caterina...?

— Nu!

Se auzi o rumoare surprinsă dinspre micul nostru grup, şi un fulger de spaimă îmi străbătu corpul. Cu răsuflarea tăiată, l-am privit îngrozită.

— Nu, a repetat el, mai blând de această dată, văzându-mi ochii mari din pricina şocului. O să mă însor cu această doamnă în numele meu, nu în forma stâlcită de englezi pentru a-l putea pronunţa. Mă numesc Owain ap Maredudd ap Tewdwr.

Părintele Benedict se uită la mine.

— Asta doriţi, doamnă?

— Da, părinte, am rostit eu. Asta doresc.

Cu un curaj demn de toată lauda, părintele Benedict începu din nou, străduindu-se să pronunţe cât putu de corect numele galez:

— Owain ap Maredudd ap Tewdwr vis accípere Caterina, hic...

Şi am stat mână în mână, în timp ce eu am aşteptat răspunsul lui Owen. Ce va spune? Deja nervii mei erau întinşi la maximum, vibrând ca strunele unei lăute

dezacordate. În al doisprezecelea ceas, primejdia avea să se dovedească a fi prea mare? Dar nu avu nici urmă de ezitare. Degetele lui Owen se împletiră cu ale mele ca şi cum, mână în mână, strângerea avea să pecetluiască înţelegerea dintre noi.

— Volo, a răspuns Owen. Da!

Părintele Benedict se întoarse spre mine.

— Caterina vis...

Paşi!

Cu toţii am îngheţat şi ne-am ţinut respiraţia. Zgomotul uşii deschise, scârţâind din balamale, bocănitul pantofilor pe lespezile de piatră răsunară ameninţător. Nu doar o persoană se apropia. Părintele Benedict închise gura, înghiţindu-şi latina de parcă aşa putea scăpa de pedeapsă, frământându-şi nervos veşmântul. Toţi ochii erau întorşi spre intrarea în naos. Tensiunea aproape că putea fi gustată, având amărăciunea pelinului.

Nu Gloucester, am gândit eu, nu o trupă de soldaţi care să pună capăt ceremoniei, dar, dacă părintelui Benedict i s-ar fi ordonat să se oprească, s-ar fi supus? M-am uitat la el. Năduşea, iar ochii îi erau sticloşi. Cuvintele ezitau pe buzele lui... Mâna dreaptă a lui Owen o eliberă pe a mea şi se strânse în jurul mânerului sabiei.

— Sfântă Fecioară! m-am rugat, iar apoi, am zâmbit pentru prima dată în acea zi.

Fiindcă în pragul uşii se afla Alice însoţită de Joan Asteley şi de câteva femei din suita lui Henric. Se alăturară

domnişoarelor mele, Alice dând din cap a scuză, în vreme ce eu m-am întors înapoi spre părintele Benedict, dulceaţa uşurării curgându-mi prin vene, iar Owen luându-mi iarăşi mâna.

— Părinte... i-am atras eu atenţia, fiindcă ochii lui rămăseseră aţintiţi asupra uşii, de parcă tot se mai aştepta ca Gloucester să dea năvală înăuntru.

— Iertaţi-mă, doamnă... Şi-a dres vocea şi a clipit, reluând ceremonia acestei căsătorii neobişnuite. Caterina, vis accípere Owen...?

— Volo, am răspuns eu. Da!

Am făcut schimb de inele. Owen mi-a dat o verighetă de aur galez, o bijuterie de familie.

Eu i-am dat inelul lui Michelle – pentru că era de Valois, nu Plantagenet, şi puteam dispune de el cum voiam –, punându-i-l pe degetul mic. Şi asta a fost tot. Eram căsătoriţi. Eram soţ şi soţie.

Owen şi-a aplecat capul şi m-a sărutat aşa cum promisese.

— Rwy’n dy garu di. Fy nghariad, fy un annwyl! Şi m-a sărutat din nou. Ţi-aş dărui lumea pe o tavă de aur, dacă aş putea. Dar n-am nimic să-ţi dăruiesc în afară de devoţiunea inimii mele şi de protecţia trupului meu. Îţi aparţin pentru totdeauna.

Cu mâna în a lui, unde îi era de-acum locul, am ieşit din naos.

N-au existat daruri pentru mireasă, nici petreceri extravagante. Doar o retragere grăbită în camera noastră,

unde Owen mi-a scos rochia, iar apoi şi-a dat jos hainele şi am avut parte de propria noastră celebrare.

— Ce mi-ai spus? am şoptit eu punându-mi capul pe umărul lui, cu părul ciufulit. Când ai vorbit în galeză, după care mi-ai promis lumea.

— Am zis că nu-ţi pot dărui lumea, nu-ţi aminteşti? I-am simţit zâmbetul din voce, în vreme ce îşi lipea buzele de fruntea mea. Darurile mele în galeză au fost sărăcăcioase: Te iubesc. Draga mea, iubita mea.

Am suspinat.

— Îmi place mai mult decât lumea. De ce nu foloseşti numele tău?

Ezită un moment.

— Îl poţi pronunţa?

— Nu.

— Iată răspunsul.

Dar eu n-am crezut că acesta era.

CAPITOLUL 15

Efectul asupra personalului meu din Rose Tower fu imediat şi de o manieră la care nu mă gândisem niciodată. Ne-am adunat în solariul meu la prânz, înainte de a ne îndrepta

fără ceremonie spre salonul interior pentru a lua masa. M-am dus spre platforma pe care se afla masa, aşa cum făcusem de o mie de ori, ocupându-mi locul de la mijloc. Pajii au început să vină cu şervete şi apă în boluri de argint, servitorii alergând să aducă halbe de bere şi farfurii cu păsat cu lapte şi stafide. Nu mă gândisem nici măcar pentru o clipă la aspectele practice ale noii situaţii. Când m-am confruntat cu ele, am simţit cum îmi păleşte chipul de iritare. Cât de nechibzuită fusesem faţă de noul statut al lui Owen, cât de insensibilă!

Iar Owen? Prevăzuse totul, desigur. Ştiuse exact ce probleme creasem noi doi şi îşi făcuse planurile fără să mă consulte. Poate se gândise să mă uşureze de povară, de bătaia de cap care mi-ar fi dat-o. Însă mai degrabă ştiuse că voi obiecta. În acea zi, am descoperit că mă alesesem cu un soţ perspicace.

Întrebările care trebuiau puse? O decizie atât de simplă, dar atât de multe capcane stânjenitoare. Unde va sta Owen? Ca soţ al meu, avea tot dreptul să stea alături de mine.

În timp ce mă aşezam, m-am uitat în stânga şi în dreapta. Scaunele şi băncile erau aranjate ca de obicei şi ocupate. Am ridicat mâna pentru a atrage atenţia unui paj care trecea pe lângă mine, făcându-i semn să pună un scaun alături de mine, iritată de lipsa mea de prevedere. Dar aducerea unui scaun ar fi atras atenţia asupra schimbării dramatice a situaţiei şi ar fi stârnit comentarii inutile. Dădusem dovadă de neglijenţă, nereuşind să anticipez asta.

Dar unde era Owen?

L-am văzut. O, l-am văzut! Stătea lângă paravanul dintre holul care ducea spre bucătărie şi salon, fiind îmbrăcat în hainele de intendent, ba chiar purtând colanul funcţiei. Nu am fost singura care l-a văzut, iar şoaptele, privirile furişate, unele dintre ele cu o umbră de răutate, erau evidente, la fel ca şi expresia clară de pe chipul lui Owen, aşa că am simţit un mic fior de stânjeneală. Nu mă aşteptam să fie nevoie, atât de curând, să mă cert cu el în privinţa statutului, şi nici atât de public. Dar aveam s-o fac. Eram hotărâtă. Soţul meu nu se va purta ca un servitor în casa mea. Aşa că, deşi nu mi-a plăcut niciodată să fiu în centrul atenţiei, m-am ridicat, atrăgând toate privirile. Am ridicat vocea. Dacă avea să mă sileascâ să-l provoc sub ochii tuturor celor din casă, atunci aşa să fie.

— Master Tudor...

Vocea mea fu sonoră în acea zi, ca urmare a unui năvalnic amestec de supărare şi teamă.

Owen se apropie încet de mine, până ajunse în faţa mea, fiind obligat să ridice privirea spre mine, deoarece mă aflam pe platformă.

— Doamnă?

Ochii lui îi întâlniră pe ai mei. Ştiam de ce simţise nevoia să facă asta, dar nu aveam de gând să accept. Noaptea trecută, fusesem învăluită în braţele lui, împărtăşindu-i iubirea. Nu aveam să tolerez asta.

— Ce-i asta? am întrebat eu cu voce clară.

Răspunsul lui fu la fel de aspru:

— Am o sarcină în casa dumneavoastră, doamnă.

— O sarcină? Eşti soţul meu.

— Asta nu mă absolvă de îndatoririle pentru care sunt angajat. Şi pentru care încă mă plătiţi, doamnă.

Mândria lui fu o lovitură în inima mea, o mândrie la limita aroganţei. Dar n-am tresărit.

— Soţul meu nu lucrează pentru mine ca servitor.

— Ne-am căsătorit încălcând legea, doamnă, fără a avea permisiunea. Până nu vom sta împreună în faţa Înălţimii Sale ducele de Gloucester şi a Consiliului Regal, şi nu ne vom face cunoscută situaţia, şi până nu va fi recunoscută, voi continua să vă servesc.

— N-o s-o faci!

Am fost şocată, toate simţurile mi-au fost zdruncinate de această reacţie pe care n-aş fi prevăzut-o nici în ruptul capului. Nu aveam să-i îngădui să se înjosească, dar bănuiam că voinţa lui era la fel de puternică precum a mea.

— Şi cine sugeraţi s-o facă, doamnă?

— O să numesc un succesor. Tu nu mă vei servi şi nu vei sta în spatele scaunului meu.

— O voi face. Încă sunt intendentul reginei, doamnă.

— Nu accept.

Pierdeam această dispută, dar nu vedeam nici o modalitate de a-i înfrânge încăpăţânarea.

— Nu trebuie s-o faceţi. Însă aşa va fi. N-o să mă aşez la masa soţiei mele, atâta vreme cât încă există îndoieli cu privire la statutul meu.

Aflat alături de mine, părintele Benedict decise să intervină:

— Dar chiar nu există nici o îndoială cu privire la legalitatea căsătoriei, master Owen...

I-am făcut semn să tacă. Asta era între mine şi Owen.

— Nu există nici o îndoială, am rostit eu.

— Nu din partea ta. Nu din partea ta, annwyl. Dar priveşte în jur.

Am făcut-o, refuzând să mă las mişcată de faptul că mă numise iubita lui în public, şi mi-am dat seama că noi – eu şi Owen – ne aflam în mijlocul unei mulţimi care îşi ţinea respiraţia. M-am uitat la cei care şedeau la masa mea, la cei care mă serveau. La domnişoarele mele şi la capelanul meu. Aveam un public fascinat. Am remarcat interesul înfocat al celor care aşteptau să vadă cine avea să câştige această bătălie a voinţelor, o oarecare milă faţă de mine în conflictul pe care îl creasem singură, dezaprobare faţă de disputa nedemnă dintre stăpână şi servitor. Chiar şi invidie în ochii femeilor care nu fuseseră atinse de farmecele lui Owen. Însă cu toţii aşteptau să audă ce aveam să spun.

L-am privit îngrozită pe Owen.

— Ei bine, doamnă?

Vocea îi fu aspră, dar ochii plini de o compasiune care aproape mă copleşi. Şi m-am retras din bătălie, admiţând înfrângerea. Voinţa lui se dovedise a fi mai puternică decât a mea, iar confruntarea noastră în public, în prima zi a căsătoriei noastre, era supărătoare.

— Foarte bine. Dar nu-mi place.

Owen făcu o plecăciune rigidă şi ceremonioasă, de servitor perfect.

— Doriţi ca mâncarea să fie servită acum, doamnă?

— Da.

M-am aşezat, cu chipul în flăcări.

Dar Owen? El pur şi simplu a făcut semn să fie aduse pâinea şi carnea, de parcă era o masă banală, lipsită de evenimente. Nu-mi amintesc să fi mâncat vreodată într-o tăcere mai profundă, cu Owen, soţul meu de mai puţin de-o zi, stând în spatele scaunului meu. Niciodată servitorii nu se grăbiseră atât de tare să servească mâncarea. Niciodată pâinea şi berea nu fuseseră consumate atât de rapid. Obişnuita flecăreală lipsi aproape cu desăvârşire, existând în schimb şoapte tainice şi priviri furişe care treceau de la mine la Owen şi înapoi. Am încercat să întreţin o conversaţie oarecare cu Beatrice şi cu părintele Benedict, dar nu îmi amintesc despre ce am vorbit. Când n-am mai putut suporta acea atmosferă, m-am ridicat şi, fără nici o scuză, am părăsit încăperea, în timp ce Owen poruncea ca mâncarea rămasă să fie dată săracilor.

L-am aşteptat în camera mea, ştiind că urma să vină. Dacă nu venea, aveam să trimit după el... Dar lucrurile nu au stat aşa. Până când a deschis uşa tăcut, eu eram deja plină de furie.

— Cum ai putut să-mi faci aşa ceva?

Owen abia închisese uşa în spatele lui Guille, care se grăbise să plece. Rar eram cuprinsă de o asemenea furie, însă acea dispută în public mă şocase, iar încăpăţânarea lui îmi stârnise o mânie neobişnuită. Nu aveam de gând să tolerez nici umilirea mea, nici pe a lui. Nu! Cum a putut să atragă în halul ăsta atenţia asupra mea la prima noastră masă împreună?

— Cum ai îndrăznit să afişezi căsătoria noastră în felul acesta? am vrut eu să ştiu.

Owen se opri lângă uşă, cu braţele încrucişate, neavând nimic servil în atitudine, în timp ce eu mă lansasem în reproşurile mele justificate.

— N-ai nimic de spus? Am remarcat cu o oarecare surpriză că aveam pumnii încleştaţi. I-am strâns şi mai tare. Ai avut destule de zis cu o oră în urmă. I-ai făcut pe oameni să dea din gură, de aici până la Westminster şi mai departe.

Traversă încet camera, ochii lui nepărăsindu-mi chipul.

— Este prima noastră ceartă, annwyl? a întrebat cu blândeţe, însă ochii nu-i erau blânzi.

— Da. Şi nu-mi mai spune aşa! Şi în nici un caz în public.

— Atunci, cum să-ţi spun? Doamnă?

Am ignorat asta. Am ignorat amărăciunea din spatele întrebării inofensive, ca şi cum, dacă n-aş fi făcut-o, l-aş fi înjosit după ce mă căsătorisem cu el.

— Intenţionezi să stai în spatele scaunului meu la fiecare masă? am vrut eu să ştiu.

— Da. Asta am de gând.

— Este mândria ta atât de mare, că nu poţi accepta noul statut căpătat prin căsătoria cu mine?

— Nu, a replicat el încet. Mândria mea nu este atât de mare. Dar grija mea faţă de tine este.

— Grija ta faţă de mine? Din cauza furiei, vocea mi s-a ridicat. Ai atras toate privirile şi ai făcut o problemă din ceva care n-ar fi trebuit să fie o problemă. Nu mi-a plăcut deloc să fiu în centrul atenţiei, în felul acesta. Şi nu voi...

— Caterina. Făcu un pas înspre mine pentru a mă putea apuca de umeri şi a-mi curma cuvintele cu gura lui, nebăgând în seamă împotrivirea mea. M-a sărutat îndelung. Iar apoi, după ce mi-a dat drumul mi-a spus: N-o să stârnim furia lui Gloucester mai tare decât am făcut-o deja. Dacă mă găseşte tolănit lângă tine, în mătăsuri şi cu bijuterii, poruncind să mi se aducă bere şi vânat cu toată autoritatea pe care tu fără îndoială că mi-ai oferi-o, îţi poţi imagina ce-ar face?

Am clătinat din cap, dându-mi seama că nu mă gândisem la asta în termeni atât de pitoreşti.

— Mă îndoiesc că te-ai gândit câtuşi de puţin, a spus el cu blândeţe, sărutându-mă din nou. Dar eu m-am gândit. Ar

dărâma cerul pe capetele noastre. Pe al tău, în mod special. Ai nevoie de binecuvântarea lui, Caterina, sau măcar de acceptul lui, atât cât va fi posibil. Nu ai nevoie să ţi-l faci duşman. Gloucester are puterea în ţara asta, fie că-ţi place, fie că nu. Aşadar, oricât de tare l-aş dispreţui, nu trebuie să-ţi compromit şi mai tare poziţia.

Făcu un pas îndărăt, dându-mi drumul.

— Acesta este motivul pentru care voi continua să fiu intendent şi să stau în spatele scaunului tău, până vom vedea cum se aşază lucrurile.

M-am uitat la el, tot ce mai rămăsese din furia mea evaporându-se. Mie îmi purta de grijă. M-am dus în braţele lui, suspinând când se strânseră în jurul meu.

— Ai prevăzut asta, nu-i aşa? am şoptit.

— Ţi-am promis că te voi ocroti. Nu voi atenta la demnitatea ta regală. Cel puţin nu până nu ne vom clarifica situaţia în faţa Consiliului.

— Îmi pare atât de rău că te-am provocat.

Owen râse scurt.

— Gan Dduw[8], Caterina! Gândeşte-te la feţele domnişoarelor tale. O să aibă destul de analizat şi de bârfit pentru ca limbile să le fie la fel de ocupate ca acele cu care tot ţes interminabilul acoperământ pentru altar, vreme de douăsprezece luni de-aici încolo. Făţarnicul tău capelan aproape că s-a înecat cu berea.

---

[8] Pe Dumnezeu! (în lb. galeză, în original) (n.tr.).

Însă dincolo de amuzamentul aparent, i-am desluşit licărul de îngrijorare din ochi.

— Nu cred că mai pot suporta multe mese ca asta, am recunoscut. Vorbeşti mereu în galeză când eşti supărat?

— Nu mereu, Dumnezeule! Dar, în sfârşit, uşorul amuzament de pe chipul lui fu adevărat. Iar în privinţa meselor – să sperăm că Gloucester se deplasează rapid.

— Iar când va veni?

— Atunci o să-l informăm despre nişte schimbări care s-au petrecut în casa ta.

Era tot ce puteam face. Şi totuşi:

— Să trăim aşa este imposibil.

— Atunci, o să ne mutăm pe unul dintre domeniile tale.

— Nu o să ne interzică Gloucester?

— Dacă nu ne închide, cum ar putea? Şi asta este ce îi vei spune. Vei locui acolo unde doreşti.

Aşa aveam să fac. Aveam să fac apel la tot respectul şi onoarea pe care le câştigasem jucându-mi rolul alături de tânărul Henric şi aveam să îl înfrunt pe Gloucester. Aveam să-i cer ca eu şi Owen să fim lăsaţi în pace. Cât îmi doream să nu fi dat niciodată cu ochii de Edmund Beaufort, cu tot farmecul lui. Dar faptul era consumat, şi trebuia să suport consecinţele.

— Rămâi? l-am întrebat eu.

Owen îşi trecu colanul peste cap şi îl aruncă pe pat.

— N-am nici o treabă în ora următoare, aşa că toarnă-mi nişte bere, femeie.

Dar, când, râzând uşor, am trecut pe lângă el pentru a face ce-mi ceruse, m-a prins de încheietura mâinii şi m-a tras aproape.

— Iar apoi, te voi săruta, a murmurat el cu buzele lipite de ale mele, şi îţi voi arăta plăcerile împăcării a doi îndrăgostiţi.

Şi aşa făcu. Îmi arătă din nou dragostea lui, făcându-mi inima să cânte de fericire.

*

Am decis că fiul meu trebuia informat şi, cu toate că Owen a ridicat o sprânceană, l-am luat cu mine şi ne-am dus din Rose Tower în apartamentele regale, unde tânărul Henric, care îşi făcea lecţiile, i-a zâmbit vag. Şi-a îndepărtat cu părere de rău atenţia de la cartea pe care o ţinea deschisă în poală, dar s-a ridicat, a pus cartea jos şi a făcut o plecăciune.

— Bună dimineaţa, maman.

Manierele lui deveneau tot mai elegante. M-a sărutat pe obraz.

— M-am căsătorit cu bărbatul acesta, am spus eu, fără nici o introducere.

Cu tânărul Henric, descoperisem că era o politică bună să treci direct la subiect. Îşi pierdea repede interesul.

— Serios? a întrebat el uitându-se la Owen. Te cunosc. Eşti master Owen. Eşti galez.

— Da, domnule.

— N-am fost niciodată în Ţara Galilor. Am vrut să mă duc să văd izvorul Sfintei Winifred, dar n-au vrut să mă lase. Este Ţara Galilor un loc sălbatic? a întrebat el. Ai trăit vreodată acolo?

— Da. Şi da, domnule, a replicat Owen solemn. Este o ţară cu munţi şi cu râuri.

Asta nu l-a interesat pe fiul meu.

— Şi vorbeşti galeza? a întrebat el. Eu n-o vorbesc.

— O vorbesc, domnule.

— Spune-mi ceva în galeză.

Owen făcu o plecăciune foarte ceremonioasă.

— Yr wyf yn eich was ffyddlon, eich mawrhydi.

Henric râse mirat.

— Ce înseamnă?

— Sunt servitorul dumneavoastră loial, Maiestate.

— Îmi place. Îmi place noul tău soţ, maman. Reveni la cartea lui. Nu cred că o să învăţ galeză. Trebuie să ştiu latină şi franceză. Poate că o să-ţi trimit un cadou.

L-am lăsat cu preocupările lui. Henric era mereu generos cu cadourile.

— L-ai fermecat! l-am acuzat eu. La fel cum m-ai fermecat pe mine cu doar câteva cuvinte în galeză!

— Sigur că am făcut-o, annwyl. Dar cu toate că îşi petrecu un braţ pe după talia mea, chipul îi era aspru. S-ar putea să avem nevoie de toţi prietenii pe care ni-i putem face. Chiar şi un băiat de nouă ani, dacă se întâmplă să fie regele-copil.

Am suspinat când Warwick s-a uitat la noi cu un aer dezaprobator. Se părea că avea să fie nevoie să mă explic fiecărui om de la curte. Da, ştiusem că aşa va fi, dar simţeam că trebuia să fiu permanent în stare de alertă şi să am răspunsuri rapide. Deja obosisem să mă tot justific, şi nu eram căsătorită nici măcar de şapte zile. Comentariul lui Warwick fu tranşant:

— Ei bine, Caterina, asta va stârni un cuib de viespi.

— Da, Richard. Îmi dau seama de asta. Mi-am ridicat bărbia. Nu regret.

— Bănuiesc că nu are rost să-i spun niciunuia dintre voi că era mai bine să n-o fi făcut.

— Nu, am replicat eu.

— Pentru cine era mai bine, domnule? a părut că doreşte să afle Owen.

Şi răbdarea lui era pe terminate, însă atitudinea îi dovedea toată vechea demnitate.

— Richard... I-am atins braţul când a ridicat din umeri în semn că nu înţelegea. Ştiu ce am făcut. Ştiu că trebuie să răspund pentru asta. O să mă susţii în faţa Consiliului?

— Nu de sprijinul meu ai nevoie. Tonul îi fu trist. Ci de al lui Gloucester. Şi nu te văd obţinându-l.

— De ce ar conta atât de mult? am încercat să aflu, aruncându-i o privire lui Owen. N-o să atragem atenţia asupra noastră. Dorinţa mea este să locuiesc în particular, pe unul dintre domeniile mele. N-o să dezonorez Coroana sau pe fiul meu. Am atât de puţin loc în viaţa lui, acum...

— Gloucester n-o să vadă lucrurile în felul acesta. L-ai sfidat, Caterina. N-o să suporte sfidarea din partea nimănui. Ai văzut bătălia care s-a dezlănţuit între el şi Henric Beaufort. N-o să tolereze nici un fel de opoziţie.

— El nu a fost niciodată de acord cu mine, nu-i aşa? am întrebat, zâmbind puţin întristată.

— Nu, n-a fost. Îţi recunoaşte importanţa, dar nu are nici o admiraţie pentru familia de Valois. Dar acum ţi-ai făcut un duşman aprig din el.

M-am gândit la cei trei fraţi. Henric, care m-a tolerat. Gloucester, care nu m-a plăcut niciodată. Şi Bedford, singurul care ne-a arătat mie şi necazurilor mele o oarecare înţelegere.

— Îmi doresc ca lordul John să se fi întors în Anglia. El n-ar fi atât de lipsit de înţelegere. Poate chiar ar convinge Consiliul.

— Nici o şansă în privinţa asta, se strâmbă Warwick. Afacerile din Franţa sunt cruciale şi deloc în favoarea Angliei.

Prin urmare, eram pe cont propriu.

Dar, de fapt, nu eram. Owen însemna toată forţa de care aveam nevoie. Braţul lui stătea cald şi puternic pe umărul meu. Aveam nevoie de el.

Gloucester sosi înainte de sfârşitul săptămânii, venind de la Westminster pe una dintre barjele regale, stând la proră, cu mâinile proptite în şolduri, ca un bust sculptat.

— Faţa lui e roşie ca sfecla de iarnă, remarcă Guille. Am privit de la vechea poartă Norman Gateway cum a debarcat. Şi nici că a pierdut timpul... A sărit de pe ambarcaţiune pe chei ca o pisică opărită.

— Mă aştept să fie chiar şi mai roşu după ce va spune ce a venit să spună, am replicat eu. Sunt tentată să refuz să-l văd, dacă cere ca eu să mă duc la el. Ceea ce va face.

După cum m-am aşteptat, de îndată ce a ajuns în holul de la intrare, a trimis un paj să dea fuga şi să mă cheme în sala de audienţe principală. M-a chemat, nu m-a invitat – chiar aşa. Aşadar avea să fie o confruntare muşcător de rece şi oficială.

Mi-am petrecut puţin timp ocupându-mă de ţinuta mea, gândindu-mă la blana de hermină şi o rochie cu fir de aur, apoi am renunţat pentru că tot nu puteau să domolească furia lui Gloucester. În orice caz, n-am dat fuga.

— Cred că ar trebui să mă duc singură, am spus când l-am găsit pe Owen aşteptându-mă la baza scărilor, îngrijit, atrăgător şi plin de autoritate, îmbrăcat de sus până jos în damasc negru şi purtând colanul funcţiei.

— Crezi? a replicat el cu blândeţe.

— După cum ai spus, nu va face decât să se înfurie. S-ar putea să fie mai rău dacă ne vede împreună...

Când am trecut pe lângă el, mâna lui Owen m-a apucat de manşeta din samur a mânecii, iar în răspunsul lui nu a mai fost nimic blând.

— Şi crezi că voi îngădui să-l înfrunţi singură?

— Ar fi cel mai bine.

— Dar nu se va întâmpla. Te voi însoţi.

M-am simţit foarte uşurată şi, pentru o clipă, i-am strâns mâna.

— S-ar putea să fie însă rezonabil, am sperat eu, şi să accepte că nu se mai poate desface ce s-a făcut.

Am preferat să nu văd neîncrederea de pe chipul lui Owen.

A fost o întâlnire foarte scurtă. N-a existat nici un pic de politeţe din partea lui Gloucester, nici o aparenţă a bunelor maniere pe care era atât de dornic să le vadă învăţate de

tânărul rege. L-a ignorat pe Owen, adresându-mi-se de parcă el nu era acolo, cu toate că o ostilitate greu de stăpânit făcea să vibreze aerul dintre cei doi bărbaţi.

— Prin urmare e adevărat, a rostit el.

— Da.

— Cuvintele sunt o pierdere de vreme cu tine. Voi amândoi – şi i-a aruncat o privire plină de venin lui Owen – vă veţi prezenta la Westminster. Sunteţi chemaţi să apăreţi în faţa Consiliului Regal pentru a explica purtarea voastră ruşinoasă.

M-a privit din cap până în picioare, de parcă ar fi putut să-mi vadă talia care se îngroşa pe sub pliseurile de catifea, însă nu avea cum să-şi dea seama. Mi-am păstrat spatele drept şi mi-am menţinut ochii aţintiţi asupra lui Gloucester, care mă privea cu vrăjmăşie.

— Voi fi de acord să te însoţesc, desigur, am replicat eu refuzând să admit că fusese o poruncă. Voi lămuri Consiliul. Ştiu că voi avea parte de o audienţă generoasă.

Gloucester plecă fără un alt comentariu, învăluit într-un nor ameninţător.

— Ei bine, se putea şi mai rău, a observat Owen privindu-l pe oaspetele nostru îndreptându-se spre barja regală. Cred că a fost rezonabil, nu?

Cât de vitează părusem, dar în inima mea eram speriată. Ştiusem că se va ajunge la asta.

Eu şi Owen am apărut în faţa Consiliului Regal, după cum ni se ceruse. Nu eram în poziţia de a refuza şi nici nu doream asta. Aşa că iată-ne, cu dovada căsătoriei noastre la pieptul tunicii lui Owen – părintele Benedict confirmase cu o mâzgălitură dezaprobatoare în partea de jos a documentului – şi burta mea încă ascunsă sub fuste. Chipurile celor care aşteptau să ne judece îmi erau familiare, lorzi şi oameni ai Bisericii veniţi să o condange pe regina-văduvă şi pe iubitul ei nepotrivit. Şi cu ce sentimente potrivnice am fost întâmpinaţi după ce am fost anunţaţi în sala Consiliului, cam aceleaşi de care avusesem parte şi în propria casă. Dar exista şi o oarecare compasiune, suficientă pentru ca unul dintre episcopi să-mi ofere un scaun. În vreme ce m-am dus să mă aşez, mi-am ridicat privirea spre Owen, care se afla alături de mine, cu chipul exprimând o politeţe de gheaţă, dar apoi mi-a zâmbit, un semn al iubirii noastre, iar eu i-am răspuns în acelaşi mod. Indiferent ce făceau ei, nu puteau distruge legătura dintre noi.

Indiferent ce făceau? I-oi fi zâmbit eu lui Owen, dar teama îmi alerga prin sânge şi ştiam că nici el nu se simte în largul lui. Dacă ar fi purtat o sabie, mâna i-ar fi fost încleştată ferm pe mâner. Cine putea şti ce îi convingea Gloucester pe ceilalţi membri din Consiliu să facă? Dacă oare, considerându-mă de neatins, îşi revărsau furia asupra lui Owen? Încarcerarea într-o temniţă din Turnul Londrei nu părea imposibilă. Şi el ştia asta. Vorbiserăm până noaptea târziu.

— Dacă te întemniţează? l-am întrebat.

— N-or s-o facă.

Nu l-am crezut, dar am lăsat-o aşa şi l-am iubit pentru nevoia lui de a alunga necazurile din mintea mea. Avea să fie rangul meu suficient pentru a-l salva? Nu credeam. Nu aveam nici o însemnătate. M-am oţelit, adunându-mi tot curajul pe care am reuşit să-l găsesc pentru a rezista atacului. Sfântă Fecioară, chiar am avut nevoie de el! Când Gloucester venise la Windsor, mânat de un acces de furie, fusese incapabil să-şi găsească cuvintele. În acea zi, nu i-au lipsit.

— Aţi încălcat condiţiile unei legi, doamnă. Aţi sfidat legea acestei ţări.

Abia mă aşezasem, încă îmi mai aranjam faldurile fustelor şi îmi scoteam mănuşile.

— Da, domnule, am replicat eu. Asta am făcut.

Eu şi Owen discutaserăm pe larg cum să abordăm această confruntare. Cu toate că nu m-a atins, i-am simţit tensiunea vibrând precum struna unei lăute.

— Cunoşteaţi termenii legii?

— Da, domnule.

Nimic nu avea să mă tulbure.

— Şi, cu toate astea, aţi hotărât să o încălcaţi intenţionat!

M-am ridicat şi i-am dat mănuşile lui Owen. Aveam să stau în picioare şi să-i înfrunt. Cum aş fi putut să argumentez în favoarea celei mai mari dorinţe pe care o aveam dintr-o poziţie de inferioritate?

— Intenţionat? am repetat eu ridicându-mi vocea, dar nu prea mult. Aveam un rol de jucat aici, aşa că mi-am lăsat privirea să treacă peste cei care voiau să mă judece. Nu m-am îndrăgostit intenţionat, domnilor. Astfel că n-am încălcat intenţionat legea. Dar când au apărut sentimentele şi am dorit să mă mărit – atunci, da. Poate că a fost intenţionat. Sau poate că aş spune că am fost pragmatică. Fiul meu este prea tânăr pentru a-şi da consimţământul – şi aşa va fi vreme de cel puţin alţi şapte ani.

— N-aţi putut aştepta? N-aţi putut să vă stăpâniţi nevoile fizice până când regele ajungea la vârsta potrivită?

Am simţit cum mă înroşesc, obrajii şi tâmplele arzându-mi. Nu exista nici o îndoială în privinţa acestei aluzii deloc subtile sau a nemulţumirii lui Gloucester, în timp ochii lui mă măsurară. Aşadar, zvonurile se împrăştiaseră, suspiciunile fuseseră stârnite. Alături de mine, l-am simţit pe Owen luptându-se să-şi păstreze cumpătul. Povara era pe umerii mei. M-am rugat să izbutească să-ţi ţină gura.

Mi-am îndreptat spatele şi cu toată mândria sângelui de Valois, am dat glas argumentelor pe care le discutasem:

— Cât de mult aţi fi vrut să aştept, domnilor? Până aveam să trec de vârsta procreării? Am treizeci de ani. Dacă aş fi aşteptat binecuvântarea regelui, s-ar fi putut să depăşesc vârsta la care să mai am copii. Mi-am lăsat privirea să treacă din nou, încet, peste membrii adunării. Mă veţi condanga pentru asta, domnilor? Câţi dintre dumneavoastră sunteţi căsătoriţi şi aveţi un moştenitor pentru titlu şi pământuri? Nu este rolul unei femei să nască fii pentru soţul ei?

I-am văzut pe unii dând din cap. Dea Domnul să asculte şi să înţeleagă...

— Aveţi deja un fiu. Gloucester avea răspunsul gata pregătit pentru a zădărnici efectul pe care vorbele mele l-ar fi putut avea asupra augustei adunări. Un fiu deosebit, care este regele Angliei. Nu este suficient?

— Dar soţul meu, Owen Tudor, nu are nici un fiu care să-i poarte numele. Nu are pe nimeni care să-i continue spiţa. Să-l lipsesc de copii? Şi nu înţeleg pentru ce scop. După cum văd eu lucrurile, căsătoria mea cu Owen Tudor nu ştirbeşte cu nimic autoritatea regelui. Fiul meu este încoronat deja. Legăturile de la naştere au slăbit, iar el este, aşa cum ar trebui să fie, crescut de bărbaţi. De ce n-ar trebui regina-văduvă să se căsătorească din nou?

Am privit iarăşi acele chipuri.

— Sunt femeie, domnilor. O femeie slabă, dacă vreţi, care a avut ghinionul să se îndrăgostească. M-aţi condanga pentru asta? Mi-am făcut datoria faţă de regele Henric. I-am adus coroana Franţei şi i-am dăruit un moştenitor care s-o poarte. Am avut grijă de fiul meu. Acum, îmi doresc o viaţă mai retrasă, ca soţie a unui om de rând. Este prea mult ceea ce cer sau mă obligaţi să trăiesc în singurătate?

Am continuat repetând punctele principale, negăsind nici o îngăduinţă faţă de ceea ce am avut de spus, dar eram dispusă să mă rog şi în genunchi pentru a mi se îndeplini dorinţa cea mai dragă.

— Fiul meu are acum nouă ani. Vreme de mulţi ani, nu a avut nevoie de îngrijirea constantă a mamei lui. Cei însărcinaţi cu educaţia lui – de către dumneavoastră,

domnilor – sunt oameni capabili şi de caracter, aşa cum este lordul Warwick. Mi-am înclinat capul spre el. Aşa trebuie să fie. Însă păntecul meu a fost gol în acei ani. M-aţi condanga la o viaţă stearpă? Sfânta Fecioară însăşi n-ar face-o. Ea a avut şi alţi copii după pruncul Isus.

Cum de am găsit curajul? Nu m-am uitat la Owen nici măcar o dată, pentru că nu am avut nevoie, forţa iubirii lui îmboldindu-mă să continui. Când am simţit nevoia aproape copleşitoare să-i caut mâna cu a mea, m-am abţinut. Trebuia să-mi susţin singură pledoaria, pentru că atacul era îndreptat împotriva mea, nu a lui Owen.

O voce nouă interveni aspră:

— Este o blasfemie să vă comparaţi cu Sfânta Fecioară.

Am recunoscut chipul lipsit de consideraţie al arhiepiscopului de Canterbury.

— Nu este o blasfemie, am replicat eu. Sfânta Fecioară a devenit mamă într-un sens omenesc. Fiii ei au fost fraţii Domnului nostru Iisus Hristos şi au fost recunoscuţi de El. Ea mi-ar înţelege nevoia. Dumneavoastră nu, domnilor?

Se auziră murmure. Nu-mi dădeam seama...

— Se poate să fie ceva în spusele dumneavoastră, doamnă.

Oare intervenţia calmă a episcopului de Londra însemna că am un posibil aliat? M-am gândit că, mai degrabă, îşi afirma opoziţia faţă de arhiepiscop decât mă susţinea pe mine, dar aveam să mă agăţ de orice speranţă, cât de mică.

— Sfânta Fecioară este plină de compasiune, domnule, am rostit eu adresându-i un zâmbet foarte dulce.

La fel şi celorlalţi membri ai Consiliului.

— Amin! intonă episcopul.

Şi acum ce urma? Am tremurat puţin, în vreme ce tăcerea se lăsă în sală, dar, din nou uimită de temeritatea mea, am forţat lucrurile:

— Ei bine, lord Gloucester? Mi-am expus cazul. Suntem liberi să plecăm? Să trăim împreună, uniţi de Dumnezeu, după cum categoric suntem?

Şi am suspinat în surdină când Gloucester mi-a acceptat provocarea fără să ezite.

— N-am terminat. Orice bărbat care se căsătoreşte cu dumneavoastră fără a avea permisiune îşi pierde averea. Aţi încălcat legea, aşa că trebuie să plătiţi.

— Dar soţul meu n-are avere, am rostit eu cu blândeţe.

— Atunci, a făcut o afacere grozavă, nu-i aşa? Dispreţul i se simţea în fiecare cuvânt. Seducând o soţie bogată şi influentă!

N-am îndrăznit să mă uit la Owen. Toţi muşchii trupului său erau încordaţi de furie.

— Nu e vorba de seducţie, am spus eu. Ne insultaţi şi pe mine, şi pe Owen Tudor, domnule. Nu sunt suficient de înţeleaptă pentru a face propriile alegeri? Soţul meu nu a urmărit să mă seducă. Mi-a fost intendent în toţi anii de când sunt văduvă. Abia de curând ne-am îndrăgostit. Nu

am fost sedusă şi nici silită să fac ceva împotriva propriei voinţe.

Era un argument puternic.

— Nu mi se pare că pentru el a fost o afacere atât de bună să mă ia de soţie, am continuat eu. Să fie chemat aici? De ce ar trebui un bărbat să ajungă în faţa Consiliului Regal din pricina miresei pe care şi-a ales-o? Da, sunt o femeie bogată, dar cât priveşte influenţa – ce influenţă am eu? Aş zice că niciuna. Owen Tudor nu va urca pe scara spre măreţie datorită căsătoriei cu mine. Nu asta este intenţia noastră. Nu dorim să ne trăim viaţa în lumina de la curtea regală. Vom duce o viaţă retrasă. Mi-am ridicat mâinile a rugăminte. Domnilor! Asta este tot ce vă cer. Recunoaşterea căsătoriei mele şi permisiunea de a trăi cum şi unde doresc.

Însă Gloucester nu terminase.

— Cum aţi putut alege un bărbat aflat în dizgraţie în faţa legii?

— Am ales un bărbat mândru. Un bărbat de onoare şi plin de cinste, domnule.

— Un bărbat de onoare? O, i-am văzut încântarea nemăsurată, sălbatică. Găsise un punct slab, iar eu mi-am dat imediat seama care anume. Şi când urmează să se nască mongrelul pe care îl purtaţi?

— Copilul meu nu va fi mongrel, am replicat eu liniştită. Va fi născut în cadrul unei căsătorii şi recunoscut de tatăl lui şi de Biserică.

— A fost conceput în păcat.

— Dar va trăi în lumină. L-am privit fix pe Gloucester, fără să mă mai simt dominată de el. Cum îndrăznea să-mi vorbească aşa? Consider că sunteţi obraznic, domnule. Chiar merit o asemenea defăimare? Dacă nu mai aveţi altceva de spus...

— Veţi rămâne la Windsor, în reşedinţa fiului dumneavoastră, a ordonat el agăţându-se de un fir de pai, după cum mi s-a părut mie.

— Nu. Am zâmbit uşor, cu toate că furia îmi bubuia în cap. Nu voi rămâne.

— Asta e legea.

— Atunci, voi ignora legea. Voi locui pe unul dintre domeniile mele. Îmi aparţin, şi mi-au fost date spre folosinţă de răposatul rege, în înţelepciunea lui. Voi locui acolo, împreună cu soţul meu.

— Şi dacă insistăm?

— Veţi insista, domnilor? Singurul mod de a stabili unde vom locui este folosirea forţei. Iar dacă o veţi face – m-am uitat încă o dată la Gloucester –, dacă mă veţi sili să locuiesc la Windsor, voi da de veste lumii întregi tratamentul ruşinos la care o supuneţi pe cea care a fost regina Angliei, care este regina-mamă, prinţesă a Franţei. Soţia eroului de la Azincourt. Cred că statutul meu regal merită respect. Bănuiesc că poporul mă va asculta, nu?

Gloucester se trânti pe scaun, refuzându-mi orice respect.

— Pentru Dumnezeu, femeie! Chiar nu a fost posibil să accepţi o văduvie castă şi onorabilă?

— Ba da. Dar am ales să fiu din nou soţie cu acte în regulă.

— A unui servitor de la palat, pentru Dumnezeu!

Şi, pentru că Gloucester se uită în cele din urmă la Owen, soţul meu făcu o plecăciune şi răspunse:

— N-am fost mereu un servitor, domnule.

— Şi galez pe deasupra!

— Consider asta o onoare, domnule, nu un păcat. Legea Angliei nu-mi poate lua mândria originii mele.

— Mândria originii? Dezgustul lui Gloucester spori şi mai mult în vreme ce îşi îndreptă din nou mânia spre mine. Nu puteai să pui ochii pe cineva de rangul tău?

— Am încercat, domnule. L-ai refuzat pe Edmund Beaufort pentru că era de rang egal cu mine.

Nu a mai spus nimic la asta. O, era o înfruntare directă, iar inima îmi bătea cu putere. Gloucester crezuse că mă voi pleca în faţa lui pentru că asta făcusem şi altădată. Şi-a îndreptat atenţia de la mine la Owen.

— Iar dumneata ce ai de spus? Am remarcat că ţi-ai lăsat soţia să pledeze cauza voastră. Nu mi se pare că asta ar face un bărbat de onoare. Nu stăpâneşti suficient de bine limba engleză?

L-am simţit pe Owen trăgând încet aer în piept. Ţinându-mi mănuşile în mână s-a adresat Consiliului, nu lui

Gloucester. Cât de calm arăta, cât de impresionant de demn! Nimeni nu văzu văpaia din el, furia pricinuită de felul în care fuseserăm trataţi.

— Nu am vorbit, domnilor, pentru că este vorba de libertatea doamnei care îmi este soţie. Este dreptul ei să-şi susţină cauza, şi asta e ce şi-a dorit, iar eu am fost de acord că aşa trebuie să fie, cu toate că mi-a fost greu să nu intervin când i s-au adus acuzaţii atât de vulgare. O fi sângele meu galez, dar am fost crescut ca un gentleman şi recunosc umilirea atunci când îi sunt martor, aşa cum s-a întâmplat astăzi. Nici un galez nu i s-ar adresa astfel unei femei de rang înalt, cu atât mai puţin unei doamne care reprezintă o strălucitoare piatră preţioasă pe coroana Angliei. I-am simţit ruşinea. Şi i-am simţit curajul, aşa cum sunt sigur că le-aţi simţit şi dumneavoastră, domnilor. Are toată admiraţia mea.

Oprindu-se şi apropiindu-se şi mai mult de mine, Owen îmi zâmbi, un zâmbet atât de strălucitor încât îmi domoli inima, apoi, în sfârşit, îmi luă mâna într-a lui.

— Ce pot adăuga într-o situaţie care este deja clară? Caterina e soţia mea. După cum ştiţi, îmi poartă copilul. Vom trăi împreună şi ne vom creşte copiii insuflându-le loialitate faţă de Coroana engleză. Dar nu vom locui la Windsor. Şi nicăieri unde regina nu doreşte. Trebuie să aibă libertatea de a trăi după bunul plac. Iar acum, cred că dorinţa sa este să plecăm. Sănătatea ei este fragilă şi trebuie să se odihnească. Pentru binele ei, vă cer permisiunea să încheiem această şedinţă a Consiliului.

I-am strâns mâna cât de tare am putut. Totul atârna de un fir de păr.

Nu Gloucester vorbi. Ci episcopul de Londra.

— S-o lăsăm pe doamnă să se odihnească. Vom analiza situaţia în lumina celor aflate, domnule.

Indignat, Gloucester sări în picioare.

— Legea a fost încălcată. Nu putem trece cu vederea faptul că regina-văduvă a nesocotit guvernul Angliei şi pe rege prin acţiunile ei egoiste... aşa ceva nu poate rămâne nepedepsit.

Însă noi am ieşit din sala Consiliului, fără să ne oprim până când nu ne-am aflat dincolo de îngrădirea clădirilor, în spaţiu deschis, în lumina soarelui, bătuţi de o adiere uşoară şi ascultând croncănitul ciorilor aflate în ulmii de pe malul râului. Am tras aer în piept, copleşită de uşurare. O făcusem. Făcusem tot ce putusem. Habar n-aveam care avea să fie rezultatul, dar deocamdată eram liberi.

— Cred că aceasta a fost cea mai rea oră din viaţa mea...

Însă Owen explodă alături de mine.

— Iisuse! Cum am putut să tac? Cum am putut să nu răspund la fiecare cuvânt obraznic pe care ţi l-a adresat Gloucester? Cum le-am putut îngădui să-ţi împroaşte reputaţia cu noroi? Legea a fost încălcată – da, a fost –, dar noi suntem căsătoriţi. Chiar nu pot accepta asta? Ce contează pentru guvern? Nici măcar nu i-a interesat legalitatea căsătoriei noastre. N-au făcut decât s-o ia pe urmele lui Gloucester şi să bată câmpii despre afurisita aia de lege. Chiar n-au nici un pic de minte? Nici un pic de compasiune? Îi dispreţuiesc! Îi dispreţuiesc pe toţi blestemaţii de englezi pentru minţile lor înguste...

— Tocmai acesta este motivul pentru care am fost amândoi de acord că ar trebui să susţin cauza, am rostit râzând. Slavă Domnului că nu le-ai spus în faţă că au minţi înguste.

Owen trase aer în piept, silindu-se să-şi controleze furia, care tot mai clocotea periculos dincolo de aparenţe.

— Va trebui să aşteptăm. Îmi dădu înapoi mănuşile mototolite. Ia-le până nu le distrug! Dar, în cele din urmă, se uită la mine cu o expresie mai blândă. Ai fost magnifică, să ştii.

— Am fost îngrozită.

— Nimeni nu şi-a dat seama. N-o să înţeleg niciodată cum de nu l-am pocnit pe Gloucester în mutra aia încrezută.

— N-aş fi reuşit fără tine.

— O, ba cred că ai fi reuşit. Eşti mai puternică decât ştii, fy nghariad. Mă sărută pe obraz. Şi asta ţi-o spune un galez dispreţuit.

— Ce înseamnă asta?

— Iubirea mea. Şi, fy nghariad, încă suntem liberi şi fără obligaţia de a trăi în altă parte decât acolo unde doreşti. Hai să mergem!

— N-a fost foarte satisfăcător, nu-i aşa? Căsătoria noastră este recunoscută doar în măsura în care ei nu pot face nimic pentru a-i pune capăt.

— Nu putem spera mai mult de-atât.

Aşa era. Şi poate că era suficient. M-am încruntat gândindu-mă la ceva.

— E suficient pentru a te opri să mai stai în spatele scaunului meu la fiecare masă?

Owen se gândi.

— Pe Dumnezeu, da! Este suficient.

*

Ne-am decis să plecăm chiar în acea zi, în acea oră, Owen privind peste umăr în vreme ce mă ajuta să urc în litieră, cercetând clădirea masivă a Palatului Westminster, care îşi arunca umbra asupra noastră.

— N-o să-mi pară rău să plec de-aici. Gloucester se simte pretutindeni ca un miros urât. Ca să nu mai vorbim de temniţele şi carcerele în care zac sărmani nebuni care nu vor mai vedea niciodată lumina zilei. Uneori, Owen era foarte galez. S-a uitat la mine. Sau vrei să mai rămâi o noapte...?

— Plecăm imediat.

Brusc, dorinţa mea de a pleca fu la fel de puternică precum a lui Owen.

— Imediat, doamnă.

Şi zâmbi, datorită tonului imperios.

— Master Tudor...

Un bărbat înalt, slab, în veşminte bisericeşti, ne strigă în timp ce se apropia dinspre aripa apartamentelor, aflată în spatele nostru. Episcopul de Londra, cel care vorbise în favoarea mea, sau cel puţin nu împotriva mea. Robert Fitzhugh, un chip prietenos în general, care nu făcea parte din grupul lui Gloucester. Era urmat de un alt cleric pe care îl cunoşteam, episcopul Morgan de Ely. Au ajuns lângă noi şi mi-au făcut o plecăciune. Şi, interesant, şi lui Owen. Eu am remarcat gestul, însă chipul lui Owen a rămas impasibil.

— Nu rămânem, domnilor, a rostit el hotărât.

— Înţeleg, a răspuns Fitzhugh. Se uită la Morgan, care dădu din cap. Însă îngăduiţi-ne doar o vorbă, domnule, doamnă.

Owen se încruntă, iar eu mi-am dat seama la ce se gândea. Oare ce voiau aceşti clerici de la noi?

— Vă ascultăm – însă vreau să plecăm repede, domnule, a spus Owen. Nu va fi o călătorie uşoară pentru soţia mea.

— Unde vă duceţi? a întrebat Morgan, care era pe atât de rotund pe cât era Fitzhugh de slab.

— La Hertford. Vom rămâne acolo până se naşte copilul.

Fitzhugh dădu din cap şi zâmbi subţire.

— Daţi-mi voie să vă fac o sugestie, doamnă. Şi o ofertă. Pentru dumneavoastră şi pentru soţul dumneavoastră.

— Este oare posibil, domnule, să vă gândiţi să dejucaţi planurile lui Gloucester? îl întrebă Owen.

— Se poate. Ambiţiile lui îmi deranjează conştiinţa uneori. Zâmbetul acestuia se lărgi puţin. Dar iată ce vă propun. Căsătoria dumneavoastră e legală, fără nici o îndoială. Aveţi dovada de la preotul dumneavoastră, iar Consiliul nu poate face nimic în privinţa asta – sau mulţi nu vor să facă. Totuşi Gloucester insistă că aţi încălcat legea. V-aş putea sugera să naşteţi copilul sub auspiciile Bisericii?

— Nu văd de ce ar fi nevoie, am răspuns eu nesigură.

— Poate că nu e nevoie, continuă Morgan. Dar dacă ar apărea... dacă naşterea legitimă a copilului ar fi vreodată pusă la îndoială...

— Propunerea mea ar împiedica aşa ceva, l-a completat Fitzhugh. Vă sugerez să vă puneţi pe dumneavoastră – şi pe copil – sub protecţia legalităţii.

— Nu înţeleg de ce...

Nu voiam să mă aflu aici, să fiu implicată în planuri şi comploturi. Eram obosită peste măsură. Tot ce-mi doream era să mă instalez în casa mea, departe de ochi curioşi, însă o mână care o cuprinse pe a mea mă făcu să tac.

— Preasfinţia sa are dreptate, iubirea mea. Vocea lui Owen era aspră, imaginându-şi felul în care lumea ar fi putut să vadă căsătoria noastră. Vrei ca pruncul nostru să fie numit mongrel?

— Dar ei niciodată nu...

— E mai bine să fiţi siguri... m-a sfătuit episcopul Fitzhugh, răbdător în faţa grijilor mele. Una dintre proprietăţile mele – Much Hadham Palace –, care nu se află prea departe de

castelul dumneavoastră Hertfordshire, vă stă la dispoziţie. Puteţi să vă duceţi acolo când doriţi. Zâmbi. Copilul dumneavoastră se va naşte în sânul Sfintei Biserici, sub protecţie ecleziastică. Se poate ca dumneavoastră – şi copilul dumneavoastră – să aveţi nevoie de prieteni. M-aş simţi privilegiat să mă număr printre ei.

Ochii lui sclipiră.

— La fel şi eu, a adăugat episcopul Morgan. Amândoi am fost implicaţi îndeaproape în politicile soţului dumneavoastră – la regele Henric mă refer. Simţim că este de datoria noastră să vă susţinem acum.

Sprâncenele lui Owen se ridicară.

— Gloucester va fi mai mult decât furios.

— Da, va fi, nu-i aşa? Fitzhugh zâmbi. Acceptaţi propunerea mea?

— Da, domnule, a rostit Owen înainte ca eu să apuc să deschid gura. Acceptăm. Şi vă mulţumim.

— Excelent! Un bărbat cu scaun la cap.

Cei trei bărbaţi îşi strânseră mâinile, consfinţind înţelegerea fără măcar să mă întrebe, iar episcopul Morgan făcu o ultimă observaţie:

— Aveţi cunoştinţă, doamnă, că legea de fapt prevede să vă luaţi un nou soţ, cu sau fără permisiune?

Nu, nu ştiam. Probabil că pe chip mi se citi şocul urmat de o furie aprigă.

— Copiii născuţi din căsătoria dumneavoastră, îşi înclină capul spre mine şi spre Owen, vor fi recunoscuţi ca fraţi vitregi ai regelui.

— Iar Gloucester ştia asta?

— Desigur...

L-am dispreţuit pe Gloucester şi mai mult şi, de parcă ura mea l-ar fi atras, Gloucester apăru coborând scările şi străbătând curtea în urma episcopilor. L-am văzut ridicând mâna şi făcându-i un gest poruncitor lui Owen. Cu ochii îngustaţi, l-am urmărit pe Owen, acum călare, îmboldindu-şi calul în direcţia lui Gloucester şi aplecându-şi capul pentru a asculta cuvintele ducelui. Nu am putut auzi ce s-a petrecut între ei, dar n-a fost o discuţie prietenoasă. Gloucester şi-a pus mâna pe mânerul sabiei. Owen a ridicat o mână în semn de negare, apoi şi-a strunit calul lăsându-l pe Gloucester să se încrunte în urma lui.

Fiindcă tăcerea lui Owen ascundea o furie rece, nu am făcut nici un comentariu, dar cu prima ocazie, pe drumul spre Much Hadham, l-am întrebat:

— Ce a avut de spus Gloucester?

— Nimic pentru care să-ţi faci griji, fy nghariad.

Nu l-am crezut. Încă mai vedeam văpăi în ochii lui Owen şi o încordare încăpăţânată a gurii, dar a trebuit să-mi recunosc înfrângerea. Încăpăţânarea lui mă înfuria câteodată extrem de tare.

Fiul nostru s-a născut la Much Hadham, fără multă agitaţie, doar Guille şi Alice fiindu-mi alături. Nu m-am retras din societate şi nici nu am avut parte de izolare forţată până nu s-a ţinut serviciul religios de după naştere: eram soţia lui Owen, nu regina Angliei, aşa că sorbeam bere în camera noastră, împreună cu Owen, discutând dacă n-ar fi cazul să ne mutăm la castelul meu de la Hertford sau dacă nu cumva preferam împrejurimile frumoase, dar cu multă umezeală de la Leeds, în dimineaţa în care fiul nostru a venit pe lume, cu plămânii ca foalele unui fierar şi cu o claie de păr negru.

Owen l-a ţinut în braţe în prima oră a vieţii sale.

— Cum să-l numim? am întrebat eu, aşteptându-mă la un nume galez.

— Fără doar şi poate un nume englezesc, a replicat Owen, foarte preocupat de mânuţele minuscule care fluturau şi strângeau. O să ţipe aşa mereu?

— Da. De ce englezesc? am întrebat.

— După cum a spus vicleanul episcop, nu vrem să pună cineva la îndoială legitimitatea lui sau faptul că este englez. Aruncă o privire în direcţia mea, în vreme ce Alice i-l luă pe întâiul nostru născut. O să-l numim Edmund.

— O să...?

Am clipit stupefiată. De ce să aleagă un nume care să amintească atât de neplăcut de indiscreţia mea cu Beaufort?

Expresia de pe chipul lui Owen rămase blândă.

— Ai vreo obiecţie? Cred că este un nume foarte potrivit pentru fratele vitreg al unui rege. Nimeni nu l-ar putea contesta.

N-am putut argumenta împotriva unui gând atât de înţelept, aşa că Edmund a rămas. Iar Biserica a rămas aliata noastră fermă şi în timpul anului următor, când ni s-a născut al doilea copil – un alt fiu cu părul negru –, la Hatfield, unul dintre domeniile episcopului de Ely. Soarta ne zâmbea în continuare, în vreme ce Gloucester clocotea de furie la Westminster.

— El va avea un nume galez, am insistat eu, cu toate drepturile unei proaspete mame, un nume din familie, dar un nume pe care să-l pot pronunţa.

— O să-l numim Jasper, s-a pronunţat Owen.

— Pot să-l rostesc. E galez?

— Nu, a zis el susţinând capul bebeluşului în palmă. Dar înseamnă „aducătorul comorii”. Nu ne aduce binecuvântări nespuse?

Într-adevăr, băieţii ne-au adus bucurie şi încântare şi, spre deosebire de primul meu născut, tatăl lor îi cunoştea şi îi iubea. Eu îi adoram, pentru ei înşişi, dar şi pentru faptul că în venele lor curgea sângele lui Owen, puternic şi cinstit. Fiii mei nu vor spune niciodată că nu au fost iubiţi.

CAPITOLUL 16

Primejdie! Primejdie amplificată de sânge şi teroare. Strălucitoare ca lumina soarelui pe un lac îngheţat, pătrunzătoare precum gustul merelor prea timpurii. Nu mă aşteptasem. Cum aş fi putut, acaparată cum eram de propriile griji?

Ne întorceam din Franţa, într-un februarie îngheţat, după evenimentul memorabil cu ocazia căruia coroana Franţei, coroana tatălui meu, fusese pusă pe fruntea tânărului Henric. Încununarea tuturor ambiţiilor lui Henric de la Azincourt. Ce putere mai avea acum vechea prorocire asupra vieţii fiului meu?

„Henric care s-a născut la Windsor va avea o domnie lungă şi va pierde totul.”

Niciuna, am decis eu, cu toate că lordul John era chinuit de războiul prea lung, iar Carol, fratele meu, pretinsese coroana Franţei pentru sine în catedrala Notre-Dame din Reims, cu un an în urmă. Ştiam că nu aveam să mă mai întorc vreodată în Franţa, iar viitorul tânărului Henric ajunsese pe mâini mai puternice decât ale mele. Viitorul meu era alături de Owen. Ştiam că eram însărcinată cu un alt copil al lui.

Aşa că moţăiam în vreme ce, însoţiţi de o mică escortă, înaintam spre Hertford – pentru că aici ne stabiliserăm reşedinţa eu şi Owen –, unde Edmund şi Jasper ne aşteptau aflaţi în grija lui Alice. Era suficient de frig pentru ca respiraţia să ni se transforme în norişori albi, iar pământul era tare ca piatra din pricina îngheţului. Călătoream într-o litieră, pentru a fi ferită de vântul ca gheaţa, cu perdelele din piele coborâte, fiecare făgaş şi baltă îngheţată provocând hurducăieli care îmi chinuiau trupul, aşa că nu-mi doream decât să ajung acasă. De

parcă mi-ar fi citit gândurile, Owen trase perdeaua şi se aplecă de pe calul său pentru a privi înăuntru.

— Reuşeşti să supravieţuieşti?

Cuvintele îi fură alungate de vânt.

— Cu greu. M-am strâmbat, obosită până în măduva oaselor. Am îngheţat de frig. Cât mai durează?

— Nu mai e mult.

Se întinse pentru a-mi apuca mâna, apoi, tocmai când era pe cale să lase perdeaua la loc, întoarse brusc capul. Am auzit şi eu. Zgomot de copite care se apropiau din faţă şi din spate, ţipete care păreau să vină din tufele din dreapta drumului şi un strigăt de avertizare al cuiva din escorta noastră.

— Pentru Dumnezeu, tâlhari! a mârâit Owen. Rămâi pe loc!

În vreme ce litiera mea se oprea zgâlţâindu-se, el a tras de frâie şi a început să dea ordine escortei noastre – o mică trupă formată din şase oameni bine înarmaţi cu săbii şi arcuri. Am dat din nou perdeaua la o parte şi am văzut nişte coate-goale sărind din ascunzătorile lor din tufişuri, cu pumnale şi săbii în mâini, atacatori înarmaţi apărând în acelaşi timp din faţă şi din spate. După care s-a încins o bătălie în toată legea.

În mijlocul ei, îl urmăream pe Owen. Pentru o clipă, a rămas nemişcat pe calul său, apoi i-a dat pinteni spre un tâlhar care, cu pumnalul scos, se lupta cu unul dintre oamenii noştri. Mi-am dat seama că Owen nu avea nici o

armă – nici sabia, nici pumnalul. Era neajutorat. Nebuneşte, inconştient, şi-a mânat calul în luptă.

„Owen!”

Vocea mi se stinse în gât, în vreme ce Owen se răsuci aplecându-se pentru a evita o lovitură, când zări o sabie atingându-i braţul, ceea ce a făcut ca respiraţia să-i şuiere printre dinţi. L-am auzit strigând peste tot vacarmul...

— O sabie! Daţi-mi o sabie...

De îndată, cineva din escorta noastră i-a întins lui Owen arma lui. Owen a prins-o şi a mânuit-o de parcă se născuse cu o sabie în mână, astfel că atacatorul lui fu silit să se retragă. M-am forţat să privesc cum tăia în dreapta şi-n stânga, strunindu-şi calul cu pricepere, atacând şi parând chiar şi atunci când mâneca i se înnegri de sânge. La fiecare zăngănit şi scrâşnet al metalului, la fiecare mârâit şi geamăt, îmi înfigeam tot mai tare degetele în braţele litierei, până când unghiile mi s-au rupt.

Atacul se sfârşi după o ciocnire scurtă, escorta noastră dovedindu-se în cele din urmă mai bine pregătită decât atacatorii, care fură goniţi, doi dintre ei rămânând morţi în drum. În vreme ce ofiţerul superior ordonă îndepărtarea cadavrelor, Owen descălecă şi se întoarse încet la mine. Chipul îi era livid, părul, umed de sudoare, însă era în viaţă. Plin de însufleţire. Pe sabia lui era sânge care nu-i aparţinea.

— Eşti rănit, am spus eu cu toate simţurile la fel de îngheţate ca şi peisajul, privind sângele curgându-i din degetele de la mâna stângă.

— Da. Cu buzele strânse, tresărind puţin de durere, îşi trase mâneca. E o rană uşoară. N-am fost atent.

— Pot să te ajut s-o bandajezi?

— Nu.

Era la fel de categoric cum fusese întotdeauna cu mine.

Iar eu am rostit ce îmi frământa cel mai tare mintea:

— A fost un atac deliberat împotriva noastră?

— Nu. Doar o întâlnire întâmplătoare cu nişte tâlhari.

Nu s-a uitat la mine.

Nu l-am crezut, dar am lăsat-o baltă.

— De ce nu erai înarmat? am vrut să ştiu, până şi eu dându-mi seama de nota acuzatoare.

Abia acum s-a uitat la mine, cu furia strălucindu-i pe chip, cu buzele palide şi subţiate, rostind cuvintele fără să se stăpânească:

— Nu eram înarmat pentru că trebuie să trăiesc conform blestematelor restricţii pe care mi le impune legea engleză.

— Dar...

— Nu avem ce discuta în privinţa asta, mi-a retezat-o cu bruscheţe. Trage perdelele, Caterina, şi vom porni din nou la drum.

M-a părăsit, iar eu m-am supus, însă nu înainte de a-l vedea înapoindu-i sabia proprietarului ei.

Reîntorşi la Hertford după o oră, văzând că încă avea o expresie aspră pe chip, mi-am ţinut gura şi l-am trimis la Alice, să se ocupe de rănile lui. Pentru a-i lăsa un răgaz, m-am dus să-i vizitez pe Edmund şi pe Jasper în camera lor, le-am ascultat realizările şi nemulţumirile, însă mintea îmi era ocupată cu altceva. Eram sigură că singura dată când îl văzusem pe Owen purtând o sabie fusese în dimineaţa când mă luase de soţie în capela St. George.

Aşadar, avea o sabie. Categoric, ştia s-o folosească, fusese învăţat s-o mânuiască, şi fusese învăţat bine. Dar – ce spusese el? Că legea engleză îi interzicea să poarte sabie? Câte dificultăţi ne pricinuia legea engleză! Şi pe cât de puţine dintre ele le înţelegeam.

Mi-am sărutat fiii şi m-am dus să-mi caut soţul.

Ştiam că ambuscada nu fusese opera unor tâlhari de ocazie, a unei gloate pestriţe de coate-goale, aşa cum presupusesem iniţial, ci a unei trupe bine înarmate, bine organizate. Mai mult, fără să poarte uniforme care ar fi putut fi recunoscute, ne aşteptaseră special. O fi negând Owen asta, dar mie mi se păruse că îl vizaseră pe Owen, nu căruţele noastre cu bagaje. În inima mea, o ştiam cu o certitudine rece. Ne atacaseră pentru a-i face rău soţului meu.

L-am găsit pe Owen aşezat pe un jilţ de lemn din bucătărie, unde Alice, mormăind nervoasă despre lege şi ordine, în general, şi despre tâlhari, în special, îi tăia materialul distrus al tunicii, îndepărtându-l de pe braţ şi de

pe umăr. Proasta dispoziţie îi sporise ca urmare a îngrijirilor dureroase din ultima jumătate de oră. M-am aşezat şi am aşteptat în vreme ce Alice îi curăţă braţul cu vin alb, ignorând şuieratul lui de durere când i-l bandajă cu o bucată de pânză, apoi se apucă de o altă tăietură de rană, de la umăr, din care cursese cel mai mult sânge.

— Oamenii spun că aţi luptat bine, a remarcat ea făcând un nod strâns. De ce oare fac bărbaţii viteji atâta caz de o mică zgârietură?

Cu toate astea, am văzut-o doftoricindu-l cu multă blândeţe. A fost o oră neplăcută pentru noi toţi, însă când Owen îşi arătă dinţii mârâind sălbatic, Alice îl bătu pe umărul teafăr şi îi puse o cană cu bere în mână.

— O să vă faceţi bine, a spus ea. Dacă aţi reuşi să nu vă forţaţi umărul vreme de o zi sau două, deşi mă aştept că mâine veţi fi din nou în şaua calului...

În timp ce ne părăsea, m-am tras pe banca pe care stăteam, până am ajuns în faţa lui.

— Owen... I-am susţinut privirea când şi-a ridicat-o spre mine. Ochii îi erau plini de durere şi de efectele cine ştie cărei substanţe calmante pe care Alice i-o pusese în bere. De ce...?

— Ştiu ce mă vei întreba, m-a întrerupt el strâmbându-se de durere când încercă să-şi îndrepte umărul. Iar răspunsul este că – exact aşa cum ţi-am spus când eram în primejdie să fiu tăiat de nişte tâlhari nelegiuiţi – nu port sabie pentru că legea îmi interzice.

— Dar ai o sabie. Ştiu că ai. Ai purtat-o în ziua în care am stat amândoi în faţa altarului.

— Iar acela a fost un gest prostesc al unui bărbat prea mândru pentru a-i fi bine.

Ceea ce nu avea nici un sens.

— De ce îţi interzice legea?

— Este o pedeapsă pentru faptul că sunt galez şi o răzbunare pentru revolta lui Owain Glyn Dŵr. Revoltă care a ameninţat suveranitatea Angliei şi a zădărnicit dorinţa regelui englez de a conduce Ţara Galilor. Tresări din nou când duse cana cu bere la buze. Una peste alta, a fost o revoltă care a avut succes până a fost zdrobită sângeros şi a urmat o răzbunare sălbatică.

Nu mă gândisem absolut deloc la asta, dar am făcut-o acum.

— Spune-mi ce înseamnă să fii galez sub conducere engleză, i-am cerut eu. Altădată când te-am întrebat, nu mi-ai răspuns. Vreau să ştiu. În ce fel te asupreşte legea?

Se lăsă pe spate în jilţ, punând cana alături de el, sfârşeala citindu-i-se în ochi, resemnarea, în voce.

— Ştii că nu am nici un fel de avere. Nu te-ai întrebat niciodată de ce?

— Am presupus că familia ta nu ţi-a lăsat nici o moştenire.

Zâmbetul îi fu dureros.

— Familia mea a avut multe să-mi lase moştenire, dar, după ce Glyn Dŵr a fost dat jos, toţi cei care au luptat alături de el au fost deposedaţi de averi. Tata a luptat pentru Glyn Dŵr. Îşi frecă faţa cu mâinile de parcă ar fi vrut să alunge o amintire neplăcută. Cu voce joasă şi măsurată, cu Alice care se agita în fundal, în flecăreala slabă a servitorilor, în căldura cuptoarelor şi în mirosurile apetisante ale cărnurilor care se frigeau, Owen vorbi despre restricţiile pe care le ştia pe dinafară de parcă n-ar fi însemnat nimic pentru el, deşi eu ştiam că erau o rană în sufletul său. Legea spune că nu am voie să port sau să deţin arme. Mi se interzice să am pământuri în Anglia. Mi se interzice să intru în anumite oraşe. Nu mi se îngăduie să mă asociez cu alţi galezi, de teamă să nu punem la cale un alt complot împotriva guvernării engleze. Iar mulţi ar face-o, Dumnezeu să-i ajute. Legea ne face să fim săraci şi lipsiţi de putere. Acesta este motivul pentru care am lucrat pentru tine toţi acei ani. Acesta a fost motivul pentru care n-am avut nimic să-ţi dăruiesc şi nimic de pierdut.

Nu-mi spusese niciodată nimic din toate astea. Păstrase dezonoarea ruşinoasă încătuşată în sufletul lui. M-a mişcat aproape până la lacrimi, dar n-am vrut să plâng. Nu era vreme pentru slăbiciuni. Am ascultat în tăcere, iar după ce a terminat, am rămas tăcuţi. După scurt timp, i-am luat mâna în vreme ce mă gândeam la cele aflate.

— Nimeni nu mi-a spus niciodată asta.

— De ce ţi-ar fi zis? Nu contează pentru cineva care nu e galez.

— E nedrept.

— Mulţi ar spune că meritǎm asta pentru cǎ am vǎrsat sânge englezesc. Rebelii nu sunt bine priviţi. Scurtul lui zâmbet fu lipsit de veselie. Şi înainte sǎ întrebi – nu se poate face nimic în privinţa asta. Nu avem nici un fel de drepturi conform legii engleze.

— Asta aş fi întrebat, am rostit eu. Iar apoi: Faptul cǎ nu porţi sabie înseamnǎ foarte mult pentru tine, nu?

Îşi întoarse faţa.

— Ai purtat-o când ne-am cǎsǎtorit. Ai fǎcut-o în numele tǎu şi purtând o sabie la brâu.

— Aşa am fǎcut.

— Mai mult, am remarcat eu amintindu-mi cum se comportase în acea luptǎ sângeroasǎ, când ai folosit sabia a fost ca şi cum ar fi fost firesc pentru tine. Cine te-a învǎţat?

— Tata, a rǎspuns el. Pe vremea când eram copil, acasǎ.

— Prin urmare, ai purtat sabie...

Pe chipul lui se zǎri un fulger de mânie ce dispǎru repede.

— Toţi bǎrbaţii din familia mea sunt rǎzboinici. Ar fi fost o dezonoare pentru mine sǎ nu ştiu sǎ mǎ lupt.

— Atunci, dacǎ tatǎl tǎu te-a învǎţat şi dacǎ o poţi folosi cu pricepere, de ce n-o porţi...?

Mǎ reduse la tǎcere cu o privire.

— Nu voi purta sabia lui Llewellyn până nu voi putea s-o fac cu onoare. Nu vreau să vorbesc despre asta, Caterina...

Mi-am ridicat exasperată mâinile şi am renunţat. Nu dorea s-o recunoască, dar eu puteam citi tot ce nu voia el să spună, în tristeţea întunecată din ochi, în freamătul mândru al nărilor, în felul în care pometii îi deveniseră mai proeminenţi. Aşadar, familia lui avusese cândva proprietăţi, stăpânise pământuri. Nu era sabia simbolul unui bărbat de rang înalt? Aşa era în Franţa şi nu vedeam nici un motiv pentru care în Anglia ar fi fost altfel – un gentleman englez sau galez trebuia să simtă aceeaşi nevoie de a purta o sabie la brâu precum vărul lui francez. Dar care era familia lui? Erau oameni de rang înalt şi cu statut social? Mi-am amintit că, atunci când îl întrebasem, devenise ciudat de reţinut, având în vedere că era atât de iscusit cu vorbele. Încă mai erau atât de multe pe care nu le ştiam despre Owen Tudor.

— Ce s-ar întâmpla dacă ai fi prins purtând o armă? l-am întrebat ignorându-i decizia într-un mod în care ar fi făcut-o oricare soţie.

— Nu ştiu. Ridică din umăr, ceea ce îl făcu să geamă din cauza bandajului strâns pus de Alice, de care uitase. Aş fi amendat? Băgat în închisoare, poate?

Cu grijă, începu să-şi pună pe el ce mai rămăsese din tunică, pentru a-şi acoperi resturile cămăşii.

— Nimeni n-ar şti, desigur... am sugerat eu. Dacă se va întâmpla să porţi una.

El abandonă încercarea de a se îmbrăca.

— Pentru Dumnezeu, bandajele acestei femei te fac mai neputincios decât afurisita de tăietură de sabie!

— Owen...!

Clătină din cap, dar cedă la insistenţele mele.

— Nimeni n-ar şti, a răspuns el cu blândeţe, cu excepţia celor care sunt interesaţi să urmărească tot ce fac şi să dea informaţii despre mine. Consiliul şi Gloucester ar fi încântaţi să găsească un pretext pentru a se lua de mine. Aşa că n-o să port. Ultimul lucru pe care îl vreau pentru tine este să fii nevoită să mă vizitezi în Turnul Londrei. Iar din acest motiv, mă voi supune legii. M-ai întrebat cândva de ce nu folosesc numele meu adevărat...

— Iar tu nu mi-ai răspuns...

— Aşa am făcut, şi nu sunt mândru de asta. Dar adevărul este că nu este potrivit ca un bărbat să atragă atenţia asupra originii sale galeze.

Era dezgustător, ruşinos. I-am urmărit cu durere chipul tras, unele dintre comentariile sale lovindu-mă direct în inimă.

— Eşti urmărit? l-am întrebat. Iar după ce el clătină din cap: Owen, suntem urmăriţi? Tu eşti urmărit?

— Da. De către cei care ar desface căsătoria noastră dacă ar putea. Ei se vor folosi împotriva noastră de orice încălcare a legii.

Buzele îmi erau uscate, gâtul mă ardea.

— Dacă n-ai fi fost căsătorit cu mine... Mi-am tras mâna, când el a încercat să mă facă să tac acoperindu-mi-o cu a lui. Dacă n-ai fi fost, i-ar fi păsat cuiva că porţi sabie?

Owen îşi sili buzele să zâmbească.

— Probabil că nu. Dar nu are nici un rost să ne dăm cu presupusul. Poate că fac un munte galez dintr-un muşuroi de cârtiţă englezesc. Se ridică în picioare, lăsându-mă să înţeleg că îşi terminase mărturisirile sincere. Acum, hai s-o lăsăm pe mistress Alice, care se încruntă la mine ori de câte ori mă mişc, iar eu le voi arăta rănile mele lui Edmund şi lui Jasper, stârnindu-le admiraţia.

Se ridică încet şi îşi petrecu braţul sănătos pe după talia mea, când m-am ridicat şi eu, sărutându-mă pe obraz în semn de avertisment să las lucrurile aşa cum sunt – după cum am interpretat eu.

Însă ştiam, şi la fel şi el, că nu era un muşuroi de cârtiţă englezesc. Mintea mea refuza să abandoneze gândul că ambuscada de pe drum nu fusese o întâmplare nefericită. Atacatorii noştri nu purtaseră uniforme, însă fuseseră clar o trupă alcătuită şi plătită de cineva de vază. Şi nu-mi puteam alunga din minte cumplita povară pe care Owen trebuia s-o poarte zi de zi doar pentru că avea sânge galez. Nu avea nici o protecţie din partea legii în caz că eram atacaţi. Aveau fiii mei, prin venele cărora tot sânge galez curgea, să fie la fel de compromişi? Mi-era teamă că aşa stăteau lucrurile.

— Vino şi laudă-mi faptele de vitejie în faţa fiilor noştri, m-a invitat Owen, iar eu i-am dat ascultare, ştiind când să-mi păstrez sfaturile pentru mine.

Owen nu era un bărbat care să accepte cu uşurinţă să fie compătimit. Mândria lui nu îngăduia asta, aşa că n-am mai deschis din nou subiectul, cu toate că a adus o stare de nelinişte grea în viaţa mea.

Până săptămâna următoare.

— Unde ai fost? am vrut eu să ştiu.

Am tresărit când mi-am auzit tonul arţăgos, dar fusese pricinuit de o frică nestăpânită. Owen întârziase. Scurta zi era numai umbre, iar eu îmi petrecusem orele de la plecarea lui din dimineaţa aceea cu mintea plină de imagini sângeroase şi groteşti. Cât îi putea lua unui om însoţit de câţiva servitori să se ducă până la Hertford pentru a lua provizii şi lemne de foc? După atacul de pe drum, imaginaţia mea era foarte bogată.

— E aproape întuneric. Mi-am ieşit din minţi de îngrijorare...

Am încercat să-mi temperez tonul acuzator, dar apoi am văzut starea în care erau toţi, chiar şi Owen, şi am fost silită să constat ceea ce îmi scăpase înainte. De ce străbătuse soţul meu scurta distanţă până la Hertford însoţit de atâţia oameni?

— Ce s-a-ntâmplat?

Fără să-i aştept răspunsul, am coborât treptele.

Fără îndoială, se petrecuse o mârşăvie. De îndată, am început să caut semne de răni serioase, în vreme ce Owen începu să organizeze descărcarea celor două căruţe,

îngăduindu-mi să răsuflu uşurată doar când m-am convins că nu există niciunul, exceptând umărul lui care încă mai era puţin ţeapăn. Cu toate astea, toţi aveau hainele în neorânduială, murdare de noroi şi rupte. Am văzut un nas însângerat şi o rană la o frunte.

— O ceartă între beţivi? am rostit eu cu un calm lăudabil, pentru a ascunde faptul că inima îmi bubuia. Şi, fiindcă Owen nu mi-a răspuns: Eşti rănit? l-am întrebat.

— Nu, a zis el şi s-a strâmbat.

— N-ai de gând să-mi spui ce...?

— A avut loc un incident în piaţă, doamnă! a răspuns nerăbdării mele ofiţerul superior. Am readus pacea aproape imediat, dar lucrurile s-au încins puţin. Mai tare decât de obicei, de fapt. Aveau arme... Dar i-am pus capăt – cu puţină etalare de forţă. Îşi flexă degetele cu încheieturile zdrelite şi îşi îndreptă umerii. Cu puţin mai multă, ca să spun adevărul...

Am dat din cap de parcă m-aş fi liniştit şi i-am lăsat să-şi vadă de treabă, dar am izbucnit de îndată ce Owen a intrat în cameră, pentru a se dezbrăca. Îl aşteptam şi ştiam că el ar fi vrut să n-o fac.

— Lasă-mă un moment să dau jos hainele astea, Caterina. Ne vom întâlni peste puţin timp la cină şi...

I-am văzut părul încâlcit, pata groasă de noroi de pe o parte a corpului. M-am gândit că are maxilarul zgâriat. I-am auzit supărarea şi îngrijorarea din voce, şi am fost alături de el înainte de a apuca să-şi desprindă cureaua. I-

am ridicat bărbia pentru a-mi confirma temerea, apoi mi-am încleştat mâinile de mânecile lui.

— Spune-mi că a fost un simplu incident la piaţă, Owen. N-am făcut nici o încercare de a-mi ascunde tremurul. Spune-mi că a fost doar un grup de beţivi...

— A fost o ceartă între beţivi legată de nişte greutăţi măsluite, a rostit el scurt. Care s-a transformat în altceva.

— Iar atacul de săptămâna trecută a fost pur şi simplu ghinion.

S-a uitat la mine, iar eu i-am văzut resemnarea apărându-i în ochi şi acoperindu-i licărul de supărare.

— Spune-mi adevărul, Owen. Este ghinion? Sau este o... o campanie împotriva ta?

Răsuflă încet şi îşi frecă faţa cu mâinile, după care şi le trecu prin păr.

— Pot să spun ceva de care să nu-ţi fi dat seama deja?

Am dat drumul mânecilor lui, dar i-am cuprins chipul în palme.

— Îmi spui?

— Da. Dacă mă laşi să scap de o parte din mizeria asta.

Mă sărută, mă împinse cu blândeţe la o parte, apoi începu să-şi scoată cureaua şi să-şi tragă tunica peste cap, lăsând-o să cadă pe duşumea. După care, se aşeză pentru a-şi scoate cizmele pline de noroi, iar eu am îngenuncheat lângă el. Era tras la faţă, pe ea i se citea furia clocotind, iar

mişcările îi erau repezi şi foarte controlate. N-a vrut să se uite la mine, dar n-aveam de gând să mă dau bătută.

— N-a fost ghinion, nu? i-am înghiontit eu braţul.

— Nu, a răspuns el lăsând o cizmă să cadă cu o bufnitură pe podea.

— Cine este responsabil? Tâlharii de pe drum nu purtau uniforme, dar cineva i-a plătit.

— Nu ştiu... s-a răstit Owen îndreptându-şi furia spre mine.

— Aş zice că ştii!

Owen luă a doua cizmă şi o azvârli în perete, căzând cu o bufnitură lângă şemineu.

Izbucnire de mânie pe care am ignorat-o.

— Eşti în primejdie! l-am acuzat eu. Şi nu vrei să-mi spui.

— Pentru că nu poţi face nimic în privinţa asta, a mârâit el fără nimic din politeţea obişnuită. Trebuie să accept că sunt un om marcat...

Cuvintele îi îngheţară pe buze, iar ochii i se ridicară spre mine, pentru prima dată după câteva minute.

Ne-am uitat unul la celălalt. Temerile mele de mai devreme prinseră viaţă din nou şi muşcară cu putere.

— N-am vrut să spun asta.

Owen suspină puţin, dar tensiunea îi rămase la fel de mare în fiecare muşchi al corpului.

— Un om marcat? Ce vrei să zici cu asta? L-am apucat de braţul teafăr, simţind că toate îngrijorările mele reveniseră împătrite. Ce altceva nu mi-ai spus? Şi să nu zici că nu trebuie să-mi fac griji... Cine spune că eşti un om marcat?

A fost nevoie să suport o pauză dificilă.

— Spune-mi, Owen. Trebuie. Nu poţi să-mi ascunzi ceva care ne afectează pe amândoi – şi pe copiii noştri.

Şi îmi spuse, pe un ton sec şi folosind cuvinte şi mai seci, confirmându-mi toate temerile.

— E mâna lui Gloucester. Nobilul nostru duce Plantagenet. Avertismentul lui a fost dur şi intenţionat ca o ameninţare. Dar probabil că nu a fost o ameninţare reală...

Ceea ce dat fiind dovezile actuale, n-am crezut nici pentru o clipă. Şi fac pariu că nici Owen n-a crezut.

— Când am plecat de la Westminster... mi-am amintit eu incidentul. A vorbit cu tine, nu-i aşa? Ce ţi-a spus?

— Doar atât. Că sunt un om marcat. Sprâncenele lui Owen deveniră o linie întunecată. Fără îndoială, pentru a-mi distruge orice plăcere că o cucerisem pe regina-văduvă, spre propriul folos şi a mă împiedica să mă bucur de bunurile ei. A zis că se va răzbuna, în ciuda consimţământului slab al Consiliului. Că este un lucru condangabil, dar că nu se mai poate face nimic pentru a-l desface. Amărăciunea din cuvintele lui se intensifică şi, odată cu ea, şi profunzimile durerii mele. A spus că sunt un mongrel galez şi că nu-mi cunosc locul. Este misiunea lui Gloucester să mă înveţe care îmi este locul. Prin sânge şi foc dacă va fi necesar...

Am rămas tăcuţi câteva clipe. Implicaţiile confesiunii lui Owen mă apăsară până când n-am mai avut încotro şi a trebuit să accept adevărul evident. M-am gândit la asta în timp ce m-am ridicat, am luat cizmele lui Owen şi le-am pus una lângă alta. Apoi, m-am oprit în faţa lui.

— Vrei să spui că, însurându-te cu mine, ţi-ai pus viaţa în primejdie?

Uitându-se la mine, cu braţele sprijinite pe coapse, sprâncenele lui Owen deveniră o linie şi mai dreaptă.

— Mă îndoiesc că e chiar atât de grav...

— Îţi pune căsătoria noastră viaţa în pericol? am vrut eu să ştiu.

— Da. Posibil. Dar se poate ca intenţia lui să fie de a-mi da o lecţie, nu de a-mi lua viaţa.

Gura mi se uscă de spaimă. Copilul lovi de parcă mi-ar fi simţit tulburarea.

— Nu putem face nimic?

— Împotriva lui Gloucester?

Sprâncenele lui Owen se ridicară.

— Dar legea ar trebui să te protejeze...

— N-am nici un drept în faţa legii, mi-a răspuns el cu blândeţe. Trebuie să înţelegi asta. Sunt galez.

— A...! Uitasem... Mi-am ridicat neajutorată mâinile. Îmi pare atât de rău...

Owen se ridică. În vreme ce braţele sale mă cuprinseră, în vreme ce îmi înălţă chipul astfel încât să mă uit în sus, am simţit o parte din tensiunea corpului său dispărând în sfârşit. Şi, din acest motiv, am dat glas singurului gând din mintea mea:

— Când te-ai însurat cu mine, te-ai expus primejdiei. Iar eu n-am ştiut asta. Dar tu ai ştiut, nu-i aşa?

— Da.

— Şi totuşi, m-ai luat de soţie.

— Şi mâine aş face acelaşi lucru. Şi poimâine. Şi răspoimâine. Îmi dădu drumul şi îşi împleti degetele cu ale mele. Tu ai fi refuzat să te măriţi cu mine, dacă ai fi ştiut ce ne rezervă viitorul?

— Ar fi trebuit.

M-am simţit tulburată de egoismul meu. Când am stat în faţa altarului, temându-mă de fiecare scârţâit şi foşnet ce ar fi anunţat apariţia cuiva care să pună capăt ceremoniei, nu mă gândisem nici măcar o clipă că Owen ar putea avea un preţ de plătit.

— Nu ţi-aş fi îngăduit să fugi de mine. Ai făcut-o o dată, când te-am înspăimântat. Nu voi îngădui să se întâmple din nou. Dar nu trebuie să uităm. Sărutul lui Owen pe buzele mele a fost dulce şi înţelegător, dar conţinea şi un avertisment la fel de ferm ca buzele sale. Trebuie să fim permanent atenţi şi să ne luăm toate măsurile de precauţie. Nu ne permitem să fim neglijenţi în privinţa siguranţei noastre. Nu-l vom lăsa pe Gloucester să ne distrugă fericirea. Nu-i vom permite!

— Nu, nu-i vom permite, am fost eu de acord cu voce moale. O să avem grijă.

Dar, în vreme ce îi descâlceam părul cu degetele mele, inima îmi tresălta de frică.

CAPITOLUL 17

Cât de stăpânit a fost răspunsul pe care i l-am dat lui Owen. Cât de bine mi-am ascuns groaza care nu-mi dădea pace şi care îmi tulbura visele. Cât am plâns în intimitatea dormitorului meu. Şi cât de tare m-am înfuriat din pricina monstruoasei turnuri a sorţii. Care femeie nu ar plânge sau nu ar arunca blesteme dacă bărbatul iubit ar fi silit să-şi trăiască viaţa având deasupra capului o nevăzută sentinţă de condangare la moarte?

„Sunt un om marcat.”

Iar acea femeie a ajutat ea însăşi la punerea armei execuţiei în mâinile duşmanului. Duşman. Nu-l puteam considera altfel pe Gloucester. Owen fusese de două ori ţinta răzbunării sale. De două ori, dăduse greş. Dar, într-o zi, într-o zi pumnalul trimis şi plătit de Gloucester putea să-şi găsească ţinta.

Vina mă bântuia fără să-mi dea pace. Dacă n-aş fi purtat copilul lui Owen. Dacă nu m-aş fi oferit să mă mărit cu el. Dacă nu m-aş fi îndrăgostit de el.

Cât de nesăbuită fusesem când mă lăsasem atrasă în miracolul iubirii noastre, fără a mă gândi la vârtejul spre care ne-ar fi putut duce, la ameninţarea cumplită care

plana acum asupra lui Owen. Acum, vedeam totul foarte clar, aşa că m-am gândit la faptul că Owen stătuse lângă mine cu ocazia încoronării tânărului Henric la Paris. Nimic nu i-ar fi putut spune mai clar lui Gloucester că regina-văduvă luase în patul ei un bărbat nepotrivit. A fost ca şi cum i-aş fi plesnit obrazul cu o mănuşă. Nu-mi dădusem seama.

„Nu se poate face nimic în privinţa asta” spusese Owen.

Chiar nu se putea? N-aveam de gând să stau şi să îngădui ca Gloucester să-şi ducă la bun sfârşit răzbunarea. Temerile mele pentru Owen deveniră o piatră pe inima mea, dar totuşi ce puteam să fac eu, o femeie lipsită de puteri, în faţa puterii regale?

„Nu trebuie să-l lăsăm pe Gloucester să ne distrugă fericirea.”

Cum puteam împiedica asta? Nu eram noi neputincioşi dacă el trimitea oameni înarmaţi să verse sângele lui Owen?

Şi mi-am dat seama, chiar dacă inima mi s-a strâns când m-am gândit la asta. Remediul se afla în mâna mea, dacă aveam curajul să-l aplic. Iubirea mea pentru Owen era atât de puternică! Avea o putere atât de mare, încât puteam să trec peste orice prăpastie, să atac orice fortăreaţă bine apărată, să înfrunt chiar şi autoritatea lui Gloucester şi a Consiliului. Puteam distruge ameninţarea. Tot ce trebuia să fac era să iau o simplă decizie.

Respiraţia mi se tăie, inima îmi bubui. Nu era simplu. Nu era deloc simplu.

Totuşi, am păstrat gândul aproape de-a lungul acelei întregi zile nesfârşite. Când mă căsătorisem cu Henric, sălbăticia copilăriei mele nu-mi oferise repere pentru a măsura dragostea, nici pe cea dăruită, nici pe cea primită. Acum, călătorisem deja pe drumul ei. Cunoşteam măreţia iubirii şi avem hărţile la îndemână. Când închideam ochii, în mintea mea era Owen. Acolo, în gândurile mele exista legătura pe vecie a doi oameni care se adorau. Eram făcuţi unul pentru celălalt. Era o iubire care avea să dureze până la moarte. Şi care mi-a dat forţa de a vedea adevărul a ceea ce trebuia să fac. Totuşi, după ce l-am văzut, am avut nevoie de o zi şi o noapte de frământări cumplite pentru a păşi pe marginea prăpastiei, gata să fac saltul.

L-am găsit în holul de la intrare, tocmai întorcându-se de la grajduri, dându-i unuia dintre paji mănuşile, pălăria şi un pachet. Părul îi era ciufulit, chipul, atins de soare şi de vânt. Astăzi, nu avusese loc nici un atac.

— Caterina...

Zâmbetul lui Owen, ochii lui care se opriră asupra mea îmi vorbiră despre bucuria revederii. Despre cât de lungă putea să pară o despărţire de câteva ore. Nu stăteam niciodată despărţiţi prea mult timp.

Mi-am încetinit paşii, înainte ca el să ajungă la mine. Nu trebuia să cedez. Preambulul nu avea rost. Nici vreo avertizare. Trebuia s-o spun acum. Eu deschisesem porţile acestei căsătorii, cu toată fericirea ei şi cu toate ameninţările neprevăzute. Acum, aveam să le închid.

— Te eliberez, am rostit eu. Du-te acasă. Întoarce-te în Ţara Galilor.

Owen se opri de parcă ar fi fost lovit.

— Caterina...?

Şocul i se citi pe chip. Complet nedumerit, făcu încă un pas în faţă, dar eu m-am dat îndărăt.

— Am aranjat să ai bani. Un cal. Ia o escortă. N-am îndrăznit să-l ating. N-am îndrăznit să-l las să mă atingă fiindcă de hotărârea mea s-ar fi ales praful şi i-aş fi căzut la picioare. Dacă ai muri din cauza mea... Cum aş putea trăi ştiind că eşti mort? Nu te vreau aici. Cuvintele îmi ieşiră de pe buze fără reţinere. Nu vreau să te văd mort. N-o să port vina răului făcut ţie. Te eliberez de orice obligaţie faţă de mine.

— Ce spui tu acolo...?

Mi-am îndreptat umerii ca şi cum m-aş fi adresat Consiliului Regal.

— Vreau să pun capăt căsătoriei noastre, Owen. Vreau să pleci de la Hertford şi să te refugiezi în Ţara Galilor. N-o să-ţi îngădui să rămâi aici, iar viaţa să-ţi fie în permanenţă primejduită. În ciuda durerii care mă sfâşia, niciodată nu vorbisem cu atâta fermitate. Niciodată nu avusesem o asemenea atitudine demnă de o regină-văduvă. Îţi poruncesc să pleci!

A fost de parcă Owen s-ar fi transformat în gheaţă. Mâinile îi căzură pe lângă trup. Chipul îi deveni palid precum ceara, iar ochii îi străluciră ca obsidianul. Vocea lui, când vorbi în cele din urmă, fu la fel de lipsită de emoţii ca a mea.

— Mă alungi? Îţi sunt încă un servitor care poate fi dat afară după bunul plac? Cuvintele lui au fost ca o lovitură de bici. Iubirea noastră nu înseamnă nimic pentru tine?

Nu aveam să mă plec în faţa vorbelor lui.

— Înseamnă totul. Pentru binele tău, trebuie să pleci. Şi pentru al meu. Nu pot suporta gândul că nu vom respira acelaşi aer, că nu vom simţi acelaşi soare pe piele. Nu înţelegi? Nu eşti de acord că aşa trebuie să fie?

— Aud ce spui. Pentru Dumnezeu, femeie! Nu îmi permiţi să iau singur o decizie?

Auzeam clocotul ameninţător al furiei sale în tăcerea de rău augur.

— Nu, am răspuns înainte de a mă răzgândi.

— Şi dacă nu accept?

— Trebuie. Nu vom fi împreună cu trupul, dar vom fi cu sufletul, iar eu voi şti că trăieşti, că eşti în siguranţă, că îţi trăieşti viaţa atât cât ţi-a fost dată. Cât de bine îmi învăţasem cuvintele, chiar dacă inima îmi era sfărâmată! Îmi fusese dor de el de când ne treziserăm şi până luaserăm micul dejun. Cum să suport o viaţă trăită despărţiţi? Ştiind că nu mă mai puteam controla mult şi că furia lui Owen era pe cale să explodeze, mi-am întors faţa de la el. M-am hotărât, am rostit eu. Întoarce-te în Ţara Galilor, unde îţi vei găsi pacea şi siguranţa.

Şi am plecat, am urcat scările, am închis încet uşa camerei mele, pentru că altminteri ar fi însemnat s-o trântesc atât de tare, încât zgomotul să reverbereze prin tot castelul.

Owen nu m-a urmat. Nu a văzut lacrimile care se prelingeau necontenit pe obraji, pătându-mi catifeaua corsajului. Nu m-a văzut stând cu spatele sprijinit de uşă, cu palmele lipite de ea, de parcă aveam nevoie de sprijin. Nu m-a văzut ştergându-mi ochii şi hotărându-mă să nu mai plâng pentru că lacrimile nu aveau să rezolve nimic, iar apoi, căzând în genunchi şi ascunzându-mi faţa în cuvertura patului.

Ce făcusem? Cum de putusem să-mi tai inima în două? Mai rău, cum putusem să-l condang pe Owen la aceeaşi nefericire cumplită, care făcea ca fiecare clipă petrecută departe de el să fie o agonie? M-am simţit incapabilă să gândesc, să raţionez.

Dar raţiunea a revenit, aşa cum era şi normal, iar odată cu ea, toate convingerile mele anterioare. Aveam să trăiesc singură. Aveam să-l alung pe Owen dacă asta îi salva viaţa. Aveam să trăiesc singură pentru totdeauna dacă asta însemna ca el, iubirea mea, viaţa mea, să scape de furia lui Gloucester. O voi face. Mă voi despărţi de Owen din dragoste.

Aşa era corect să fac.

Atunci, de ce durea atât de tare?

În acea noapte, am dormit singură. Mi-am zăvorât uşa pentru ca el să nu poată intra, lucru pe care nu-l mai făcusem niciodată. Şi am aşteptat până când oamenii s-au dus la culcare, după care i-am auzit paşii apropiindu-se. Jur că i-aş fi recunoscut şi în şuieratul unui viscol. Ţinându-mi răsuflarea, i-am auzit oprindu-se afară şi, punându-mi o mână pe uşă, mi-am sprijinit fruntea de lemn de parcă l-aş fi putut simţi. Nu a bătut şi nici nu a încercat clanţa. Am

ascultat, dar nu am auzit nici un cuvânt. Nu i-am auzit nici măcar respiraţia. Oare cât de mult a stat acolo? Timpul nu avea nici o măsură în mintea mea tulburată. Apoi, paşii lui au trecut mai departe.

Mâine, aveam să fim despărţiţi pentru totdeauna.

Epuizarea mă copleşi, dar nu am putut să dorm. Am vegheat în singurătate moartea căsniciei noastre.

*

— Unde este domnul? am întrebat-o pe Guille în dimineaţa următoare.

M-am trezit târziu. Foarte târziu. Nu i-am auzit pe Owen şi escorta lui plecând, dar zgomotele obişnuite ale vieţii de la castel ajungeau la ferestrele mele dinspre curte şi grajduri. Probabil că îşi dăduse seama de raţiunea spuselor mele şi plecase în zori, în lipsa mea. N-aş fi suportat să-l văd plecând. Şi nici n-aş fi dorit să-l împovărez cu sentimentele mele schimbătoare.

— Nu sunt sigură, doamnă.

Guille avea grijă să nu se uite la obrajii mei palizi, degetele ei fiind ocupate să-mi prindă părul sub un voal simplu. Tâmplele mă dureau prea tare pentru a suporta plasa strânsă.

— A plecat de la castel?

Trase aer în piept.

— Cred că e posibil să fi plecat...

— L-ai văzut...?

Prinse cu grijă o agrafă.

— Nu, doamnă.

Am inspirat pentru a putea suporta lovitura. Oricât de mult mă gândisem la plecarea lui, nimic nu m-ar fi putut pregăti pentru forţa sa. Owen plecase. Mă părăsise. Ştiam că probabil plecase pentru că, dacă nu lipsea de la castel, rutina zilnică îl aducea mereu la mine, la mijlocul dimineţii. Dar nu şi astăzi. M-am simţit de parcă îmi luase inima cu el, lăsându-mi în piept un gol dureros. Şi aveam să-l accept pentru că asta însemna că Owen va trăi.

Acum, trebuia să încerc să-mi trăiesc viaţa fără el. Mi-am cercetat chipul în oglindă. Mi-am îndreptat faldurile mânecilor, căderea cingătorii, am verificat închizătoarea şi felul în care stătea colierul pe care Guille mi-l pusese la gât. Micile detalii ale existenţei pe care o duceam în fiecare zi.

Am ieşit pe uşă.

— Asta e oră să te ridici din pat? Fiii tăi întreabă de tine.

Întrebarea rostită cu voce moale răsună în mintea mea. Să-mi adun gândurile îmi era aproape imposibil. M-am holbat la el incapabilă să am încredere în reacţiile mele.

— Guille mi-a spus că ai plecat.

Ce vorbe fără minte, din moment ce era evident că nu plecase. Din moment ce tot ce îmi doream cel mai mult în viaţă se afla în faţa mea. La distanţă de o atingere. La distanţă de un sărut. Dar Owen n-ar fi trebuit să se afle aici...

— Eu i-am poruncit s-o facă, a zis Owen.

— De ce?

— Ca să te prind cu garda jos. Ca să-ţi pot băga minţile în cap înainte să ridici zidurile de apărare în faţa mea.

— Ţi-am spus să pleci, Owen...

Spre oroarea mea, vocea îmi tremură.

— Iar eu am preferat să n-o fac.

Mi-am dat seama că dormise la fel de puţin ca mine. S-a ridicat în picioare de pe podea, unde şezuse cu braţele sprijinite pe genunchii îndoiţi şi cu spatele lipit de peretele camerei mele. Ar fi putut să pară comportamentul unui servitor aflat în faţa camerei stăpânei sale, dar nu era nimic servil în atitudinea lui Owen, când se ridică şi îşi întinse membrele amorţite, sau în expresia lui. Era în schimb ceva care prevestea furtuna. Am constatat că purta aceleaşi haine în care fusese îmbrăcat când îi dădusem porunca mea regală.

— De când stai aici? l-am întrebat nesigură.

Bănuiam că stătuse acolo toată noaptea. N-ar fi trebuit să se afle deloc acolo ...

— De suficient de mult timp.

Pumnii încleştaţi i se sprijineau pe şolduri. Cât de uşor îmi era să recunosc forţa voinţei în această postură. Mult mai puternică decât a mea, m-am temut eu.

— Nu trebuie să faci să-mi fie mai greu decât îmi este... am spus eu ridicându-mi bărbia.

— Intenţia mea este să fac să-ţi fie imposibil!

Ieri, furia lui fusese rece din pricina şocului. Astăzi, avea toată fierbinţeala nopţii nedormite. Iar eu m-am oţelit împotriva ei.

— N-o să plec! N-o să fug în Ţara Galilor ca o potaie biciuită. Şi nici n-o să te las să faci din mine un martir, sau din tine, dacă tot veni vorba. Suntem făcuţi să trăim despărţiţi? Te iubesc! Dumnezeu să mă ajute, te iubesc în toate felurile cunoscute de om şi îngeri.

— Owen...

Toate zidurile mele construite cu grijă se prăbuşeau sub atacul lui.

— Eşti sufletul meu, Caterina. Şi te implor să-mi spui că sentimentele tale pentru mine nu au pierit. Doar dacă nu cumva ai ajuns să fii dezgustată de mine... Aşa este? Pentru că acesta ar fi singurul motiv care m-ar alunga de la uşa ta. E adevărat?

— Nu...

Owen continuă:

— Chiar sacrificăm tot ce ne leagă din pricina a ceea ce s-ar putea sau nu întâmpla?

— N-aş suporta ca tu să mori din cauza mea. Prefer să îndur durerea plecării tale dacă...

— Dar eu nu voi pleca. Mai bine să trăiesc o zi cu tine, inima mea dragă, decât o viaţă în care să fim despărţiţi de o ţară.

„Inima mea dragă.” Vocea lui poate că nu mă cruţa, dar dezmierdarea mă făcu să mă înmoi cu totul şi mi-am acoperit faţa cu mâinile, pentru că toate argumentele mele îmi zăceau fărâmate la picioare. Iar apoi, el veni în faţa mea şi mă luă de mâini.

— Nu plânge, iubirea mea dragă.

— Nu plâng. Am jurat să n-o fac... Mi-am ridicat privirea, cu ochii uscaţi, furioasă că el mă putea convinge atât de uşor. De ce nu vrei să accepţi că e mai raţional să trăim despărţiţi?

— Nu e deloc raţional. Nu suntem noi două jumătăţi ale aceluiaşi întreg? Poate că tu eşti pregătită să-ţi trăieşti viaţa regretând amarnic, dar eu nu sunt. Mă sărută apăsat pe frunte. Ascultă-mă, Caterina! N-o să stau nici măcar o zi departe de tine sau de fiii mei.

L-am lovit disperată cu pumnii în piept. Fără vreun efect însă. Apoi, n-a fost nevoie decât să mă cuprindă într-o îmbrăţişare caldă şi să-mi desfacă degetele pentru a mă linişti. Am ştiut că pierdusem.

— Nu eu sunt duşmanul, Caterina.

— Ştiu.

— N-o să mai zăvorăşti niciodată uşa pentru a mă ţine afară.

Mi-am simţit faţa înroşindu-se de ruşinea a ceea ce făcusem.

— Îmi pare atât de rău, Owen...

— Nu e nevoie. Înţeleg. Şi mă trase în braţele sale. Furia dispăruse, iar tandreţea revenise liniştitoare, tămăduitoare. Te-ai luptat cu ceva prea grav pentru a te descurca singură, iar eu ar fi trebuit să-mi dau seama de asta. Buzele lui erau calde pe chipul meu. Vom lupta cu asta împreună. Împreună ne vom bucura de curajul nostru.

Owen mă duse în pat, desfăcându-mi părul prins cu grijă, scoţându-mi cingătoarea şi colierul, aruncând pe duşumea mânecile brodate. Din grijă pentru starea mea, mă lăsă pe mine deasupra, ţinându-mi trupul strâns lipit de al lui. Nu era vremea pentru pasiune, ci o reînnoire a apropierii care a fost mai mult a minţii decât a trupului. Era vindecarea unei răni provocate de mine şi n-am avut nici un regret în acea vindecare. Cuvintele şoptite, sărutările tandre, jurămintele din inimă, toate mă făcură să pricep că decizia mea fusese de neconceput. Nu eram făcută să trăiesc despărţită de Owen. Am adormit unul în braţele celuilalt.

Apoi, în vreme ce după-amiaza se transforma în seară, m-am trezit şi am rămas în pat, privind seninătatea de pe chipul iubitului meu. Gura cu forme delicate, obrajii şi fruntea relaxate, părul în neorânduială. Totuşi, când am observat ridul pe care până şi în somn îl avea între sprâncene, mi-am dat seama că nu era deloc liniştit. Nu rezolvasem nimic, doar că nu puteam fi despărţiţi. Cu o

înflăcărare care excludea nesupunerea, Owen decretase că aşa ceva era imposibil. Cât de dornică fusesem să îi dau ascultare pentru că, până la urmă, era prea cumplit să mă gândesc la asta. Am zâmbit. Apoi un mic nor a trecut peste soare, iar eu m-am cutremurat când umbra mi-a atins pielea, însă când mi-am ridicat privirea nu am mai văzut nici un nor. Poate că nu fuseseră decât nişte porumbei din porumbarul de dincolo de zid. Clătinând din cap, m-am aplecat peste Owen şi l-am sărutat pe frunte.

Făcând asta, un val de mânie mă străbătu, alungând orice îndoială care mă făcuse să încerc a distruge căsătoria noastră. Greşisem. Aveam să trecem peste asta împreună. Şi, mânată de o convingere atât de puternică, încât mi-am simţit capul foarte limpede, am făcut un jurământ tăcut. Voi lupta. Voi lupta şi nu îmi voi găsi liniştea până când Owen şi copiii mei nu vor fi eliberaţi de stigmatul sângelui galez şi nu vor fi scăpaţi de braţul lung al lui Gloucester. Îi voi reda lui Owen mândria şi rangul în faţa legii şi voi distruge puterea lui Gloucester de a face rău fără să plătească.

Nu-mi voi găsi liniştea până nu voi reuşi. Şi aveam un gând despre cum ar putea fi realizate toate astea de către o femeie hotărâtă şi un bărbat inteligent, dacă femeia reuşea să fie suficient de convingătoare. De ce mă gândisem că singura soluţie era să recunosc înfrângerea şi să-mi alung iubitul? Nu voi mai face niciodată asta.

Strigăte pătrunzătoare din curte pătrunseră în camera mea. Owen deschise ochii. Şi îmi zâmbi cu mâhnire.

— Cred că niciunul dintre noi n-a dormit noaptea trecută. Iar când am clătinat din cap, a adăugat mângâindu-mi fruntea cu degetul mare: Pari... gânditoare. Zâmbi.

Întotdeauna când o femeie e gânditoare e semn de primejdie.

Cât de nepreţuit era pentru mine să-l văd zâmbind din nou.

— Poate că sunt. Mi-am băgat faţa în părul lui, pentru ca el să nu-mi poată vedea expresia. Sunt mulţumită. Şi sunt mai mult decât fericită. Şi tocmai am luat cea mai importantă decizie din viaţa mea.

— Atâta vreme cât nu presupune ca tu să trăieşti la Hertford, iar eu în Ţara Galilor, a mârâit el cu buzele lipite de gâtul meu.

— Nu, am rostit eu încet. Nu e asta. Am greşit. Nu pot trăi fără tine.

Mintea mea se crispă din pricina a ceea ce decisesem. Inima îmi tremură. Dar trebuia s-o fac, iar Owen trebuia să-mi fie alături.

Din moment ce încăpăţânarea lui Owen în privinţa a tot ce era legat de moştenirea lui galeză şi mândria lui masculină nu puteau fi depăşite, aveam nevoie de informaţii. Care era cea mai bună sursă? M-am gândit să-i fac o vizită îndelung amânată Ioanei, la Havering-at-Bower, însă sarcina mea avansa rapid. Şi nici nu credeam că ştia lucrurile care mă interesau. Prin urmare, ce aveam de făcut? Lordul John ştia, desigur, dar, din câte aveam cunoştinţă, era încă în Franţa. Nu rămânea decât Warwick.

Am trimis un mesager, rugându-l să vină la Hertford cu următoarea ocazie când avea să călătorească în Nord. Nu

m-am folosit de nici un pretext, ci doar i-am transmis că aveam un lucru oarecum important despre care voiam să vorbim.

— După cum arăţi, se pare că viaţa la Hertford îţi prieşte, a observat Warwick sărutându-mi mâna şi obrazul când a sosit, la mai puţin de o săptămână după aceea, şi am reuşit să rămânem doar noi doi.

— Aşa este. De fapt, aşa ar fi dacă Owen n-ar fi ameninţat.

— Ameninţat...?

— Au existat nişte atacuri. Dar intenţia mea este să le pun capăt. Richard, înainte de sosirea lui Owen, trebuie să-mi spui ce ştii despre doi oameni. Numele lor este Llewellyn cel Mare. Şi Owain Glyn Dŵr.

Am reuşit să le stâlcesc într-un hal fără de hal.

Sprâncenele lui Warwick se împreunară.

— Cine?

Am încercat din nou şi a priceput.

— N-ar trebui să-l întrebi pe soţul tău? Din moment ce sunt galezi...

— Soţul meu nu vrea să vorbească despre ei oricât aş insista. Iar tu, dragă Richard, o vei face...

A fost o jumătate de oră foarte edificatoare.

— Şi ce mai face tânărul Henric? am întrebat eu, curiozitatea fiindu-mi în cele din urmă potolită.

— Îl face pe tutorele lui să-şi smulgă părul din cap, a răspuns Warwick. De când are două coroane, a devenit foarte conştient de propria importanţă. Mă privi întrebător. Ştie soţul tău ce vrei să faci?

— Nu.

— E posibil să obiecteze...

Eram sigură că o va face, dar nu aveam de gând să permit ca asta să mă oprească.

— Nu cred că va fi în poziţia s-o facă, am replicat eu mai încrezătoare decât mă simţeam.

Aveam informaţiile necesare, iar acum ştiam că trebuia să le folosesc pentru a îndrepta un rău. Eram hotărâtă s-o fac.

— Vreau să mă adresez Consiliului, i-am spus lui Warwick. Aş vrea să cred că am sprijinul tău, Richard. Intenţionam să apelez la toate vechile prietenii. Aş vrea să cred că îmi vei acorda o audienţă, chiar dacă Gloucester refuză.

— Spune-mi la ce te gândeşti, mi-a cerut el.

Toată viaţa mi se ceruse să fac aia sau ailaltă, mi se îngăduise sau fusesem silită să stau într-un loc mai degrabă decât în altul. Fusesem crescută să nu mă aştept la altceva, şi nici nu-mi dorisem altceva în zilele copilăriei, aşteptându-mă să-mi trăiesc viaţa în măreţia iubirii regelui Henric, înconjurată de copiii noştri. Maturitatea şi dezamăgirea mă făcuseră să fiu precaută. Acum, această dragoste târzie cu Owen Tudor îmi crease un scop ferm, pe care ameninţările la viaţa lui îl transformaseră într-o lamă

de oţel. În ciuda faptului că eram tot mai greoaie, mă simţeam mânată de o energie care m-a zguduit profund. Dreptatea lucrului pe care voiam să-l fac era în adâncul fiinţei mele şi ştiam ce am de făcut pentru a reuşi. O făceam pentru Owen, pentru copiii mei. Cu Owen alături de mine, eram capabilă de orice!

— Mă duc la Westminster, am rostit eu aşezându-mă pe un scaun în salonul unde Owen stătea având în faţă un maldăr de registre contabile.

După ce trânti neîncrezător tocul pe masă, răspunsul lui Owen fu scurt:

— Nu te duci. O să te leg de scaun dacă trebuie.

Încă ne aflam în siguranţa şi confortul de la Hertford. Jur că refuzul lui s-a auzit până la grajduri.

— Uită-te la tine. Mai ai o lună până să naşti şi vrei să te duci la Westminster, după cai verzi pe pereţi. N-ai nici un pic de minte?

— Nu sunt cai verzi pe pereţi, Owen. I-am zâmbit drăgăstos văzând expresia care îi făcuse ochii să devină negri şi care îi scosese în relief linia maxilarului. E doar viitorul unui galez încăpăţânat şi viitorul copiilor noştri. Vreau ca fiii noştri să aibă dreptul de a purta o sabie. Şi la fel şi o fată dacă am avea, în caz că are chef s-o facă.

— Nerozia ta nu mă convinge absolut deloc, a replicat el neclintit. Cu siguranţă, îţi dai seama cât de primejdios este să călătoreşti în starea ta...

I-am alungat motivul fluturând o listă de cifre dintr-unul dintre registrele arendaşilor şi am continuat să-mi înşir argumentele pe care le ştiam de neclintit. Măcar dacă l-aş fi putut convinge pe acest om dificil şi raţional – pe care îl iubeam mai mult decât era bine pentru mine.

— Iubitul meu, n-am nici o obiecţie împotriva faptului că fiii noştri au sânge galez. Dar nu voi sta cu mâinile în sân, îngăduind ca legea să facă din ei nişte exemple. Acest copil nenăscut este cel mai bun argument pe care îl avem. Mi-am răsfirat degetele peste umflătura de sub houppelandă. Cu cât mi-e burta mai mare, cu atât pot fi mai convingătoare.

— În stadiul ăsta, va trebui să fii cărată în sala Consiliului...

Am fost mulţumită că se calmase puţin.

— N-o să fiu. O să merg pe picioarele mele. Iar tu vei veni cu mine. Şi îi vom lua şi pe copii cu noi.

— De ce Dumnezeu i-ai târî până la Westminster?

Aproape că strigase la mine.

— Pentru că aşa vreau.

— Îţi interzic, Caterina!

L-am iubit pentru asta.

— Dar insist, Owen. Ascultă-mă. Vreau ca acest copil care se va naşte să fie un om liber să facă aşa cum vrea. Să poarte o armă. Să i se recunoască rangul. Să posede pământuri de această parte a remarcabilei Offa’s Dyke. Am ignorat licărul din ochii lui Owen când m-am referit la

acest loc inexplicabil care părea să însemne atât de mult pentru el. Trebuie să fie recunoscuţi ca englezi în faţa legii. O să mă duc la Consiliul Regal şi o să obţin asta. Şi, am adăugat eu punându-mi o mână peste a lui, o să mă duc cu sau fără tine.

Desigur, nu m-a crezut nici măcar o clipă.

— Nu te duci singură. Se încruntă la mine. Şi, de data asta, nici nu voi tăcea.

— Nici nu-ţi cer. Este vremea să-ţi acorde statutul pe care îl meriţi ca soţ al meu. Din moment ce suntem căsătoriţi de mai bine de doi ani, iar ei n-au găsit nici un motiv să ne despartă, trebuie să accepte ce e corect. Cât de ridicol este ca regina-văduvă să fie căsătorită cu un bărbat asuprit de lege!

Încruntarea lui nu dispăru, dar măcar se gândea la vorbele mele, iar degetele îi frământau pana de scris.

— Eşti sigură de asta?

— Mai sigură decât am fost vreodată de ceva. Copilul lovi cu putere sub mâna mea. Acest copil va fi un om liber. Te vei adresa legii pentru oricare acţiune întreprinsă împotriva ta. Vei fi englez în toate privinţele, cu excepţia numelui. Şi nu vreau să mai discut despre asta.

— Da, Maiestatea Voastră.

Încruntarea lui se transformă într-un zâmbet slab.

— Râzi de mine?

— Da.

— N-o s-o mai faci peste o clipă, când îţi voi spune ce ai de făcut.

Mă privi întrebător. De când încercasem să-l alung în siguranţa Ţării Galilor, era foarte precaut.

— Şi cam ce-ar fi?

— Vreau să-ţi vorbesc despre Llewellyn cel Mare.

Începeam să mă mândresc cu pronunţia mea.

— Ştii că nu accept.

Zâmbetul îi dispăru din nou. M-am aplecat şi l-am sărutat pe obraz.

— Dar trebuie.

— N-are nici un rost să trezim amintirea faptului că galezii au vărsat sânge englezesc.

Pana distrusă pocni între degetele sale. Am ignorat gestul. Şi buzele strânse. În schimb, m-am ridicat şi m-am îndreptat spre uşă.

— A pierit dragostea noastră la urma urmelor, de sărutările mele nu te pot înmuia?

M-am uitat peste umăr, dându-i de înţeles cât de hotărâtă sunt.

— Las-o baltă, Caterina!

Mi-am ridicat sprâncenele. Owen se ridică.

— N-o să-mi dai deloc pace? Cedând în sfârşit şi cuprinzându-mă în braţe, în măsura în care a putut, mă sărută pe locul delicat de sub ureche. Şi nu, dragostea noastră n-a pierit.

Lucru pe care îl ştiam oricum. Însă după ce, spre satisfacţia mea, Owen îmi dovedi că dragostea lui pentru mine era la fel de puternică şi de intensă cum fusese întotdeauna, l-am înghiontit.

— Iată o pană – sau ce a mai rămas din ea – şi un pergament. Şi iată-l şi pe părintele Benedict, care a venit să ne fie scrib.

Era un plan riscant: pentru mine, pentru copilul meu nenăscut, pentru Owen să-l aduc în atenţia publică după ce, de la căsătoria noastră interzisă, făcuserăm toate eforturile să rămânem în anonimat. Dar am făcut aşa cum am vrut. O femeie cu o sarcină avansată poate fi foarte convingătoare, după cum am descoperit eu. Aşa că, din nou, după o scurtă vizită făcută tânărului Henric, m-am adresat augustei adunări a Consiliului Regal, în magnificul decor de la Westminster.

— Domnilor, am cerut această întrunire, am anunţat eu, pentru a îndrepta un mare rău.

La dreapta mea se afla Owen, ţinându-şi în mână pălăria şi mănuşile, stăpânindu-şi foarte bine sentimentele. Părintele Benedict tremura în stânga mea, strângând în mâini documentul. Consiliul Regal ne privi rece, iar eu m-am cutremurat.

Era puţin diferit faţă de ultima oară când mă aflasem acolo – aceleaşi chipuri, pe unele dintre ele zărindu-se înaintarea în vârstă, dar în general rămăseseră la fel, de parcă priveam o tapiserie bine cunoscută, dar având culorile pălite de vreme şi de soare. Gloucester, Warwick şi câţiva episcopi. Au fost prevenitori faţă de starea mea şi, de data aceasta, m-am aşezat pe scaunul oferit. Copilul meu era pe cale să se nască, aşa că n-am vrut să risc stând în picioare. Şi nici nu prea mi s-a dat de ales. Acum, că anunţasem motivul pentru care ne aflam acolo, mâna lui Owen s-a aşezat grea peste umărul meu.

— Eu o să susţin cauza, Caterina, pentru că onoarea mea este în joc, insistase el din nou, chiar în faţa uşii sălii.

— Ştiu...

— Nu, nu ştii. Nici măcar n-ar fi trebuit să te afli aici!

— N-are rost să ne mai certăm în privinţa asta...

— Nu, n-o să ne certăm, dar vei face aşa cum ţi-am spus.

Aşa că am stat jos, în vreme ce Owen a înfruntat dragonul în bârlogul lui. Înalt şi drept, cu umerii fermi, frumos îmbrăcat în damasc negru, nu purta un colan de servitor, ci unul de nobil – safirele care străluceau cu putere aspră având dimensiunea şi culoarea boabelor de porumb coapte.

Owen ridiculizase intenţia mea, dar nu m-am uitat la cheltuieli, aşa că purta colanul cu eleganţă în timp ce îi privea pe cei care ţineau în mâinile lor viitorul lui. M-am întrebat ce se petrecea în spatele acelei faţade disciplinate. Va fi el capabil să-i impresioneze şi să-i

convingă, în ciuda ideilor lor? Arăta magnific. Nu puteam decât să ascult şi să mă rog.

Apoi, a început să vorbească. Vocea îi era joasă şi respectuoasă, însă încrezătoare în prezentarea faptelor. Plănuisem totul minuţios.

— Domnilor, cu doi ani în urmă, am venit aici la cererea dumneavoastră şi v-am prezentat dovada că eu şi regina Caterina suntem căsătoriţi legal. Aţi văzut dovada. Acum, avem doi copii născuţi legal, sub protecţia Bisericii. Făcu o plecăciune spre episcopii Fitzhugh şi Morgan. În curând se va naşte cel de-al treilea copil al nostru. Cu toate astea, din cauză că sunt galez şi a faptului că poporul meu şi-a cerut libertatea sub conducerea lui Owain Glyn Dŵr, eu nu sunt un om liber. Vă cer pronunţarea unei hotărâri şi a unei judecăţi. Urmaşii născuţi din sângele meu vor avea şi ei parte de aceeaşi asuprire? Îi veţi condanga pe copiii reginei-văduve să plătească în faţa legii ca urmaşi ai unui bărbat care este mândru de sângele lui galez? Vă spun un lucru, domnilor. Vă spun că, pentru demnitatea reginei Caterina şi a copiilor ei, ar trebui să mi se acorde toate drepturile şi libertăţile de care se bucură oricare englez aflat în această sală.

În timp ce el trăgea aer în piept, eu am studiat chipurile. Ascultau. Dar asta nu însemna că vor fi de acord. Totul depindea de acest rezultat. Ţeserea firelor viitorului nostru era în joc. Respingerea însemna că aveam să trăim mereu cu teama atacului şi trădării. Sau a morţii timpurii. Succesul...

Nu voiam să mă gândesc la asta. L-am îmbrăţişat pe Owen cu gândurile mele, transmiţându-i toată iubirea mea şi

încurajarea şi, văzându-l că se încordează puţin şi că priveşte în direcţia mea, am ştiut că a simţit.

— Este dezonorant ca regina-văduvă să fie căsătorită cu un bărbat condangat pe viaţă pentru o crimă pe care n-a comis-o. Ca fiii ei, fraţii regelui Angliei, să fie nevoiţi să accepte că tatăl lor este considerat de lege un duşman al ţării. Nu am comis nici o crimă. Nu am făcut nimic reprobabil. Am servit în casa lui Walter Hungerford, sub viteazul nostru rege Henric, în Franţa. Cu toate astea sunt pedepsit pentru o rebeliune în care n-am jucat nici un rol.

După cum ne aşteptam, Gloucester se ridică.

— Te aştepţi să credem că nu l-ai fi susţinut pe Glyn Dŵr şi n-ai fi ridicat sabia împotriva noastră?

Mi-am ţinut respiraţia. Era o problemă la care ne aşteptaserăm. Am zărit un licăr de furie în ochii lui Owen.

„Nu. Nu-i răspunde cu aceeaşi monedă.”

Mânia fu repede ascunsă, iar eu am răsuflat uşurată.

— Nu, domnule. N-aş vrea să credeţi asta. Bănuiesc că, dacă aş fi avut vârsta la care să pot lupta şi dacă aş fi avut mintea suficient de înfierbântată, m-aş fi alăturat lui Glyn Dŵr împotriva englezilor. Dar vremurile s-au schimbat. Galezii trăiesc în pace. Eu am o soţie şi o tânără familie la care să mă gândesc. Nu sunt o primejdie pentru Anglia. S-ar fi măritat cu mine regina-văduvă dacă aş fi intenţionat să complotez şi să mă ridic împotriva fiului ei, tânărul rege? Cred că n-ar fi făcut-o. Orice om de aici care m-ar contrazice în această privinţă înseamnă că nu apreciază

respectul profund şi loialitatea pe care regina Caterina le are faţă de acest regat care nu este al ei prin naştere.

Tăcerea se lăsă în sală, atât de profundă, încât stinse larma din capul meu. Eu trebuia s-o sparg. De unde stăteam, am vorbit:

— Domnilor, consider că soţul meu ar trebui să aibă dreptul de a deţine pământ. Şi, de asemenea, dreptul de a deţine arme – aşa cum au toţi bărbaţii din regat – pentru a-şi proteja familia de către cei care încalcă legea şi ne atacă. Deoarece trebuie să aflaţi că, în ultimele săptămâni, am fost de două ori atacaţi de oameni înarmaţi. De două ori, viaţa lui a fost pusă în primejdie.

— Nu! a rostit Gloucester cu o expresie duşmănoasă pe chip.

— Este un aspect de luat în considerare, rosti Warwick cu o politeţe amabilă. Dar unii ar spune că, deşi am fi dispuşi să discutăm schimbarea legii în acest caz particular, nu este potrivit să facem o excepţie cu acest om, acordându-i o atât de mare onoare. Un om care nu este de viţă nobilă...

Îi admiram viclenia şi inteligenţa. I-am mulţumit lui Richard din tot sufletul.

Iar Owen a replicat la acea aluzie:

— Domnilor, dacă ascendenţa mea este ceea ce îmi reproşaţi...

— Pentru Dumnezeu, ascendenţa ta! Gloucester se trânti din nou pe scaun, uitându-se urât la Warwick, care îl privi satisfăcut.

Cât de mult dispreţuiam judecata lui greşită faţă de un om despre care nu ştia nimic!

— Demnitatea reginei-văduve, a continuat el. Oare n-am auzit bine, domnilor? Ce demnitate a arătat ea când s-a măritat cu un bărbat care nu era altceva decât un servitor în casa ei?

— E adevărat că am fost servitor în casa doamnei, a replicat Owen pe un ton calm. Dar ascendenţa mea este la fel de bună ca a oricărei persoane din această sală. Făcu o scurtă pauză înainte de a i se adresa lui Gloucester direct. Şi ca a dumneavoastră, domnule.

— Ai înnebunit? a izbucnit Gloucester aplecându-se în faţă, sprijinindu-şi pumnul pe genunchi.

— Nu, domnule, n-am înnebunit. Ascendenţa mea este lungă şi onorabilă. Am dovada!

Îi făcu semn părintelui Benedict care, deşi tremura ca o frunză-n vânt, se apropie şi puse documentul în mâinile lui Gloucester.

— După cum se poate vedea, domnilor, a rostit Owen în timp ce Gloucester a desfăcut pergamentul, dar abia dacă şi-a aruncat privirea pe el. Familia mea este de rang suficient de înalt pentru a se înrudi cu Owain Glyn Dŵr însuşi. Glyn Dŵr a fost văr primar cu tata, Maredudd ap Tudur.

— Nu este nici un avantaj să fii înrudit cu un om care a trădat Coroana engleză, a replicat Gloucester.

— Toţi galezii au luptat pentru libertatea lor, de-a lungul secolelor, a remarcat Owen prudent. Însă ascendenţa mea nu poate fi negată. Bunica mea, Margaret, descinde direct din Anghard, fiica lui Llewellyn cel Mare, prinţ de Gwynedd. Sângele lui curge în venele mele şi ale copiilor mei. Cred că nu există un rang mai mare pe care să şi-l poată dori cineva. Sunt onorat să-l numesc pe prinţul de Gwynedd strămoşul meu. A fost învins de regele Eduard I al Angliei, dar asta nu-i ştirbeşte originile şi nici puterea legitimă asupra regatului Gwynedd.

Avea să le schimbe părerea argumentul ascendenţei lui Owen? Incapabilă să rămân locului, am făcut un efort pentru a mă ridica în picioare şi a păşi alături de Owen, cu toate că nu l-am atins. Aveam să dăm dovadă de demnitate.

Warwick, ca şi cum ar fi fost ceva nou pentru el, luă pergamentul din mâna lui Gloucester şi observă:

— Este un argument impresionant.

— Vreau să spun un singur lucru, domnilor.

M-am îmbărbătat pentru a face faţă unui junghi neplăcut în pântec, dar m-am silit să vorbesc cu calm şi siguranţă despre un lucru pe care îl consideram foarte important.

— Regele, pe care tocmai l-am vizitat, nu are nici o problemă în a-mi recunoaşte fiii drept fraţii săi. Aceştia se află cu el, acum. Le-a făcut daruri generoase. Inima mi se încălzi când mi-am amintit cele petrecute cu doar câteva

ore înainte – tânărul Henric îngenuncheat pe podeaua camerei sale, uitându-şi pentru o clipă înalta demnitate, dăruindu-le cu graţie micuţa corabie de argint, care nu-l mai interesa, lui Edmund şi lui Jasper, care o apreciaseră zgomotos. Vor fi ei, la fel ca tatăl lor, pedepsiţi când vor ajunge bărbaţi? Mi-am ţinut răsuflarea când am simţit o altă încordare dureroasă a muşchilor şi am strâns braţul lui Owen. Îi va considera legea pe fraţii regelui ca nefiind cetăţeni englezi? Nu vor găsi protecţie din partea legii engleze? Asta, domnilor, îi va expune la persecuţii, aşa cum păţeşte soţul meu, din partea celor care le-ar dori răul. Mi-am ridicat privirea spre Owen. Nu pot să cred că o asemenea nedreptate ar trebui îngăduită.

Spusesem tot ce putusem.

— O să vă comunicăm opinia noastră, a rostit Gloucester fără a lăsa să se întrevadă nimic.

Cât de mult avea să dureze? O viaţă? Nu credeam că puteam aştepta atât de mult.

CAPITOLUL 18

— Unde mergem acum? m-am neliniştit eu, tresărind la auzul fiecărui pas, la vederea fiecărei umbre. Trebuie să stau aici. Trebuie să ştiu ce fac ei.

Stăteam în faţa sălii Consiliului, în curtea care părea să atragă toţi curenţii de aer rece. M-am cutremurat gândindu-mă că, în ciuda neplăcerii mele, va trebui să mergem în vechile mele camere de la Westminster.

Edmund aproape că dormea de-a-n-picioarelea. Jasper deja ceda în braţele lui Joan Asteley, capul atârnându-i greu pe umărul ei. Am mângâiat părul lui Edmund când el m-a apucat de mână.

— E foarte rău, a murmurat Alice, la fel de nervoasă ca mine. E foarte rău ca libertatea unui om bun să fie atât de îngrădită. Eu zic că ar trebui să mergem. Îi simţeam privirea asupra mea. Va trebui să găsim un adăpost în curând...

— Şi nu va influenţa cu nimic decizia lorzilor faptul că stăm aici sau nu. La suprafaţă, Owen părea mult mai optimist decât mine în timp ce-l ridica pe Edmund în braţele sale. Or să facă aşa cum doresc şi când doresc, dar tu nu poţi călători, Caterina. O să rămânem la Westminster.

Nu cred că era optimist, ci doar încerca să mă liniştească. Însă nu aveam cum să mă liniştesc pentru că mintea mea nu se putea gândi decât la furia lui Gloucester. La fiecare freamăt al aerului îngheţat, mă aşteptam să văd apărând un grup de bărbaţi înarmaţi, îmbrăcaţi în uniforma lui Gloucester, trimişi să pună mâna pe Owen pentru a-l arunca, sub vreo învinuire scornită, într-o celulă.

Decizia nu ne mai aparţinea.

— Owen!

M-am agăţat de braţul lui, prinzându-mă cu o mână, în vreme ce pe cealaltă mi-am apăsat-o pe pântec. L-am simţit cum se încordează pentru a-mi susţine greutatea, dar, înainte de a apuca să mă întrebe dacă mă apucaseră durerile, apa mi s-a rupt, stropind pavajul. M-am agăţat şi

mai tare în vreme ce durerile familiare m-au cuprins, aproape silindu-mă să îngenunchez.

Dându-i-l pe Edmund lui Alice, Owen m-a susţinut.

— Bine, fy nghariad. S-a stabilit. Rămânem la Westminster. Braţul lui mi-a cuprins talia, ţinându-mă strâns lipită de el. Când am încercat să-mi concentrez privirea asupra chipului său, am văzut că era aspru şi încordat, dar a reuşit să nu zică: „Ţi-am spus eu!” O să ne ducem în camerele tale...

— E prea departe... am icnit eu, valul de durere refuzând să treacă. Cunoşteam bine palatul, ştiam cât de mult ne-ar lua să ajungem la apartamentul meu. Durerile cedară, lăsându-mă să respir, dar m-am încordat în aşteptarea unora noi. Edmund şi Jasper nu se grăbiseră să vină pe lume, dar acum... Un alt val de durere mă cuprinse. Copilul ăsta se grăbeşte, am reuşit să rostesc.

Încă ţinându-l pe Edmund, Alice veni lângă mine şi mă apucă de mână, cercetându-mi chipul pe care deja se forma sudoarea, la tâmple şi pe buza de sus.

— Are dreptate, domnule. Nu e vreme. Trebuie să găsim ceva în apropiere...

Owen mă susţinu şi am auzit ceea ce s-ar putea să fi fost un râs uşor.

— Există o posibilitate care ne-ar rezolva toate problemele... Poţi să mergi?

Văzând că dau din cap, cu braţul cuprinzându-mi ferm talia, m-a condus pe pavajul rece, prin mai multe uşi, până

mi s-a părut că am ajuns să fim înconjuraţi de arcade. Când mi-am ridicat privirea, am reuşit să întrezăresc licărul timpuriu al stelelor de pe cerul de iarnă, dar eram ferită de vânt. Paşii noştri lenţi stârneau ecouri cavernoase.

— Unde ne aflăm?

Durerea era iarăşi intensă.

— Pe coridoarele exterioare ale mănăstirii. Owen m-a aşezat pe o lespede de piatră care se întindea de-a lungul lor şi pe care călugării se aşezau ca să citească sau ca să studieze. Acesta s-ar putea să fie răspunsul – chiar dacă le-ar stârni frica de atotputernicul Dumnezeu sfinţilor călugări! Se întoarse spre părintele Benedict. Duceţi-vă să... Apoi, văzând năuceala din ochii lui: Mă duc eu. Aşteptaţi aici.

Mă apăsă pe umăr de parcă aş fi putut să fac altminteri.

— Nu pleca!

Era prea mult să-l las să se îndepărteze de mine. Dacă oamenii lui Gloucester puneau mâna pe el, iar eu nu ştiam?

— N-o să păţesc nimic.

— Cum poţi să spui asta? am rostit cu greu.

— Am o idee. Nu ştiu de ce nu m-am gândit la asta mai devreme. Ai grijă de ea, a rugat-o el pe Alice şi s-a îndepărtat.

— Unde se duce?

Nu aveam nici o idee şi am simţit cum mă cuprinde panica în timp ce paşii lui s-au stins în depărtare. Brusc, cu toate că Alice şi Joan, şi Guille, şi chiar părintele Benedict se agitau pe lângă mine, m-am simţit foarte singură.

— Nu ştiu. Alice mi-a mângâiat mâna, neajutorată în această situaţie. Ţine copilul, i-a cerut ea părintelui Benedict, dându-i-l pe Edmund, după care mi-a spus: Nu vă neliniştiţi. O să mai dureze o vreme.

— Nu cred... am ţipat eu cuprinsă din nou de durere.

Sunetul paşilor s-a auzit din nou, în timp ce mă agăţam cu putere de mâinile lui Alice.

— Slavă Domnului! a murmurat părintele Benedict.

Când am deschis ochii, l-am văzut pe Owen flancat de doi bărbaţi în sutane negre. Călugări bătrâni, uscaţi ca praful, folosind cuvinte precaute, dar plini de compasiune în felul lor, în vreme ce mă priveau la lumina unui felinar pe care unul dintre ei l-a ridicat deasupra capului meu.

— Doamnă. Aveţi nevoie de ajutorul nostru.

— Acesta este fratele Michael, a murmurat Owen atingându-mi obrazul cu degetele şi aducându-mă înapoi la realitate.

Durerea sfâşietoare a cedat pentru câteva clipe.

— Chiar am, frate Michael. Cred că am nevoie disperată de ajutor, dacă nu vreau ca pruncul meu să se nască aici.

— Vă putem ajuta. Dacă binevoiţi a mă urma...

Dar l-am văzut pe Owen apucându-l pe fratele Michael de braţ.

— Am nevoie de mai mult decât atât, frate Michael. Cer sanctuar. Pentru mine şi pentru familia mea.

Ochii bătrâni ne priviră pe toţi.

— Sunteţi în primejdie, domnule?

— Este posibil.

Călugărul zâmbi şi dădu din cap.

— Atunci, vă aflaţi în siguranţă în casa Domnului. Vă vom acorda protecţie dumneavoastră şi oamenilor dumneavoastră. Aduceţi-o pe doamna...

— Slavă Domnului! a suspinat Alice.

M-am simţit mai mult decât uşurată.

— Poţi merge? m-a întrebat Owen din nou.

— Nu...

Durerile erau tot mai puternice.

Owen m-a ridicat în braţe şi i-am urmat pe cei doi călugări benedictini, intrând în cele din urmă, când credeam că nu mă mai pot abţine să nu ţip, într-o cameră lungă, plină cu paturi de o parte şi de alta, unele goale, altele ocupate de bătrâni şi infirmi. Mi-am dat seama vag că era infirmeria. Infirmeria călugărilor de la Westminster Abbey. Ignorând ciudatul aflux de vizitatori, câţiva călugări benedictini şi

fraţi mireni în sutane negre îşi vedeau de treburile lor, îngrijindu-i pe cei bolnavi şi aflaţi în nevoie.

— Aici... a arătat fratele Michael. Ne vom ruga Sfintei Caterina pentru dumneavoastră şi pentru copil.

— Iar eu o voi numi Catherine.

Am fost cărată într-o cămăruţă sărăcăcioasă şi îngustă, în care se aflau doar un pat şi un crucifix pe perete. Cu un tremur al inimii, m-am gândit că, poate, era folosită pentru muribunzi. Owen nu a ezitat. A intrat cu umărul înainte şi m-a aşezat pe marginea patului.

— O să-i culcăm pe băieţi în infirmerie, doamnă, a spus Joan.

Nu-mi mai păsa. Durerile naşterii mă sfâşiau în bucăţi. Umbrele se strânseră în jurul meu, în vreme ce pântecul îmi ardea de durere de parcă ar fi fost prins de gheare ascuţite.

— N-ar trebui să fiţi aici, domnule, am auzit-o pe Alice certându-l pe Owen în timp ce ea şi Guille se apucară de dificila sarcină, din cauza spaţiului restrâns, de a-mi scoate hainele de stradă.

— Spuneţi-i ei asta, murmură Owen.

Mă agăţam de braţul lui, cu unghiile înfipte în mâneca sa când durerea mă străpungea. Toată lumea mea se reducea la această cameră şi la monstrul care mă sfârteca în fălcile sale.

— Sfântă Fecioară, salvează-mă! am şoptit.

— Amin! a adăugat Alice.

A fost o oră de neuitat. Nici o izolare decentă. Nici un grup de femei care să mă sprijine şi să mă ajute. Nici un fel de capitonaje luxoase împotriva lumii exterioare, cu tapiserii şi pânzeturi fine şi apă caldă. Doar o cameră goală, neîncălzită, cel mai îngust dintre paturi şi îndepărtate voci monahale care intonau slujba de seară. O oră de travaliu agonizant, apoi un copil care ţipa roşu la faţă şi cu putere, născut pe aşternuturi aspre şi Owen prinzând copilul când a alunecat din trupul meu.

— Nu e Catherine, a rostit el punându-mi în braţe copilul care scâncea.

— Un alt fiu...

Mi-am coborât privirea, uimită de viteza cu care se petrecuse totul, privind feţişoara furioasă, cu deja deloc surprinzătoarea coamă de păr negru.

Apoi am fost înconjuraţi, bătrânii călugări fiind atraşi din paturile lor de la infirmerie de noua viaţă apărută în mijlocul lor şi de scâncetele încheiate acum, că fiul meu adormise. Şi iată-i în jurul patului meu, înveşmântaţi în negru, dându-mi binecuvântările lor tăcute.

— Daţi-ni-l nouă, a spus unul dintre ei, obrajii lui zbârciţi fiind plini de lacrimi. Este al nostru, cred. Nu-mi amintesc să se fi născut vreodată un copil aici. O să facem din el un călugăr grozav, nu-i aşa? S-a uitat la ceilalţi fraţi, care au dat cu solemnitate din cap. Are micuţul un nume?

— Owen, am rostit eu. Îl cheamă Owen.

Şi, epuizată, am adormit. În sfârşit, mintea mea a scăpat de grijile legate de Gloucester şi de Consiliu.

A fost o perioadă ciudată, suspendată între realitatea reprezentată de noul meu fiu, nepotrivitul sanctuar care ne fusese acordat şi teama permanentă că Gloucester stătea la pândă. Am rămas două zile în camera improvizată din infirmerie, înainte de a mi se îngădui să mă plimb încet pe coridoarele exterioare, atunci când călugării aveau treabă în altă parte, oferindu-ne mie şi familiei mele proaspăt mărite o oarecare intimitate. Aş fi plecat acasă mai devreme, dar Owen şi Alice mi-au interzis la unison, aşa că m-am plecat în faţa voinţei lor. Tăcerea Consiliului era ameninţătoare. Atâta vreme cât rămâneam oaspeţii călugărilor, eram în siguranţă.

Dar nu puteam rămâne acolo la nesfârşit. De ce ar fi contat dacă decizia Consiliului nu era în favoarea noastră? Am alungat aceste gânduri, dar reveneau întruna. Nu avea să schimbe felul în care trăiam eu şi Owen. Aveam să ne ducem zilele departe de politică şi de legi, şi de ostilitatea lui Gloucester. Nu putea interveni între noi. Iubirea noastră era puternică, mai puternică decât orice influenţă exterioară.

Acum, că ne susţinuserăm cauza în faţa Consiliului, cu siguranţă că nici măcar Gloucester n-ar fi îndrăznit să sfideze justiţia. Cu siguranţă, nu...?

— Ei vor decide când vor fi gata s-o facă, a spus stareţul când a venit să admire bebeluşul. Iar dacă vor decide în defavoarea dumneavoastră, este voia lui Dumnezeu.

Făcu semnul crucii deasupra frunţii pruncului meu.

— Voia lui Gloucester, am răspuns eu cu amărăciune, apoi mi-am regretat lipsa de politeţe faţă de acest om cumsecade.

El făcu o plecăciune.

— Uneori nu este acelaşi lucru, a recunoscut el.

După două zile, mă săturasem de bunătatea sufocantă şi de tăcerea Consiliului. Voiam să mă duc acasă, şi repede, iar Owen s-a înduplecat. Ştia la fel de bine ca mine că ne folosiserăm toate armele pe care le aveam, aşa că aveam să ne ducem acasă. În vreme ce cuferele noastre erau împachetate, Alice a dus la infirmerie bebeluşul înfăşat, unde bătrânii călugări şi-au luat rămas-bun. I-au dăruit o păturică împletită din lâna cea mai fină.

— Suntem gata? a întrebat Owen întorcându-se după ce supraveghease încărcarea căruţelor şi pregătirea cailor.

— Nu chiar.

Un cufăr mai era deschis la picioarele mele. Aplecându-mă, am ridicat un obiect învelit în pânză. La Hertford, cu puţină viclenie, îl luasem din lada personală a lui Owen, fără ştiinţa lui, fără permisiunea lui şi fără să mă mustre deloc conştiinţa. Călătorise la Westminster, ascuns într-unul dintre cuferele mele şi, dacă avea să fie cu mine, nu urma să se întoarcă în acelaşi mod, indiferent de decizia considerată potrivită de către Consiliu. Iar Owen ştiu ce era, aşa învelit cum era, chiar din clipa în care l-am scos. Ochii i se întunecară, chipul căpătă rigiditatea unei măşti, iar pe ea am citit mândria proprietarului, înlocuită repede de respingere în numele a ceea ce el credea a fi raţiune.

Avea să mă asculte? Avea să asculte vocea sângelui şi a onoarei familiei, care sigur răsuna în mintea lui, în ciuda negărilor sale?

I l-am întins ca pe o ofrandă sfântă.

Nu l-a luat.

— De unde ai luat-o? a vrut el să ştie.

— Din camera noastră de la Hertford.

— Şi ai adus-o cu tine?

— Da.

Încă o ţineam întinsă, oferindu-i-o pe palme.

— Poart-o, am spus eu.

Îi cunoşteam motivul pentru care nu voia. Îi cunoşteam mândria pe care o simţea faţă de Llewellyn, magnificul lui strămoş, la fel cum înţelegeam şi faptul că, lipsit de lege şi rang, se simţea un om fără onoare, ezitând să poarte arma unui bărbat atât de măreţ. Dar mai ştiam şi ce foc arde în sângele lui.

— Nu-mi pasă ce zice Consiliul, i-am spus. Noi am făcut tot ce-am putut. Ştiu că strămoşii tăi au fost la fel de nobili ca oricare dintre bărbaţii care te judecă. Mie nu trebuie să-mi dovedeşti nimic. Poart-o, pentru că a aparţinut unui mare războinic şi nu merită să stea ascunsă într-un cufăr la Hertford. Poart-o pentru mine, fiindcă fără ea eşti în primejdie. Nu suport ca, până şi acum, Gloucester să trimită oameni împotriva ta, iar tu să nu fii înarmat.

Mi s-a părut că am aşteptat mult timp. Soarele slab de iarnă apăru, iţindu-se rece prin ferestrele înalte, apoi se ascunse din nou în spatele unui nor. Am lăsat pânza să alunece parţial de pe sabie, astfel că tăişul ei letal străluci.

— Poart-o, Owen. Mi-am pus tot sufletul în acea rugăminte. Poart-o pentru mine, fiindcă nu pot să trăiesc cu spaima că nu te poţi apăra.

Şi, în cele din urmă, o luă de pe palmele mele, lăsând pânza să cadă pe duşumea. Ridică sabia în lumina palidă a soarelui, care apăruse din nou, sincronizându-se perfect, făcând să strălucească lama şi jucându-se cu aripile întinse ale dragonului de pe plăsele.

— Am adus şi teaca, şi cureaua sabiei, am zâmbit eu. N-ai nici o scuză, să ştii. Ai un nou fiu. Nu poţi să te expui neînarmat răzbunării lui Gloucester. Nu mă poţi refuza.

— Nu, a spus el încet. Nu, nu pot.

Şi, luând-o, Owen îşi legă cureaua în jurul şoldurilor.

Încântată de uşurare – dar totuşi ezitând, i-am atins braţul.

— Am crezut că vei refuza.

Iar privirea lui se ridică spre a mea. Zărindu-i licărul sfidător, nu m-am putut înşela asupra sentimentelor sale.

— Nu voi refuza, a zis el. După cum spui, am un nou fiu pe care să-l protejez. Şi o soţie care este foarte preţioasă pentru mine. Şi, cu degetul mare, îmi şterse cu blândeţe lacrimile. O să mă lupt cu Gloucester şi cu întreaga lume pentru a te proteja.

Lacrimile mele deveniră un torent. Călugării, publicul tăcut al acestei scene, fără să înţeleagă dramatismul ei, dădură din cap şi zâmbiră.

— Ne-am bucurat să vă avem oaspeţi, împreună cu copiii.

— N-am mai văzut asemenea evenimente de la celebrarea bătăliei de la Azincourt.

— Şi o naştere...

— Mulţumim, m-am adresat eu tuturor, întinzându-mi mâinile spre ei şi gândindu-mă că s-ar putea să se bucure de revenirea la liniştea lor de dinainte. Edmund şi Jasper umpluseră încăperile mănăstirii cu râsetele lor. Iar lui Owen i-am spus: Acum, sunt gata. Putem să plecăm. Şi cred că niciodată nu mă voi întoarce aici.

— Atunci, e bine că v-am prins...

M-am întors spre vocea repezită, groaza cuprinzându-mă din nou.

— Nu...!

Era lucrul de care mă temusem, o trupă de bărbaţi înarmaţi, un document de intenţie, vreo acuzaţie falsă la care Owen să nu poată răspunde? Owen deja se răsucise, cu umerii încordaţi, cu mâna dusă la mânerul sabiei în timp ce a păşit instinctiv între mine şi oricare ar fi fost primejdia. Am auzit scrâşnetul oţelului scos din teacă în camera tăcută, apoi am râs suspinând uşor când am văzut că temerile noastre erau neîntemeiate. Era Warwick, iar în spatele lui nu se afla nici o trupă. Şi nici Gloucester care să croncănească cu încântare acră.

— Văd că aţi fost ocupaţi aici. Zâmbi, uitându-se la Alice care îl ţinea în braţe pe noul nostru fiu, dar atenţia lui era îndreptată către Owen. Am ceva pentru tine, Tudor. Ochii lui urmăriseră mişcarea instinctivă a lui Owen. Mi se pare că veştile mele vin prea târziu, a adăugat el pe un ton sec. Mi-ai luat-o înainte. În mâna dreaptă, ţinea o sabie cu plăsele încrustate cu frumoase pietre preţioase. Ţi-am adus asta. Ai dreptul s-o porţi.

— Au decis?

Însă Owen cunoştea răspunsul şi am văzut lumina sporindu-i în ochi.

— În înţelepciunea lor, a răspuns Warwick. Ar fi trebuit să se întâmple cu mult timp în urmă, dacă ar fi avut puţină înţelegere pentru tine.

Am închis ochii.

— Slavă Domnului! Apoi, i-am deschis în timp ce începeam să mă gândesc la cuvintele lui Warwick. Eşti sigur de asta? am întrebat, având nevoie de confirmare pentru a distruge toate neliniştile pe care le aveam de atâta vreme.

— Argumentele voastre i-au convins. Consiliul a dat instrucţiuni ca, la viitoarea şedinţă a Parlamentului – care este peste câteva săptămâni –, să ţi se recunoască drepturile, Tudor, şi statutul de englez. Warwick scoase din tunică un document cu înfloriturile unei proclamaţii regale. Ăsta este mai important decât sabia. E actul prin care ţi se acordă cetăţenia.

— Prin urmare, ţie trebuie să-ţi mulţumesc pentru asta? a întrebat Owen.

— Puţin. Şi altora. Ai prieteni la curte, oricât de greu ar fi de crezut uneori.

Îşi strânseră mâinile, iar Owen luă darul lui Warwick, băgând documentul în cufărul de la picioarele noastre. Îşi controla expresia feţei, dar am văzut încordarea, efortul de a fi atent la fiecare răspuns privind veştile care îl uimiseră profund.

Mi-am pus mâna pe braţul lui.

— Am reuşit!

— Am reuşit. Owen îmi acoperi degetele cu ale lui, ochii săi cercetându-mi chipul. N-aş fi făcut-o, dacă n-ai fi fost tu.

Am clătinat din cap. Pentru a mă feri de o nouă manifestare a emoţiilor, Owen i se adresă lui Warwick:

— Îţi mulţumesc pentru sabie, domnule. Cândva, mi-a fost interzis să am una. Acum, am două...

— Dă-i-o fiului tău, a spus Warwick arătând cu capul spre Edmund, care scăpase de supraveghere şi venise să vadă de ce întârziam.

— E mic încă... a rostit Owen ridicându-l în braţe.

— Dar într-o zi... Warwick mângâie coama zburlită a fiului meu. Edmund Tudor. Cine ştie ce vei deveni?

Edmund strânse plăselele bogat împodobite, făcând pietrele să strălucească şi atrăgându-mi atenţia. Micul meu fiu, cu sângele regesc al Franţei şi al Ţării Galilor gonindu-i cu forţă prin vene. Am avut un mic

presentiment, dar nu de teamă, ci mai degrabă de putere, de rang. Pietrele străluciră în strânsoarea fiului meu, iar fiul meu păru un bărbat cu flăcări în priviri şi cu o expresie hotărâtă a buzelor. Apoi, clipa trecu. Fu din nou copil, şi unul neastâmpărat.

— Eşti un om liber, Edmund Tudor, l-am auzit pe Warwick spunând. Moştenitorul tatălui tău. Liber să deţii pământuri şi să porţi arme. Şi să te însori cu cine doreşti.

— Vreau un cal, a anunţat Edmund, deloc impresionat.

Owen se uită la mine şi zâmbi. Care va fi viitorul fiului nostru, având legea Angliei de partea sa şi pe rege, fratele său vitreg, privindu-l cu ochi buni? Am plâns din nou, în parte de bucurie, în parte de epuizare, ceea ce îi făcu pe fraţii benedictini să mă bată pe umăr şi să-mi ofere o batistă pentru a-mi şterge obrajii.

— Nu uitaţi. Băieţelul. O să facem un călugăr grozav din el.

Şi am râs printre lacrimi.

— O să vi-l trimit. Dacă nu se simte înclinat să aleagă calea armelor, o să vi-l trimit când va creşte.

Am luat bebeluşul în braţe şi le-am zâmbit tuturor. Apoi, m-am uitat la Owen, care mă privea la rândul lui.

— Hai să mergem acasă.

— Este şi dorinţa mea, annwyl.

Owen era agitat, o frământare grea punând stăpânire pe el. Am văzut-o crescând cu fiecare zi care trecea, deşi

încerca să o ascundă de dragul meu. Oare nu eram fericiţi? Oare nu ne făcuserăm viaţa pe care o dorisem, petrecându-ne timpul împreună, departe de lumea mohorâtă de afară? Moartea mamei, regina Isabella, nu ne atinse deloc şi, cu toate că am jelit moartea lordului John, îndureraţi cu adevărat de dispariţia unui mare om, întâmplările de la Londra şi din Franţa nu ne mai tulburau existenţa tihnită. Dar vedeam frustrările lui Owen la sfârşitul zilei, când, şezând singuri în camera noastră sau într-o companie restrânsă, după o masă mai protocolară, sătui de mâncare şi de vin, un menestrel cânta nostalgic despre vremurile trecute. Privirea lui Owen devenea absentă, în vreme ce notele triste şi povestirile despre eroi şi bătălii îşi ţeseau misterul plin de farmec în încăpere, iar eu ştiam că se gândea la zilele când strămoşii lui aveau bogăţii şi rang, şi pământuri. Când gloria strălucise asupra lor, iar ei luptaseră şi învinseseră.

Cu toate că era liber, Owen nu avea nimic al lui.

Pământurile din Ţara Galilor ale familiei nu-i fuseseră înapoiate odată cu recunoaşterea de către legea engleză, iar pe Owen îl chinuia că nu are nici o proprietate pe numele său, pe care s-o administreze şi de care să se îngrijească. Nici o casă, nici un domeniu, nimic de lăsat urmaşilor odată cu speranţele şi mândria pentru generaţiile viitoare. Cât de degradant era pentru un bărbat cu ascendenţa lui! Şi nici pentru stima de sine a unui bărbat nu era bine să fie dependent de soţia lui. O, ascundea totul cu mare pricepere. Era un maestru al disimulării, deprindere căpătată în lungii ani de servitute, însă uneori îl măcina, iar ochii îi erau întunecaţi de un dor pe care nu i-l puteam stinge.

— Spune-mi ce te frământă, îl rugam eu.

— Nimic, iubita mea, răspundea el invariabil, cuta dintre sprâncene negându-i vorbele care voiau să mă liniştească. Dacă nu cumva te referi la hotărârea fiului nostru mijlociu de a se arunca sub copitele fiecărui animal din grajdurile noastre.

Iar eu zâmbeam, pentru că asta dorea el să fac. Obsesia fiului nostru pentru cai avea primejdiile ei.

— Sau poate e regretul că soţia mea nu şi-a găsit timp, de azi-dimineaţă, să-mi ofere un sărut.

Aşa că îl sărutam pe buze, pentru că ne făcea plăcere amândurora.

Îl puteam ademeni în patul meu. Îi puteam prezenta un plan de a construi noi camere la Hertford, pentru a mări bucătăriile şi cămara. Era de acord mereu, dar nu punea suflet. Nu-şi aparţinea.

Ei bine, lucrurile se puteau îndrepta. Ar fi trebuit să-mi dau seama cu ani în urmă.

Am chemat un om al legii de la Westminster şi m-am consultat cu el. Iar fiindcă el n-a văzut nici o dificultate, am cerut întocmirea documentelor necesare şi i le-am pus lui Owen în mână. Am avut grijă să fiu prezentă la sosirea lor, când Owen a deschis săculeţul de piele. I-am privit chipul în timp ce l-a citit pe primul. Şi când şi-a ridicat privirea.

— Caterina?

Chipul lui era lipsit de orice expresie.

— Astea sunt pentru tine, i-am spus.

Eram foarte nesigură. Avea independenţa lui să fie prea mare pentru a primi un astfel de cadou de la o femeie, un dar de o asemenea valoare? Cu toate astea, era oferit cu toată inima. Mi-am dorit să pot desluşi ceva în întunecimea ochilor lui, în fermitatea gurii şi a maxilarului, dar n-am putut, cu toate că eram căsătoriţi de patru ani.

— Pentru a sărbători ziua în care ne-am căsătorit, am spus eu de parcă era o decizie neînsemnată de a face un dar.

De parcă nu era cu nimic mai presus de o pereche de mănuşi sau o carte cu poezii franţuzeşti.

— A fost o mişcare îndrăzneaţă din partea ta să te măriţi cu mine, a zis el. Ochii îi erau aţintiţi în ai mei şi încă ţinea în mână primul act de proprietate, celelalte aşteptând să fie scoase din săculeţul lor. Să alegi un rebel fără nici un ban a fost un gest temerar, dar totuşi ai făcut-o. Netezi documentul cu mâna. Unii ar spune că şi aceasta este o mişcare îndrăzneaţă.

Încă nu ştiam dacă va refuza sau va accepta cu bunăvoinţa cu care îi fuseseră oferite.

— O consider o decizie care arată o remarcabilă pricepere în afaceri din partea mea, am răspuns eu senină.

Gura i se arcui puţin.

— Când m-am însurat cu tine, nu am considerat că priceperea în afaceri este unul dintre punctele tale forte, annwyl.

— Nici eu. Am făcut o pauză. Dar acum m-am gândit. Acestea sunt ale mele. Este dorinţa mea să fie ale tale. Au

nevoie de un stăpân care să se ocupe de ele şi care să se asigure că sunt bine administrate. Mi-ar face plăcere... Am trântit caseta mea cu bijuterii pe masă, pentru că tocmai alesesem un colier cu ametiste pe care să-l port cu o rochie nouă. Încetează să te holbezi la mine şi pune capăt nefericirii mele. Le accepţi?

— Da. Le accept. Până la urmă, nu a existat nici o ezitare. Credeai că sunt prea arogant?

— Mi-a trecut prin minte că da.

— Nu voi refuza un dar atât de important. Zâmbetul se lărgi, învăluindu-mă în căldura lui. Sunt onorat.

Şi, scoţând şi celelalte documente, se cufundă în jilţ pentru a le citi pe toate. Custodia tuturor pământurilor mele de zestre din Flintshire. M-am aşezat lângă el. Am aşteptat până a terminat şi a pus actele înapoi în săculeţ.

— Ei bine?

— Voi avea grijă de ele.

— Ştiu că o vei face.

— Acum pot să asigur şi zestrea unei fiice. Şi am şi trei fii grozavi.

Dădusem naştere unei fete. Tacinda. Un copil galez, cu nume galez, toată numai păr negru şi ochi negri, ca ai lui Owen. O altă confirmare a iubirii noastre.

— Eşti o femeie cumsecade şi generoasă, Caterina.

Sărutul lui fu tot ce îmi doream.

Mai avusesem un motiv pentru care îi cedasem lui Owen pământurile mele galeze. Iubirea noastră era magnifică – dar, la orizont, exista un nor care cobora amenințând cu distrugerea. Ca o piersică dulce, plină de suc și parfum, dar cu un vierme în ea, care avea să-i aducă putrezirea și o distrugere cumplită. Cum râde soarta de noi când credem că am obținut toată fericirea pe care viața ne-o poate oferi!

Eram bolnavă.

Inițial, mi-am negat simptomele, ascunzându-le atât de mine, cât și de Owen, pentru că erau momente trecătoare, care se încheiau repede, doar un disconfort care creștea, mi-am spus eu, stârnit de o proastă dispoziție cauzată de iarna care se apropia, cu zile friguroase și cenușii, cu vânturi aprige. Oare nu mai fusesem bolnavă și altădată? Nu aveam de ce să-mi fac griji. În unele zile, când mă trezeam, mintea mea făcea eforturi să-și dea seama unde mă aflam și ce se aștepta de la mine. În alte zile, mă pomeneam pur și simplu șezând fără să văd nimic, fără nici un gând, fără să știu cât rămăsesem cufundată în neant, dându-mi seama doar de mișcarea soarelui și a umbrei pe duşumea.

Simțeam o tensiune strângându-mi pieptul, ca un pumn care trage o funie, până când mi se făcea teamă că nu mai pot respira. Apoi aceste senzații treceau, mintea mea revenea la prezent și uitam că am fost tulburată, rămânând doar un tremur de durere din spatele ochilor, care apărea tot mai des. Uitam și mă prefăceam că totul era în regulă. Eu și Owen iubeam, dansam, călăream, bucurându-ne de libertatea neîngrădită care devenise, în

mod miraculos, a noastră. Oare nu avusesem asemenea simptome în zilele de după conceperea lui Edmund? Cu toate că mă temusem atunci, speriată de ce era mai rău, acestea trecuseră. Nu avea să se întâmple la fel şi acum?

Copiii noştri alergau şi se distrau în iarba de lângă râu, iar eu îi priveam.

Dar apoi întunericul mă cuprindea din nou. Minute? Ore? Nu ştiam cât timp mă ţinea prizonieră. Îl vedeam apropiindu-se şi, lăsându-mi copiii în grija lui Joan sau a lui Alice, mă duceam în camera mea, în patul meu, pretinzând că sunt obosită sau că am probleme femeieşti, aşa cum făcusem şi odinioară, pentru a mă asigura că nu mi se puneau întrebări. Numai Guille ştia, iar ea nu a spus nimănui.

M-am descurcat bine.

Şi ce ascundeam de fapt? Un spaţiu care se lărgea în mintea mea, un vast crater plin cu o pâclă întunecată. Nu ştiam ce se întâmpla cu mine în acele ore. Putea fi un nor negru, care se umfla şi cuprindea totul, sau o groază care creştea asemeni apelor unui râu după o ploaie torenţială. Mâinile şi degetele nu-mi mai păreau ale mele. Nu mă mai ascultau. Îmi simţeam buzele ca de gheaţă, fiind incapabilă să vorbesc clar. Servitorii mei, familia mea erau la fel de lipsiţi de substanţă ca o fantomă ieşind dintr-o ceaţă groasă. Probabil că mâncasem, dormisem, mă îmbrăcasem. Vorbisem? Ieşisem din camera mea? Nu ştiam.

Era Owen conştient de chinurile mele? Bănuia, deşi era adesea plecat, ocupat acum cu afacerile sale. Cum putea să nu ştie când eu devenisem tot mai detaşată de el şi de

lumea noastră? Nu a spus nimic, şi nici eu n-am spus, dar ştiam că mă priveşte. Şi poate că i-a zis lui Guille să aibă grijă de mine, pentru că, acum, nu era niciodată departe de mine.

— Te simţi bine? mă întreba el ori de câte ori ne întâlneam.

O întrebare nevinovată, dar îi vedeam îngrijorarea din privirea posomorâtă.

I-am zâmbit lui Owen şi i-am atins mâna, ceaţa dispărând.

— Mă simt bine, iubirea meu dragă.

Când m-a dus în patul lui, am uitat de lumea întreagă cu excepţia celei iubitoare, secrete, pe care reuşeam s-o creăm când eram în braţele lui. Mi-am negat spaima interioară pentru că nu avea nici un rost să-mi aplec capul în faţa ei. Avea să mă cuprindă cât de curând.

Alice ştia, dar a dat vina pentru capriciile mele, pentru ciudăţenia mea tot mai mare, pe sarcina cu Tacinda. Când am scăpat un pocal preţios, cioburile pictate risipindu-se pe podea, aşchii înfigându-mi-se în rochie şi în pantofi, mi-a mângâiat mâna şi a strâns resturile, iar eu am plâns neajutorată. Patru copii în tot atâţia ani, m-a dojenit ea. De ce eram surprinsă că, uneori, mă simţeam epuizată, că trupul nu-mi era atât de puternic cum ar fi trebuit, că reacţiile îmi erau lente? Mi-a prescris leacul ei atotvindecător, pedicularis canadensis, în toate formele sale – praf de rădăcină sau decoct din florile sale roz, sau în amestec cu busuiocul-cerbilor în vin – până când abia dacă i-am mai putut suporta gustul amar.

— Vă face bine, m-a sfătuit Alice. La digestie. E bun pentru toate durerile de sub soare. Şi pentru epilepsie.

Am luat medicamentul şi mi-am dorit să mă vindece, dar mi-am adus aminte de tata şi de existenţa lui nefericită. Tata, care adesea nu-şi amintea nici propriul nume, nici chipurile soţiei şi ale copiilor săi, devenea uneori violent, odată luând o lance şi ucigându-i pe nefericiţii care îi stătuseră în cale încercând să-l oprească pentru binele lui. Am încercat să alung amintirile, dar n-am reuşit. Reveneau cu forţă în conştiinţa mea, silindu-mă să recunosc că tata avea însoţitori permanenţi, mai mult temniceri decât servitori, pentru a-l proteja pe el şi pe alţii de el, pe măsură ce se îndepărta tot mai mult de realitate, până la urmă trebuind să fie legat.

— Beţi asta, a insistat Alice.

Şi am băut. Mă agăţam de fiecare speranţă.

Uneori, tata credea că trupul lui era făcut din sticlă care s-ar fi spart dacă era atins. Atunci, se retrăgea într-un colţ al camerei, ţinând pe toată lumea la distanţă cu ţipete jalnice. Acesta era viitorul meu? Era oare posibil ca miraculosul leac al lui Alice să vindece asta? Am încercat să cred. Şi m-am rugat ca fragilitatea minţii bolnave a tatălui meu să nu mă lovească şi pe mine.

Nu i-am spus lui Owen toate temerile mele. Le-a bănuit? Nu-mi dădeam seama. Îmi îngăduia să rămân singură, se purta cu mine cu mare grijă. Poate că şi el avea spaimele proprii –, iar eu i-am îngăduit pentru că, dacă le recunoştea, atunci totul ar fi devenit mult prea real.

Şi atunci ce avea să se întâmple, când nu voi mai putea să mă prefac? M-am gândit la asta în timp ce stăteam întinsă, cu obrazul în scobitura umărului lui Owen, pieptul lui ridicându-se şi coborând în somn. Va veni ziua când aveam să nu mă mai pot ascunde. Ce se va întâmpla atunci?

Mi-am amintit de mine şi de sora mea bătându-ne joc şi temându-ne de tata în egală măsură. Îşi vor bate copiii mei joc de mine şi vor fugi îngroziţi?

Dumnezeu să mă ajute. M-am rugat ca această nebunie să nu mă atingă.

EPILOG

A venit ziua.

Mă simt bine şi sunt lucidă, dar ştiu că nu va dura. O ştiu cu fiecare răsuflare.

— Suntem încântaţi să vedem că v-aţi revenit, doamnă, a spus noul meu intendent, bărbatul care l-a înlocuit pe Owen în funcţie, în casa mea cu personalul mult redus. Am fost îngrijoraţi.

Intendentul meu probabil că este mai puţin grijuliu cu vorbele decât ar trebui, pentru că nimeni altcineva nu vorbeşte despre asta, de parcă i-ar nega existenţa, însă îi sunt recunoscătoare pentru urările lui de bine. Îmi aminteşte că devin un obiect al interesului celor din jurul meu, şi jur că nu voi fi o povară. Nu voi fi o ruşine. Nu-l voi târî pe Owen în profunzimile disperării, unde el nu poate

ajunge la mine şi nici eu la el. E vremea să fac pasul la care mă gândesc de câteva luni.

Owen îşi dă seama ce-i în mintea mea.

— Nu mă părăsi, Caterina, şopteşte el cu buzele lipite de gâtul meu când stăm întinşi unul lângă altul, în acea dimineaţă, la răsăritul soarelui, de parcă ar şti care este intenţia mea. Am avut atât de puţin timp împreună. Şase ani dintr-o viaţă întreagă...

— Iubirea mea. Îl sărut pe buze. A fost timp suficient pentru a-ţi dărui trei fii grozavi.

Îmi ţin răsuflarea când nu rostesc numele Tacindei. A murit, părăsindu-ne în timpul primului an al fragilei sale vieţi. E o durere în inima mea care nu poate fi vindecată, dar, cu braţele iubitului în jurul meu, zâmbesc cu faţa întoarsă în părul lui. Cât de frumos e! Cât de mult îl iubesc! Acest bărbat m-a învăţat cum poate fi iubirea dintre un bărbat şi o femeie care au încredere infinită unul în celălalt.

Îmi trec uşor mâinile peste osatura frumoasă a feţei sale, netezind sprâncenele negre, trecându-mi degetele prin părul lui magnific. Îmi trec degetul peste conturul buzelor frumos desenate, peste nasul drept. Îmi lipesc gura de a lui. Trebuie să-mi fixez bine în minte trăsăturile lui, astfel încât să nu pălească.

— Rămâi, Caterina! O să-ţi fiu alături.

Există mai multă nelinişte în vocea lui acum, iar braţele i se strâng mai tare în jurul meu. Aşadar, ştie.

— Mi-e teamă, spun eu.

— Nu e nevoie. Te iubesc mai mult decât viaţa. N-o să las să ţi se întâmple nimic rău.

— Dar nu poţi opri asta. Cum poţi să stai în faţa unei furtuni care se apropie şi s-o risipeşti, iubirea mea dragă? Cum poţi să împrăştii vânturile care vor distruge tot ce avem împreună?

— Rămâi cu mine, insistă el, cu buze calde şi convingătoare. Cu copiii noştri.

Iar eu îmi îngădui, pentru o zi scurtă, să mă las convinsă. Iubirea lui este la fel de ameţitoare ca un vin tare. Fireşte că va avea grijă să fiu în siguranţă.

— O să rămân, promit eu.

Gura lui cere, trupul lui posedă cu toată vechea energie, iar el mă învăluie în iubire.

— O să trăim pentru totdeauna, Caterina. O să îmbătrânim şi o să ne vedem copiii crescând puternici şi căsătorindu-se. Iar apoi, cea mai blândă şoaptă: Nu pot trăi fără tine.

Îi aud disperarea din voce.

— Nici eu fără tine, răspund eu.

Cum voi exista fără el?

În dimineaţa următoare, pleacă undeva cu o problemă urgentă, iar gândurile mele sunt din nou limpezi.

— Mă întorc până la prânz, îmi spune el cu mâna pe a mea. Mă întorc de îndată ce pot.

— Da, răspund eu.

Mă chinui să zâmbesc şi îi strâng şi eu mâna.

De îndată ce pleacă, având ochii orbiţi de lacrimi, cer să mi se aducă litiera. Nu voi avea nevoie de lucruri, aşa că nu împachetez nimic. Atâta vreme cât mai pot judeca, îmi voi decide viitorul: nu le voi pricinui dureri inutile celor pe care îi iubesc. Mintea mea revine la acel moment cumplit când am luat decizia de a-l elibera pe Owen pentru că nu mă puteam gândi la durerea morţii sale, întorcându-mă la el când am găsit împreună o cale de rezolvare, o soluţie pe care minţile noastre au născocit-o şi au pus-o în aplicare. Dar acum nu există nici o soluţie pentru mine. Nebunia alungă toate soluţiile. Moartea anulează toate loialităţile. Ştiu că trebuie să-l eliberez pe Owen pentru ca el să-şi poată trăi viaţa fără povara morţii mele lente. De data asta, nu mai există cale de întoarcere pentru mine.

Şi totuşi, când litiera ajunge la uşă, tot mai ezit pentru o clipă. Va fi aceasta cea mai mare greşeală a vieţii mele? Mă simt bine, puternică, având controlul acţiunilor mele. Poate că, la urma urmelor, mă înşel. Ar trebui să trimit înapoi litiera şi să-l aştept la uşă pentru a-i ura bun-venit, să-i iau mâinile şi să-i sărut chipul drag...

„Cum vei tolera mila din ochii lui? Cum vei suporta când pasiunea îi va muri şi va avea grijă de tine doar din datorie? Când va sta lângă patul tău, în loc să te ducă în al lui, când nici măcar nu-l vei mai recunoaşte, iar el se va îndepărta de tine din cauza unei dureri prea mari pentru a o putea suporta?”

M-am îmbrăcat ca o văduvă, într-o ţinută sobră, ascunzându-mi părul încă blond, acoperindu-mi cu un văl faţa încă frumoasă. Nu i-am lăsat nici un bileţel. Ce să-i spun? Va şti. Ne spuseserăm tot ce era necesar, fără cuvinte, când trupul lui l-a iubit pe al meu şi când toate răspunsurile mele au fost din proprie voinţă. Îmi voi aminti acel ultim moment până când nu-mi voi mai aminti nimic.

O ultimă întâlnire. Am vizitat camera copiilor şi i-am sărutat pe Edmund, pe Jasper şi pe Owen. Ei nu înţeleg. Îi strâng în braţe şi îi sărut.

— Să fiţi buni. Să fiţi curajoşi şi puternici. Să ascultaţi de tatăl vostru şi să n-o uitaţi pe mama voastră.

Ating mâna lui Alice. Plânge.

Sunt pregătită.

Îmi las inelul şi broşa-dragon pe cufărul de lângă patul lui. Inelul pe care mi l-a dat când am încălcat toate legile şi decenţa, şi ne-am căsătorit; broşa pe care i-am luat-o când m-am îndrăgostit de el. I le-am lăsat şi am urcat în litieră.

Stau în faţa uşii marii mănăstiri de la Bermondsey. Cât de reci îmi sunt mâinile. Uşa se deschide pentru că sunt aşteptată – am trimis vorbă. Mă vor primi pentru binele meu şi îmi vor arăta toată compasiunea pe care banii mei o pot cumpăra. Voi purta ultimul copil al lui Owen aici, în grija călugăriţelor.

Am făcut un pas.

Dacă intru, nu mă voi mai întoarce niciodată în lume.

„Nu, nu pot...! Owen, iubirea mea, iubirea mea.”

Promisiunea pe care mi-a făcut-o în capela de la Windsor îmi revine brusc în minte: „Nu voi îngădui să fim despărţiţi până la mormânt.”

Dar nu se poate. Inima mi se frânge, faţa îmi este udă de lacrimi pe care nu le pot opri. Aproape că dau înapoi, pentru a fi cu el până la ultima răsuflare. Apoi, îl văd pe tata în faţa mea. Un nebun ţopăind şi bolborosind aiurea, umbra regelui care fusese odată. Durerea îmi stârneşte un tremur în cap, în spatele ochilor. Ştiu că, în curând, se va intensifica.

„Adio, Owen. Adio! Dumnezeu să te aibă în grijă. Să ştii mereu că te iubesc. Să ştii că ţi-am dat libertatea pentru că te iubesc prea mult pentru a te lega de o fantomă cu minţile rătăcite.”

Trag aer în piept.

Ştiu că, într-o zi, eu şi Owen ne vom reîntâlni prin mila Domnului. Nu va mai fi durere, nici lacrimi care să ne umbrească iubirea. Şi va fi pentru totdeauna.

Păşesc peste prag.

Table of Contents

O regină în căutarea iubirii. Povestea Caterinei de Valois
Capitolul 1
Capitolul 2

Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10
Capitolul 11
Capitolul 12
Capitolul 13
Capitolul 14
Capitolul 15
Capitolul 16
Capitolul 17
Capitolul 18
Epilog